ORTOONTICA

Lucian Iordănescu

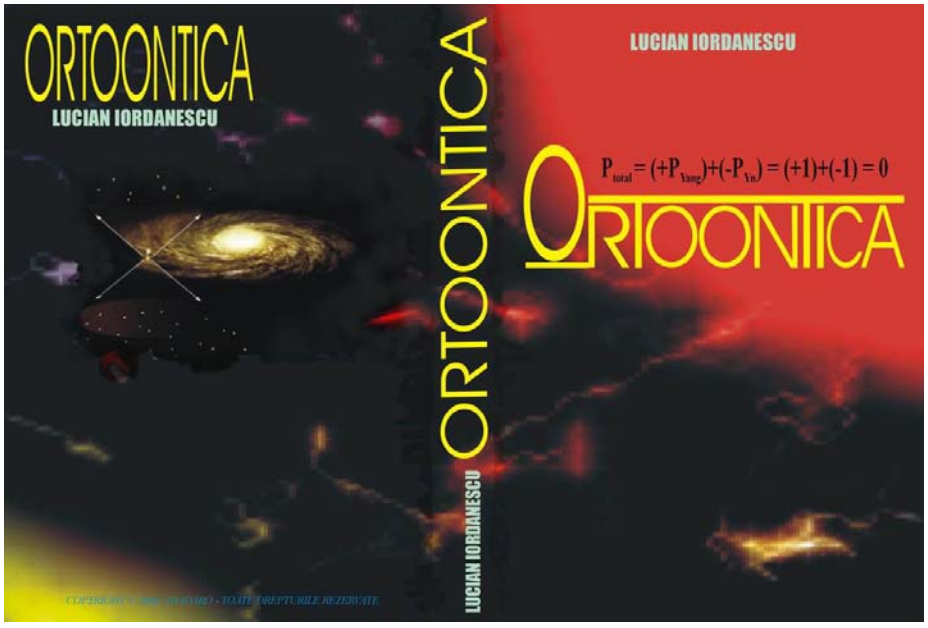

Editor: Mircea Iordănescu

2007

CUPRINS

ORTOONTICA (5)

* Cap. I (8)

Introducere (8)
Principiile Întregului (8)
Atributele lui Dumnezeu (8)
Întrebări legitime (10)
Potențialul şi Dinamica (16)
Caracteristicile potențialului (17)
Caracteristicile dinamicii (20)
Dinamica potențialului şi potențialul dinamicii (21)
Trecerea din potențial în dinamică şi invers (21)
Despre Total, Fundamental şi Absolut (23)
Legile care guvernează MetaUniversul (25)
Universul antropic (31)
Despre a cunoaşte şi a vedea (33)
Ce reprezintă spațiul şi timpul (38)
Mecanica cuantică, conştiință, realitate şi timp (45)
O altă realitate (45)
Timpul conştient (46)
Trecut şi viitor simultan în prezent (46)
Modelarea viitorului (46)

* Cap II (50)

Caracteristicile universurilor (50)
Universul spiritual sau conceptual (simbol apa) (51)
Universul energetic suportul celui informațional (simbol focul) (51)
Universul substanțial sau esențial (simbol lemnul) (53)
Universul structural sau formal (simbol metalul) (54)
Universul material sau fizic (simbol pământul (54)
Binele şi Răul (59)
Cauza apariției ființei luciferice (61)
Ce reprezintă cerul şi pământul (61)
Holismul (63)

* Cap. III (67)

Entitatea umana (67)
Spiritul (68)
Ce este gândul (69)
Cum se comportă gândul (71)
Undele cerebrale (74)

Tipuri de unde (76)
Undele scalare (78)
Despre universul spiritual (79)
Teoria morfogenetică (83)
Sufletul (88)
Unitățile de conștiență (91)
Cele 5 dimensiuni ale sufletului (96)
Ce se întâmplă cu sufletul omului după moartea trupului (98)
Despre legătura Yn şi Yang în relația de cuplu (102)
Definirea personalității prin controlul minții (104)
A – stabilirea relației de acces (104)
B – descrierea sumară a tehnologiei de realizare a celor patru puncte (104)
C – reținerea şi blocarea privirii unui interlocutor (106)
D – Identificarea codului energetic al receptorului (108)
Ce înseamnă sugestia gândurilor (109)
Condiții de transmisie (110)
Procedee practice conexe (111)
Cum ne antrenăm percepția senzorială (112)
Stabilirea legăturii între emițător, receptor şi transmiterea semnalului (113)
Fixarea semnalului implementat în mentalul receptorului (114)
Sursele sugestopediei (114)
Condiții impuse pentru o comunicare optimă, în raport de realitatea obiectuală (115)
Diferențele de comportament între sexe (116)
Coordonatele comportamentului sexual al unei ținte receptoare (caz particular) (120)
Corpul fizic (somatic (122)
Vibrațiile energetice ale corpului fizic (124)
Afectivitatea (125)
Metodă de dialog (125)
Purusha şi Prakriti (127)

*** Cap. IV** (132)

Istoria Turnului Babel (132)
Sexul lui Dumnezeu (134)
Știința pierdută a lui Zamolxis (Cristina Nicoleta Sprânceană) (137)
În loc de concluzie (149)
Câteva noțiuni de geometrie sacră (152)
Geometria sacră (156)
Rezonanța Schuman (161)
Organele pământului (162)
Conştiința şi misterele fizicii cuantice (164)
Teoria cuantică o nouă paradigmă științifică (164)
Universul multidimensional include conştiință (166)
Conştiința este un sistem cuantic multidimensional (168)
Știința cuantică întâlneşte filosofia şi religia (170)
Revelațiile misterelor sunt validate de experiențele fizicii cuantice (170)
Dialog între fizicienii G. Pascu şi Mihai F. (173)
Ce este o hologramă (173)
Teoria relativității universale – Dr. Mihai V. Botez (176)

Centura fotonică (178)
Considerații ştiințifice (178)
Centura fotonică încercuieşte sistemul Pleiadelor (179)
Când se va întâmpla ciocnirea (181)
Centura poate fi împărțită în 3 zone (181)
Concluzii (187)
Considerații metafizice şi spirituale (188)
Pământul s-a oprit (192)
O anomalie majoră a mişcării de rotație a pământului pune pe jar cercetătorii (192)
Ce înseamnă toate acestea (193)
Ce putem face (193)
Putem determina viitorul (193)
ADN-ul se modifică; o nouă formulă a omului? (194)
Patricia Resch: Care sunt schimbările ce se petrec în momentul acesta pe planetă şi cum sunt organismele noastre afectate (194)
P.R. Cum este această schimbare de ADN? (194)
P.R. Aceşti copii prezintă caracteristici diferite de ceilalți copii? (194)
P.R. Crezi că asta ni se va întâmpla nouă tuturor? (194)
Ce anume cauzează transformarea în organismele născute cu cele două lanțuri normale de ADN? (195)
Modificări în ADN şi remediile lor (195)
Remedii pentru noile simptome (196)
Teoria morfogenetică (197)
Introducere (197)
Drunvalo Melkizedek cea mai renumită persoană din centura Alien (202)
Interviu cu Drumvalo Melkizedek (202)
O posibilă istorie a pământului (204)
Thot sau Hermes Trismegistus (204)
Rebeliunea Luciferiană (208)
Creatorii noştri, posibili (211)
Moartea (213)
Bibliografie (216)
Webliografie (217)

O R T O O N T I C A

Lucian IORDĂNESCU

Moto: *" Omul înțelept își ascunde știința".*
Proverbele 12, 23

Într-un anume moment și într-un anume loc am fost chemat pentru a primi o misiune. Dintotdeauna mi-am păzit cugetul și vorba. De data aceasta dezlegarea a fost categorică, dându-mi-se împuternicirea să fac cunoscute unele adevăruri, așa cum sunt ele alcătuite pentru mintea Omului. Zic așa, pentru că adevărurile fundamentale nu pot fi înțelese în toată grandoarea lor de către om.

> ***« Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El… »*** - Romani 1. 19,20.

Prin amploarea evoluției gândirii tehnico-științifice în detrimentul celei spirito-științifice, omul modern este puțin dispus să se scufunde în tainițele gândirii, pe care le are inculcate în capacitatea prospectivă a corpului său spiritual[1]. Dar fără cunoașterea Înțelepciunii[2] căpătată prin comunicare permanentă cu Divinitatea, apare foarte pregnantă o falsă popularizare a științei spirituale[3]. O mulțime de pseudodocți pretind a pătrunde în profunzimea actului spiritual. Conjurația luciferică stimulează și folosește aceste denaturări ale comportamentului mistic. Odată cu dezvoltarea științei spirituale[4] în lume, efectul acesteia va fi determinat în mare măsură de arsenalul spiritual - ideatic al fiecăruia.

„Căci această mișcare, în ceea ce are ea mai profund, va ajunge să fie prețuită în lume nu prin aceia, care vor să audă doar despre realitățile lumilor superioare, ci și prin aceia care au răbdarea de a pătrunde într-o tehnică a gândirii, ce creează o reală temelie pentru o muncă cu adevărat serioasă, creează un schelet pentru munca în lumile superioare". (Rudolf Steiner: FILOZOFIE ȘI ANTROPOZOFIE).

De aceea este necesar să acceptăm a gândi[5] în concepte precise, fin cizelate, pregătite în prealabil; înainte de orice, trebuie să avem o înclinare pentru puritatea și claritatea noțiunilor, să știm despre ce vorbim atunci când folosim un concept… Trebuie să știm ce înseamnă dacă spunem că noțiunea își are temeiul din punct de vedere formal în subiect, iar fundamental, în obiect; ceea ce noțiunea are ca formă a sa proprie, vine de la subiect, ceea ce are ca și conținut, provine de la obiect.

---

[1] Corp fizic, corp sufletesc și corp spiritual – 1 Tesaloniceni 5.23 *„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru…"*
[2] Priceperea și înțelepciunea vin de la Dumnezeu, Proverbele 2.2-5; 1Corinteni 2.1-16.
[3] Știința spirituală (vezi proverbele 23.12 și 30.3) nu are nimic comun cu SPIRITISMUL, dar îi poate explica și proba sorgintea precum și efectele malefice.
[4] Ibidem 3.
[5] Gândul se formatează prin cuvintele minții – Proverbele 1.2

Pe omul prezentului îl caracterizează faptul că îi este dat un surplus de forțe naturale de inteligență, pe care el nu este capabil, prin propriile sale forțe, să le pună pe deplin în slujba sufletului şi spiritului, mulțumindu-se doar cu abordarea corpului fizic; forțe care, la rândul lor, fiind rupte de legătura cu Mântuitorul şi la discreția demonicului, se folosesc din ce în ce mai mult de om, provocând în omenire un haos, căruia el, omul, pare că i se opune absolut neputincios. Aceasta înseamnă însă că, dacă forțele de inteligență, în mod obiectiv bogate şi variate, nu sunt transformate în forțe de cunoaştere dobândite prin efort propriu în rugăciune[6], sunt folosite atunci, în scopurile lor, de către puterile ahrimanice eclipsatoare de conştiență. Dumnezeu este suma tuturor părților şi particularităților care alcătuiesc Întregul!

DUMNEZEU este ÎNTREGUL *!*

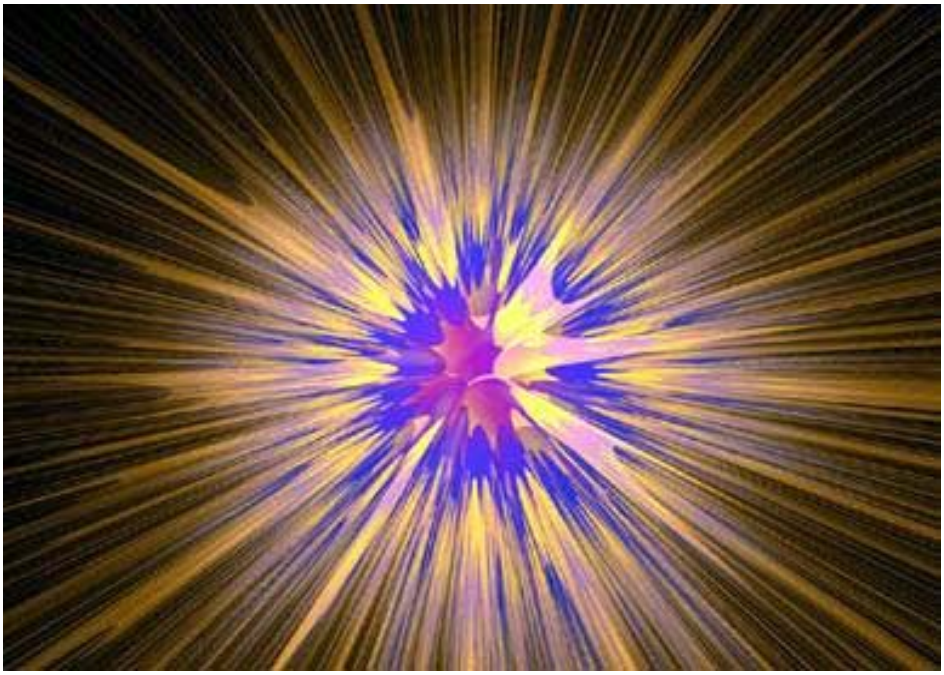

Fig. 1. Reprezentarea figurativă a ÎNTREGULUI

Nemărginirea Sa este nu numai în spațiu si timp, ci şi în calitate. "Tot astfel, imaginea despre Divinitate nu este aceea a unui rege care conduce lumea de undeva de deasupra ei, ci a unui principiu omnipotent, omniştient si omniprezent care controlează totul:

Cel care, locuind în toate lucrurile
Este altul decât lucrurile,
Pe care lucrurile nu-l ştiu,
Căruia ele îi sunt trup,
Care rânduieşte din lăuntrul lucrurilor,
Acesta este sinele tău, rânduitorul lăuntric,
Nemuritorul[7].

[6]Nu numai simpla rostire a unui şir de cuvinte, de regulă cerințe adresate Divinității, înseamnă rugăciune. Prin rugăciune nu se înțelege doar o scrisoare trimisă cuiva de la care, se poate, primi sau nu răspuns. Rugăciunea înseamnă a ne imagina o convorbire cu un partener care ne ascultă în acel moment şi care ne va răspunde în mod sigur. În cartea evanghelistului Marcu la cap. 11.24 ni se spune că atunci când cerem ceva, când ne rugăm, să **credem** că am şi primit.
[7] Fritjof Capra *„TAOFIZIOCA"*.

Nu tot ceea ce ştiu şi spun se înțelege pe de-a-ntregul. Zicând „**înțelege”,** mă refer la faptul că lumea spirituală este fundamental diferită (în cunoaştere) de felul cum conştientizăm lumea terestră. Raționamentele pământeşti se configurează exclusiv pe structuri materiale. A înțelege ceea ce ştii, înseamnă să conştientizezi, în primul rând, iar capacitatea oamenilor de conştientizare în corp somatic fiind limitată de nivelul de instruire la care se afla individul, nu poate cuprinde infinitul. Mă las purtat de ființa de lumină şi de Cuvântul Său pentru a face cunoscută Evidența. Participarea mea se face prin spirit, cu ajutorul entității care mă coordonează.

Tot ce voi spune, atât prin viu grai cât şi prin scris, se cheamă a fi participarea spiritului meu la comanda celestă. Omul nu-L poate înțelege pe Dumnezeu decât în măsura în care Acesta i se face cunoscut. ***« Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El… »*** **-** Romani 1, 19.20.

De aceea este „necesar să acceptăm a gândi în concepte precise, fin cizelate, pregătite în prealabil; înainte de orice, trebuie să avem înclinare pentru puritatea şi claritatea noțiunilor, să ştim despre ce vorbim atunci când folosim un concept… Trebuie să ştim ce înseamnă dacă spunem că noțiunea îşi are temeiul din punct de vedere formal în subiect, iar fundamental, în obiect; ceea ce noțiunea are ca formă a sa proprie, vine de la subiect, ceea ce are ca şi conținut, provine de la obiect”. (Idem).

Capitolul I

1. Introducere

Picătura şi Oceanul. Aparenta antinomie figurată de această diadă apare din incongruența celor două concepte. Efemeritatea picăturii, pe deoparte şi eternitatea oceanului, pe de altă parte, ne creează sentimentul insignifianței față de cel al infinitului etern. Şi totuşi, aceasta rămâne singura paradigmă prin care **Omul** (parte) înțelege pe **Dumnezeu**, (întregul)**.** Dumnezeu este Întregul !

2. Principiile ÎNTREGULUI

În fundamentalitatea sa, Întregul este guvernat de un singur principiu, acela al **ubicuității duale.** Această ubicuitate este relevată de apostolul Ioan în capitolul 1 cu versetul 1 şi 2, atunci când vorbeşte despre începutul tuturor începuturilor. {Deşi în revelarea acestuia vom găsi ca bază de definiție numerele 1,2,3 şi 5, (patru fiind de toate) - Trinitatea plus cele cinci universuri care compun Metauniversul, la care ne vom referi mai jos, - acestea sunt exprimarea formală a dualismului. Însumând 1+2+3+5 =11. Conform regulilor numerologice 1+1=**2.** În acest fel condiția de bază este îndeplinită, existența fiind dual㠖}. Condiția de ubicuitate sau, cu alte cuvinte, trecerea din starea de Potențial în starea de Dinamică, se face în spiritul unei acțiuni după un anume ritm, după o anumită frecvență, aceasta fiind exact Constanta lui Planck, adică 6,6256(5) x 10^{-34} Hz. Întregul este format din cele cinci Universuri pe care le configurăm mai jos şi în lumea teriană au o echivalență raportată la cele cinci elemente (apa, focul, pământul, metalul, lemnul) pe care anticii le considerau ca fiind fundamentale pentru structurarea universului căruia îi aparținem. Încă din anul 2636 î. Ch., legendarul împărat chinez HUANG DI a introdus şi structurat în China acest concept, care a stat la baza calendarului lunar, conceput pentru o perioadă de 10.000 de ani.

3. Atributele lui DUMNEZEU

DUMNEZEU este TOTAL, FUNDAMENTAL şi ABSOLUT!

Nu există alte cuvinte care să poată exprima în vreun fel caracterul definitoriu al lui Dumnezeu. Dincolo de aceste vocabule, rațiunea omului se rătăceşte într-o nebuloasă de idei şi cuvinte care nu relevă nimic. Încercând să cuprinzi realitatea acestei sintagme, vei constata că trebuie sa cuprinzi transfinitul (infinitul cu exponent infinit - $\aleph^{\aleph}$), ceea ce este o utopie pentru posibilitățile limitate ale omului ca entitate finită. DUMNEZEU reprezintă Unica Realitate, superioară oricărei manifestări, manifestare care nu reprezintă altceva decât un aspect relativ în dinamica. Îi corespunde lui Tai-Qi, Parabrahman, Agin Soph etc. În manifestare, deci în dinamică, situație pe care o vom dezbate mai pe larg în capitolele următoare, Totalului, Fundamentalului şi Absolutului li se asociază Adevărul, Dreptatea şi Puterea astfel:

Total = Adevăr ;
Fundamental = Dreptate ;
Absolut = Putere.

Adevărul, Dreptatea şi Puterea interacționează după o regulă bine definită, care conferă fiecăreia dintre ele o funcție de stare (situație) formatată matematic astfel:

A = D(P) **unde:**
a = adevăr;
d = dreptate;
p = putere.

În dinamică, acolo unde apare relativitatea, adevărul, dreptatea şi puterea interacţionează până la orice nivel de existenţă colectivă sau individuală, interacţiune susţinută de capacitatea mobilului care este pus in dinamică.

TOTALUL conţine în acelaşi timp atât Fiinţa, cât şi Nefiinţa, este anterior primei Forme (structuri) şi superior Unităţii. Discuţia despre Total este extrem de complexa, deoarece totalitatea în manifestarea ei atotcuprinzătoare, poate crea multă confuzie în raţionamentele celor care gândesc prin prisma prejudecăţilor. Totalitatea lui Dumnezeu, ca atribut fundamental ÎL caracterizează pe Acesta, în toată complexitatea sa. Dar totodată produce şi derută în minţile multor oameni prin faptul ca acestora le este aproape imposibil să conceapă Totalul căruia nu-i lipseşte nimic şi care cuprinde atât infinitul fiinţării cât şi infinitul nonfiinţării. În schimb infinitul nu conţine totalul, deoarece este relativ de ceva anume. Infinitul ca substantiv propriu nu poate fiinţa ci doar ca adjectiv. Nu putem spune infinitul infinitului. Totalul cuprinde toate dimensiunile universurilor cunoscute şi necunoscute, toate universurile create si ne create, pe când infinitul se desfăşoară doar pe cele trei coordonate ale spaţiului, inclusiv timpul. Totalul implică şi probleme de morală, dacă o abordăm pe aceasta din perspectiva religioasa. Rezultă din totalitate că Dumnezeu a creat în egală măsură atât Binele cât şi Răul, cărora le-a permis să se manifeste deopotrivă. De asemenea în acest context găsim manifestându-se o infinitate de nivele ierarhice ale calităţii; pornind de la desăvârşire şi până la cele mai josnice forme de existenţă. Tocmai datorită neputinţei de a-L concepe pe Dumnezeu în totalitatea sa, religiile, indiferent de doctrina lor, au conceput un Dumnezeu infinit în înţelepciune, în iubire, în desăvârşire, dar finit în spaţiu. Auzim frecvent expresia creştină: „Dumnezeu ne cheamă la El". Iată o gândire eminamente spaţială prin conceptul subânţels de chemare la El, deci undeva anume şi temporală prin prezentul verbului a chema.

Studiind mai atent toate modalităţile de exprimare, constatăm că orice formă de topică structurată pe nivele de gândire cunoscute, se formulează doar spaţial şi temporal. Nu am întâlnit nicăieri şi niciodată vre-o propoziţiune care să fie în afara timpului şi spaţiului. Deci, pe Dumnezeu care va pedepsi Răul şi-l va distruge îl concepem undeva anume, răul de asemenea îl considerăm aflat într-un spaţiu, iar distrugerea va fi cândva, deci într-un anume timp.

Totuşi, tema centrală a Bibliei este aceasta: Dumnezeul veşnic existent, atotputernic, a creat lumea pentru gloria şi plăcerea Sa. Acest Dumnezeu, în înţelepciunea Sa divină a ştiut că oamenii pe care El i-a creat vor folosi ceea ce le-a dăruit, voinţa liberă, pentru a se răzvrăti împotriva Sa şi a conducerii Sale. Această răzvrătire, numită păcat, îi va separa pe oameni de Dumnezeu. Aceasta presupune ca în actul creaţiei Dumnezeu a avut un moment de derută şi a făcut şi greşeli, pe care este nevoit să le îndrepte. Şi cum nu poate altfel decât să-şi distrugă propria-I creaţie decăzută, înseamnă că acea parte pe care o va distruge (Răul), va fi eliminata din totalul creaţiei sale, total ce conţine atât Potenţialul creaţiei cât şi dinamica acesteia, dinamică impusă de dorinţa lui Dumnezeu de a se exprima, de a se manifesta, aşa cum intuieşte evanghelistul Ioan în Ioan 1.1., atunci când spune că: „La început a fost Cuvântul, Cuvântul era Dumnezeu, iar Cuvântul era cu Dumnezeu". Apare deci momentul când Cuvântul capătă identitate prin faptul că a cuvânta înseamnă a te exprima, deci a te manifesta. Astfel Dumnezeu manifestându-se a ieşit din Potenţial intrând în Dinamică.

Petrecându-se evenimentul de distrugere al răului, înseamnă că Dumnezeu nu mai este Total ci numai Parțial, deoarece şi-a eliminat o parte din Sine, din creația Sa. Nu putem concepe că Dumnezeu a greşit undeva sau că nu a ştiut tot ce se va întâmpla cu creația Sa pe care a formatat-o începând de la Binele Desăvârşit şi până la Răul Desăvârşit. Astfel creației Sale nu-i lipseşte nimic. Este ridicol să-L gândim pe Dumnezeu, care este omniştient, că l-a creat pe Lucifer şi că nu ştia că acesta se va răzvrăti împotriva Sa, aşa cum rezultă din nenumărate citate ale Bibliei. Ba ştia şi chiar la creat cu disponibilitățile de a se manifesta în revoltă. Sau că Omul, pe care L-a creat după chipul şi asemănarea Sa, dintr-o dată îşi schimbă structura divină desăvârşită prin propria sa voință şi mănâncă din Pomul Cunoştinței Binelui şi Răului, din care Dumnezeu îi poruncise să nu mănânce. Din conceperea lui Dumnezeu ca fiind Total, rezultă că atât Binele cât şi Răul sunt slujitorii lui Dumnezeu, slujitori care deopotrivă îşi exercită atribuțiunile îndrituite de Creator.

4. Întrebări legitime

Apar o seama de întrebări legate de ambiția lui Dumnezeu de a-Şi ispiti[8] creația, ştiind foarte bine că aceasta va păcătui. Ce rost avea asemenea procedeu? Ce dorea Dumnezeu să ştie sau să facă cunoscut celorlalte creaturi, referitor la faptul că ceea ce crease era nedesăvârşit, deşi se angajase să creeze pe om după chipul şi asemănarea Sa? Iată câteva din întrebările cărora nu le vom găsi răspunsul, dacă nu vom accepta Totalitatea lui Dumnezeu, totalitate din care nu lipseşte nimic. Nici chiar mizeria materială, sufletească şi moartea. Dar moartea nu înseamnă distrugerea a ceva din total, ci doar transformarea acelui ceva care reprezenta o formă de creație ce se va transforma într-o formă de reziduu creator, reziduu ce poate accede, în ultimă instanță, înapoi în potențial. Aceasta dualitate biunivocă va dăinui veşnic, aşa cum dăinuie şi Dumnezeu.

1. De ce se propovăduieşte frica (spaima) de Dumnezeu, susținându-se că acesta este gata oricând să pedepsească, să terorizeze prin perspectiva distrugerii absolute a răzvrătiților, ştiut fiind că în Proverbele 8.13 scrie: „Frica de Domnul este urârea răului”?

2. Dumnezeu a creat tot ce există, nu numai în Universul Material dar şi în Universul Spiritual. Cum a fost posibil ca o parte a creației Sale să-i scape de sub control răzvrătindu-se, dând naştere în acest fel, RĂULUI? Ce fel de Dumnezeu este acela care nu-Şi poate controla în totalitate propria creație? Şi oare chiar n-a controlat-o? Sau a îngăduit răzvrătirea? Sau chiar a generat-o! De ce?

3. Cum poate un Dumnezeu iubitor până la a-Şi jertfi propriul său fiu, să dispună într-un final, distrugerea propriei creații, care s-a răzvrătit? Acest procedeu nu relevă oare faptul că Dumnezeu nu mai are nici o altă soluție decât să-i facă să piară (vezi Apocalipsa 21.1.) pe cei pe care nu i-a mai putut controla? Cum poate fi înțeleasă **pieirea** din perspectiva Creatorului care este Total, Fundamental şi Absolut? Nu cumva toate descrierile răfuielii lui Dumnezeu cu creația sa răzvrătită este doar o perspectivă conceptuală pornită din gândirea omenească?

4. Admițând că Dumnezeu în planul creației sale a hotărât să acorde personalitate deplină făpturilor create, dându-le posibilitatea să-şi aleagă singuri calea de urmat, nu ştia oare că pe aceste ființe nu le-a creat perfecte şi că este posibil ca în inima lor să poată lua naştere neascultarea fiind şi ispitiți prin aşezarea lor chiar în apropierea pomului Cunoştinței Binelui şi Răului şi apoi răzvrătirea? Elocvent fiind cazul lui Lucifer. Dacă nu a ştiut înseamnă că nu este atotştiutor, iar dacă

[8] Ispitirea creației rezultă din însuşi faptul că în Grădina Eden, alături de Pomul Vieții, a plantat şi Pomul Cunoştinței Binelui şi Raului din care ştiamprecis că omul creat de El, va mânca.

a ştiut sau numai a bănuit, înseamnă că nu şi-a iubit suficient creaţia de vreme ce i-a hărăzit pieirea în urma unui experiment ratat[9], sau n-a avut încotro sau chiar a făcut-o premeditat.

5. Ideea de a răsplăti după faptele ei propria creaţie care este, evident, imperfectă şi incapabilă să se împotrivească răului (cel puţin o parte din ea), înseamnă a acorda Creatorului pentru creaţia Sa, certificat de calitate **„necorespunzător”.** În a doua epistolă sobornicească a lui Petru capitolul 2 cu versetul 4 citim: „Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjuraţi de întuneric, legaţi cu lanţuri şi păstraţi pentru judecată;…” Este posibil un asemenea raţionament privitor la un Dumnezeu descris cu totul diferit în cartea lui Ioan 3.16? Da! Este posibil, deoarece Dumnezeu se defineşte ca fiind Total, Fundamental şi Absolut. În totalitatea Sa întreaga-I creaţie se formatează în două ipostaze : Potenţial şi Dinamică. De aici rezultă că întregul caracter al creaţiei Divine se situează într-o ubicuitate duală, fapt evident din tot ceea ce înseamnă universul observabil. Caracterul totalitar al lui Dumnezeu ne vădeşte faptul că aici trebuie să se afle atât Binele cât şi Răul, altfel Dumnezeu ar fi parţial, sau mai bine zis unilateral.

6. Dacă nu Dumnezeu a creat răul ci numai l-a acceptat, înseamnă că există cineva deasupra lui Dumnezeu, care a hotărât aşa ceva. Este posibil? Convingerea noastră fermă este că NU! Cum se poate argumenta această convingere pentru a înlătura raţional conţinutul întrebării? Admite Dumnezeu să ne punem asemenea întrebări? Categoric da, de vreme ce ne-a creat cu disponibilitatea de a raţiona. Rămâne să-L întrebăm pe El care este răspunsul? În nici un caz acest răspuns dat cu mare fervoare de către unii pseudoexegeţi ai Bibliei, nu poate fi de circumstanţă sau aproximat prin **datul cu părerea.**

7. De ce a creat Dumnezeu fiinţe slabe, imperfecte şi incapabile de a se opune răului şi a nu fi corupte? Mă refer chiar la Lucifer şi îngerii care l-au urmat, ca să nu mai vorbim de Om. Nu cumva aceştia nu puteau lipsi din creaţia lui Dumnezeu care este totală ?

8. Care este folosul întregului Univers din faptul că Dumnezeu a îngăduit (aparent ne având încotro) ca răul să se manifeste? La nivel universal se poate pune problema unui folos? Sau pentru acest nivel nu mai este valabilă punerea problemei în aceşti termeni?

9. În fond, ce este Binele şi ce este Răul? Cum se justifică coabitarea lor din perspectiva desăvârşirii? Nu cumva desăvârşirea înseamnă chiar existenţa deopotrivă a Binelui şi Răului?

10. Un fapt incontestabil este evident şi anume că nu toată creaţia lui Dumnezeu este, ca şi El, desăvârşită. În raport de informaţiile pe care le avem, este suficientă perspectiva nedesăvârşirii, pornind de la Lucifer, care s-a aflat în apropierea tronului lui Dumnezeu aşa cum este prezentată scena de către Isaia în capitolul 14 cu versetul 12-15. Oare această **„evidenţă”** este reală? Care ar fi altcumva realitatea? Din istoria veacurilor ştim deja că de o mulţime de ori Biblia a fost refăcută, adăogită, răstălmăcită şi cenzurată pentru a sluji interesele celor ce coabitau puterea spirituală cu puterea politică pământească. Mai ţine cineva minte perioada de 1400 de ani în care Inchiziţia Bisericii catolice a prăbuşit lumea în obscurantism şi idiotism anxios?

11. De ce un Dumnezeu Total, Fundamental şi Absolut, creatorul a tot ce există, a creat Raiul şi Iadul? Raiul loc veşnic de fericire al celor credincioşi şi ascultători, iar Iadul, loc veşnic de suferinţă al celor necredincioşi şi neascultători (Apocalipsa 20.10) Cum se poate împăca desăvârşirea imaculată a lui Dumnezeu, cu existenţa perpetuă a unui loc de suferinţă pentru făpturi create cu un potenţial infinit inferior faţă de cel al lui Dumnezeu? Aceasta să fi fost singura soluţie de care dispunea Dumnezeu?

[9] Dumnezeul care a creat întregul Univers şi care este atotştiutor, nu face experimente. Genul acesta de activitate este specific celor care nu ştiu care va fi rezultatul unei combinaţii şi de aceea experimentează pentru a afla.

12. De ce a acordat Dumnezeu liberul arbitru (voința şi putința de a alege şi a hotărâ) omului, pe care l-a creat ca o ființă slabă şi imperfectă? Dovada acestei imperfecțiuni o constituie însuşi planul de mântuire elaborat de la întemeierea lumii, prin jertfa lui Isus Hristos, deoarece omul prin propriile-i puteri nu se putea mântui.

13. Cum poate fi înțeles versetul 27 din Geneza 1, referitor la faptul că suntem creați după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, deci desăvârşiți, ba mai mult, asemănându-ne lui Dumnezeu suntem creați parte bărbătească şi parte femeiască? Este Dumnezeu **androgin?** Ce înseamnă androgin în raport cu Dumnezeu, ştiut fiind că la acest nivel nu se pune problema compoziției anatomice ci se conservă principiul ubicuității duale. Întrebarea rămâne dincolo de răspunsurile puerile şi-şi aşteaptă răspunsul care trebuie să fie plasat nu în plan fizic ci în plan metafizic[10].

14. Este evidentă disproporția, cel puțin calitativă, dintre Creator şi creația Sa? Dacă Da!, atunci care este sensul unei creații cu mult mai insignifiante decât creatorul său? Dacă Nu!, atunci creația care este, cel puțin, în parte nedesăvârşită, pe cine sau ce reprezintă? Şi ce sens are o asemenea creație?

15. În multe din relatările biblice citim: „Dumnezeu s-a mâniat…" sau „Mânia lui Dumnezeu…" (Vezi Romani 1.19). Dumnezeu se mânie? Mânia este un sentiment omenesc iar Dumnezeu nu este Om, este Dumnezeu. Atunci ce cuprindere are verbul „a se mânia"?

16. Ştiind că Dumnezeu este Total, Fundamental şi Absolut, că este infinit în putere în înțelepciune şi că este, fără putință de tăgadă creatorul Universului nesfârşit, etern şi infinit, apare o întrebare la care răspunsul dat de creştinism este infantil şi ridicol. Cum se poate argumenta că acest Dumnezeu inimaginabil, are un Fiu, numit de creştini Isus, Fiu ce porneşte din infinitatea unui univers indescriptibil şi ajunge într-un colț al acestuia într-o galaxie minusculă, într-un sistem solar insignifiant plasat la periferia galaxiei, pe un bob de nisip numit planeta Terra sau Pământul şi aici, pentru a ispăşi păcatele pământenilor care n-au ascultat de porunca divină mâncând dintr-un pom al Cunoştinței Binelui şi Răului, fapt ce l-a supărat foarte tare pe Dumnezeu, Acesta premeditează salvarea lor (a oamenilor) prin sacrificarea Fiului Său din propria-I hotărâre de a-i nimici, deşi cunoştea încă înainte de a-i crea că oamenii nu vor fi ascultători pentru că ştia cum i-a creat? Apoi, Fiul lui Dumnezeu întrupându-se într-un uter de femeie pământeană, şi născându-se pe traiectul vaginal vine în lumea materială şi, după aproximativ 33 de ani, este răstignit pe cruce de cohorta romană condusa de Pilat din Pont, pentru o răzvrătire împotriva legilor iudaice. Ce sens are această poveste? Istoria nu consemnează nici măcar o singură situație în care despoții conducători romani să fi făcut cea mai mică concesie principiilor religioase ale vre-unui popor cucerit, cu atât mai mult pentru permanenții răzvrătiți care erau iudeii, şi cu precădere în perioada anarhicilor zeloți. La întrebarea adresată Bisericii cum este cu putință o asemenea alegație cu referire la absurdul unei congruențe exclusive între Dumnezeul infinit şi o picătură din oceanul nesfârşit, aceasta fiind ca şi cum Oceanul s-ar zvârcoli furibund sacrificându-se aproape integral, pentru a salva o picătură din el care s-a desprins şi a luat-o razna; dar desprinderea fiind cauzată de însă-şi voința oceanului în raport cu picătura, primim răspunsul candid, ridicol şi absurd: „Minune Dumnezeiască, Miracol, Pronie cerească…" Trecând de la pateticul bulversat de un emoțional stârnit de hormonii veştejiți şi mucegăiți ai „Sfinților Părinți", este extrem de caraghios să asociem pe Dumnezeul Dumnezeilor (vezi exprimarea Bibliei referitoare la Muntele Dumnezeilor), unui egocentrism minuscul şi ridicol de înapoiat. Numai o minte suficientă prin mediocritatea sa poate admite o asemenea explicație ce frizează burlescul elucubrant.

[10] Metafizic = dincolo de limitele percepției fizicului cu ajutorul celor cinci simțuri. Este fizica planului din transcendent.

17. Legenda biblică ne povesteşte că Abel a fost omorât de Cain pentru faptul că jertfa lui Cain nu a fost agreată de Dumnezeu, deoarece era din zarzavaturi, legume şi fructe, pe când cea a lui Abel, care era cioban, era dintr-un miel sau o oaie. Din descrierea biblică rezultă ca amândoi fraţii au fost sinceri în aducerea unei jertfe lui Dumnezeu, numai că acesta din urmă, avea partipriuri asupra conţinutului jertfei. Prin gestul Său de exprimare a ofensei asupra jertfei lui Cain, Dumnezeu îl instigă pe acesta să-şi omoare fratele. De ce? Oare aşa să gândească Dumnezeu prin prisma unei supărări generată de EGO-centrism? Nu cumva toată această descriere este, pur şi simplu, relatarea omenească a unui eveniment cu mult mai ocult şi ezoteric? Ce anume se ascunde în spatele sugestiei că Dumnezeu dorea jertfirea unui animal, mult mai structurat sufleteşte decât nişte produse cerealiere? Explicaţia specifică minţii omeneşti de factură creştină este că, mielul simboliza viitoarea jertfă a lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. Ei şi…. Ce-i cu asta? Ce relevanţă ar putea avea faţă de egoismul Divin, lipsa de abilitate speculativă a lui Cain? Rezultă clar că insidiosul Abel era mult mai abil în manipularea bunăvoinţei Divine, decât frustul Cain. Oare Dumnezeu preferă acest tip de comportament?

Admiţând varianta susţinută de cei care nu pot răspunde la asemenea întrebări şi care susţin că nu putem cunoaşte planurile şi voinţa lui Dumnezeu, rămân, totuşi, toate întrebările de mai sus, care-şi păstrează întregul conţinut numai şi motivat de faptul că, fiind creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu avem şi putinţa cunoaşterii[11] în antiteză cu necunoaşterea, tot prin putinţa cunoaşterii.

Din această putinţă rezidă regândirea semantică a Bibliei, care a fost comentată de scriitorii săi în cuvinte omeneşti, tributare reacţiilor emoţionale. Revelaţia lui Dumnezeu către aceşti oameni conţinea principiul, dar gnoza era posibilă numai prin transpunerea ei în limitele putinţei de exprimare care, atunci când este simţită şi nu gândită, rămâne formulată prin imagini şi nu prin concepte. Acesta este şi motivul pentru care Mântuitorul propovăduia prin pilde şi povestiri. În lumea reală, doar filozofii, matematicienii şi fizicienii pot gândi abstract. Şi chiar şi aceştia se slujesc de simboluri. În rest, imensa majoritate a oamenilor formatează gândul prin proiecţie imagistică în planul mental. Pentru exegeţii conceptului de existenţă, gândirea în imagini este total insuficientă[12], iar cei care operează doar în acest mod chiar şi atunci când caută reprezentări pentru principii şi axiome se pot mulţumi cu postura de diletanţi în domeniu. Formulările patetice şi comportamentul înduioşător sunt agreate, tocmai pentru că au un gust dulceag, dar aceasta ţine de limbă şi nu de minte. Formula este îndreptăţită atunci când trebuie dirijată o mulţime şi chiar şi un individ aparţinător sufleteşte mulţimii, cu a cărei gândire colectivă se confundă.

Nu pot fi acuzat, prin întrebările mele, de ofensă adusă Autorităţii Divine sau de blasfemie, decât de cei deopotrivă cu mine care atunci când suntem incapabili să pricepem ceva anume, care ne-ar obliga la un răspuns tranşant şi categoric, contraatacăm impunând Legea Tăcerii; tăcere în gândire, tăcere în exprimare, susţinând că raţionalul este incapabil să priceapă iraţionalul. Aici apare confuzia între capacitatea şi incapacitatea de înţelegere a unui fenomen pe cale empatică, considerând incapacitatea ca proiecţie iraţională a unui fenomen care, prin simplă denominaţiune, este raţional. În 1 Tesaloniceni 5.23, suntem îndemnaţi să „cercetăm toate lucrurile şi să oprim ce

[11] Cunoaşterea era o capacitate a omului posibilă înainte de căderea în păcat. În acel moment el a cunoscut ce este Binele şi Răul în raport dihotomic.
[12] Fizica modernă a demonstrat că o imagine punctuală conţine în substratul conceptual şi figurarea holografică a Întregului căreia îi aparţine Partea.

este bun", fapt care confirmă fără echivoc că posedăm capacitatea de decelare între bine şi rău şi că aceste două stări coexistă. De ce? Pentru ce? Până când?

Dumnezeu nu poate fi insultat sau jicnit de propria-i creație, motiv de supărare pentru El, aşa cum susține Biblia rearanjată de cei interesați, la fel cum nici un om nu se poate considera jicnit de un produs pe care l-a făptuit de proastă calitate. Pe Dumnezeu îl poate jigni doar cineva egal în rang cu El.

Dumnezeu este si Absolut, adică există independent de orice condiții. Absolutul este antonimul lui Relativ. Deci Dumnezeu nu se află în relație biunivocă şi exclusivă cu nimeni şi cu nimic. Nu este tributar nimănui, nici chiar sieşi. Doar atunci când s-a manifestat, s-a exprimat prin creația Sa, atunci a devenit relativ, adică a intrat în relație cu propria-I creație. În acest mod se conservă principiul totalității, din care nu lipseşte nimic, adică nici absolutul şi nici relativul. Dacă ar fi lipsit una dintre aceste două caracteristici, atunci Dumnezeu nu ar mai fi fost total. Încă din vechea antichitate chineză s-a născut prin înțelepciunea orientală o filozofie a vieții cunoscută sub numele de Taoism sau Daoism, cum i se mai spune, continuată apoi prin filozofia budistă Zen. Tao înseamnă calea ce duce la iluminare şi este cea mai profundă formă a gândirii care încearcă să cuprindă în limitele sale finite, infinitul existențial, TOTALUL.

Definind conceptul energetic al lui Dumnezeu, ne vom sluji de următoarea configurație foarte cunoscută, dar aproape deloc înțeleasă în complexitatea reprezentării ei. Această figură reprezintă noțiunea filozofică a Întregului (Totalului) şi conține cele două stări ale ființării (cunoscute sub denumirea de **Yn** şi **Yang, − şi +, feminin şi masculin** aşa cum rezultă şi din exprimarea Divină relevată în Geneza 1. 27 *« Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu ; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut ».* Despre sexualitatea lui Dumnezeu vom reveni în capitolele următoare), aşa cum le-a conceput Dumnezeu în înțelepciunea Sa, mai înainte de orice existență. Iată figura reprezentativă a Întregului în dualitatea sa biunivocă:

Fig. 2 Reprezentarea lui Yn şi Yang

YIN şi YANG sunt cele doua principii cosmogonice inițiale în filozofia mitologiei chineze, născute din haosul acvatic primordial, YIN- principiul inițial feminin şi simbolul întunericului, şi YANG- principiul inițial masculin, simbolul luminii şi al primăverii. Raportul între ambele principii este un raport între factorul pasiv, YIN şi factorul activ, YANG. Aceste două principii sunt inseparabile, aflându-se în neîncetată interacțiune şi totodată adversitate. În impactul lor perpetuu îşi are sursa întreaga mişcare cosmică şi tot astfel se decid toate modificările produse în lume. Principiul YIN, negativ şi slab, reprezintă tot ce e rece şi simbolizează pasivitatea; principiul YANG, pozitiv şi puternic reprezentând tot ce e cald şi simbolizând acțiunea. Principiul primordial feminin YIN semnifică şi Luna, ca simbol al umbrei sau întunericului, iar concomitent el traduce dorința de schimbare, nostalgia, ceea ce e ploios, rece şi umed... Principiul primordial masculin YANG semnifica tot ce e solar, simbolizând primăvara, căldura, acțiunea. Forțele lor sunt în neîncetată ciocnire, prin aceasta explicându-se mişcarea veşnică a materiei ca şi toate schimbările care se

produc în univers....Orice dezechilibru în raportul dintre cele două principii produce boala. YIN şi YANG desemnează aspectul întunecat şi aspectul luminos al tuturor lucrurilor; aspectul pământesc şi aspectul ceresc; aspectul negativ şi aspectul pozitiv; aspectul feminin şi masculin; este de fapt expresia dualismului şi complementarismului universal. YIN şi YANG nu există decât unul în raport cu celălalt; sunt de nedespărțit.

Simbolismul YIN-YANG-ului se exprimă prin acel cerc împărțit în două jumătăți egale de o linie sinuoasă, o parte neagra (YIN), alta alba (YANG), aşa cum este figurat mai sus, despre care se poate constata că lungimea despărțirii mediane este egală cu cea a semicircumferinței exterioare; iar conturul fiecărei jumătăți YIN este deci egal cu perimetrul total al figurii. De asemenea, mai trebuie spus că jumătatea YIN are un punct YANG, iar jumătatea YANG are un punct YIN, semn al interdependenței celor doua determinări, urmă a luminii în umbră şi a umbrei în lumină. Linia mediană poate reprezenta urma unei elice evolutive, lucru pe care-l exprima simbolismul YIN-YANG-ului, ca ciclu al destinului individual; este elementul unei spirale de pas infinitezimal, cele două extremități ale spiralei (intrare şi ieşire a figurii) corespunzând naşterii şi morții. Acest simbol condensează filozofia cea mai profundă şi mai caracteristică a spiritului chinez. Acesta nu prea simte nevoia să facă apel la idei abstracte de număr, timp, spațiu, cauză, ritm. Pentru a traduce aceste noțiuni, chinezii au acest simbol concret care, împreună cu Tao, exprimă întreg ansamblul de ordonare a Lumii şi pe cea a Spiritului. Pentru ei nu există timp de o parte şi spațiu de cealaltă; ei nu pot sa le conceapă independent de acțiuni concrete. Acțiunea unui om, manuală sau intelectuală, nu poate exista în afara lor, tot aşa cum timpul şi spațiul nu pot fi concepute în afara acțiunii omului. Ei descompun timpul în perioade şi spațiul în regiuni, perioadele şi spațiile fiind calificate când de YIN, când de YANG, după cum sunt luminoase sau întunecate, bune sau rele, interioare sau exterioare, calde sau reci, masculine sau feminine, deschise sau închise etc.

Deşi reprezintă doua contrarii, YIN-ul şi YANG-ul nu se opun niciodată în mod absolut, pentru că între ele există întotdeauna o perioadă de mutații care permite o continuitate; totul-om, timp, spațiu, este uneori YIN şi alteori YANG; simultan, totul ține de amândouă prin devenirea lor şi chiar prin dinamismul lor, cu dubla sa posibilitate de evoluție şi involuție.

Yn-ul este reprezentat de partea închisă la culoare, neagră în cazul nostru, iar Yang-ul este cel de culoarea deschisă, respectiv albă. Negrul are în interiorul său un punct alb, iar albul are un punct negru. Aceasta înseamnă că cele două stări – potențialul pentru negru şi dinamica pentru alb, se conțin reciproc. Aceste două înfățişări ale întregului reprezintă, cum am spus mai sus, cele două stări fundamentale ale ființării, Potențialul şi Dinamica. Potențialul are, aşa cum am definit mai sus valoarea de –1 iar Dinamica are valoarea de +1. Dacă vrem să analizăm eventualele diferențe de potențial energetic al celor două stări, vom constata cu surprindere că aceasta nu există. Între cele două stări există o egalitate perfectă. Spre exemplificare aplicăm acestei situații ecuația de mai jos:

$$\mathbf{P_{total} = (+P_{Yang})+(-P_{Yn}) = (+1)+(-1) = 0}$$

Rezultă din ecuația de mai sus că Dumnezeu nu are nici valoare pozitivă dar nici negativă, sau, se poate spune că Dumnezeu are şi valoarea negativă şi pe cea pozitivă, calități congruente care conferă starea esențială a lui Dumnezeu, care este neutralitatea. Sau, am mai putea spune că Dumnezeu este atât pozitiv cât şi negativ.

Cum am mai spus caracterul fundamental al acestuia fiind ubicuitatea duală, este imparțial, nepărtinitor, obiectiv, drept, concomitent cu reprezentarea Sa exprimată (Vezi Ioan 1.1, 2) de parțial, părtinitor, subiectiv, nedrept. Potențialul nu este o stare ipotetică, posibilă şi nu se comportă aşa cum se admite, de regulă, atunci când considerăm potențialul ca fiind doar un concept imaginar.

Potențialul este de fapt, tot o formă de energie dar, prin nemanifestarea sa, ea este implozivă, aspirativă, încorporativă, atractivă, etc., (reprezentată de starea interioară a găurilor negre din Universul Material), spre deosebire de dinamică, care este emisivă, emanativă, productivă, radiativă, chiar explozivă. Respectând condiția totalului, existența lui Dumnezeu conservă o regulă absolută, aceea că atât cât emite dinamica absoarbe potențialul care, la rândul său prin dinamica ce o conține, așa cum se observă din figura 1, admite trecerea în dinamică a aceleiași mase absorbite. Așa cum vom vedea mai jos, toate cele cinci universuri care se află în dinamică se regăsesc și în potențial, trecerea dintr-o stare într-alta făcându-se neîntrerupt și concomitent.

5. Potențialul și Dinamica

Concluzionând, constatăm că fundamentalitatea Divină ne relevă și caracterul creației, care concepe ființarea ca fiind absolută. Din acest unghi de privire, constatăm că **Întregul ființează în două stări: Potențialul și Dinamica dar și orice Parte se regăsește atât în potențial cât și în dinamică.** Astfel ajungem să înțelegem că în Potențial s-a aflat totul, total care se regăsește integral creat și manifestat în Dinamică. Dintr-o perspectivă superficială am putea concluziona că este vorba despre două entități aflate una în dinamică iar alta în potențial. În realitate nu este așa. Una și aceeași entitate se află simultan în cele două stări, potențialul și dinamica. O privire spirituală asupra dinamicii ne relevă faptul că aceasta reprezintă doar una din coordonatele temporale, care se numește **timpul prezent**[13]**.** Gândirea omenească, deși a străbătut dimensiuni calitative enorme, a ajuns în cele din urma la începutul tuturor începuturilor, început pe care l-a sintetizat printr-o întrebare: Cum a intrat Universul în existență? Există un colectiv de teoreticieni și cosmologi care iau în serios ideea că întregul Univers a intrat în existență dintr-un „nimic", vehiculând un aparat matematic complex în încercarea de a prinde în calcule acest concept. Nu și-au putut imagina că dincolo de universul dinamic mai există și universul potențial care l-a generat pe cel în mișcare, și au admis ideea că și nimicul poate genera ceva. Printre cei care au susținut ideea „nimicului" se află A. Guth (care a elaborat modelul inflaționar), Sidney Coleman, Alex Vilenkin, Ed Tryon, Cecil Folescu și Heinz Pagels. Toți aceștia susțin că, într-un fel sau altul, „nimicul este instabil" și că Universul Material a apărut spontan din nimic, dirijat de legile fizicii. Chiar dacă aceste idei apar acum ca simple speculații, ei consideră că, la un anumit nivel, ideile ar putea fi adevărate. În toate aceste ipoteze, cheia este dată de factorul cuantic, care face abstracție de legătura cauza-efect. Cauzalitatea atotcuprinzătoare a lui Laplace, care considera Universul Material ca un mecanism uriaș, programat să funcționeze la infinit, a fost dată la o parte de fizica cuantică, la nivelul microcosmosului. La nivelul subatomic materia și mișcarea sunt vagi și impredictibile. Particulele elementare se pot comporta aleatoriu, rebele la traiectorii descrise rigid, apărând brusc în locuri neașteptate fără motiv perceptibil și chiar dispărând fără avertizare. Aici trebuie precizat că particulele nu sunt niște structuri definitiv rigide, chiar daca prin comportamentul lor par a fi așa. Ele reprezintă, de fapt niște vortexuri (vârtejuri) de energie care i-au naștere sub influența altor energii mult mai subtile.

Desigur, cauzalitatea nu este complet absentă în domeniul cuantic, dar este nesigură și ambiguă. De pildă, dacă un atom se întâmplă să fie excitat în urma unei coliziuni cu un alt atom, el își va relua rapid vechiul nivel energetic, emițând un foton. Apariția fotonului este, evident, o consecință, în primul rând, a excitării atomului, deci se poate spune cu certitudine că excitația a fost cauza care a creat fotonul. În acest sens, cauza și efectul rămân legate. Dar pe de altă parte, momentul precis al apariției fotonului este nepredictibil, atomul având posibilitatea să-l emită în orice clipă. Fizicienii pot calcula întârzierea așteptată sau medie de apariție a fotonului, dar ei nu pot prevedea niciodată, și în nici un caz individual, momentul exact al apariției sale. De fapt, poate ar fi mai corect dacă în

[13] Conceptul va fi dezbătut pe larg în capitolul Spațiu și Timp.

acest caz, s-ar spune că excitaţia atomului „îndeamnă” fotonul să apară, decât că ar fi „cauza” apariţiei. Deci, deşi cunoaştem o serie de fenomene care se îndepărtează de cele familiare, totuşi ideea apariţiei bruşte a unui obiect din nimic are încă un mare grad de incertitudine. Apariţia spontană a particulelor materiale din spaţiul gol este deseori numită ca o generaţie din „nimic”. După toate aspectele, particulele izbucnesc din „nimic” (din potenţial) bucurându-se de o existenţă efemeră înainte de a cădea din nou în „nimic”. Deci, deşi spaţiul poate fi făcut oricât de gol am dori, el întotdeauna va găzdui astfel de particule temporare, în contul libertăţii permise de principiul de nedeterminare. Enigmaticele particule „fantomă” nu vor putea fi detectate, fiind ceea ce microfizica numeşte „particule virtuale”, adică o formă de particule similare bosonilor intermediari, fără posibilitatea de a lăsa urme. Ele călătoresc „din gol în gol”, martori ai existenţei unui câmp de forţe, dar fără nimic permanent pentru a se manifesta direct. Ceea ce pare deci să fie un spaţiu gol este de fapt o stare încărcată de energie în potenţial, de unde izbucnesc particulele virtuale. Dar în fizică, spaţiul gol este departe de a fi nimic; el este foarte strâns asociat Universului Material. Iar dacă am dori să răspundem la întrebarea: cum a intrat Universul în existenţă, nu este suficientă afirmaţia că spaţiul gol exista de la început, ca o condiţie iniţială. Va trebui găsită o explicaţie asupra spaţiului însuşi, sau mai corect, trebuie admis principiul existenţei stării de potenţial în care găsim deja creat totul. În orice caz, calculele sugerează că fizica cuantică, cu precădere metafizica, nu pot fi ignorate în era marii unificări a forţelor (la 10^{-32} s de la big-gang) şi probabil ar fi dominat totul în era Planck (la 10^{-43} s). Potrivit teoreticienilor, la un anumit moment, când Dumnezeu a hotărât să se exprime, între aceste două epoci, Universul cuantic ar fi „erupt” în existenţă.

6. Caracteristicile POTENŢIALULUI

Potenţialul este informaţie. Potenţialul nu este ceva inert şi lipsit de proprietăţi, ci ceva activ, pulsând de energie şi vitalitate, dar aflate în stare de potenţial. Potenţialul nu se manifestă, chiar dacă fiinţează (există). În potenţial este (se află) orice existenţă creată de Dumnezeu, chiar şi Dumnezeu însuşi. Pentru că nu există mişcare în sensul clasic al exprimării, în potenţial nu există nici spaţiu. Ne existând spaţiu, nu există nici timp. Dumnezeu-Întregul se relevă părţii numai prin starea de dinamică. Stările de potenţial şi de dinamică sunt guvernate în exclusivitate de Dumnezeu fără contribuţia nici unei alte structuri. Structurile doar îşi manifestă existenţa, aşa cum le-a conceput-o Dumnezeu. În starea de potenţial existenţele (structuri, entităţi, forme) nu pot fi diferenţiate unele de altele pe locaţiune spaţială. Potenţialul gândit prin perspectiva spaţialităţii se defineşte ca fiind o stare în care existenţele se află unele într-altele altele. Pornind de la atomi şi chiar de la particulele subatomice care se descompun la rândul lor în forme de energie, intrând în lumea cuantică şi până la galaxii – aceasta în Universul structural – trecând apoi la celelalte universuri: material, substanţial, energetic şi informaţional gândim fiecare entitate în parte ca fiind separată de toate celelalte. În realitate, în starea de potenţial, nu există nici o separare. Chiar dacă entitiv ele sunt diferenţiate, nu au individualitate, iar din punct de vedere spaţial toate acestea se află la un loc, aşa cum se află picăturile dintr-un ocean. Aceasta este starea în care se afla Universul înainte de declanşarea **Big-Bangului** (explozia Universului), despre care s-au scris tomuri întregi, fără a se găsi o soluţie momentului antemergător celui al aşa numitei explozii adică la 10^{-43} secunde, sau mai bine zis, momentului manifestării, adică al trecerii în dinamică, sau cu alte cuvinte spus, când **potenţialul generator** s-a transformat în **potenţialul de acţiune**. Ideea unei explozii obişnuite, identice cu cea a unei cantităţi de exploziv, nu ar permite explicarea radiaţiei de fond. Orice radiaţie emisă în momentul unei astfel de explozii, ar fi părăsit zona materialului originar cu mult mai repede decât ar fi împrăştiată materia, deci radiaţia nu s-ar mai afla în jurul ei pentru a putea fi detectată.

Ţinând cont de aceste caracteristici, modelul originii exploziei Universului sau, poate mai corect, modelul big-bang, statuează că nu a existat nici o aglomerare de materie obişnuită şi nici un centru al exploziei. Spaţiul este populat uniform; nu exista vre-o margine exterioară a distribuţiei materiei.

Big-bang-ul nu a fost deci o explozie de materie în spațiu, ci o « explozie » a însăşi spațiului. Dar teoria relativității generalizate mai aduce o precizare surprinzătoare. Potrivit acesteia, « cantitatea » de spațiu dintre obiecte nu este fixă, chiar dacă obiectele respective îşi conservă coordonatele lor de poziție. Cu aceste precizări, modelul big-bang consideră galaxiile ca fiind în repaus, în timp ce spațiul dintre ele se măreşte. Modelul big-bang mai consideră că ritmul expansiunii spațiului este încetinit de prezența materiei şi energiei. Dacă densitatea medie a Universului este mai mică decât o valoare critică (circa 10^{-26} kg/m^3), expansiunea ar continua la nesfârşit. Dacă densitatea medie este mai mare decât valoarea critică, expansiunea se va încetini până când se va opri, trecând într-un proces de implozie, situație al cărei final este numit în mod curent « marea sfărâmare ». De aceea, ne putem întreba – spune Asimov – dacă nu cumva, la un moment dat, în care densitatea energetică ar fi avut valoarea necesară, Universul să fi fost suficient de mic şi de fierbinte pentru ca să existe o singură particulă, căreia sa-i fie asociată întreaga masă a întregului Univers ? Acceptând ideea unei singure particule originare, pe care Asimov o numeşte ***holon*** (particula « întregului »), el consideră că aceasta s-ar situa pe ultimul punct al scării logaritmice a timpului. Într-o astfel de situație, Big-bang-ul ar fi constat din formarea unui holon, căruia i s-ar fi asociat masa sutelor de miliarde de galaxii, totul concentrat într-un volum inimaginabil de mic. Dacă ar fi să se facă o comparație sugestivă, holonul ar fi tot atât de mic față de proton, cât este protonul față de întregul Univers contemporan. Această dimensiune spațială infimă se află deja în starea de potențial, ne având nimic cu spațiul dinamic.

În cartea Genezei capitolul 1 cu versetul 3 citim: Dumnezeu a zis: « Să fie lumină » ! Şi a fost lumină. În zilele noastre, fizica cuantică a descoperit secretul creației lumini de către Dumnezeu. Pornind de la ideea din versetul 2 al aceluiaşi capitol aflăm că: « Pământul (Universul Material) era pustiu şi gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu (Duhul care reprezintă energia) se plimba pe deasupra apelor. Revenind la valoarea secundei –4 pe scara timpului după Big-bang, atunci când din ipoteticele prequarkuri se formează pentru prima dată quarkuri, folosind considerații de microfizică, I. Asimov arată că totodată intervine o schimbare importantă în comportarea materiei. Este vorba de legea conservării numărului barionic, care statuează că diferență dintre numărul total al barionilor din Universul Material şi cel al antibarionilor trebuie să rămână constantă. (Antibarionii reprezintă antiparticulele corespunzătoare, care diferă de barioni prin aceea că au sarcina electrică de semn opus). Dacă se distruge un barion, concomitent se distruge şi un antibarion, din proces rezultând fotoni, cei care produc lumina. Dacă un barion este generat din fotoni, apare obligatoriu şi antibarionul corespunzător. În ambele cazuri, diferența dintre numărul total al barionilor şi cel al antibarionilor rămâne constantă. Din categoria barionilor fac parte protonii, neutronii precum şi quarkurile care îi formează. Deci, protonii şi antiprotonii, neutronii şi antineutronii, precum şi quarkurile şi antiquarkurile (de acelaşi tip şi sarcină cromodinamică) se pot anihila reciproc. De asemenea, aceleaşi tipuri de perechi pot apărea simultan, din fotoni. Dar dacă vom extinde aceste convenții se ajunge la un rezultat surprinzător. Adică, dacă particulele prequarkuri se dezintegrează, ar urma că ele trebuie să formeze quarkuri şi antiquarkuri, în număr egal. Pe măsură ce temperatura scade, aceste quarkuri şi antiquarkuri se vor anihila reciproc, rezultând fotoni. Şi aşa a fost lumină.

Istoria biblică, prin multitudinea de traduceri care s-a petrecut de-alungul timpului, a inversat oarecum succesiunea evenimentelor. Dumnezeu a făcut mai întâi lumina şi apoi Universul material. Peste fața adâncului de ape (apele reprezentând energia în sensul biblic), se mişca Duhul lui Dumnezeu, care aşa cum am mai spus, reprezintă entitatea Divină, acea parte din Dumnezeu, care coordonează energiile. După ce s-a făcut lumină, din lumină a apărut materia. Cum se poate realiza aşa ceva, ne învață tot fizica cuantică. Iată cum răspunde tot I. Asimov la întrebarea de unde provine Universul Material? Folosind concepte din teoriile marii unificări a forțelor naturii, fizicienii arată că legea conservării numărului barionic nu este adevărată pe de-antregul, ci doar aproape adevărată.

Ei afirmă că protonul nu este o particulă nemuritoare şi sugerează că viaţa unui proton ar fi de doar… 10^{31} (10.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000) ani, după care acesta « moare », dezintegrându-se în particule care nu fac parte din clasa barionilor, adică în pozitroni şi neutrini. Important este faptul că protonul se poate dezintegra pe această schemă fără a antrena cu el şi un antiproton. Similar, există posibilitatea de a produce în acelaşi timp un antibarion, deşi aceasta într-o măsură extrem de mică. O astfel de tendinţă de asimetrie între barioni tinde să devină preponderentă odată cu creşterea temperaturii, deşi niciodată nu va atinge o majoritate copleşitoare. Chiar la temperaturi de multe mii de miliarde de grade, la care quarkurile se dezintegrează, asimetria va fi abia de unu la un miliard. Concret, se apreciază că la fiecare 10^9 antiquarkuri se formează 10^9+1 quarkuri. Adică, dacă se anihilează 10^9 quarkuri cu 10^9 antiquarkuri, va rămâne un quark singur. Aici intervine constatarea surprinzătoare că micul procent de quarkuri izolate în acest fel este suficient pentru a produce nucleonii din care să se formeze stelele şi galaxiile din Universul Material. Mica asimetrie de unu la un miliard din lumea quarkurilor se dovedeşte a fi crucială pentru existenţa Universului aşa cum îl cunoaştem astăzi.

Analiza lui I. Asimov merge mai departe: dacă în diferite locuri în ceea ce am numi un hiperspaţiu, s-ar produce un număr infinit de holoni, jumătate dintre aceştia ar putea fi antiholoni. Ar fi posibil ca aceştia să fie produşi chiar în perechi, adică fiecare big-bang să fie de fapt dublu, producând o pereche holon-antiholon. În acest context, este evident că Universul nostru are o infinitate de antiuniversuri paralele corespondente, la care nu putem ajunge în nici un fel sau pe nici o cale materiala cunoscută sau imaginată. Singura posibilitate de a contacta un asemenea Univers rămâne calea spirituală.

O picătură într-un ocean nu dispare ca entitate ci doar ca individualitate. Ea se va putea individualiza în orice moment şi din orice parte a acestuia, atunci când se va abstrage din interiorul lui; când va trece din starea de potenţial, în starea de dinamică. Însăşi vocabula loc este folosită în acest caz impropriu, deoarece în potenţial nu există conceptul de loc (poziţie, locaţie). Conceptul de poziţie (aflarea într-un anume loc) se regăseşte doar în starea de **dinamică**.

Toate cele cinci universuri, de care am amintit mai sus, se află atât în potenţial şi se manifestă totodată şi în dinamică. Potenţialul nu este separat de dinamică. Cele două stări sunt congruente, interferându-se şi intercondiţionându-se reciproc. Potenţialul incită manifestarea (starea de dinamică), iar dinamica activează trecerea existenţei în potenţial. Acest ciclu este perpetuu şi defineşte posibilitatea absolută a lui Dumnezeu, aceea de a exista, de a fiinţa numai prin ubicuitate dihotomică aşa cum rezulta din relatarea biblica descrisa în cartea lui Ioan 1.1-2: *« La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu ».* Rezultă de aici că în momentul în care Dumnezeu s-a exprimat (a cuvântat) Cuvântul care iniţial ÎL reprezenta pe Dumnezeu a căpătat individualitate, a devenit Creaţia Sa. Dar această existenţă este un continuu neîntrerupt, imposibil de numărat şi a cărui putere este strict mai mare decât infinitul, este transfinitul, aşa cum l-a numit marele matematician Georg Cantor. Acesta a simbolizat infinitul prin litera ebraică ℵ (alef), iar transfinitul prin $\aleph^{\aleph}$ (alef cu exponentul alef).

Conceptul de existenţă manifestă sau nonexistenţă manifestă nu se poate aplica potenţialului separat ci numai celor două stări luate împreună şi aceasta din punctul de observaţie al unei părţi aflată în dinamică, deoarece aceasta nu va percepe starea de potenţial prin prisma gândirii clasice ci numai prin prisma lumii cuantice[14]. Existenţa este o stare absolută care are o relaţie univocă cu nonexistenţa. Nonexistenţa nu se poate concepe în afara existenţei, deoarece numai simpla enunţare

[14] Conceptul va fi dezbătut în capitolul numit „Trecerea din potenţial în dinamică şi invers”.

a cuvântului **nimic**, demonstrează că undeva există ceva, acel ceva fiind nimicul. Deci şi nimicul sau nonexistenţa există. Astfel că, starea absolută a Întregului este **existenţa.** Dacă ne lansăm într-o speculaţie prin care să considerăm în partea stângă existenţa iar în partea dreaptă nonexistenţa, vom constata că am prefigurat în partea dreaptă existenţa nonexistenţei. Nonexistenţa este posibilă doar atâta vreme cât nu discutăm despre ea şi nu încercăm să o cuantificăm. Altfel, la prima proiecţie a gândirii asupra ei, în partea dreaptă vom prefigura locul nonexistenţei care constatăm că există deja dar se află în potenţial. Nu ne mai rămâne decât să o conturăm şi din acel moment am plasat-o în dinamică, ea devenind operativă. Iată cum argumentează filosoful Adrian Miroiu[15], existenta ca fiind o proprietate absolută. « O versiune elaborată a argumentului că existenţa este fundamentală şi absolută se află în a cincia meditaţie a lui Descartes[16]. Să presupunem că cercetăm un concept oarecare, cel de triunghi bunăoară. « Când îmi imaginez un triunghi – chiar dacă nici o figură de acest gen nu există (în realitatea obiectuală n.r.) ori poate nici nu ar putea să existe în lume, în afara gândirii mele (în potenţial n.r.) – e imposibil totuşi ca această figură să nu aibă o natură, formă sau esenţă determinată şi care este neschimbătoare şi eternă, pe care nu eu am inventat-o şi care în nici un chip nu depinde de mintea mea. Că e aşa stă mărturie faptul că putem să demonstrăm diverse proprietăţi ale triunghiului, bunăoară că cele trei unghiuri ale lui sunt egale cu două unghiuri drepte ». Acum, în locul conceptului de triunghi să îl luăm pe cel al lui Dumnezeu. Descartes îl identifică cu conceptul **fiinţei perfecte**. Până în acest moment noi nu ştim încă dacă o atare fiinţă există; ştim doar că avem conceptul ei (conceptele există în starea de potenţial). Iar aşa cum din conceptul de triunghi putem conchide că cele trei unghiuri ale unui triunghi sunt egale cu două unghiuri drepte, din conceptul **fiinţei perfecte** putem conchide că, de pildă, **fiinţa perfectă este atotputernică, atotştiutoare, desăvârşit de bună** etc.

Urmează punctul crucial al argumentului lui Descartes: precum proprietăţile a fi atotputernic, a fi atotştiutor etc., proprietatea **a exista** este o perfecţiune. Căci cum ar putea o fiinţă să fie în acelaşi timp perfectă şi neexistentă? Dar atunci, aşa cum din conceptul fiinţei perfecte decurge că fiinţa perfectă are perfecţiunea de a fi atotştiutoare sau atotputernică, va decurge şi că acea fiinţă are perfecţiunea de a fi existentă. Altfel zis, va decurge că acea fiinţă există – şi, astfel, argumentul ontologic este dus la bun sfârşit. Dovada existenţei lui Dumnezeu este constrângătoare: căci existenţa lui Dumnezeu decurge din conceptul fiinţei perfecte cu tot atâta îndreptăţire cu care din conceptul de triunghi decurge că unghiurile triunghiului sunt egale cu două unghiuri drepte ».

7. Caracteristicile DINAMICII

În clipa în care Dumnezeu s-a manifestat, Cuvântul[17] s-a individualizat personalizându-se. Aceasta înseamnă că a căpătat identitate devenind o structură caracterizată prin voinţă. Şi-a luat din acest moment, pe cont propriu, întreaga sa evoluţie. În dinamică se manifestă capacităţile Universului Energetic care generează mişcarea şi aceasta se petrece numai în timpul prezent. Mişcarea înseamnă acţiunea[18] unei energii (forţe) asupra unei structuri, căreia îi determină schimbarea poziţiei şi a stării, indiferent în care, din cele cinci universuri, se află. Conceptul de dinamică cuprinde şi energiile care sunt articulate în această manifestare, fiind total diferit de conceptul de **cinematică**. Acesta, din urmă, se referă numai la mişcarea în sine, fără a include cauzele determinante. Cinematica are în vedere numai mişcarea în sine.

---

[15] A. Miroiu, **Metafizica lumilor posibile şi existenţa lui Dumnezeu,** editura All Bucureşti, 1993

[16] R. Descartes, **Méditations métaphysiques,** în **Oeuvrews choisies,** Garnier, Paris, f.a.,pp. 119-120. A se vedea şiu **Discurs asupra metodei,** Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1957, pp. 65-66

[17] Vezi Ioan 1. 1 şi 2.

[18] (S) mărime fizică ce caracterizează mişcarea unui sistem, exprimată prin integrala definită a lagrangeanei în raport cu timpul: $S = \int_{t1}^{t2} L(qi, \overline{qi}, t)dt$ în care L=T-U este funcţia Lagrange (T fiind energia cinetică şi U energia potenţială.

În Universul material sau fizic, manifestarea (trecerea din potențial în dinamică) se produce în felul următor: Un semnal reprezentat de o cuantă de energie-senzație[19] este recepționată direct (prin simțuri) sau indirect (recepționat telepatic) apoi este percepută[20] de creier, la nivelul subconştientului. Acesta prelucrează valoarea informației definindu-i valențele după care translatează gândul la nivelul conştientului pentru ființele superior organizate şi la nivelul instinctului pentru ființele aparent primitive. În acest moment, conştientul percepe o noutate informațională pe care o defineşte sub forma: **„mi-a venit un gând”!** Pe acesta, îl personifică prin comparație cu informațiile din memoria de stoc conferindu-i o identitate precisă. Odată instalat, gândul îşi continuă formatarea în raport de condițiile concrete în care se va manifesta. Prima parte a manifestării o constituie căpătarea personalității specific sufletească, preluând astfel **culoarea sufletului (sau timbrul[21])** individului care a elaborat gândul. Prin culoarea sufletului înțelegându-se starea emoțională premergătoare apariției gândului şi apoi starea emoțională produsă de gândul însuşi.

8. Dinamica potențialului şi potențialul dinamicii

Potențialul şi dinamica se conțin reciproc. Orice manifestare trecută, prezentă sau viitoare se situează în potențial dar în acelaşi timp şi în dinamică. Însă, numai manifestarea reprezintă starea de dinamică. Dacă intenționăm să întreprindem ceva, acel ceva intenționat se va afla totdeauna în potențial. Dorințele noastre se succed dinamic în Universul Conceptual dar se situează în starea de potențial din punctul de vedere al Universului material. De asemenea, orice acțiune în derulare conține în ea însăşi perspectiva momentului când se va sfârşi, deci perspectiva trecerii ei în starea de potențial. Astfel putem gândi că **orice potențial are starea sa dinamică,** precum şi că, **orice manifestare conține starea sa de potențial.**

9. Trecerea din potențial în dinamică şi invers

Trecerea din potențial în dinamică şi din dinamică în potențial nu este succesivă ci simultană. Putem spune că tot ce se află în potențial este şi în dinamică, adică principiul ubicuității determină ca un concept, un sistem sau o structură să se afle simultan în două locuri. La „granița” dintre Potențial şi Dinamică şi la „limita” dintre Universul Material şi Universul Substanțial întâlnim această situație descrisă de fizica cuantică, care ține de o lege ce sfidează orice raționament. Iată cum descrie Florin Tecuceanu această situație: „Legile cuantice sfidează principiile raționale care par naturale tuturor muritorilor. În lumea cuantică, o particulă se poate găsi în două locuri diferite în acelaşi timp (este principiul numit „non-localizare”). Altă bizarerie: orice particulă microscopică este totodată şi undă (fenomen cunoscut sub numele de dualitate undă-corpuscul). Aceste două exemple lasă să se întrevadă problematica majoră a fizicii moderne: cum un ansamblu de particule elementare,

[19] Senzațiile manifestate la nivelul corpului material reprezintă acțiunile semnalelor asupra celor cinci simțuri: vizual, auditiv, tactil, gustativ şi olfactiv.

[20] Percepțiile reprezintă conştientizarea integrală a senzațiilor, conştientizare care este posibilă cu ajutorul rațiunii. Există o conştientizare produsă de intuiție, însă aceasta nu este, în nici un fel, la discreția rațiunii Animalele care se ghidează, în cea mai mare parte, după instincte, au percepții foarte rudimentare. Dar trebuie reținut că instinctele au o capacitate de cuprindere a unui fenomen sau chiar a mai multor fenomene, cu mult superioară nivelului considerat de către rațiune. Ultimele cercetări relevă faptul că instinctul determină mult mai multe conexiuni în acțiunile comportamentale decât este capabilă rațiunea. În infatuarea lor, oamenii consideră că rațiunea este superioară şi suverană tuturor formelor determinative în comportament, dar se înşeală. Pe primul loc se află intuiția generată de supraconştiență, urmată de instinct şi abia pe locul trei se situează rațiunea care este extrem de subiectivă deoarece se bazează pe caracterul local al educației şi a principiilor culturale asociate.

[21] Armonicele unei vibrații fundamentale formează timbrul vibrației, deoarece nu există două vibrații fundamentale ale căror armonici să fie identice.

guvernate de legile cuantice (non-localizare, dualitate undă-corpuscul) poate forma un obiect macroscopic – de exemplu un pahar – care, situat în afara domeniului cuantic, va corespunde perfect legilor clasice care ne guvernează? Pe scurt, ceva special are loc când se trece de la nivelul cuantic la nivelul macroscopic, pe punctul de a antrena o schimbare în comportamentul însăşi al materiei. Acest moment precis al trecerii între cele două lumi, pentru prima oară în istoria fizicii, a fost observat de doi cercetători francezi, Serge Haroche şi Jean-Michel Raimond, amândoi specialişti în fizica cuantică. Într-un articol publicat de Physical Review Letters, cei doi cercetători fac dovada existenței unui fenomen fizic cu nume misterios: **„incoerență cuantică".** Acesta este un proces care asigură tranziția între starea de potențial (lumea cuantică) şi lumea noastră, guvernată de fizica clasică, starea de dinamică. În esență, incoerența cuantică leagă două lumi, două stări pe care totul pare să le separe. De mai bine de 70 de ani, controversele au loc între cei mai mari savanți (Einstein, Bohr pentru a nu cita decât pe cei doi), controverse referitoare la aptitudinea noastră de a sesiza realitatea universului cuantic, sau, mai degrabă, la capacitatea noastră de a înțelege în mod real cum se manifestă Întregul. Astfel Einstein credea că fizica cuantică este corectă din punct de vedere matematic, dar falsă în privința realității fenomenelor stranii pe care le descrie. Această singularitate l-a făcut pe Richard Feynman, laureat al Premiului Nobel să exclame: „Nimeni nu înțelege fizica cuantică".

Dar ce au văzut cei doi oameni de ştiinţă? Să reluăm exemplul unei particule care se află în două locuri distincte în acelaşi moment. Un electron poate fi „expulzat" dintr-un atom fără să se ştie dacă el va fi proiectat la stânga sau la dreapta atomului. Aceasta este logica firească a oricărui muritor. Conform teoriei cuantice, el va fi expulzat în două direcţii, simultan. În terminologia cuantică, acest fenomen este descris astfel: „eu merg către stânga şi în acelaşi timp eu merg către dreapta". Această stare cuantică este compusă din superpoziția stărilor „eu merg în dinamică" şi „eu merg în potențial". Acesta pare a fi un paradox care sfidează orice logică. Totuşi, dacă dispunem de două aparate de măsură, unul la stânga şi altul la dreapta, după un infim interval de timp, doar unul dintre cele două aparate va detecta electronul. Pe cel din stânga. Însă electronul, a pornit în realitate în două direcţii opuse. Dar cele două stări dreapta (potențial) şi stânga (dinamică) au fost atât de intim amestecate încât pentru noi a fost imposibil să le separăm. În momentul măsurătorii a avut loc o incoerență a superpoziţiilor „la stânga" şi „la dreapta", doar în favoarea stării de stânga (starea de dinamică). "Electronul dublu" a devenit un electron unic, captat de detectorul din stânga. Am definit stânga ca fiind starea de dinamică deoarece spinul (sensul se rotație în jurul propriei axe) al Întregului reprezentat de semnul ◙, este de la stânga spre dreapta (levogir).

Datorită aparatelor de măsură a avut loc o trecere de la realitatea cuantică (stare unde se face trecerea din dinamică în potențial şi invers) la realitatea clasică (starea de dinamică). Superpoziția stărilor de simultaneitate în potențial şi dinamică este atât de greu de conceput încât numeroşi fizicieni consideră, urmându-l pe Einstein, că fizica cuantică nu este decât o teorie matematică (un formalism) ce descrie o realitate inaccesibilă nouă. Alți fizicieni sunt de părere că teoria cuantică face apel la ideea ubicuității (unei particule) pentru a ascunde simplul fapt că îi lipsesc anumite date pentru a fi mai precisă. Totuşi, o precedentă experiență, efectuată în luna mai a anului 2002 la National Institute of Standards and Technology din Colorado, a permis să „se vadă" străzile ca fiind suprapuse. S-a vizualizat astfel starea de dinamică cât şi cea din potențial. Dar cercetătorii nu au putut observa şi momentul în care străzile suprapuse au suferit de incoerență către o singură stare. Dar aşa după cum am arătat mai sus, echipa celor doi fizicieni francezi de la ENS a observat această tranziție, arătând fără cel mai mic echivoc că nu este vorba despre o invenție umană (de tip matematic) ci de realitatea fizică – ceea ce nu este însă mai puțin straniu – a lumii cuantice, a stării de tranziție între potențial şi dinamică. Pentru a ajunge la această concluzie, oamenilor de ştiinţă le-a trebuit aproape un secol.

Trecerea din potențial în dinamică şi invers nu se realizează întâmplător şi ne-explicabil, ci este determinată printr-o modalitate inteligibilă chiar şi de către om, posibilitate înțeleasă aşa cum pot fi înțelese experimentele teoretice, de care se slujesc cu precădere matematicienii şi fizicienii. Între stările de **potențial** şi **dinamică**, Dumnezeu a realizat o punte de trecere. Este vorba despre Universul Energetic sau Informațional. Această punte, fiind calea de mijloc **„TAO"**, este compusă din cele două stări. Cu ipostaza (capătul) potențial se leagă de STAREA DE POTENȚIAL iar cu ipostaza (capătul) dinamic se leagă de STAREA DINAMICĂ. Această punte între cele două circumstanțe este o personificare neidentificată structural dar cunoscută conceptual şi percepută prin manifestările energetice, sub numele mistic de **DUHUL SFÂNT**. Biblia ne relatează momentul în care ucenicii, la comanda Divină, au primit Duhul Sfânt. Asupra lor s-a revărsat o formă de energie care le conferea abilități incredibile, aceea de a face minuni (a vindeca bolnavi, a învia din morți, a vorbi în limbi pe care mai înainte nu le cunoscuseră etc.). Modul de percepție a prezenței revărsării Duhului Sfânt asupra lor, a fost doar una conferită de capacitățile somatice. În cartea Faptele Apostolilor, la cap. 2 cu versetele 1 – 4, se relatează: **„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaşi loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, şi s-au aşezat câte una pe fiecare dintre ei. Şi toți s-au umplut de Duh Sfânt, şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească"**.
În universul Spiritual sau Conceptual această cale de mijloc – TAO – sau Duhul Sfânt se manifestă prin voință. Voința este o formă de manifestare a spiritului concepută ca o formă de energie ce se comportă în două ipostaze: virtual şi obiectual. Şi aici trebuie făcută precizarea că există convingerea superficială că, starea de virtual este o stare probabilă, ipotetică. Desigur că, prin prisma perceperii celor cinci simțuri ceva virtual nu poate fi văzut, auzit, mirosit, pipăit sau gustat, deci este doar o presupunere (aparentă). Să nu uităm însă că orice presupunere reprezintă un gând care a configurat, deja, un concept, sau o structură.

Gândul, în sine, este o formă de energie subtilă care se manifestă în planul spiritual, scăpând percepției obiectuale. Dar în lumea spiritului gândul este tot atât de obiectual ca şi o structură materială. Ceea ce scăpăm din vedere este faptul că orice realizare obiectuală este percepută cu ajutorul celor cinci simțuri, dar nu este conştientizată decât virtual. Atât conştiința cât şi conştiența sunt două stări, două capabilități specifice entității umane care se manifestă virtual (imaginativ, cu ajutorul gândurilor). Să ne imaginăm un moment obiectual când doi parteneri fac dragoste. În timpul manifestării, nici unul dintre cei doi nu conştientizează detaliat şi sistematic toate gesturile pe care le-au făcut, precum şi toate senzațiile pe care le-au receptat.

De abia ulterior, când se face recapitularea virtuală (imaginată), se redescopere infinitatea de nuanțe în stările şi trăirile care s-au succedat de la începutul până la sfârşitul gesturilor lor şi, concomitent cu toate aceste trăiri ne-percepute în momentul acțiunii, trăirea lor a fost permanent secondată de o realitate virtuală superioară, care în limbajul vulgului este definită ca reprezentând fantezii. Însă aceste fantezii reprezintă tot trăiri situate într-un plan extrem de subtil al sufletului, care există obiectual într-o realitate virtuală.

10. Despre Total, Fundamental şi Absolut

Cognoscibilitatea **Totalului** reiese din însăşi denumirea sa, semnificând Întregul din care nu lipseşte nimic, este complet, fiind pretutindeni şi oricând şi aparent finit. Prin prejudecată, gândim totalul ca având un început şi un sfârşit şi doar în interiorul acestuia existând totul. Rezultă din gândirea logic-obiectivă că după ce am definit o mulțime în toată plenitudinea sa, operația de definire se sfârşeşte pentru a delimita astfel totalul. Ei bine, în cazul totalului, fundamental şi absolut, definirea totalului este perpetua, deci infinită. În acest caz putem postula că Totalul este Infinit. Această atotcuprindere

presupune deplinătatea – desăvârşirea. **„Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul…, Cel ce este, Cel ce era, şi Cel ce vine, Cel Atotputernic”** (adică Cel care se află peste tot, în tot, adică oriunde în spaţiu şi oriunde în timp şi peste tot în nivelele de calitate şi/sau în evoluţia MetaUniversului). (Cartea Apocalipsei l, 8). Totalul cuprinde şi infinitul. În schimb infinitul nu conţine totalul deoarece infinitul este coliniar sau coplanar şi atât, conţinându-se doar pe sine, pe când totalul cuprinde atât potenţialul cât şi dinamica; atât partea cât şi întregul fiind deci infinit. De aici rezultă o consecinţă şi anume aceea că deoarece din totalitate nu poate lipsi nimic, nici măcar infinitul, vom găsi aici (atât în potenţial cât şi în dinamică) pe Dumnezeu neexprimat şi pe Dumnezeu exprimat. Sau cu alte cuvinte pe Dumnezeu necreat şi pe Dumnezeu aflat în creaţia Sa. Aşa cum am spus mai sus, în clipa în care Dumnezeu s-a manifestat, Cuvântul[22] s-a individualizat personalizându-se. Aceasta înseamnă că a căpătat identitate devenind o structură caracterizată prin voinţă. Şi-a luat din acest moment, pe cont propriu, întreaga sa evoluţie. Atunci a fost creat Universul Structural, univers care este format din mulţimea structurilor care alcătuiesc existenţa: energii particularizate, quarkuri, atomi, molecule, organe, fiinţe organizate pe regnuri, planete, sori, galaxii, metagalaxii, entităţi imateriale care transcend materia, duhuri, spirite etc., toate acestea fiind ierarhizate pe nivele calitative strict diferenţiate, dar interconectate între ele prin forme şi structuri energetice specifice.

Respectând principiul ubicuităţii duale rezultă că Dumnezeu în totalitatea Sa a creat atât Binele cât şi Răul. Deci în totalitate îl vom găsi pe Dumnezeul cel bun alături de Dumnezeul cel rău, conţinuţi în aceeaşi entitate. Numai că una este cea bună – POTENŢIALUL, iar cealaltă este cea rea, DINAMICA. De ce potenţialul este bun iar dinamica este considerată a fi rea ? Deoarece potenţialul conţine implicit şi cunoaşterea nemanifestată, pe când dinamica trebuie s-o capete pe parcursul evoluţiei sale şi s-o dezvolte parcurgând etape succesive. Acest fapt rezultă din descrierea Grădinii Edenului unde exista “Pomul Cunoştinţei Binelui şi Răului” din care creatura lui Dumnezeu, OMUL, nu avea permisiunea de a mânca. Această interdicţie nu era definitivă şi irevocabilă, deoarece astfel nu şi-ar mai fi avut rostul să existe în Grădina Edenului. Interdicţia nu avea rolul de stimulare ispititoare, era doar momentană, până când Omul evoluând, avea să cunoască mai întâi Cunoaşterea prin Integrare, după care urma Cunoaşterea prin Derivare. Acest subiect va fi dezbătut mai pe larg în capitolul despre Bine şi Rău. Dumnezeu a spus omului : ***« Iată că îţi pun în faţă două căi, Binele şi Răul. Alege binele ca să trăieşti »*** Dacă Dumnezeu ar fi numai cel bun, atunci El ar fi doar o parte. Lipsind răul, nu s-ar mai conserva principiul ubicuităţii duale în totalitate.

Dezvoltând mai departe ideea privitoare la totalitate, suntem nevoiţi să reconsiderăm principiul creştin referitor la pedeapsa Divină împotriva păcatului. Desigur că Biblia şi celelalte cărţi inspirate s-au exprimat în cuvinte şi gânduri omeneşti, atunci când au vorbit despre faptul că Dumnezeu pedepseşte încălcarea Legii şi va distruge răul. Ar însemna că Dumnezeu exprimându-se prin creaţia Sa, a scăpat-o la un moment dat de sub control, aceasta răzvrătindu-se împotriva Sa. În consecinţă, singura posibilitate care i-a mai fi rămas era să-Şi distrugă acea parte din creaţie care nu I-a mai dat ascultare. Ar încălca în acest fel toate cele trei caracteristic care-l definesc : Totalitatea, Fundamentalul şi Absolutul şi ar recunoaşte implicit că Lucifer (fiinţă creată) are dreptate atunci când îl acuză pe Dumnezeu că Universul Material nu este capabil să respecte Legea Desăvârşită. Dar tocmai totalitatea lui Dumnezeu ne demonstrează că El fiind desăvârşit, creaţia sa trebuia (şi este evident – Lucifer, cea dintâi din toată creaţia lui Dumnezeu a căzut în păcat, fiinţa umană de asemenea etc.) să fie nedesăvârşită. Un Dumnezeu desăvârşit împreună cu creaţia Sa, şi ea desăvârşită, ar fi constituit Parte şi nu Întreg, deoarece nu ar mai fi respectat caracterul ubicuităţii duale. Ce se va întâmpla cu Binele şi Răul vom dezbate pe larg atunci când vom discuta despre cele două stări, rezultate din cele două forme de energie Yn şi Yang.

[22] Vezi Ioan 1. 1 şi 2.

Fundamentalitatea transcende esența comprehensiunii omului, tocmai prin faptul că Întregul este principiul numenic, dincolo de orice etiologie. **Fundamentalitatea** înseamnă esența oricărei existențe, aşa cum a conceput-o Creatorul. Fundamentalitatea nu trebuie înțeleasă ca fiind numai motivația cauzei (a tuturor cauzelor), ea este acea parte a ființei lui Dumnezeu, care se cheamă **Înțelepciunea** şi care cuprinde cunoaşterea, legile ei de aplicare şi voința Lui de a le crea. Despre obârşia Înțelepciunii aflăm din cartea Proverbelor lui Solomon, cap. 8, 22. 23 unde se spune: **„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost aşezată din veşnicie, înainte de orice început…"**

Absolutul reprezintă principiul existenței veşnice al Totalului şi al Fundamentalului şi nu este supus nici unei restricții. Absolutul nu poate fi condiționat de nimic, ne fiind tributar nimănui, nici chiar sieşi. Orice considerație asupra lui se face doar în raport cu sine, fără nici o relație cu o altă entitate. Toate cele trei trăsături caracteristice ale Întregului, definesc personalitatea lui Dumnezeu, care se relevă ca existență manifestată, prin **VOINȚĂ. „Căci El zice şi se face, porunceşte, şi ce porunceşte ia ființă". Întregul** reprezintă prin configurația sa **METAUNIVERSUL.** Vezi Fig. nr. 4 din Capitolul 2. Acesta este format din cinci Universuri congruente, omogene şi izotrope, fiecare dintre ele reprezentând o particularitate caracteristică, definită de însăşi structura lor. Cele cinci Universuri sunt:

Universul **Spiritual** sau **Conceptual** (simbol **apa**);
Universul **Energetic** sau **Informațional** (simbol **focul**);
Universul **Substanțial** sau **Esențial** (simbol **lemnul**);
Universul **Structural** sau **Formal** (simbol **metalul**);
Universul **Material** sau **Fizic** (simbol **pământul**).

11. Legile care guvernează MetaUniversul

Când a creat **Întregul**, în fundamentalitatea Sa, Dumnezeu a orânduit două legi absolute care să cârmuiască existența, acestea rezidând din caracteristica esențială a Întregului, care este ubicuitatea duală.
Aceste legi sunt:

1. **Legea atracției universale**[23]. Aceasta impune ca fiecare parte să **tindă** către o altă parte şi ambele la un loc să fuzioneze cu toate celelalte părți, pentru a restabili întregul în stare de potențial[24]. Când acesta este refăcut conceptual, el va tinde să se reconfigureze în dinamică. Această succesiune de stare este perpetuă nu doar în durată ci şi pe calitate. Relativitatea celor două calități constă în faptul că ele sunt absolute fiecare în parte. La acest nivel nu poate fi vorba de timp[25], deoarece acesta nu există decât în starea de dinamică, şi are aplicabilitate doar de la Universul Material către cel Structural. Legea atracției Universale sau legea gravitației are, conform principiului existenței dihotomice, reversul său care se cheamă legea Gravitației negative.[26]

[23] Conceptul de universal are extindere în toate cele cinci universuri, adică în METAUNIVERS, iar legea a fost descoperită de Isac Newton în anul 1687. „Două corpuri de mase $\mathbf{m_1}$ şi $\mathbf{m_2}$ se atrag cu o forță **F** direct proporțională cu produsul maselor şi invers proporțională cu pătratul distanței **r** dintre ele. Masa nu este specifică doar Universului Material ci, ea reprezintă orice formă de existență, chiar şi spirituală. Putem spune fără a greşi că, există o masă spirituală care nu are volum şi nici greutate ci doar, identitate şi structuralitate.
[24] Conceptul de MetaUnivers creat în două ipostaze de Potențial şi Dinamic, a fost dezvoltat anterior.
[25] Despre Spațiu şi timp se va detalia în cadrul acestui capitol.
[26] Creatorul teoriei relativității a avansat, la un moment dat, ipoteza că Universul se dilată din cauza unei forțe invizibile care face ca obiectele, în mod normal atrase unele spre altele datorită gravitației, să se depărteze. Einstein a numit această forță **„constantă cosmologică",** după care şi-a abandonat ipoteza, considerând-o prea nebunească. S-a înşelat: fotografia unei supernove făcută în anul 1997 din întâmplare, cu ajutorul telescopului spațial Hubble, a demonstrat că

Actul creației începe odată cu Dumnezeu. Creația, așa cum a fost orânduită de Creator, se formulează în două părți distincte, din punct de vedere conceptual, dar perceptibilă doar dintr-o singură parte, din punct de vedere formal. **„La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu”** (Evanghelia după Ioan 1,1). În filozofia Tao există, așa numita, vocală Divină **„AUM”**, care desemnează ființa supremă. Prin optica dualității Întregului Eu şi non-Eu, AUM reprezintă Eu-l fundamental, Sursa Divină. Cauza primordială a fiecărei structuri aflată în potențial sau dinamică, locul de unde venim şi țelul spre care ne îndreptăm. Este cuvântul tipic al Verbului Divin. Iată simbolul său:

Fig. 3. Cuvântul verbului Divin

Această aserțiune reprezintă doua momente: primul este înainte de a se fi făptuit creațiunea, atunci când exista numai Cuvântul, care era de fapt Dumnezeu şi, apoi cel de al doilea, atunci când Cuvântul devine entitate de sine stătătoare, alături de Dumnezeu şi începe să acționeze conform potențialului său energetic. Înțelegem astfel că, în primul moment, Dumnezeu se află față în față cu creația Sa, moment ce definește prima stare a acesteia. Această stare se numeşte starea de **POTENȚIAL**, şi se comportă așa cum am descris-o anterior**.** În această circumstanță toată creația (trecută, prezentă şi viitoare)[27] este terminată în totalitate şi nu mai este nimic de făcut. Dumnezeu fiind Total, Fundamental şi Absolut, nu-şi îngăduie să creeze permanent, fiindcă atunci şi-ar nega voința, însemnând că aceasta nu este absolută. Totul a fost creat întâi în potențial, apoi succesiv prin optica creației, din potențial, aceasta trece în dinamică, după care se reîntoarce în potențial. Orice altă entitate din sfera Divinului[28] dar care este inferioară lui Dumnezeu, poate recrea permanent, acest fapt conferindu-i posibilitatea să se refecă pe sine continuu, situație incompatibilă cu personalitatea Întregului pe cele trei coordonate, care sunt, așa cum am mai spus, totalitatea, fundamentalitatea şi absolutul.

Stările definitorii ale Întregului, tind una către cealaltă şi apoi prin etape succesive de integrare vor fuziona în final, pentru a reface unitatea în potențial, după care ciclul se reia atunci când Cuvântul ne rostit devine dinamic prin rostire. Trebuie să explicăm care este mecanismul fundamental prin care părțile (structurile) sunt atrase una de cealaltă şi toate se atrag între ele. Universul Substanțial pune la dispoziția Universului Structural substanța sa. Acesta individualizează „bucăți” din substanță pe care le configurează după un algoritm (total, fundamental şi absolut) stabilit de Creator, algoritm ce se află în potențial. Anumite tipare sunt trecute în starea de dinamică, modelând substanța. Fiecare model conține particularitățile sale distincte (***fenotipul***), dar şi o particularitate comună tuturor părților. Această particularitate reprezintă ***genotipul*** (formula genetică) moştenit de la Tatăl androgin[29]. Această informație genetică păstrează şi conservă integritatea Întregului. Orice configurație geometrică (celula de exemplu) are înscrise în părțile sale constitutive, o informație despre toate celelalte configurații geometrice, informație care le este comună tuturor (exemplul

---

ipoteza „constantei cosmologice” – rebotezată de astrofizicieni **„energie întunecată”** – nu era deloc nebunească, dimpotrivă. Fotografia unei stele care a explodat cu 11 miliarde de ani în urmă i-a convins pe astrofizicieni că Einstein avusese dreptate. Așa numita expansiune a Universului, deci deplasarea spre roşu a luminii stelelor îndepărtate, o aplicație a efectului Doppler-Fizeau, sunt elocvente în acest sens.

[27] Accepție relativă privind caracterul timpului ce va fi definit la capitolul despre Spațiu şi Timp.

[28] În Universul Material ființele nu creează, ele doar descoperă forme şi structuri create descoperind, totodată, şi legile care guvernează creația.

[29] Androginul nu presupune lipsa structurilor sexuale ci le incumbă pe ambele două într-o fuziune perfectă, ceea ce defineşte orgasmul absolut, adică starea de extaz total.

hologramei). Această informație conține ca și cromozomul două particule (perechi de gene) care conțin caracterele eredității Divine. Le vom denumi particula (gena) „B" și particula (gena) „R", acestea reprezentând două stări distincte: starea de **Bine** și starea de **Rău**. Binele și Răul se regăsesc atât în starea de potențial cât și în cea de dinamică dar, cu precădere, Binele este preponderent în Potențial pe când Răul este preponderent în dinamică.

Luând în considerație cele de mai sus se poate argumenta de ce tindem către ce este frumos (în cele mai multe cazuri) dar și către ce este urât, în cazuri morbide. Așa se explică de ce atracția **Yn** și **Yang** (dintre masculin și feminin) pornește inițial de la liniile armonioase, rotunde, echilibrate ale fizicului și abia ulterior atracția poate accede în planurile sufletești și spirituale unde exacerbarea morbidă a simțurilor pervertite imagistic, poate structura un mod de viață distrugător al Eu-lui fundamental, transgresat de EGO-ul tiranic cu ființa. În acest caz, corpul spiritual (Duhul) părăsește **„trist**[30]**"** entitatea umană.

A tinde către ceva este o consecință a unei cauze și aceasta poate fi stârnită de o percepție. Primul contact rapid și temeinic fiind, mai totdeauna, cel vizual, se realizează o legătură (punte) între compoziția armonică a observatorului, cu structura armonioasă a celui observat. Deși în structura sa vor fi întâlnite și elemente compoziționale dizarmonice, **observatul** va fi agreat dacă **observatorul** se află situat în sfera (starea) de influență a binelui, sau dezagreat dacă observatorul se găsește în sfera de influență a răului. Între cei doi există o stare de complementaritate care permite ca atât observatorul cât și observatul să se situeze într-una din stările de bine sau de rău. Din punct de vedere armonic relativ, cei doi vor rezona atât pe acordul fundamental cât și pe armonicele fundamentalei. Aceasta înseamnă că, energiile specifice angrenate în acest raport de coabitare, sunt polarizate pe aceeași lungime de undă. De fapt, sintagma: observator și observat, este folosită pentru a crea posibilitatea conceptualizării relației inițiale dintre cei doi termeni. În fond, în același moment, observatorul are și calitatea de observat, cum și observatul, tot în același timp, are și calitatea de observator. Din punct de vedere al locației temporale nu există o întâietate de acțiune a unuia dintre cei doi.

Imaginea creată asupra acestei situații este, mult mai complexă. Relația observator – observat (cauză – efect) se produce instantaneu nu numai între cele două entități, ci între toate structurile existente în MetaUnivers. Faptul că noi, oamenii, conștientizăm mai mult relațiile biunivoce, se datorează relației imediate și capacității de distribuție a atenției (celei mai apropiate), din punctul de vedere al compatibilității calitative, cu o altă persoană. În acest caz, prin **calitate** se înțelege congruența dintre senzațiile, sentimentele și dorințele – într-un cuvânt emoțiile – celor doi. Orice dezacord compozițional cât și funcțional dintre factorii emoționali, definește o stare vibratorie calitativă inferioară (dezacordată). În MetaUnivers Dumnezeu nu a creat o referință absolută care să definească total, fundamental și absolut conceptul de calitate de bine sau de rău, deoarece ar fi însemnat că există în sine, atât binele cât și răul. Fiind așa, am putea admite că Dumnezeu este deopotrivă când bun, când rău, ceea ce este inadmisibil. Dumnezeu se situează dincolo de bine și de rău, **Dumnezeu Fiind deopotrivă atât Bun cât și Rău,** ceea ce nu înseamnă o limitare ci înseamnă precizarea în cuvinte omenești a absolutului manifestat în totalitate și fundamentalitate. Parametrul care definește binele și răul este relativ, în funcție de raportul de colaborare între două elemente, structuri, funcții și/sau stări (potențial și dinamic).

De cele mai multe ori, rezonanța energiilor copulatorii este stârnită de semnalele corpului somatic, lipsite însă de orice fel de acord între energiile sufletești si spirituale, funcționalitate rezultată din exprimarea voinței singulare a individului. Inițial, atât observatorul cât și observatul, vor tinde unul

[30] Trist = dezolat, **singur**, deoarece corpul fizic și sufletesc s-au separat de spirit.

către celălalt, dar foarte repede se vor despărți, datorită incongruenței energiilor lor emise de celelalte două corpuri: sufletesc şi spiritual. O legătură completă şi perfect acordată, impune ca energiile celor trei corpuri (somatic, sufletesc şi spiritual) să aibă ca numitor comun, frecvența oscilației energetice.

Odată cu părăsirea carapacei somatice, atât sufletul cât şi spiritul se vor subordona legilor Universului Substanțial şi Structural, fără a mai avea vre-o legătură cu legile Universului Material.

2. **Legea congruenței absolute.** Acesta determină echilibrul între capacitatea stării de potențial în raport cu capacitatea stării de dinamică. Astfel nu se admite potențarea nici uneia dintre stări, în detrimentul celeilalte, pentru că în acest fel, principiul absolutului, ar fi încălcat pe considerentul că totalitatea întregului nu ar fi realizată. De asemenea, nici una dintre situațiile dihotomice în care poate accesa partea, nu are întâietate, una față de cealaltă. Ambele există integral atât în potențial cât şi în dinamică. Chiar dacă pe distanțe scurte, temporale sau spațiale, apare o preponderență a uneia dintre ele, aceasta reprezintă doar o manifestare a reechilibrării potențialelor diferențiate pentru un moment. Legea congruenței absolute restabileşte imediat echilibrul. Desigur, acest **imediat** nu poate fi cuantificat temporal ci, numai calitativ. În infinit, spațiul şi timpul nu au nici o relevanță.

Apare apoi momentul descris în cartea Genezei, cap. 1,1; **„ La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul".** Pluralul ceruri se referă la întreaga creație, aceea a **MetaUniversului** format, aşa cum am mai spus, din cinci universuri. În acest moment, Dumnezeu abstrage din Universul Spiritual un concept pe care, cu ajutorul energiei îl transformă în Universul Substanțial. Alături de acesta se naşte şi un univers cu caracter particular, **Universul Material**. Cele două universuri coabitează, deocamdată, într-o formă amorfă, formă asupra căreia acționează în continuare, universurile Conceptual şi Energetic. Astfel că Universul Substanțial şi Material se structurează, căpătând forme. Acesta este **Universul Structural.** Structurile create se situează în lumi diferite, de o varietate imposibil de imaginat. Avem vagi cunoştințe despre structurile planului **sufletesc** (astral) şi **spiritual,** dar despre planul **divin** nu cunoaştem aproape nimic. Despre entitățile Universului Structural avem puține informații, ele ajungând la noi doar prin mistica religioasă, mărturia Bibliei şi trăirea magică. Pe aceste căi am aflat despre îngeri, arhangheli, tronuri, serafimi, heruvimi etc., din planurile superioare, aşa după cum am aflat şi despre planurile astralului inferior format din elementali, elementari şi egregori precum gnomii, spiriduşii, ielele, blajinii, etc., etc. Lumea Divină ne rămâne însă ermetică, deoarece omului nu-i este dat ca în corp somatic să aibă acces până la acest nivel. Avem un exemplu biblic, cel al apostolului Pavel, care în cartea 2 Corinteni 12, 1 – 10, povesteşte despre sine cum a fost răpit până în al treilea cer **„şi a auzit cuvinte, care nu se pot spune, şi pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească".** Rostirea acestora ar scoate din potențial energii sau ar racorda pe energii dinamice ființa umană, energii pe care aceasta nu le mai poate controla, deoarece calea cunoaşterii pe care a apucat-o odată cu opțiunea sa din Grădina Edenului, este **cunoaşterea prin derivare**. Pentru a folosi energiile „celui de al treilea cer" ar fi trebuit ca omul să stăpânească **cunoaşterea prin integrare**. (Aceste două concepte sunt dezvoltate în capitolul „Binele şi Răul).

Revenind în redare completă la spusele Apostolului Pavel, să descriem în scurte cuvinte, cele trei ceruri despre care el face vorbire. ***„Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost răpit în trup nu ştiu; dacă a fost fără trup nu ştiu: Dumnezeu ştie)".***

Sintagma „om în Hristos", nu reprezintă o figură de stil folosită de Pavel în descrierea sa, ci referirea categorică la faptul că această călătorie a făcut-o aflându-se într-un corp energetic cu totul diferit de cel fizic-material în care sălăşluia aflându-se încorporat în planul material. Desigur că

pentru a ajunge în cel de al treilea cer se impunea ca trupul său să fie formatat din energia acestei locații, deoarece numai în acest mod putea să fie congruent cu spațiul în care a fost dus. De fapt cum se prezenta ca structură cel de al treilea cer? Pentru a ieşi din acest impas, să descriem sumar care sunt caracteristicile fiecăruia din cele trei ceruri, urmând a le detalia structura pe parcursul acestei lucrări, atunci când le vom aborda separat.

a). Primul cer este Universul Material sau planul Fizic. Oricât de întins ar fi acesta, practic infinit, compoziția sa materială o regăsim în cele 106 elemente ordonate în Sistemul Periodic al Elementelor. Energia specifică universului material este electromagnetismul, iar cuantele cu sarcini electrice negative, pozitive şi neutre asociate acestui câmp sunt electronul, protonul şi neutronul structurate atomic. Cu cât înaintăm în intimitatea alcătuirii planului material constituit din particule din ce în ce mai greu de înțeles în stranietatea întocmirii lor, cu atât ne apropiem de granițele unde acest plan se apropie de un altul şi mai elaborat şi foarte puțin cunoscut, de fapt ne apropiem de locul unde materia se transformă în cuante şi câmpuri de energie.

b). Al doilea cer este Universul Sufletesc sau planul Astral. Are aceeaşi dimensiune ca şi Universul Material fiind inclus în acesta, dar deosebindu-se prin energia care-l defineşte şi palierul de frecvențe în care se manifestă. Energia specifică acestui univers este cea psihică având simbolul (Ψ) PSI, iar cuantele care formează câmpul PSI sau afectiv, sunt din gruparea leptonilor din familia neutrino. Cel mai interesant dintre leptoni este neutrinul. El a făcut mari încurcături oamenilor de ştiință şi nici până în prezent nu este foarte bine cunoscut. Deşi fizicienii şi-l asumă cu înverşunare ca aparținând exclusiv Universului Material, el se situează la granița dintre materie şi substanța astrală. Neutrino este un tip de particulă elementară, fără masă, neutră electric şi care se deplasează cu viteza luminii. Are o aptitudine impresionantă de a pătrunde materia, putând penetra 3500 de ani lumină prin plumb masiv, înainte de a fi absorbită. Întregul Univers Material este scăldat în unde de neutrino care formează câmpul PSI. Planul Astral are trei nivele energetice: inferior, mediu şi superior. În astralul inferior domină energia produsă de neutrino electronic (ν_e) care creează aşa zisa vibrație joasă, apropiată de vibrația electronului (e^- sau e^+). În astralul mijlociu domină energia produsă de neutrino mezonic (ν_μ) care creează vibrația medie, iar în astralul superior domină energia mezonului (μ^- sau $^+$) care creează vibrația înaltă. Ca şi în cazul planului fizic cu cât înaintăm în astralul superior, ne apropiem de granița celui de al treilea univers, care este şi mai tainic.

c). Universul Conceptual sau planul Spiritual. Şi acesta are aceeaşi dimensiune ca celelalte două, adică este infinit, integrându-se total în acestea, dar deosebindu-se tot prin energia specifică ce-l defineşte. Energia spirituală caracteristică acestui univers formează câmpul INFO, iar cuantele energetice asociate acestui câmp sunt tahionii. Acestea sunt particule de energie care se mişcă fără să lezeze legile fizicii, cu viteză mai mare decât cea a luminii. Sunt caracterizați printr-o particularitate stranie în contrast cu celelalte particule elementare. Când li se sustrage energia, tahionii accelerează, mărindu-şi viteza de deplasare. În ipoteza că ar trebui să fie frânați până la viteza luminii, ar fi necesară o energie infinită. Pe câmpul de energie INFO se deplasează gândurile şi se fac conexiunile telepatice.

Acestor trei universuri (material, astral şi spiritual) îi corespund din punct de vedere energetic cele trei corpuri ale entității umane (duh, suflet şi trup) despre care vorbea Pavel tesalonicenilor în cartea întâia la capitolul 5 cu versetul 23. Deoarece scopul acestei lucrări este desluşirea complexității structurii entității umane, vom descrie succint fiecare din cele trei corpuri aşa cum sunt ele concepute şi modul în care toate acestea sunt partenere la actul de ființare. Mai către sfârşit vom descrie şi corpul fizic (material) insistând asupra creierului, deoarece encefalul reprezintă, printre altele, releul prin care se asigură unitatea funcțională a corpului astral cu cel material. Cu regret trebuie să spunem că psihologia modernă (cu o slabă abatere a lui Carl Gustav Jung de la normele clasice) abordează „psiho" (sufletul) doar prin prisma manifestărilor (percepute

rezidual) ale acestuia pe componentele neurofiziologice, componente care reprezintă doar structurile purtătoare ale semnalelor PSI transmise şi percepute extrasenzorial[31].
Caracterul acestor informaţii cât şi al celorlalte, copulative cu acestea, este mai mult speculativ teoretic decât experimental. În lumea ştiinţei, un fenomen ca să fie acreditat prin trecerea sa de la starea de aserţiune la starea de teoremă, trebuie să îndeplinească anumite condiţii. Astfel, el trebuie să fie reproductibil şi cuantificabil, altfel ştiinţa nu-l validează. Aceste procedee rămân, deocamdată, în zona suficienţei şi mediocrităţii, chiar dacă se doresc a fi ştiinţifice. Fizica cuantică ştie deja că anumite particule elementare care gravitează în jurul nucleului unui atom, parcurg doar o singură dată aceeaşi orbită. Această singularitate nu poate fi reprodusă şi nici cuantificată. De abia a putut fi observată prin calcule matematice extrem de elaborate. Dar fiindcă în acest moment fenomenul se află la graniţa dintre fizic şi metafizic, ştiinţa nu a extrapolat concluzia asupra tuturor fenomenelor din universul observabil.
Universul material, din care facem parte şi noi terienii, îl cunoaştem începând cu planeta pământ, trecând mai departe la sistemul solar, la Galaxie, la Metagalaxie şi mergând până la roiurile de metagalaxii ce formează universul material căruia îi atribuim o vârstă de aproximativ 15 – 20 de miliarde de ani. Chiar şi acest univers îl cunoaştem superficial, ne fiind capabili să deducem cauzele efectelor constatate. Le bănuim doar.
Acum apare cea de a doua stare a creaţiei, starea de **MANIFESTARE** sau **DINAMICA.** Aceste două stări ale creaţiei: **potenţialul** şi **dinamica** au o semnificaţie cu totul deosebită, în raport cu echilibrul existenţial. Dumnezeu creându-Se pe sine, a realizat, conform principiului totalităţii, fundamentalităţii şi absolutului, atât partea cât şi întregul. Cu precădere în Universul Material, întregul se cuantifică prin părţi. Părţile sunt totdeauna bipolare şi antagonice, pentru că numai astfel pot fi conjugate, formând întregul. Dacă ar fi unipolare, prin contopire ar constitui tot o parte şi nu un întreg. Acest principiu îl întâlnim în dualismul existenţial sub multiple forme ca: bine – rău; sus – jos; stânga – dreapta; zi – noapte; înalt – scund; verde – uscat, gras – slab; bărbat – femeie, singular – plural, mişcare - nemişcare, potenţial – dinamic, real (obiectual) – virtual, naştere – moarte[32], voinţă - instinct, voluntar - involuntar, Crist – Anticrist, existenţă - nonexistenţă, acţiune - reacţiune, undă – corpuscul, cunoscut – necunoscut, fenomen – numen, vizibil - invizibil etc. Toate cele cinci universuri respectă acest principiu, inclusiv Dumnezeu care se află pe de o parte în potenţial şi manifestarea creaţiei Sale, pe de altă parte.
Polaritatea părţilor duale, este marcată prin două semne specifice: minus (-) şi plus (+). Minusul va fi întotdeauna pasiv, iar plusul va fi activ. În Universul Material pasivul se caracterizează prin: umiditate, întuneric, aşteptare şi recepţie, pe când activul este: uscat, luminos, dinamic şi darnic.

Astfel că **Potenţialul material** este **pasiv (**cu caracter feminin, **Yn**) iar **Dinamicul material** este **activ** (cu caracter masculin **Yang**). Întotdeauna cele două părţi cu polarităţi antagonice, vor tinde una către cealaltă, ca prin fuziune să formeze un întreg. Masculinul va tinde către feminin şi invers, în scopul de a se contopi formând androginul, acea structură completă (întreagă), care conţine în sine ambele semne (+ şi -), ambele sexe. Extazul androginului este perpetuu, dar el nu poate exista decât în starea de potenţial. Cum trece în dinamică se divide pentru a se recompune şi apoi iar se divide, urmând acest ciclu până când va trece din nou în potenţial. Atât potenţialul cât şi dinamica sunt şi ele două stări ciclice fundamentale ale **MetaUniversului**. Astfel că Dumnezeu trece, prin creaţia Sa, din potenţial în dinamică şi din dinamică în potenţial. Oscilaţia (vibraţia) este condiţia absolută a totalului fundamental.

[31] Percepţia extrasenzorială, abreviat PEXS, desemnează fenomenul prin care o persoană primeşte informaţii ce nu pot fi dobândite nici prin gândirea conştientă şi nici prin mijloacele simţurilor fizice.
[32] Viaţa nu este opusul morţii ci naşterea, deoarece viaţa reprezintă o condiţie totală, fundamentală şi absolută a oricărei forme de univers. De exemplu, în Universul Material viaţa există în orice structură, prin viaţă înţelegându-se capacitatea de mişcare a unei entităţi pricinuite de voinţa proprie conştientă sau de voinţa proprie instinctivă. Într-o piatră, în atomii acesteia, colcăie prin energie proprie o mulţime de particule.

12. Universul Antropic[33]

Deşi la prima vedere conceptul sugerat de titlu aminteşte de teoriile precopernicane antropocentriste, care situau omul în centrul Universului Material, el reprezintă de fapt o reacţie a lumii ştiinţifice contemporane faţă de o supunere extremă la principiul copernican. Şi mai dovedeşte totodată că omul, deşi nu se află în centrul universului, are un rol important în creaţia lui Dumnezeu. Altfel spus, ideea dezvoltată mai jos afirmă că deşi poziţia omului în Univers poate fi considerată aflându-se undeva la periferia acestuia, ea are totuşi un caracter special şi privilegiat, acesta fiind sensul unui „antropocentrism" modern.

Metoda de analiză a Universului antropic[34] are la bază aşa-numitul principiu antropic, formulat în anul 1961 de astronomul Robert Dicke. Prezent în nenumărate formulări – părând la prima vedere mai degrabă un sofism ori un joc de cuvinte decât un principiu riguros – el se poate enunţa pe scurt astfel: „Universul are proprietăţile pe care le are şi pe care omul le poate observa deoarece, dacă ar fi avut alte proprietăţi, omul nu ar fi existat ca observator". Idei anterioare în acest sens au fost formulate încă din anii`50 de astrofizicianul sovietic G. Idlis, care a intuit că legile fizicii din Universul nostru sunt astfel elaborate, încât fac posibilă existenţa atomilor, stelelor, planetelor şi a vieţii. Un alt astrofizician sovietic, A. Zelmatov, afirma că omul este un martor al proceselor naturale de un anumit tip, deoarece procesele de tipuri diferite se petrec fără martor, în timp ce astronomul englez Paul Davies afirmă că pur şi simplu omul nu ar putea exista în alte universuri. Extrapolând ideea Universului antropic în conexiune cu principiul universurilor paralele, rezultă că fiecare univers conţine tipuri umanoide specifice, iar aceste universuri se comporta în deplin acord cu caracterul fiinţelor ce-l locuiesc.

Pornind acum pe firul apariţiei vieţii şi a omului pe Terra, este evident că acesta este locul ideal, conţinând o cantitate abundentă de apă aflată „întâmplător" în stare lichidă. În viziunea evoluţionistă a vieţii, faptul nu este deloc surprinzător; dacă Pământul ar fi fost rece şi uscat ca Marte, ori fierbinte şi acid ca Venus, nu ar fi apărut nici fiinţe inteligente de acest tip, care să remarce ostilitatea celorlalte medii. Pare aşadar cel puţin ciudat argumentul că prezenţa vieţii pe pământ ar putea „explica" de ce temperatura este preponderent cea a domeniului lichid al apei. De regulă se spune că viaţa a apărut pe pământ deoarece condiţiile de mediu i-au determinat apariţia. Întrebarea este: Dar cine a „potrivit" aşa de bine aceste condiţii necesare apariţiei vieţii de acest tip? Prin prisma principiului antropic se procedează însă la un raţionament invers, anume că însăşi prezenţa vieţii şi a fiinţelor inteligente poate avea un caracter explicativ, şi nu numai pentru cazul local al unei planete, ci pentru întregul Univers Material, ba chiar şi a celorlalte Universuri.

Se poate uşor imagina un univers diferit de cel observat. Am văzut că o cât de mică modificare a valorilor unor constante fizice, ar genera un univers în care elementele chimice mai grele decât heliul nu se pot forma, ori unul în care toate stelele ar fi gigantice fierbinţi, cu o viaţă scurtă. În aceste universuri, apariţia unor forme inteligente de viaţă materială ar fi foarte improbabilă.

Atunci, faptul că Universul Material posedă observatori, aduce anumite restricţii multitudinii de căi prin care acestea ar fi putut evolua şi asupra legilor fizicii care-i guvernează dezvoltarea, rezultând principiul antropic. Este lesne de notat caracterul particular al acestui principiu. În general, un principiu deductiv „cuminte", caracteristic gândirii ştiinţifice curente bazată pe concepte şi percepte validate doar de cele 5 simţuri, porneşte de la un set de condiţii iniţiale şi de la legile fizicii care se aplică unui sistem, şi, prin deducţie din aproape în aproape, îi stabileşte evoluţia.

[33] Material elaborat de Cecil Folescu şi prelucrat de Lucian Iordanescu.
[34] Antropic: Care provine de la om, care dă naştere la oameni.

Dar cosmologia materialistă nu poate opera cu astfel de principii, întrucât nu posedă nici o informaţie certă asupra condiţiilor iniţiale, iar în plus nici legile fizicii (cu excepţia legilor metafizicii) de la începutul Universului nu sunt clar formulate. (Chiar legile ar putea fi dependente de condiţiile iniţiale).În acest caz apare iminentă utilizarea unui principiu de tip antropic, care să constrângă condiţiile şi legile iniţiale astfel încât să genereze Universul material observabil în prezent.

Este greu de sesizat prin criterii de sorginte materialistă, legătura dintre existenţa omului – numai sub aspect biologic – şi legile generale ale fizicii, mai ales în varianta „forte" a principiului antropic, potrivit căreia Universul Material în care trăim este singurul în măsură să conţină forme inteligente de viaţă. Să amintim, fără a intra în detalii tehnice, straniile coincidenţe care l-au condus pe matematicianul Dirac să aducă în lumină ideile precursoare principiului. Studiind numerele adimensionale care rezultă printr-o atentă grupare a constantelor fundamentale, P.A.M. Dirac a descoperit similitudini prea mari pentru a fi întâmplătoare.

Dar care sunt aceste numere? Primul dintre ele, având valoarea de 10^{-10}, reprezintă constanta de cuplaj gravitaţional; al doilea reprezintă vârsta Universului în unităţi atomice – obţinut ca raport între vârsta Hubble şi timpul necesar luminii să parcurgă un spaţiu egal cu raza unui proton – şi are o valoare de ordinul 10^{40}. În fine, al treilea număr adimensional este cel al particulelor masive (protoni şi neutroni) din Univers, având valoarea de circa 10^{80}. Dirac a sesizat că primul număr este inversul celui de-al doilea, apoi că al treilea număr este pătratul celui de-al doilea, şi că primul număr este inversul rădăcinii pătrate al celui de-al treilea. La începutul anilor `60, R. Dicke a reluat raţionamentele, arătând că valoarea vârstei Hubble a Universului este constrânsă de condiţia de existenţă a omului. Într-adevăr, este esenţială cerinţa ca vârsta Universului Material să fie suficient de mare pentru a da timp formării elementelor grele, din care este alcătuit în ultimă instanţă trupul material al omului. Având în vedere că omul exista totuşi, vârsta Hubble nu ar putea avea altă valoare decât cea de acum, deci relaţiile numerice ale lui Dirac nu se pot aplica oricăror universuri – pentru care vârsta Hubble ar avea diferite valori - , ci doar Universului material pe care-l observăm astăzi. Aşadar, Dicke reduce caracterul arbitrar al vârstei Universului printr-un raţionament invers celui deductiv, utilizând o proprietate prezentă – existenţa materială a omului – pentru a explica un fenomen legat de trecut – vârsta Universului Material.

S-ar putea ridica aici întrebarea: dacă setul de constante fizice ale Universului Material este unic – deci cu o probabilitate de apariţie extrem de mică -, cum de s-a ajuns tocmai la acest set particular? Se întrevăd două răspunsuri posibile. Primul are în vedere ideea că Universul ar fi avut nenumărate cicluri de expansiune-comprimare, dar că fiecare ciclu ar fi decurs cu câte un set specific de constante, iar omul a apărut şi trăieşte în acest ciclu în care constantele fizice s-au combinat astfel încât proprietăţile rezultate fac posibilă existenţa structurilor complexe ale organismelor vii.

Această ipoteză însă, are o susţinere extrem de improbabilă prin prisma calculului probabilităţilor. Al doilea răspuns face apel la cunoştinţe de mecanică cuantică, mai exact la interpretarea funcţiei de undă, afirmând că lumea materială este alcătuită din nenumărate universuri paralele, fiecare caracterizat de un set propriu de constante, iar omul există în acel univers în care proprietăţile conduc la organisme materiale vii. Privind mai în detaliu, este vorba despre interpretarea funcţiei de undă care descrie mişcarea unei particule elementare şi care afirmă că pătratul amplitudinii funcţiei de undă este de fapt probabilitatea de a găsi particula într-un anume punct şi la un moment dat. Dar, oare, printr-o observare a unei particule într-un punct putem fi siguri că particula a avut aceeaşi poziţie într-un moment imediat anterior observării? Nu cumva faptul că probabilitatea de a găsi

particula şi în alte puncte din spaţiu este diferită de zero – aşa cum amplitudinea funcţiei de undă este nenulă – sugerează mai degrabă că particula poate exista în toate aceste puncte?

Un răspuns afirmativ la această ultimă întrebare constituie aşa-numita interpretare în mai multe lumi, potrivit căreia funcţia de undă descrie o infinitate de lumi, din care în timpul unei măsurători este selecţionată doar una singură. **Fiind vorba despre o infinitate, dispare caracterul special şi unic al lumii în care trăim, ea fiind un element al unei mulţimi infinite, aşa cum le-a creat Dumnezeu.** Şi totuşi, particularitatea creaţiei lui Dumnezeu, nu se aplică numai Universului Material, ci şi planetei noastre. Terra se află la o distanţă faţă de soare care face ca să primească o cantitate optimă de energie. Este şi singura planetă din Sistemul Solar care are o hidrosferă, apa fiind componenta de bază a celulelor vii.

La aceasta se adaugă şi alţi factori importanţi – compoziţia chimică a atmosferei originare, atracţia gravitaţională şi nivelul radiaţiilor solare, la suprafaţa sa. Mai departe, în Galaxia noastră există o zonă specială, în care condiţiile sunt cele mai favorabile vieţii – aşa-numitul „cerc co-rotaţional", o adevărată „centură a vieţii, în care se află Sistemul Solar. Mai mult chiar, Soarele este localizat între doua braţe spirale ale galaxiei, departe de ameninţarea radiaţiilor distructive ale novelor care explodează destul de des în aceste braţe şi inimaginabililor nori de energie electromagnetică şi fotonică ce vin dinspre centrul Galaxiei, unde se pare că există steaua centrală numită Alcione. Astfel, sensul principal antropic este clar: omul exista deoarece Universul Material creat de Dumnezeu, are anumite proprietăţi, care-l fac propice vieţii tuturor lumilor care-l locuiesc.

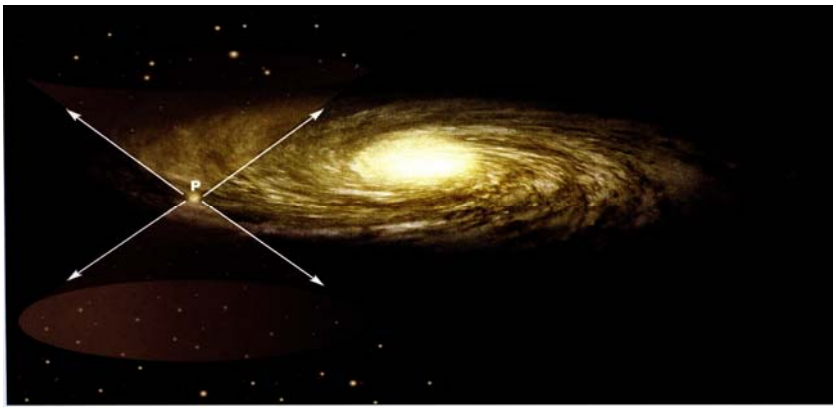

Fig. 4. Galaxia şi poziţia pământului

13. Despre a cunoaşte şi a vedea[35]

Din nefiinţă poartă-mi paşii spre Fiinţă
Din beznă poartă-mi paşii spre lumină,
Din moarte poartă-mi paşii spre nemurire!
(Brihad-Aranyaka Upanishad)

Înainte de a începe să explorăm paralelele dintre fizica modernă şi mistica orientală va trebui să răspundem la întrebarea: cum se poate compara o ştiinţă exactă exprimată în limbajul sofisticat al

[35] Fritjof Capra "TAOFIZICA".

matematicii de astăzi cu disciplinele spirituale care se bazează în special pe meditaţie şi care insistă asupra faptului că experienţa lor nu poate fi comunicată verbal?

Ceea ce vrem să comparăm sunt afirmaţiile făcute de oamenii de ştiinţă şi de filosofii mistici în legătură cu modurile lor specifice de a cunoaşte lumea. Pentru a stabili cadrul acestei comparaţii este necesar să ne întrebăm mai întâi la ce fel de „cunoaştere" ne referim; oare călugărul budist din Angkor Wat sau Kyoto se gândeşte la acelaşi lucru când vorbeşte despre „cunoaştere" ca şi fizicianul de la Oxford sau Berkeley? În al doilea rând, ce fel de afirmaţii vom compara? Ce anume vom selecta din multitudinea de date experimentale, ecuaţii şi teorii, pe de o parte şi din scrierile religioase, miturile antice şi tratatele filosofice, pe de altă parte? Acest capitol îşi propune: natura cunoaşterii şi limbajul în care ea este exprimată.

De-alungul timpului s-a statuat faptul că mentalul uman este capabil de a realiza două forme de cunoaştere desemnate prin tradiţie drept **cunoaştere raţională** şi **cunoaştere intuitivă** şi care au fost asociate cu ştiinţa, respectiv religia. În Vest cunoaşterea intuitivă, religioasă este adesea desconsiderată în favoarea cunoaşterii raţionale, ştiinţifice, în timp ce în Orient atitudinea este, în general, opusă. Următoarele două afirmaţii făcute de două personalităţi din Vest şi din Orient sunt emblematice pentru atitudinile respective.

Filosofului grec Socrate i se datorează celebra maximă: „Ştiu că nu ştiu nimic", iar chinezului Lao Tse nu mai puţin celebra: „A şti că nu ştii este cel mai bine". În Orient importanţa acordată celor două forme de cunoaştere reiese din numele care li s-au dat. În *Upanishade*, de exemplu, se vorbeşte despre o cunoaştere superioară şi o cunoaştere inferioară şi se asociază cunoaşterea inferioară cu diversele ştiinţe, iar cea superioară conştiinţei religioase. Budiştii vorbesc despre cunoaşterea absolută şi relativă sau despre „adevăr condiţional" şi „adevăr absolut". Pe de altă parte, filozofia chineză accentuează complementaritatea intuiţie-raţiune şi o reprezintă prin perechea arhetipală *yin-yang* care se află la baza sistemului filozofic chinez. Au luat astfel naştere curente filozofice complementare – taoismul şi confucianismul – care au abordat fiecare câte una din cele două căi de cunoaştere.

Cunoaşterea raţională derivă din experienţă, din percepţia obiectelor şi fenomenelor care formează mediul înconjurător. Ea aparţine zonei intelectului ale cărui funcţii sunt discriminarea, divizarea, compararea, evaluarea şi clasificarea. Astfel, se creează o lume a distincţiilor, a contrariilor care nu pot exista decât una în relaţie cu alta; de aceea, budiştii numesc această cunoaştere „relativă".

Capacitatea de a abstractiza este o trăsătură fundamentală a acestei forme de cunoaştere, deoarece compararea şi clasificarea unei varietăţi imense de forme, structuri şi fenomene implică necesitatea de a selecta doar proprietăţile semnificative. Noi construim astfel o hartă a realităţii în care lucrurile sunt reduse la calităţile lor remarcabile. Cunoaşterea raţională se constituie, deci într-un sistem de concepte abstracte şi simboluri caracterizate printr-o structură liniară, secvenţială, tipică pentru modul nostru de a gândi şi pentru limbajul nostru. În aproape toate limbile, această structură liniară devine explicită prin utilizarea alfabetului care permite comunicarea experienţelor noastre în forma unor lungi şiruri de litere.

Dar natura este infinită şi variată, un spaţiu multi-dimensional în care nu există linii drepte şi nici forme perfect regulate, în care fenomenele nu se petrec secvenţial; o lume în care – după cum ne spune fizica modernă – până şi vidul este curbat. Este evident că sistemul nostru abstract de gândire conceptuală nu va putea niciodată să descrie sau să înţeleagă complet realitatea. Când gândim despre lume ne confruntăm cu aceeaşi problemă cu care se confruntă cartograful care încearcă să acopere suprafaţa Pământului cu o serie de hărţi plane.

Nu ne putem aştepta decât la o reprezentare aproximativă a realităţii printr-o asemenea procedură, de aceea cunoaşterea raţională este limitată.
Zona cunoaşterii raţionale este, aşadar, zona ştiinţei care măsoară şi cuantifică, analizează şi clasifică. Limitările unei asemenea forme de cunoaştere au devenit evidente în zilele noastre, în special în fizica modernă care ne-a învăţat, prin cuvintele lui Werner Heisenberg, că „orice noţiune sau concept, oricât de clare ar fi, au numai un domeniu limitat de aplicabilitate".

Pentru cei mai mulţi dintre noi este dificil să fim permanent conştienţi de limitările şi relativitatea cunoaşterii conceptuale. Datorită faptului că ne este mult mai uşor să cuprindem cu mintea reprezentarea realităţii decât realitatea însăşi, tindem să le confundăm pe aceste două şi să luăm conceptele şi simbolurile noastre drept realitate. Unul dintre ţelurile principale ale misticii orientale este acela de a elimina această confuzie. Budiştii Zen spun că degetul este necesar ca să arate spre lună, dar odată luna găsită nu trebuie să ne mai sinchisim de deget; înţeleptul taoist Chuang Tse spune:

Ca să prinzi peşte ai nevoie de plasă; dar odată prins peştele, plasele sunt uitate; ca să prinzi iepuri trebuie să întinzi capcane; dar odată prinşi iepurii capcanele sunt uitate. Este nevoie de cuvinte ca să exprimi ideile, dar odată ideile înţelese, trebuie să uiţi cuvintele.
În Occident, semiologul Alfred Korzybski a exprimat aceeaşi idee prin enunţul devenit celebru: „Harta nu este totuna cu teritoriul".
Misticii orientali sunt preocupaţi de experienţa directă a realităţii, care transcende atât intelectul, cât şi percepţia senzorială.

În cuvintele *Upanishadelor,*
Ceea ce este neauzit, de neatins, fără formă şi trecător,
Fără gust, neschimbător, fără miros,
Fără început şi fără sfârşit, deasupra a toate –
Percepându-L nu mai eşti supus morţii.

Cunoaşterea provenită din această experienţă este numită de către budişti „cunoaştere absolută" pentru că nu are la bază discriminări, abstracţii, clasificări – relative şi aproximative, după cum am văzut deja. Ea este – aşa ne spun budiştii – experienţa directă a acelui „ceva" nediferenţiat, nedivizat şi nedeterminat. Înţelegerea totală a acestui „ceva" nu constituie doar miezul doctrinelor mistice orientale, ci este comună tuturor formelor experienţei mistice.

Filosofii mistici orientali insistă în mod repetat asupra faptului că realitatea ultimă nu constituie obiect al raţionamentului sau al cunoaşterii bazate pe demonstraţie, aşa cum o înţeleg şi o cunoaştem noi. Ea nu poate fi descrisă în cuvinte, căci se află dincolo de limitele simţurilor şi ale intelectului din care derivă cuvintele şi conceptele noastre.

Despre ea *Upanishadele* ne spun:

Acolo ochiul nu vede,
Mintea nu pătrunde şi cuvintele nu ştiu să o spună.
Nu putem şti, nu putem înţelege.
Cum ar putea cineva să ne înveţe?

Lao Tse, care numeşte această realitate TAO, face aceeaşi afirmaţie în deschiderea operei sale *Tao Te Ching:* „Tao care poate fi rostit nu este eternul Tao". Faptul – pe care-l evidenţiază parcurgerea

oricăror publicații – că omenirea nu a devenit cu mult mai înțeleaptă în ultimii două mii de ani, în ciuda dezvoltării prodigioase a cunoaşterii raționale, constituie o dovadă a imposibilității de a comunica prin intermediul limbajului, cunoaşterea absolută. Căci, aşa cum spune Chuang Tse, „De s-ar putea povesti, fiecare i-ar fi povestit fratelui său".

Cunoaşterea absolută este, aşadar, o experiență a realității în întregime non-intelectuală, experiență care se naşte dintr-o stare deosebită a conştiinței, numită stare de „meditație" sau stare mistică. Că o asemenea stare este posibilă nu este un fapt certificat doar de numeroşi mistici din Orient şi Occident, ci şi de cercetările psihologice. William James spunea:
Starea trează a conştiinței noastre, conştiința rațională (conştiența)*, cum o numim, este numai una din stările conştiinței, printre altele, numeroase şi diferite de aceasta.*

Deşi domeniul de interes al fizicienilor este constituit în principal de cunoaşterea rațională, iar pentru mistici, de cunoaşterea intuitivă, ambele forme de cunoaştere sunt abordate şi de unii şi de alții. Faptul devine evident dacă vom căuta să vedem cum este cunoscută lumea şi cum este exprimată cunoaşterea în fizică, pe de o parte, şi în mistica orientală, pe de altă parte.

În fizică se accede la cunoaştere prin cercetarea ştiințifică, proces care comportă trei faze. Primul stadiu constă în acumularea de date experimentale cu privire la fenomenul investigat. În stadiul al doilea, datele experimentale sunt corelate cu simboluri matematice şi se elaborează o schemă matematică ce interconectează aceste simboluri în mod riguros.

O asemenea schemă se numeşte model matematic sau, dacă este foarte complexă, teorie. Pe baza teoriei se fac adesea predicții asupra rezultatelor unor experimente viitoare, experimente ce urmează a fi efectuate spre a valida teoria. În momentul în care a elaborat un model matematic pe care ştie să-l folosească pentru a face predicții, fizicianul poate fi satisfăcut. Dar dacă va dori să vorbească despre rezultatele obținute unor persoane neavizate, va trebui să formuleze un model verbal care să descrie modelul matematic. Pentru fizicianul însuşi, formularea în limbaj comun a teoriei sale va constitui un criteriu pentru evaluarea gradului de înțelegere a fenomenului.

Desigur, în realitate aceste trei stadii nu sunt net separate şi nu sunt abordate în mod necesar în această ordine. Un fizician poate fi condus spre un anume model de convingerile sale filosofice de care nu se va rupe, poate, nici dacă dovezile experimentale l-ar obliga să le renege. El va încerca – şi aceasta se întâmplă de fapt, chiar foarte des – să îşi modifice teoria astfel încât ea să reziste cu succes la noi experimente. Dar dacă în continuare experiența va contrazice modelul său, va fi nevoit să renunțe la el.

Acest mod de abordare, în care teoria are la bază experimentul, este cunoscut sub numele de metodă ştiințifică şi vom vedea că are contrapondere în filozofia orientală. Din această perspectivă, filozofia greacă a procedat diferit. Deşi grecii aveau idei ingenioase despre natură, care adesea se apropie foarte mult de modelele elaborate de ştiința modernă, marea deosebire stă în caracterul empiric al ştiinței, caracter cu totul străin filozofiei greceşti. Grecii îşi elaborau modelele prin deducție, pornind de la câteva axiome şi principii fundamentale şi nu prin inducție, pornind de la observații. Pe de altă parte însă, este clar că raționamentul deductiv al grecilor reprezintă un instrument esențial în faza a doua a cercetării ştiințifice, în faza de construire a modelului matematic riguros, deci are importanța deosebită în ştiință.

Cunoaşterea rațională constituie, este drept, componenta majoră a cercetării, dar nu este totul. Ea ar fi inutilă dacă nu ar fi completată de intuiția care oferă oamenilor de ştiință revelații şi care este răspunzătoare de creativitate. Revelațiile apar brusc şi nu atunci când cercetătorul este aplecat

asupra ecuațiilor la care lucrează, ci atunci când se relaxează în cadă sau, printr-o plimbare în pădure, pe plajă etc. În cursul unor asemenea perioade de relaxare care urmează unor activități intelectuale de maximă concentrare, intuiția pare să preia sarcina intelectului, producând idei care clarifică problema şi constituie deliciul muncii de cercetare.

Dar descoperirile făcute pe cale intuitivă nu au nici o valoare dacă nu pot fi formulate in limbaj matematic şi însoțite de o interpretare dată în limbaj curent. Ea presupune, după cum am arătat anterior, un sistem de concepte şi simboluri ce se constituie într-o hartă a realității. Această hartă conține numai câteva aspecte caracteristice ale realității; nu ştim exact care sunt acestea, căci configurarea hărții a început să se facă gradat şi fără analiză critică încă din copilărie. Termenii limbajului nostru sunt clar definiți. Ei comportă mai multe semnificații, multe dintre ele trecând doar vag în zona conştiinței, păstrându-se mai mult în zona subconştientului la auzul unui cuvânt.

Lipsa de precizie, caracterul ambiguu al limbajului nostru sunt extrem de adecvate poeticii, care operează cu asociațiile şi terminologia percepute la nivelul subconştientului. Ştiința, în schimb, are nevoie de definiții clare şi de asociații lipsite de ambiguitate; ea abstractizează limbajul limitând semnificația cuvintelor şi standardizându-i structura în concordanță cu regulile logicii.

Abstractizarea cea mai înaltă are loc în cadrul matematicii, unde cuvintele sunt înlocuite cu simboluri şi unde operația de corelare a simbolurilor este definită în mod riguros. Astfel oamenii de ştiință pot condensa o cantitate de informație pentru exprimarea căreia ar avea nevoie de mai multe pagini de text, într-o singura ecuație, adică într-un şir de simboluri.

Opinia că matematica n-ar fi decât un limbaj abstract şi extrem de comprimat nu este unanim împărtăşită. Mulți matematicieni susțin că matematica nu este numai un limbaj potrivit pentru a descrie natura, ci limbajul naturii însăşi. Cel care a afirmat pentru prima dată acest lucru a fost Pitagora, în faimosul enunț: „Lucrurile sunt numere"; el a dezvoltat o mistică a numerelor. Filosofia Pitagoreică a introdus raționamentul în domeniul religiei, un mod de abordare pe care Bertrand Russell îl consideră decisiv pentru dezvoltarea teologiei occidentale.

Combinarea matematicii cu teologia, care a început cu Pitagora, a caracterizat filosofia religioasă în antichitatea greacă, în Evul Mediu şi în epoca modernă până la Kant…La Platon, Sf. Augustin, Toma d`Aquino, Descartes, Spinoza şi Leibniz există un amestec de mistică şi raționament, de aspirație morală şi admirație rațională a tot ceea ce este atemporal, amestec care vine de la Pitagora şi care distinge teologia intelectualizată a Europei de mistica pură a Asiei.

"Mistica pură a Asiei" n-ar fi adoptat, fără îndoială, concepția matematică a lui Pitagora. În viziunea orientală, matematica, cu toată structura sa bine definită, este privită ca o componentă a hărții noastre conceptuale şi nu ca esență a realității însăşi. Realitatea, aşa cum este ea exprimată de mistic, este complet nedeterminată şi nediferențiată.

Metoda ştiințifică de abstractizare este foarte puternică şi foarte eficientă, dar avem de plătit un preț pentru ea. Pe măsură ce ne definim mai precis sistemul de concepte, pe măsură ce facem conexiuni din ce în ce mai riguroase, acest sistem se îndepărtează tot mai mult de realitate. Făcând din nou apel la analogia lui Korzybski dintre hartă şi teritoriu, am putea spune că datorită impreciziei şi ambiguității sale intrinseci, limbajul comun este o hartă destul de flexibilă ca să poată urmări într-o oarecare măsură suprafață curbă a teritoriului. Cu cât devine mai riguros, cu atât flexibilitatea sa scade, astfel încât, cu limbajul matematic, ajungem într-un punct în care legăturile cu realitatea noastră senzorială încetează să mai fie evidentă. De aceea apare necesitatea de a alătura modelelor

matematice şi teoriilor ştiinţifice interpretări verbale, făcând din nou apel la concepte înţelese în mod intuitiv, deci ambigue.

Este important să realizăm diferenţa dintre modelul matematic şi interpretarea sa discursivă. Primul este riguros şi consistent, dar este alcătuit din simboluri care nu sunt legate direct de experienţa noastră. Modelul verbal este alcătuit din concepte ce pot fi înţelese intuitiv, dar a căror definiţie nu este unică. Din acest punct de vedere, el nu diferă mult de modelele filosofice şi, de aceea, poate fi comparat cu acestea.

Dacă există un element intuitiv în ştiinţă, atunci există şi un element raţional în mistica orientală. Măsura în care sunt implicate raţionamentul şi logica în demersul mistic variază foarte mult de la o şcoală la alta. Şcoala hinduistă VEDANTA şi cea budistă MADHYAMIKA, de exemplu, sunt şcoli intelectualiste, în timp ce doctrina taoistă pune serios la îndoială logica şi raţionamentul. Şcoala Zen, desprinsă din budism, dar puternic influenţată de taoism, se mândreşte cu faptul că nu face apel „nici la cuvinte, nici la explicaţii, nici la instruire, nici la cunoaştere". Ea se concentrează aproape în exclusivitate asupra experienţei iluminării şi nu dovedeşte decât un interes cu totul marginal faţă de interpretarea acestei experienţe. Un foarte cunoscut dicton Zen spune că: „Îndată ce ai vorbit despre un lucru, i-ai şi pierdut esenţa".

Deşi alte şcoli mistice orientale nu dovedesc aceeaşi atitudine extremă, experienţa mistică reprezintă pentru toate elementul central. Chiar acei mistici angajaţi în **cele mai sofisticate argumentaţii nu consideră niciodată intelectul drept sursă a cunoaşterii, ci mai degrabă un instrument care permite analiza şi interpretarea propriei experienţe mistice.** Întreaga cunoaştere este bazată în mod ferm pe această experienţă, ceea ce conferă tradiţiei orientale un pronunţat caracter empiric, subliniat întotdeauna de exponenţii săi. D.T. Suzuki scria despre budism: *„Experienţa personală reprezintă… fundamentul filozofiei budiste. În acest sens, budismul este radical empiric, indiferent de interpretarea la care se recurge pentru a proba semnificaţia iluminării".*
Joseph Needham accentuează în mod repetat în cartea sa *Ştiinţă şi civilizaţie în China* atitudinea eminamente empirică a taoiştilor şi arată că ea a făcut din această şcoală fundamentul filozofic al ştiinţei şi tehnologiei chineze. Needham ne spune că primii taoişti „se retrăgeau în sălbăticie, în păduri şi în munţi pentru a-i observa nenumăratele forme de manifestare".

Acelaşi spirit este reflectat în versetele Zen:

Acela care vrea să perceapă esenţa Buddha
Trebuie să caute să afle relaţiile cauzale.

Fundamentele cunoaşterii pe experienţă în mistica orientală sugerează o apropiere de ştiinţă de bază pe experiment.

14. Ce reprezintă spaţiul şi timpul

Odată cu manifestarea, existenţa (entitatea) îşi capătă individualitate iar individualitatea presupune ocuparea unui loc. Locul (poziţia) determină **spaţiul**. Implicit determinarea locului în spaţiu impune noţiunea de **moment**. Momentul se defineşte ca fiind o secţiune transversală într-un continuu spaţio–temporal. Nu are dimensiune ci doar locaţie. Odată momentul conceput, am postulat existenţa **timpului**. Şi iată că, numai în manifestare (starea de dinamică) apare **TIMPUL** şi **SPAŢIUL.** Aceste două stări aparent deosebite, reprezintă manifestarea diferită a potenţialului. De fapt, ele se condiţionează reciproc.

Timpul defineşte spaţiul, iar spaţiul defineşte timpul. Cu alte cuvinte, putem spune că: **TIMPUL ESTE SPAŢIUL ÎN POTENŢIAL iar SPAŢIUL ESTE TIMPUL ÎN DINAMICĂ.** Explicând această situaţie, constatăm că nu putem determina timpul decât numai apelând la spaţiu iar spaţiul nu poate fi cuantificat decât cu ajutorul functorului timp. Altfel spus, **manifestarea are starea sa de potenţial, iar potenţialul are starea sa de dinamică.** Într-un sistem, întâlnim elemente care se află în repaus, dar se mişcă odată cu sistemul. Deci nemişcarea este o stare aparentă, relativă cu sistemul.

Spaţiul are două caracteristici determinante, acestea fiind: distanţa şi direcţia, elemente fără de care spaţiul devine indefinit. Eroarea care se face atribuindu-i-se spaţiului din care face parte şi lumea teriană, trei dimensiuni, este cauzată de faptul că se confundă semantica vocabulelor dimensiune şi direcţie. Dimensiunea este formată din cel puţin două direcţii. Corect este spus **lumea tridirecţională** şi nu **lumea tridimensională**, atunci când ne referim la lumea teriană. În infinitatea universului structural există şi lumi „bi", „tri", sau multidimensionale. Dar lumea teriană este unidimensională, iar această dimensiune este definită de trei direcţii.

Încercând să gândim **timpul**, ne formatăm o reprezentare a acestuia, care este fundamental greşită. Universurile Structural şi Material aflate în stare de dinamică, impun prin consecinţă, permanenta mişcare. Mişcarea fiind o condiţie absolută a stării de dinamică, creează observatorilor regionali o formă de iluzie conceptuală, asemănătoare cu iluzia care dă senzaţia unui călător aflat într-un tren în mişcare că, de fapt, trenul stă pe loc iar peisajul înconjurător se mişcă.

De la această gândire iluzorie au pornit toate conceptele referitoare la existenţa şi modul de manifestare al timpului. Astfel că, în concepţia lui Milne, Whitrow şi Walker (1932 – 1950), Universul este o varietate cvadridimensională structurată de o metrică riemanniană; pentru Milne, Universul nu este decât un sistem de aparenţe observabile dintr-o infinitate de puncte de vedere; pe când trecerea timpului este pentru fiecare observator o dată imediată, iar spaţiul metric nu este decât o construcţie intelectuală destinată să asigure o comunicare reglementată între observatori. Pentru a descrie conceptul riemannian de spaţiu, să apelam la comentariul fizicianului şi matematicianului Stephen Hawking, titularul catedrei Lucasiene de la Cambridge: «Este oare timpul un şuvoi continuu ce duce cu sine toate visele noastre? Sau e o cale ferată? Poate că are bucle şi derivaţii, pe care poţi merge înainte, dar te poţi întoarce şi la o staţie anterioară de pe aceeaşi linie (Fig. 5)

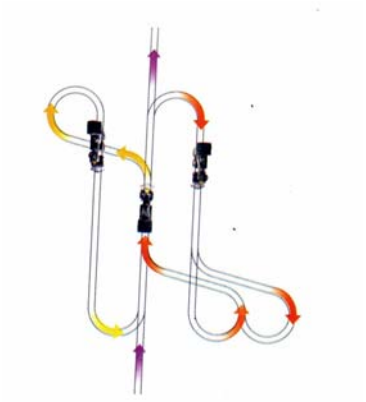

Fig. 5. Bucla timpului

Charles Lamb, un autor din secolul XIX, scria: « Nimic nu mă nedumereşte mai mult ca timpul şi spaţiul. Şi totuşi, nimic nu mă tulbură mai puţin decât spaţiul şi timpul, fiindcă nu mă

gândesc niciodată la ele ». Cei mai mulți dintre noi nu se sinchisesc de spațiu şi timp, fie el ce-o fi, dar cu toții ne întrebăm uneori ce e timpul, cum a început el şi încotro ne duce.

Orice teorie ştiințifică serioasă, fie despre timp, fie despre orice alt concept, trebuie să se bazeze pe cea mai fertilă filozofie a ştiinței: abordarea pozitivistă formulată de Karl Popper şi de alții. Conform acestei direcții de gândire, o teorie ştiințifică e un model matematic prin care se descriu şi se codifică observațiile pe care le facem.

O teorie bună va descrie un cerc larg de fenomene pe baza unui mic număr de postulate simple şi va face predicții bine definite, care pot fi testate. Dacă predicțiile sunt conforme cu observațiile, teoria supraviețuieşte testului, deşi nu se poate demonstra niciodată că e corectă. Pe de altă parte, dacă observațiile sunt în dezacord cu predicțiile, teoria trebuie respinsă sau modificată. (Cel puțin în principiu. În practică, oamenii pun deseori la îndoială acuratețea observațiilor, gradul de credibilitate şi moralitatea celor care fac observațiile). Dacă, se adoptă perspectiva pozitivistă, nu se poate spune ce e de fapt timpul. Tot ce putem face este să descriem un foarte bun model matematic obținut pentru timp şi să spunem care sunt predicțiile lui.

Primul model matematic al timpului şi spațiului ne-a fost oferit de Isaac Newton în cartea sa *Principia Mathematica,* publicată în 1867. În modelul lui Isaac Newton, timpul şi spațiul constituiau un cadru în care aveau loc evenimentele, fără să fie influențate de ele. Timpul era separat de spațiu şi se considera că e o singură linie, ca de cale ferată, infinită în ambele direcții (Fig. 6). Timpul însuşi era considerat etern, în sensul că a existat şi va continua să existe pentru totdeauna. În ce priveşte Universul Material, cei mai mulți credeau că a fost creat într-o stare mai mult sau mai puțin asemănătoare celei actuale, cu doar câteva mii de ani în urmă. Aceasta i-a nedumerit pe filozofi, între care gânditorul german Immanuel Kant.

Daca universul ar fi fost într-adevăr creat, atunci de ce ar fi existat o perioada infinită de aşteptare înaintea creației materiei? Pe de altă parte, dacă universul a existat dintotdeauna, atunci de ce tot ce urma să se întâmple nu s-a întâmplat deja, însemnând că istoria ar fi deja încheiată? În particular, de ce universul nu a atins starea de echilibru termic, tot ce conține aflându-se la aceeaşi temperatură? Kant a denumit aceasta problemă o „antinomie a rațiunii pure", fiindcă părea să fie o contradicție logică fără rezolvare.

Era o contradicție numai în contextul modelului matematic newtonian, în care timpul era o linie infinită, indiferent de ce se întâmpla în univers. Dar, în 1915, Einstein a formulat un model matematic complet nou: **teoria generală a relativității.** În anii care s-au scurs de-atunci, s-au adăogat câteva detalii, însă modelul nostru asupra timpului şi spațiului se bazează în continuare pe cel propus de Einstein.

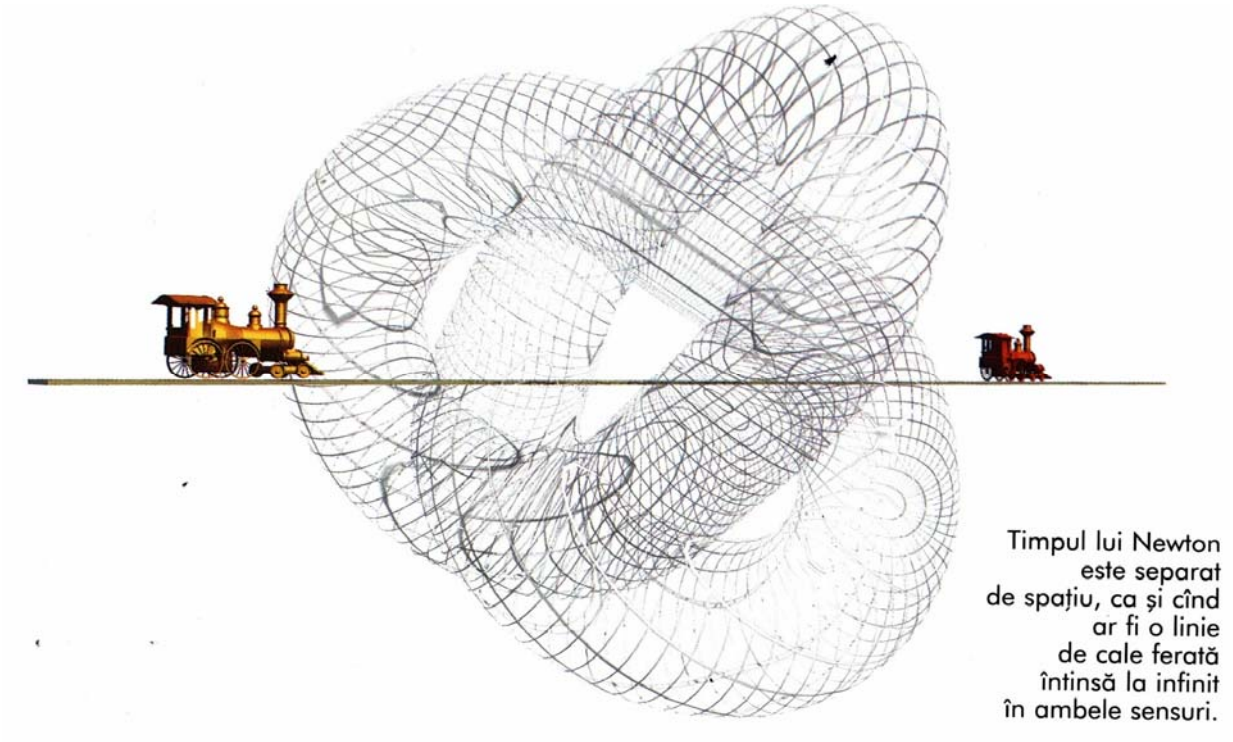

Fig. 6. Timpul lui Newton

Relativitatea generală combină dimensiunea timpului cu cele trei direcțiuni ale spațiului pentru a forma ceea ce se numeşte spațiul-timp. Teoria încorporează efectul gravitației afirmând că distribuția materiei şi energiei din univers curbează şi deformează spațiul-timpul, astfel încât el nu este plat.

Obiectele din acest spațiu-timp tind să se deplaseze pe linii drepte, dar, fiindcă spațiul-timp e curbat, traiectoriile lor apar îndoite. Ele se mişcă de parcă ar fi influențate de un câmp gravitațional. Ca analogie aproximativă, care nu trebuie luată însă *ad litteram*, închipuiți-vă o foaie de cauciuc.

Pe această foaie întinsă se poate aşeza o bilă mare reprezentând Soarele. Greutatea bilei apasă foaia, care se adânceşte în apropierea Soarelui. Daca rostogolim acum mici bile de rulment pe suprafața foii de cauciuc, ele nu se vor deplasa drept înainte, ci se vor roti în jurul greutății mai mari, întocmai ca planetele care orbitează în jurul Soarelui" (Fig. 7.)

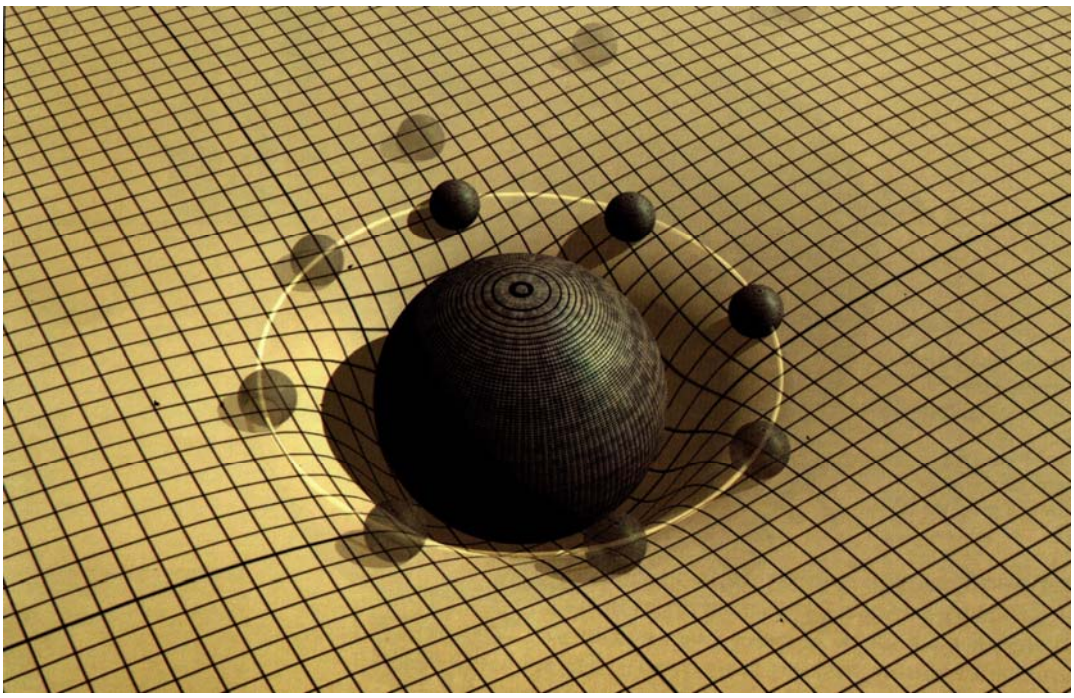

Fig. 7. Curbura spațiului sub presiunea masei

„Deci, la baza timpului se găseşte conceptul de *observator:* acest observator este un **ego**, căruia la început nu-i este atribuită în mod explicit decât conştiința „treceri timpului", în sensul – spune Milne – în care Whitehead vorbeşte de „trecerea naturii", adică în sensul că timpul nu este nimic altceva decât această „trecere". Între două evenimente pe care, prin abstracție, le putem presupune punctuale, oricare ar fi aceste evenimente, **ego**-ul stabileşte o relație fie de simultaneitate, fie de tip „înainte-după". Aceste evenimente se prezintă pentru **ego** ca un ansamblu continuu şi ordonat de puncte. **Ego**-ul poate stabili deci în mod arbitrar o corespondență biunivocă şi punctuală între mulțimea numerelor reale şi mulțimea evenimentelor nesimultane de care ia cunoştință. Cu condiția ca înainte-după dintre două evenimente oarecare să corespundă întotdeauna ordini mai mic – mai mare, dintre numerele asociate, această corespondență fiind, prin definiție, „un ceas etalon arbitrar". Acest arbitrar semnifică faptul că acest concept de „timp uniform", nu poate fi determinat în raport cu un observator unic". (Jacques Merleau-Ponty „COSMOLOGIA SECOLULUI XX).

Faptul că gândirea a acceptat ca pe o axiomă mişcarea timpului, a generat o întreagă teorie despre măsurare-a acestui tensor. Astfel Einstein, în „Teoria relativității restrânse", deşi admite că transformările grupului Lorentz nu pot face ca o axă de gen temporal să treacă printr-o axă de gen spațial, cuplează doi tensori de configurație vectorială diferită, într-unul singur, cuplare pe care o defineşte ca mărime spațio - temporală. De aici încolo toate susținerile matematice pot fi valide, dacă se exclude startul invalid. Pentru satisfacerea curiozității prezentăm în continuare, într-o formă restrânsă susținerea matematică a unui concept iluzoriu, astfel: Se presupune doi observatori A şi B, având fiecare câte un ceas, în sensul de care am vorbit şi, în plus, fiind capabili să citească unul pe ceasul celuilalt. Cum trebuie să fie limitat, cel puțin pentru unul dintre ei, acest arbitrar al alegerii, astfel încât să se poată spune, într-un sens definit, că şi unul şi celălalt citesc pe ceasurile lor, „acelaşi" timp, sau, mai bine zis, că ceasurile lor sunt „congruente"? Aceasta este „prima problemă a măsurării timpului". Milne o rezolvă în felul următor: dacă B citeşte simultan pe propriul său ceas timpul t'_2 şi pe cel al lui A, t_1, şi dacă după mai multe citiri stabileşte funcția:
$t'_2 = \theta(t_1)$,

dacă, pe de altă parte, A stabileşte în aceleaşi condiţii funcţia
$t_3 = \varphi(t'_2)$
atunci, prin definiţie, cele două ceasuri vor fi congruente dacă:
$\theta = \varphi$
Ceasurile fiind etalonate arbitrar la pornire, poate B întotdeauna sa-l re-etaloneze pe al său în aşa fel încât să-l facă congruent cu cel al lui A? Milne demonstrează că este întotdeauna posibil să se construiască o funcţie de re-etalonare care să rezolve problema şi să îndeplinească condiţia cerută de a fi monotonă şi crescătoare, astfel încât să conserve relaţia „înainte-după" dintre două evenimente oarecare.

Raţionamentele precedente presupun posibilitatea „citirii" reciproce a ceasurilor, adică o anumită formă de acţiune reciprocă a observatorilor unul asupra celuilalt. Ele presupun trimiterea, de exemplu de către A, a unui semnal care luminează ceasul lui B. Timpul care intră în funcţiile precedente, să spunem în prima, poate fi deci considerat ca desemnând momentele de emisie şi de recepţie (primul citeşte pe ceasul receptorului, iar al doilea pe ceasul emiţătorului) a semnalelor luminoase pe carele-ar trimite şi le-ar primi cei doi observatori. Milne insistă asupra faptului că el nu presupune nici o proprietate anume a luminii, în afară de faptul ca aceasta ascultă de o „axiomă elementară de cauzalitate": cauza precede efectul, adică momentul t_2 (citit pe ceasul lui A) în care A vede ceasul lui B, este posterior momentului t_1 (citit pe ceasul lui A), în care A şi-a trimis *flash*-ul său. Pe scurt, aceasta este cea mai mică concesie pe care Milne o putea face materialităţii interacţiei dintre cei doi **ego**. Funcţiile definite mai sus pot fi denumite „funcţii semnal".

Milne ajunge apoi la problema celor trei observatori, adică de fapt a infinităţii observatorilor identificabili cu punctele unei drepte; aceşti observatori sunt presupuşi coliniari, în mod permanent în tot decursul timpului. Aceasta reprezintă „cea de-a doua problemă a măsurării timpului". Soluţia ei determină întreaga teorie; ea bazându-se pe teoria grupurilor continue a rezultat din colaborarea dintre Milne cu Whitrow. Cum ea este vastă şi destul de complicată în formatarea matematică, ne-am mărginit să precizăm cele câteva criterii de mai sus, fără să indicăm principalele ei etape, să punem în evidenţă articulaţiile raţionamentului şi să specificăm rezultatele.

Tot în dinamică (în manifestare) se relevă capacităţile existenţiale ale fiecăruia din cele cinci universuri. Conform specificităţii lor, ele pun la dispoziţia Întregului contribuţia personală, dar nu în formă individualistă ci sub formă de colaborare şi întrepătrundere a oricărei contribuţii.

Revenind după această divagaţie asupra încercărilor unor personalităţi de a defini timpul, sintetizăm definirea functorului TIMP, făcând precizarea că acesta reprezintă **manifestarea.** Manifestarea nu poate fi percepută decât dacă operaţiunile acesteia sunt **succesive.** În potenţial timpul nu are nici o valoare el existând doar entitiv şi nu individualizat. Doar în dinamică acesta apare ca un operator având funcţii relative determinate de către un tensor numit **durată.** Dar nici durata, la rândul ei nu este absolută având şi ea o valoare relativă determinată de **viteză.** Astfel, putem spune că viteza măreşte sau micşorează doar valoarea timpului, asupra **distanţei** ea ne având nici un efect. Indiferent cât de repede sau cât de încet ne-am deplasa, distanţa rămâne aceeaşi; singura modificare valorică producându-se doar asupra duratei, deci asupra timpului. Există însă şi o stare definită de Einstein prin teoria relativităţii, în care o persoană circulă cu viteza luminii, deci în starea cuantică, spaţiul pe care circulă se micşorează devenind egal cu zero. Aceasta se datorează faptului că la nivelul acestei viteze călătorul face tranziţia din dinamică în potenţial pe tensorul **direcţie**. Ajungând la destinaţie şi încetinind, iese din lumea cuantică (starea de potenţial) şi trece în dinamică. Dacă accelerarea şi decelerarea s-au produs instantaneu, călătorul va constata că în clipa în care a pornit a şi ajuns la destinaţie, chiar dacă între aceste două puncte erau miliarde de

kilometri; el nu a mers pe drumul lung generat de spaţiu şi timp deci pe traiectul dinamic, ci a luat-o pe scurtătură pe traiectul potenţial.

În spaţiul unidimensional (dimensiunea spaţială) cu trei direcţii, deci în Universul Material, manifestarea conferă timpului trei stări: **trecut, prezent şi viitor.** Aceste stări sunt perceptibile cu ajutorul celor cinci simţuri şi anume: văzul, auzul, mirosul, gustul şi tactilul. Ce mai pregnant dintre toate acestea este văzul, deoarece el ne oferă posibilitatea de a intui atât trecutul cât şi viitorul cât mai precis. Să ne imaginăm că suntem pe o şosea. Întorcând privind în spate vom vedea spaţiul parcurs, acesta aflându-se în trecut. În faţa noastră vedem până la orizont drumul pe care trebuie să-l parcurgem, acesta aflându-se în viitor. Operatorul care ne ajută să decelăm stările timpului se numeşte **conştienţa** şi acesta distribuie succesiv operaţiunile manifestării. Tot conştienţa este aceea care stimulează memoria putând să ne releve starea de timp trecut sau de timp viitor cu oricare dintre celelalte patru simţuri. Să zicem că apelăm la miros, pipăit, gust sau auz. Un semnal pe care l-am mai perceput odată ne va fi reamintit (a fost în trecut) putând astfel să presupunem că se va repeta, deci se află în viitor.

Trecând din planul fizic prin cel eteric, astral şi ajungând în planul mental, prezentul devine infinit, astfel că de la acest nivel nu mai putem vorbi de trecut sau de viitor, cum rezultă din graficul din figura 8. De la acest nivel în sus se manifestă lumea cuantică, starea de potenţial unde cineva se află în acelaşi timp permanent prezent, peste tot sau pretutindeni.

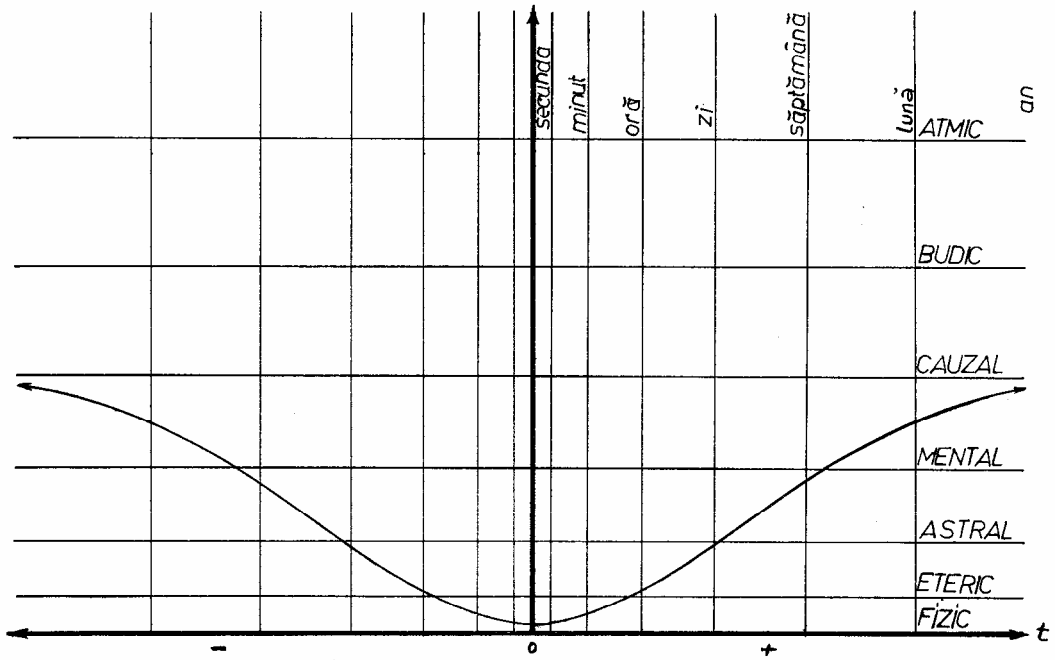

Capacitatea de percepţie a unui eveniment în raport de nivelul energetic

Fig. 8.

Tot în dinamică (în manifestare) se relevă capacităţile existenţiale ale fiecăruia din cele cinci universuri. Conform specificităţii lor, ele pun la dispoziţia Întregului contribuţia personală, dar nu în formă individualistă ci sub formă de colaborare şi întrepătrundere a oricărei contribuţii. Nu acelaşi

lucru se poate spune despre spațiu. La viteze foarte mari, apropiate de cele ale luminii spațiul se micşorează, cum a demonstrat Albert Einstein. Deşi poate părea o contradicție conceptuală, trebuie făcută distincția între distanță şi spațiu. Astfel, o distanță de 6 kilometri va rămânea întotdeauna egală cu 6 kilometri numai că, în cazul vitezei, spațiul va fi mult mai scurt, adică se va manifesta un fel de comprimare a lui, cauzată de scurtarea timpului. Aşa după cum am definit deja, spațiul este timpul manifestat în dinamică iar timpul este spațiul aflat în potențial, rezultă că la viteze foarte mari o parte a spațiului trece în potențial, deci devine timp condensat, care la viteza luminii are valoarea zero. Putem spune astfel că un anume timp conține în potențial un anume spațiu care proiectat în dinamică se va desfăşura, formatând cele trei stări ale timpului, trecut, prezent şi viitor. Cu alte cuvinte trecutul este o porțiune de spațiu parcursă, prezentul este spațiul pe care tocmai îl parcurgem iar viitorul îl reprezintă spațiul ce va fi parcurs. Exemplificând concret, aşa cum am făcut-o mai sus, repetăm exemplul cu autovehiculul din care ne imaginăm că ne aflăm în interiorul său, privim în spate şi vedem drumul pe care l-am parcurs şi care se află în trecut. Porțiunea de spațiu aflată sub roți reprezintă prezentul, iar ceea ce vedem în față şi unde sperăm să ajungem este viitorul.

15. Mecanică cuantică, conştiință, realitate şi timp[36]

Atunci când văd o persoană (sau când percep un obiect prin atingere, miros, etc.), am impresia că recunosc diverse manifestări ale ființei umane, dar în realitate percep un nor de atomi şi particule sub-atomice, care la rândul lor sunt manifestate ca rezultat al conştiinței aşa cum a descoperit fizicianul David Bohm. (Pentru mai multe detalii, consultați "Implicațiile cuantice în variabile ascunse şi ordinea implicită" de David Bohm, editat la Hiley and Peat, London 1987, şi "Limbajul creierului" de Karl Pribram, tipărit la Wadsworth Publishing, California 1977)

Cunoscutul scriitor Carlos Castaneda, autor a câteva volume devenite best-seller, afirmă în "Povestiri despre putere" (editat de Simon şi Schuster, New York 1974 şi tradus în româneşte prin editura Rao): "Noi suntem cu toții martori. Suntem conştiință. Nu suntem obiecte, nu avem materialitate. Nu avem limite. Acestea (limitele) sunt doar o descriere (iar eu aş adăuga: o decepție) care a fost creată ca să ne ajute. Noi, sau mai degrabă mintea noastră, uităm că descrierea este doar o descriere şi astfel cădem cu totul în cursa unui cerc vicios din care ieşim foarte rar."

15.1. O altă realitate

Un alt citat, din volumul "Universul holografic" de Michael Talbot, editat de Grafton Books, London 1991, ne ajută în continuare: "Una dintre cele mai uimitoare afirmații ale lui Bohm este că realitatea tangibilă din viața de zi cu zi este, de fapt, o iluzie, ca o imagine holografică. Dincolo de această iluzie, există o ordine mai ascunsă a existenței, un nivel vast şi primordial al realității care creează toate obiectele şi aparențele lumii noastre fizice". Mai mult, "schimbul constant şi dinamic dintre cele două nivele de ordine, explică modul în care o particulă, cum este electronul din cadrul atomului, poate să-şi schimbe forma de la o particulă la alta. (pozitron sau neutron). Aşa se explică, de asemenea, şi cum o particulă cuantică se poate manifesta în acelaşi timp ca particulă şi ca undă". "Pentru Pribram, această sinteză l-a făcut să realizeze că lumea obiectivă nu există, cel puțin nu în modul în care suntem obişnuiți să credem. În realitate, tot ceea ce există în întregul Univers, nu este decât un vast ocean de frecvențe şi unde, iar această "realitate" nouă ne pare concretă, solidă şi tangibilă doar pentru că creierul nostru este capabil să transforme interior această hologramă în pietre, beţişoare şi alte obiecte familiare care compun lumea noastră. Asta nu înseamnă că nu există ceaşca de ceai de pe masă sau nisipul de pe plajă. Înseamnă doar că ceaşca de ceai are două aspecte foarte diferite ale realității ei. Când este filtrată de "lentila" creierului nostru, ea se manifestă (este

[36] Comentariu de profesor Aleksander Samarin.

percepută) ca o ceaşcă. Dar dacă am reuşi să scăpăm de această lentilă, am reuşi să o percepem ca un model de interferență. Care dintre aceste două aspecte este real şi care este iluzie? Pentru Pribram, amândouă sunt reale, sau, dacă vreți, nici unul nu este real".

15.2. Timpul conştient

Timpul este o parte integrantă a continuum-ului spațio-temporal. Ceea ce percepem ca "mişcare a timpului" este în realitate o mişcare a diverselor procese fizice, mentale, etc., în acest spațiu-timp. Percepem această mişcare sub forma unui pendul, ca vibrație a atomilor dintr-un ceas atomic cu Cesiu, în mişcările planetare sau în dinamica impulsurilor nervoase din cadrul complexelor procese care au loc în creierul nostru. În acest fel se creează noțiunea sau iluzia noastră despre "curgerea timpului". Alexis Carrel, laureat al premiului Nobel, scria în cartea sa "Omul, necunoscutul" că există mai multe feluri de timp: fizic, interior, intrinsec, fiziologic şi psihologic. Desigur, nu timpul este cel care suferă transformări, ci cursul (evoluția, modificarea) evenimentelor ce se derulează în spațiu-timp. Acest fenomen este dramatic în experiențele numite "din preajma morții", aşa cum au fost descrise de medicii Kubler-Ross, Moody şi Ring, ca să numim doar câțiva dintre cei mai cunoscuți. În starea de moarte clinică, mulți pacienți îşi reamintesc complet întreaga viață într-o clipă. Exact, o viață întreagă este re-văzută într-o clipă.

15.3. Trecut şi viitor, simultan în prezent

Kenneth Ring descrie în lucrarea sa "Viața în preajma morții - o investigație ştiințifică a experiențelor NDE" că "în această stare (de moarte clinică) pacientul percepe trecutul, prezentul şi viitorul ca şi când ar fi un singur prezent". Pentru mine este clar că s-a schimbat doar dinamica proceselor conştiente ale pacientului, nu şi timpul în sine. Astfel, în continuumul spațio-temporal ne mişcăm prin timp aşa cum ne mişcăm prin spațiu, dar mereu în aceeaşi direcție. Trecutul deja nu mai există pentru noi, este mort. Viitorul poate să aibă loc sau nu. Iar prezentul, această clipă este tranziția, întâlnirea între trecut şi viitor (ambele inexistente de-facto). Prezentul are un obicei uluitor: de îndată ce spunem "Acum", clipa aceasta deja a dispărut, pierdută definitiv în trecut. Practic, ceea ce încercăm noi să "prindem" ca prezent, dispare continuu în trecut. Trecutul nu mai este, viitorul nu suntem siguri că va veni. Doar prezentul rămâne. De aceea el este cel mai important.

16. MODELAREA VIITORULUI

De-a lungul timpului, toate ştiințele predictive s-au confruntat cu marea provocare de a reuşi sa fixeze, in spațiu si timp, coordonatele viitorului. Unele au eşuat, altele au reuşit. Aparate din ce in ce mai complicate, specialişti si savanți geniali vor sa prognozeze cat mai exact mişcările meteo sau seismice, cursul monetar ori politic, sexul fătului; astrologii vor sa prognozeze cursul destinului uman etc. Cumva, fiecare dintre noi vrem sa înşeuam viitorul, fără sa ştim exact de ce anume este determinat el, ce elemente intervin in ecuația lui.

Dar specialiştii in fizica cuantica spun ca o experiența poate fi anticipata pe baza unor relații faptice prezente. Particulele se vor afla intr-un anumit loc si spațiu, in funcție de compoziția si relația lor cu dimensiunea spațiu/timp prezenta. Cunoscând aceste date, poți anticipa viitoarea stare a materiei. Modificând starea sa prezenta, poți controla configurația ei viitoare. Dar, oare, acesta este viitorul? Cred ca ar fi bine sa definim ce numim viitor.

Viitorul reprezintă „spațiul" vast care ne înconjoară, plin de o infinitate de posibilități de A FI. Plin de o infinitate de experiențe posibile. Acest spațiu poate fi întâlnit doar înaintea unui moment când ai de făcut o alegere. Asta, deoarece fiecare alegere exclude restul posibilităților si materializează

doar una, aceea aleasa. Insa aceasta alegere îți deschide un nou spațiu de infinite posibilități, la care ai acces prin intermediul instrumentelor dobândite in urma experiențelor avute – cunoaşterile personale. Asta, deoarece in permanenta eşti un punct in univers, indiferent încotro priveşti – de fapt, eşti înconjurat de vastitate. De fapt, in permanenta ne înconjoară o infinitate de ocazii de A FI dar le alegem pe acelea către care ființa noastră (multistratificată) ne orientează, fără să dispară şi celelalte din posibilitatea virtuală a manifestării.

Orice alegere are o consecință. Consecința nu este viitor – chiar daca aşa avem impresia. Consecința este doar un feed-back. Viitorul este mai curând un concept, un univers, decât o locație. Când facem o prognoza, nu prindem viitorul de urechi domesticindu-l. Când facem o prognoza, alegem o formula de A FI Una dintre infinitele variante existente. Nu suntem in viitor, ci in determinare. Determinismul poate fi un instrument al evoluției, daca îl folosim ca atare. Daca vreau sa-mi iau casa peste trei ani, fac cele mai bune alegeri care mă pot duce la un viitor in care posed o casa. Din infinitatea posibilităților existente pentru mine, deschid o cale de manifestare a ceea ce doresc sa am/sa fiu. Restul posibilităților rămân virtuale. De fapt, orice prognoza exclude posibilitățile infinite si orientează manifestarea pe o cale anume. Nu mai vorbim de viitor aici. Daca vrem sa vorbim de el, atunci trebuie sa ne situam înaintea oricărei alegeri, in vid, in spațiul nemanifestării.

Vidul este punctul – sau, mai bine zis – starea aflata dincolo de orice. Gândul, intenția, dorința, emoția, aleg pentru noi, ne decid varianta manifestării. Doar înaintea alegerii avem in fata infinitatea de posibilități, cu condiția sa ne eliberam de orice ancora, sa fim in deplina libertate de conştiință. Dar, lăsând dorințele sau emoțiile sa aleagă pentru noi, nu mai putem avea acces la multitudinea de posibilități, pentru ca ele sunt restrânse de aceste existente din noi. Daca vrem sa ne plasam in spațiul tuturor posibilităților, trebuie sa ieşim din determinismul emoțiilor noastre, al gândurilor noastre, al dorințelor si aspirațiilor noastre. Acest lucru este egal cu iluminarea, cu eliberarea.

Din starea de iluminare poți face apoi alegeri conştiente, deschizându-ți în față un drum determinat pentru care ai optat din poziția conştientizării tuturor posibilităților pentru tine, din poziția libertății tale interioare. Practic, iți laşi sinele sa aleagă. Foloseşti instrumentul opțiunii, in sensul materializării, pe baza principiului rezonantei, ca pe o unealta a expresiei sinelui si nu a gândurilor/emoțiilor/dorințelor. Sinele nu se defineşte prin ele. Sinele nu se defineşte prin nimic – el este ființarea divinului lăuntric. Alegerile venite din aceasta dimensiune sunt cele mai potrivite si cele mai elastice. Ele sunt creatoare. Adică feed-back-urile lor asigura, in permanenta, libertatea exprimării puterii de creație – noi variante si noi opțiuni.

Daca alegerea este un instrument al expresiei noastre, întrebarea este din ce facem alegerea. Din sine? Din emoție? Din dorința? Din frica? Din ce strat al ființei? De ce este important sa ştim asta? Pentru ca, in funcție de punctul in care situam conştiința in ființa noastră, pentru a face saltul in alegere deschidem in fata noastră un câmp mai elastic, sau mai rigid, de posibilități. De exemplu, daca vreau sa-mi iau casa pentru a avea o viata confortabila, proiectez in fata un set de consecințe venite din dorința confortului, care si ea se sprijină pe evitarea neplăcerilor, pe frustrări trecute, pe eforturi prezente.

Dar daca vreau aceasta casa pentru ca astfel pot sa-mi exprim creativitatea, pentru ca pot exista, funcționând pe coordonatele materializării in bucurie, pentru ca pot simți relația mea elastica si creatoare cu materia (aşa cum facem, vara, castele din nisip, amuzați de jocul particulelor), atunci in opțiunea mea se strecoară mai putina frica si anxietate, mai puțin trecut si frustrări – adică mai puțin determinism. Pot să am o casa pe care o alege sinele.

Folosesc dorința unei locuințe, ca pe o unealta de a-mi exprima divinul lăuntric si de a mă deschide in fata multitudinilor de posibilități de materializare, lăsând legea rezonantei să aducă locuința potrivita sinelui meu. Astfel am acces la un program permanent creator si elastic, plin de o infinitate de noi posibilități de A FI. Dar daca ambiția, complexul, frustrarea, competiția mă determina sa proiectez in fata mea viitoarea locuința, ea se va materializa intr-un ritm si de o consistenta egale cu elementele ce determina aceasta proiecție. Obiectul materializat va calchia anxietățile si ambițiile mele (nu sinele meu) si, in derularea evenimentelor vieții, voi avea un rezultat al lor si nu un rezultat al sinelui divin.

Modelarea viitorului este posibila prin instrumentul intenției. Sa ținem cont ca, atâta timp cat încă vorbim de viitor, suntem in tridimensionalitate si folosim instrumentele/legile acestui plan. Intenția poate avea la baza dorința sau aspirația (sunteți de acord ca pot exista diferențe de calitate intre ele). Intenția proiectează in fata noastră un câmp-matrice pentru o posibila realitate. Ca aceasta realitate sa se materializeze, ea trebuie menținută prin credință, minte şi simțire, deopotrivă. Ca ea sa fie puternica, este necesar sa nu fie sabotata de o frica subterana, sau de dorința de a evita/contracara o alta posibilitate din viitor, mai puțin dorita. Conştiința este astfel concentrata pe un singur punct. Ca aceasta intenție sa fie constanta, ea trebuie generata de straturile cele mai stabile ale ființei – cat mai aproape de sine. **Si, ca sa ne asiguram ca frica nu se strecoară in ecuație, este necesar sa nu ne mai temem de nereuşita.** Si nici de precipitarea ajungerii in acel viitor dorit.
Ideea de modelare a viitorului are una dintre cele mai fascinante aplicații in vindecare. Când cineva suferă de o boala, de obicei se centrează pe suferința, pe tulburarea somatica si nu pe sănătate – considerând ca sănătatea e pierduta.

Dar putem privi lucrurile din perspectiva modelarii viitorului. A te centra pe boala – de care vrei sa scapi (si aici înregistram frica de suferința, de nereuşita in vindecare, comportamente si atitudini necorespunzătoare ce au generat îmbolnăvire) – este egal cu a o întreține cu entuziasm. Putem privi si aşa lucrurile – boala este absenta sănătății.

Ceva lipseşte din corp si aceasta lipsa se manifesta ca boala. Este suficient sa aducem ceva in corp (sau sa revelam ceva din ființa noastră), pentru a avea sănătate. Cu alte cuvinte, ne centram pe plus si nu pe minus, pe ceva creativ si nu pe ceva distructiv. A face ceva sa plece este egal cu respingerea/crima. Universul (in orice forma s-ar manifesta) nu se lăsa omorât, ci doar transformat/transmutat. Boala nu este o predestinare, ci o autoprofeție împlinita. Ea este o imagine in oglinda – ne arata ceea ce suntem.

Degeaba o ştergem cu buretele, ea nu va dispărea. Eventual se va opaciza imaginea, dar va fi tot acolo. Cu adevărat util este sa reflectam alt chip in oglinda si nu sa încercam sa lipim un plasture pe obrazul reflectat. Este ilogic! A fi sănătos, când suferi de o boala, înseamnă sa-ti modelezi viitorul proiectat de suferința prezenta. Cum? Din toate variantele posibile existente in univers, o alegi pe cea dorita – sănătate – te concentrezi pe ea, renunțând la frici, spaime (chiar pe fondul unor dureri fizice – ele exista intr-un plan al realității, dar paralel si simultan ai acces la o alta posibilitate de manifestare). Trebuie sa începi sa-i arăți oglinzii alt chip. Adică, sa gândeşti si sa trăieşti ca si când ai fi sănătos.

Ținând cont, insa, de realitatea acestui plan in care e ancorata conştiința ta – de limitele corpului fizic. Nu poți sa faci o mana sa-ti crească la loc (poate nu încă, dar sigur intr-un mâine apropiat) dar poți sa te gândeşti la piciorul tău scrântit ca la unul sănătos si sa-l simți aşa, ajutându-l sa se vindece. Sa vezi boala ca pe o expresie a ființei tale, temporara si paralela cu alte posibilități. Sa vezi artroza ca pe o rigidizare a ființei tale, iar vindecarea sa ti-o reprezinți nu prin plecarea bolii, ci prin venirea in corp/conştiința a elasticității si fluidității gândirii si simțirii.

Vindecarea nu apare printr-o lipsa de ceva, ci printr-un plus/creare de ceva. E mai uşor sa foloseşti energia de care dispui in a crea ceva, decât in a distruge. Nu te lupți cu cancerul, aduci bucuria si lumina care îl hrănesc pana la dizolvare. Iar dizolvarea este transmutarea in sănătate, a energiei înmagazinata in el – in componente hrănitoare (in fond, țesutul tumoral este proteic).

Corpul nu face nimic nepotrivit. El doar da semnale. Orice forma de energie este constructiva. Nu trebuie sa te lupți cu ea, ci doar sa-i schimbi polaritatea. Ea se va deplasa, conform principiului rezonantei, acolo unde este nevoie de ea.

Modelarea viitorului cu aplicabilitate in vindecare ne eliberează de presiunea unui trist destin clinic. Orice om născut sănătos poate fi mereu sănătos. Corpul este elastic. Gândirea este elastica. Emoția este elastica. Toate sunt educabile, se pot re-crea. Totul este sa aduci, din infinitele posibilități din viitor, pe cea dorita – eliminând programatic orice alta varianta posibila, trăind ca si când varianta ar fi împlinita, apropiindu-te de ea cu încredere si răbdare – răbdare cu tine, dându-ti timp si iubire sa te revelezi pe tine, ție însuti. **(Articol de astrolog Camelia Pătrăşcanu).**

Capitolul II

1. Caracteristicile Universurilor

Cele cinci universuri congruente, omogene şi izotrope, aflate în raport echipolent unul față de celălalt, pot fi caracterizate în funcție de manifestările lor.

Universul Spiritual şi cel Energetic se situează într-un plan vertical, aflat perpendicular pe planul universurilor: Substanțial, Material şi Structural, care sunt poziționate în plan orizontal. (Vezi fig.8).

Orizontalitatea construieşte conceptul de egalitate a ubicuității dual-existențiale al celor două universuri, determinând starea de Potențial care începe din planul Mental urmat de cel Cauzal, Budic şi apoi Atmic (vezi fig.7) pe când verticalitatea creează un raport de determinare succesivă între poziția sa şi poziția orizontală care reprezintă starea de Dinamică şi cuprinde planurile de vibrație energetică Fizic, Eteric şi Astral (vezi fig.8).

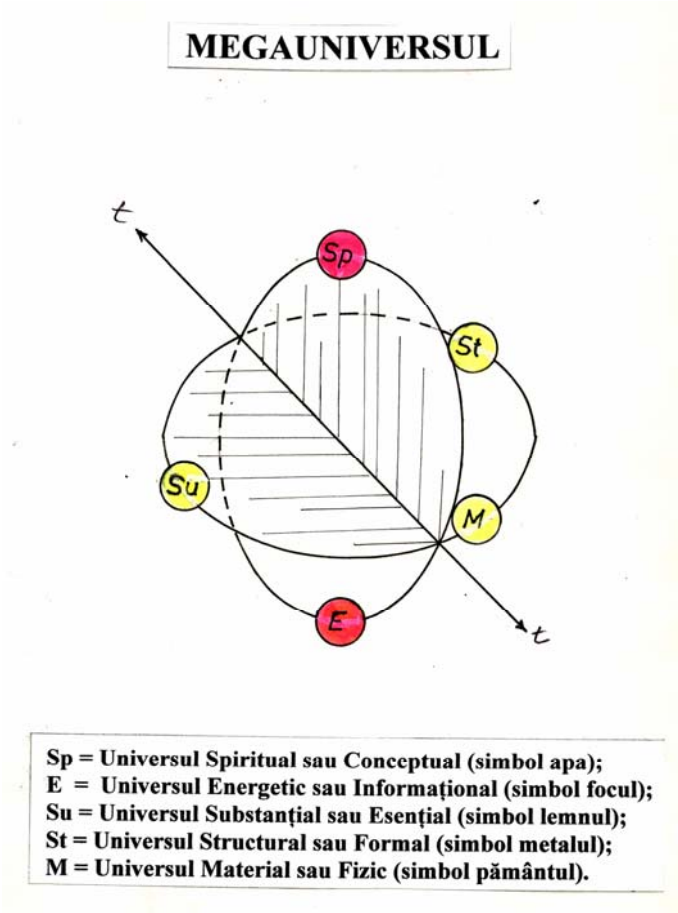

Fig. 9

2. Universul Spiritual sau Conceptual (simbol apa)

În starea de potențial Universul Spiritual sau Conceptual poate fi imaginat ca fiind. Nu în sensul „ființării întrebătoare" a lui Heidegger care pune întrebarea la sensul ființei ființării, numită de acesta Dasein. Spiritul fiind desemnat ca o entitate absolută care nu se raportează la nimic, fiind prezent în mod nemijlocit şi inerţial nu poate fi cuantificat în această stare. Nu putem vorbi acum de existența informațiilor ci doar despre informație în totalitatea şi fundamentalitatea ei. Aşa cum discutam anterior, existența conține atât ființarea cât şi neființarea. Conceptual vorbind, existența a **ceva** conferă implicit locul existenței **nimicului**. Universul spiritual le înțelege pe amândouă ca existând în potențial sub formă entitivă şi în dinamică sub formă identitivă. În aceasta stare, atât ceva-ul cât şi nimicul, existența şi nonexistența ființează fără a se individualiza. Tot spiritul (conceptul) creează posibilitatea ca numai în dinamică ceva-ul să capete o formă structurată, perceptibilă, dar şi nimicul să capete o formă nestructurată decât de limitele structurilor care-l înconjoară şi de asemenea perceptibilă. (Vezi Martin Heidegger „REPERE PE DRUMUL GÂNDIRII", cap. „Ştiința şi ființarea, metafizica şi Nimicul").

Tot ca o manifestare a spiritului este şi **gândul**. Dar, deja, aceasta se petrece de-acum în dinamică, deşi o formă-gând identică o vom regăsi şi în potențial. Gândul are o formă simplă şi o formă complexă. Forma simplă o reprezintă cuvântul, iar forma complexă o reprezintă propoziția şi/sau fraza. Se manifestă în sine, sau rostit, exprimat (prin vorbire), printr-o construcție topică. Deşi aparent gândirea reprezintă o realitate virtuală şi nu una obiectuală, fundamental ea poate fi acceptată ca fiind obiectuală, dar în stare de potențial. În această zonă a dinamicii se manifestă, ceea ce spuneam anterior, potențialitatea acesteia.

Universul spiritual este simbolizat de apă, aceasta având din planul fizic o calitate complexă şi anume: deşi este incomprimabilă indiferent de presiunea la care ar fi supusă, poate lua totuşi forma oricărui vas în care se află. La fel şi spiritul nu poate fi distrus, el fiind veşnic, se poate totuşi corporaliza într-o infinitate de forme. În cartea Genezei l. 2 citim: *"Pământul era pustiu şi gol; peste fața adâncului de ape era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor"*. Înțelesul acestui text este acela că pământul semnifică întregul Univers Material şi nu numai planeta Terra, iar relatarea se referă la momentul când acest univers nu era încă organizat deoarece de curând se produsese marea explozie Big Bangul care a transferat materia din starea de potențial în starea de dinamică. Peste fața adâncului de ape, înseamnă că peste nemărginirea profunzimilor energiilor Spiritului Divin se mişca energia Universului Informațional care este reprezentat de Duhul lui Dumnezeu.

3. Universul Energetic suportul celui informațional (simbol focul)

Mai înainte de a concluziona ce reprezintă informația, vom aborda în câteva cuvinte care sunt elementele determinative ale acesteia. Astfel, Etimologic, termenul informație înglobează atât *formă* cât şi *inform*, dar mai este înrudit cu *preformare*, *deformație* şi *reformă*. Noțiunea de "informație" deține în limbajul obişnuit o valoare cognitivă, care nu se regăseşte în accepția conferită în cadrul informaticii, accepție moştenită direct din teoria informației, propusă de Claude Shannon. În această teorie, informația este funcție de inversul probabilității mesajului. Astfel că informația oferită de extragerea unei cărți de joc dintr-un pachet de 52 de cărți rezultă mai mare decât cea obținută printr-o extragere din pachetul de 32 de cărți... Iar unitatea de 1 bit corespunde informației date de un semnal cu probabilitatea de un punct. Măsurile de informație sunt relative. Conținutul informațional pentru un eveniment depinde de felul în care acest eveniment a fost pus în relație cu țesătura de referințe a sistemului de evaluare.

Să presupunem că agenții nu pot comunica între ei decât prin mesaje formate din simboluri conform unui alfabet determinat, A. Sosirea unui mesaj M este capabilă să informeze destinatarul său că a intervenit un eveniment dintre N evenimente posibile. Atunci se consideră despre cantitatea de informație I, transmisă prin M, că a crescut în funcție de N. De obicei se alege ca funcție crescătoare de N, logaritmul său în baza 2 ($I = \log_2 N$). Se poate arăta uşor că dacă alfabetul A posedă n simboluri şi dacă mesajul M este de lungime k, atunci populația evenimentelor posibile N este cel puțin egală cu numărul nk, adică I£klog2n. Această definiție presupune că orice serie de k simboluri luate din acelaşi alfabet deține aceeaşi informație; fapt care contrazice intuiția din mai multe motive. Mai întâi, un agent se va considera mai informat când evenimentul anunțat de M este neprevăzut, decât dacă era previzibil. Teoria lui Shannon permite remedierea acestui inconvenient admițând mesaje de lungime variabilă, astfel că cele mai scurte denotă evenimentele a priori cele mai probabile. În continuare, un mesaj format dintr-un milion de "a" consecutivi nu este la fel de informativ ca o carte având aceeaşi lungime ca mesaj. Această dificultate poate fi depăşită considerând, împreună cu Andrei Kolmogorov, despre cantitatea de informație vehiculată prin M că este legată, nu de probabilitatea a ceea ce M anunță, ci de complexitatea mecanismului cel mai simplu, capabil să genereze mesajul M.

Definirea cantității de informație I prin creşterea cunoştințelor provocate de interpretarea lui M ar fi mai conformă intuiției. Totuşi, această idee rămâne impracticabilă în informatică, deoarece presupune cuantificarea cunoaşterii, iar I va depinde atunci de mesaj şi totodată de destinatarul său. Cantitatea prezentată aici, de noi, este dimpotrivă, uşor de măsurat, foarte utilă pentru dispozitivele de stocare şi de transmitere; cel mult putem să ne mirăm că i se dă numele de "informație".

În final şi îndeosebi pentru cine este interesat de ştiințele cognitive, informația definită de Shannon sau Kolmogorov nu ia în considerație efectul produs asupra destinatarului. Însă dacă M este redactat în limba japoneză, el va fi considerat mai puțin informativ de un agent care nu înțelege această limbă, față de cel care o înțelege. De fapt, măsura informației depinde de trei alegeri (fiecare implicând un grad arbitrar): evenimentul considerat unitate, categoriile stabilite, setul de probabilități. În consecință, măsuri informaționale mult diferite sunt compatibile cu o situație reală unică. Suntem puşi în fața alternativei de a nu folosi teoria informației sau de a căuta căi care să nu ducă la aproximații plauzibile şi utilizabile. De altfel, aşa cum a precizat Petre Botezatu, relația de adevăr care se stabileşte între constructe şi fapte, mai precis între propoziții asupra elementelor din constructe şi propoziții asupra faptelor presupune existența unui conținut informațional. Apelând la semantica lui Wittgenstein, Carnap şi Bar-Hillel s-a arătat că "din perspectiva dimensiunii aletice, informația interesează numai sub aspectul certitudinii". Cu alte cuvinte, informația cuprinsă în propoziții, ca proporție a cazurilor respinse față de totalitatea cazurilor posibile, presupune grade de certitudine, acestea fiind totodată grade de probabilitate ale enunțului sau teoriei, aceasta din urmă nefiind altceva decât o clasă de enunțuri integrate.

Acest univers, prin concepția cât şi prin capacitatea sa formativă reprezintă entitatea fundamentală de care Creatorul se slujeşte pentru a trece Întregul din potențial în dinamică şi invers. Este un univers aparte deoarece conține în structura sa matricele tuturor celorlalte universuri şi chiar matricea Întregului. În acest fel el se poate configura într-o infinitate de forme informațional-energetice **(inforenergetice)** şi în acest fel este capabil să soluționeze congruența dintre celelalte patru universuri, respectiv congruența Întregului cu sine. El stabileşte sistemul de ordine universală. Prin sine totul este prevăzut şi programat, astfel că putem spune că în Întreg nu există hazard. Fiecare entitate este justificată de existența tuturor celorlalte şi astfel Unitatea este solidară cu Întregul cum picătura de apă este solidară cu oceanul. Poetul scoțian James Thomson a exprimat această idee într-un mod deosebit de inspirat: *„Nu poți atinge o floare fără să tulburi o stea."*Înțelegerea Universului este punctul de plecare al oricărei experiențe mistice şi orice proces de

divinație decurge din această capacitate de a reduce universul la un simplu sistem de simboluri inforenergetice care reprezintă reproducerea particularizată şi totodată oglinda acestuia. În literatura de specialitate acestui univers i se mai spune şi **Universul AKAŞA** sau **Memoria Universală.** În această arhivă aflată atât în stare de potențial cât şi în stare de dinamică se găseşte toată creația lui Dumnezeu şi mai mult, chiar şi Dumnezeu Însuşi. Nu lipseşte nimic, deoarece Întregul este Total, Fundamental şi Absolut. În acest Univers informațional sau cu alte cuvinte infinitatea câmpurilor morfice despre care vom vorbi în altă secvență, trăim scufundați aşa cum trăieşte peştele în apă. Ori unde ne-am mişca, ne înconjoară informația.

Universul akaşic este format din patru planuri, acestea fiind:

1. Conştientul entitiv (personal) reprezentat de către conştiință care are la bază cele 10 porunci;
2. Conştientul colectiv care are la bază cutumele şi legile;
3. Inconştientul entitiv (personal) bazat pe instinct şi intuiție şi,
4. Inconştientul colectiv care se fundamentează pe arhetipuri sau matrice.

4. Universul Substanțial sau Esențial (simbol lemnul)

Acest univers, atât în dinamică cât şi în potențial conține şi „este responsabil" de substanțele din Întreg, sau MeTa Univers, aşa cum l-am denumit pentru a-i particulariza identitatea. În această locație găsim substanța din care este compus Universul Spiritual sau Conceptual, Universul Energetic sau Informațional şi Universul Material sau Fizic. Universul Structural sau Formal nu-l găsim aici deoarece acesta conține conceptual toate formele posibile şi aparent imposibile care populează Întregul. În Universul Substanțial vom găsi, de la substanța din care este făcut Dumnezeu, Isus Hristos, Duhul Sfânt, Arhanghelii, Heruvimii, Serafimii, Îngerii şi până la toate ființele care populează Universul Structural, inclusiv structurile din Universul Material, univers care conține toate galaxiile văzute şi nevăzute lăcate pe palierul numit material şi care este structurat din elementele pe care le cunoaştem din tabelul lui Mendeleiev.

Desigur, susținerea că Universul Material are o compoziție rezumată doar la elementele tabelului lui Mendeleiev este o simplă supoziție motivată de faptul că până la această oră, noi pământenii nu avem dovezi că în Universul Material cunoscut de noi s-ar mai afla şi alte elemente necunoscute pe Pământ. Dar pornind de la postulatul că Întregul este Total, acesta presupune că toate gândurile noastre conținând supoziții şi presupuneri nu reprezintă o particularitate absolută a celui ce a gândit-o. În acord cu totalitatea rezultă că orice gând pe care-l formulăm este, de fapt, o descoperire a unui gând aparținând gândirii Întregului, care gând este o reprezentare a ceva ce există deja. Deci, orice am gândi noi, orice fantezie care pare efectiv absurdă, conține un adevăr existențial pe care-l putem găsi cândva, undeva în MeTa Univers. Cum fiecare ființă se „adapă" exclusiv de la Universul Informațional (Akaşa), rezultă că orice am fabrica noi cu mintea, sau oricare altă făptură din Univers, există deja.

În stadiul ei primar, informația este o anumită formă de energie vibratorie, specifică fiecărui aspect în parte. Pentru a cunoaşte ceva anume, este suficient să accesezi informația pe nivelului ei propriu de vibrație, care face parte din oceanul nesfârşit al frecvențelor de vibrație energetică din eterul universal. Asta e cel mai dificil de realizat, pentru că este necesar să ai nivelul de conştiință adecvat eterului subtil universal, şi în plus, să ai capacitatea de a selecta cu mare acuratețe din multitudinea de frecvențe de vibrație, pe aceea care te interesează.

O minte focalizată, bine pregătită şi purificată de gânduri vicioase şi parazite are puterea de a ajunge până la nivelul eterului universal. Adevărata artă constă în selectarea corectă a frecvenţei de vibraţie particulară pe care o cauţi, la fel ca atunci când vrei să prinzi un post de radio şi mişti cursorul pe scala de frecvenţe a aparatului. Totul este rezonanţă. Rezonanţă între tine, ca receptor de informaţie, şi aspectul de interes, ca emiţător al informaţiei. Evident, toate acestea implică un antrenament adecvat şi perseverent, dar rezultatele sunt pe măsură. Este necesară însă o lungă perioadă de practică intensă, care implică în primul rând elevarea deosebită a conştiinţei.

5. Universul Structural sau Formal (simbol metalul)

Aşa cum am precizat în paragraful anterior, în Universul Structural sau Formal vom întâlni orice structură care are o formă, care se poate cuantifica. Din acest univers pornesc forme şi structuri arhetipale-specifice, către toate locaţiile aparţinătoare MetaUniversului. În acest univers găsim proiectul, macheta sau bruionul oricărei forme care populează MetaUniversul. Astfel că, nu este de mirare să descoperim într-o locaţie specifică, de exemplu, care este configuraţia formală şi structurală a unui înger aparţinând, de regulă, Astralului Superior sau cel de al treilea cer cum l-a văzut şi amintit apostolul Pavel în cartea 2 Corinteni cap. 12 şi tot în acest univers, dar în altă locaţie să găsim configurat podul peste Dunăre de la Cernavodă, proiectat şi construit de inginerul Anghel Saligny. Trebuie să precizez că în acest univers, spre deosebire de universurile amintite anterior, unde timpul nu are valoare decât de prezent, timpul conţine cele trei secvenţe cunoscute: trecut, prezent şi viitor. Trecutul este formatat în acest univers pe durate relative şi pe o durată absolută. Aceasta înseamnă că vom găsi formatate aici toate timpurile aparţinătoare fiecărui tip de univers, aparţinând Universului material.

6. Universul Material sau Fizic (simbol pământul)[37].

Imposibilitatea cuprinderii mentale a Totalului Infinit al Divinităţii, rezultă din încercarea de a aprecia valoarea şi dimensiunea existenţială a Universului Material, asupra căruia ne vom referi mai pe larg. În multe domenii ale cunoaşterii se întâlneşte termenul de „Univers”, dar în fiecare dintre ele cu un sens diferit. Chiar şi în astronomie există mai multe interpretări, cum vom vedea în continuare. Prima şi cea mai simplă definiţie pe care o dau astronomii ar fi: „Universul reprezintă tot ceea ce putem observa cu ajutorul celor 5 simţuri”. Acesta ar fi *Universul Observabil,* conţinând toate stelele şi galaxiile, de la cele mai apropiate până la cele mai îndepărtate, care pot fi încă detectate direct prin recepţionarea radiaţiilor pe care le emit. Cu alte cuvinte, se poate spune că Universul observabil reprezintă „marele laborator material” al astronomului, în care el îşi poate verifica ipotezele ideale, având totodată posibilitatea de a formula idei şi ipoteze despre natura fenomenelor observate.

Universul observabil nu este nici pe departe precis delimitat. Dimensiunile sale sunt într-o continuă creştere, pe măsură ce progresul ştiinţei perfecţionează instrumentele de lucru ale astronomului: telescoape, radiotelescoape, sateliţi-observatoare astronomice, sonde spaţiale etc. Într-o altă definiţie, Universul ar fi tot ceea ce este observabil, plus tot ceea ce ar mai putea exista. Acesta este Universul întreg sau MetaUniversul, care formează mai mult obiectul unor studii matematice şi filozofice în gândirea carteziană, prin extrapolarea datelor ce sunt cunoscute de la Universul observabil. De fapt, nu se poate spune precis, prin demonstraţie ştiinţifică, dacă există cu adevărat ceea ce noi numim Universul întreg, odată ce el face doar obiectul unor modele abstracte.

[37] Prelucrare combinată după Alfred Kastler, Cecil Folescu şi Lucian Iordănescu

Cea de a treia definiție ar cuprinde partea Universului întreg care este descrisă de legile cunoscute ale fizicii. Acesta este Universul fizic, o uşoară extensie a Universului observabil, el incluzând zone care nu pot fi observate direct, dar a căror prezență se poate deduce prin efectele lor asupra unor entități observabile. Evident, în cadrul Universului fizic sunt luate în considerare doar acele regiuni care pot fi analizate în mod ştiințific. Universul fizic este obiectul de studiu al cosmologiei. Una din principalele probleme la care se caută să răspundă cosmologia este cea a delimitării Universului: există, oare, o limită sau Universul este infinit? Desigur, una dintre limitele Universului este cunoscută: este cea impusă de instrumentele de observații, cum ar fi, de pildă, limita de observare a telescoapelor optice. Dar în ultimele decenii au apărut radiotelescoapele, instrumente mai perfecționate, care treptat au ajuns să aibă o putere de rezoluție mai mare decât a telescoapelor optice. De fiecare dată când au fost detectate obiecte mai îndepărtate, cercul observațiilor se mărea şi, implicit, se mărea şi Universul observabil. Se poate spune chiar că, în ultimul timp, el îşi dublează dimensiunile la fiecare 5 ani. Dar ce s-ar putea spune despre granițele Universului? Scrutându-i adâncurile prin telescoape din ce în ce mai puternice, s-ar putea, oare, ajunge la marginea sa? Pentru a putea răspunde la aceste întrebări, în primul rând trebuie ținut cont de o posibilă limită fizică impusă de materia conținută în Univers. Ne aşteptăm ca în calea observațiilor să se interpună stele şi galaxii, dar mult mai probabil materie sub formă de gaz şi praf.

Deci, s-ar putea accepta ideea că în observațiile la distanțe din ce în ce mai mari, vizibilitatea ar putea fi afectată de praf cosmic, ajungând până la obturarea completă a câmpului de observație. Or, aceasta ar putea duce la fixarea hotarelor mai aproape decât în lipsa prafului, ceea ce diferă oarecum de ceea ce înțelegem prin Universul observabil, deoarece odată ajunşi la această margine – dacă ea există -, nu se va putea observa nimic mai departe, indiferent de puterea telescoapelor. Deocamdată noi nu am ajuns la ceea ce s-ar putea numi marginea Universului Material, cu toate că puterea de a pătrunde din ce în ce mai adânc în Univers creşte continuu. În ce priveşte obturarea obiectelor îndepărtate de praful cosmic, aceasta s-a dovedit foarte slabă, astfel că, aparent, praful cosmic nu este chiar atât de dens încât să stânjenească observațiile făcute până în prezent.

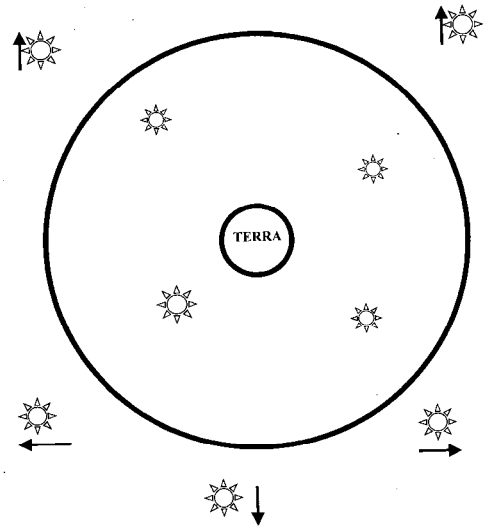

O margine a Universului determinată de viteza luminii. Galaxiile care s-ar afla în afara sferei delimitate nu ar mai putea fi văzute, întrucât ar avea viteze mai mari decât viteza luminii.

Fig. 10.

Dar mai există o limită a cunoaşterii Universului, cu o pondere mult mai mare. Este vorba de ***limita vitezelor***. Ea este în legătură cu ideea acceptată azi de astronomie, că Universul este în expansiune, ceea ce se traduce prin aceea că toate obiectele din Univers se îndepărtează de noi cu viteze din ce în ce mai mari. Rezultă deci că distanţele dintre corpurile cereşti ce compun Universul cresc continuu.

Cu cât vom pătrunde mai departe cu observaţiile, vom constata că vitezele de îndepărtare (de recesiune) ale galaxiilor sunt din ce în ce mai mari, şi toate se îndepărtează de noi, iar în ultimul timp au fost puse în evidenţă corpuri cu viteze foarte apropiate de viteza luminii. Întrucât singura posibilitate pe care o avem de a primi veşti de la aceste galaxii distante este detectarea lor prin lumina pe care o emit, înseamnă că odată ce nu o mai recepţionăm, nici galaxia nu mai există pentru noi. Aceste semnale îndepărtate ne pot sosi doar până în situaţia critică în care o galaxie se îndepărtează de noi cu o viteză practic egală cu viteza luminii. În orice caz, această tendinţă a galaxiilor, de a avea viteze din ce în ce mai mari continuă (sau dacă nu, oprindu-se undeva la o limită dictată de legile fizicii), vom ajunge, la un moment dat, în situaţia în care galaxiile vor dispărea din câmpul observatorului. Mai departe vom vedea doar un spaţiu gol şi am putea afirma că am examinat complet Universul observabil cu ajutorul instrumentelor, chiar dacă dincolo de zona considerată margine ar mai exista milioane de galaxii.

Matematicienii au mers mai departe, postulând modele ale unui Univers populat cu galaxii şi dincolo de „distanţa de dispariţie", care s-ar deplasa cu viteze mai mari decât viteza luminii. Evident, aceste modele vin în contradicţie cu teoria relativităţii enunţată de Albert Einstein ($E = mc^2$), care interzice depăşirea vitezei luminii, aceste modele fiind doar ipoteze ori exerciţii pur teoretice. **Ţinând cont însă de cele discutate anterior referitor la Totalitatea lui Dumnezeu, putem enunţa fără putinţă de controversă că tot ce ne-am putea imagina noi, deja există.** Dar în afara impedimentelor menţionate – care sunt impuse de stadiul de perfecţionare al instrumentelor, structura materialului observat şi legile acceptate ale fizicii -, în observarea Universului Material, se mai impune o limită, care nu depinde de nici o condiţionare, fie ea de natură umană sau fizică. Este vorba de limitarea geometrică. Geometria Universului este o problemă care i-a preocupat pe mulţi astronomi, matematicieni şi fizicieni. Astfel, Newton a considerat Universul ca fiind infinit. Potrivit acestei viziuni însemna că întregul Univers, Universul Material, ar fi „ceva" infinit de mare, fără vreo margine. Dacă într-adevăr lucrurile ar sta aşa, nu ar mai trebui să fim preocupaţi de marginile sale, deoarece le putem stabili arbitrar. Dar observaţiile din ultimul timp au arătat că galaxiile distante au viteze inconsistente cu modelul newtonian al Universului infinit. Impasul ar putea fi depăşit de o nouă ipoteză prin care se consideră că Universul nu are forma pe care ne-o sugerează intuiţia. Ipoteza are la bază aşa-numitele geometrii neeuclidiene. În ce constă acestea? În geometria euclidiană, postulatul al cincilea afirmă că distanţa dintre două linii paralele este constantă. Dacă se acceptă însă alte postulate, anume că două linii paralele pot fi convergente sau divergente, se pot obţine sisteme logice perfect coerente, adică geometrii neeuclidiene.

Folosind una din geometriile neeuclidiene, Albert Einstein a elaborat modelul *universului finit în volum*. Argumentul folosit de el pentru a postula acest model este acela că o linie dreaptă prelungită indefinit în ceea ce se numeşte geometria sferică, s-ar putea întoarce eventual în locul din care a plecat. Această ipoteză permite să se presupună că o rachetă spaţiala lansată într-o direcţie oarecare s-ar putea întoarce, după un timp, la locul de plecare, venind însă din direcţia opusă. O linie dreaptă s-ar „curba" cu o anumită rază, această rază fiind tocmai măsura dimensiunilor Universului

Material. În cadrul modelului neeuclidian nu ar exista margini, dar nici spațiu gol; întregul Univers ar putea fi umplut cu galaxii şi stele şi, în acelaşi timp, ar exista un număr *finit* de galaxii şi stele, într-un volum finit. În felul acesta, geometria neeuclidiană pune la dispoziție o posibilă şi atrăgătoare cale de a explica trăsăturile cunoscute ale Universului, ce pare să fie, pe baza unor anumite considerații, un *univers finit*. Dificultatea apare în momentul în care ne punem întrebarea: Dar dincolo de acest Univers finit ce se găseşte? Chiar dacă nu ar mai fi nimic decât un imens gol, sau chiar nici golul, totuşi putem vorbi de o existență, aceea a nimicului. Cum arată nimicul, rămâne o întrebare la care oamenii nu pot răspunde deoarece imaginația, prin însă-şi definiția sa, operează cu existențe imaginate.

Deşi putem vorbi de existențe neimaginate acestea nu au nici un fel de corespondent în lumea obiectuală. De asemenea, aspectul mai dificil este că aceste tipuri speciale de geometrii neeuclidiene sunt virtual imposibil de vizualizat, deoarece suntem obişnuiți să apreciem totul din punctul de vedere al geometriei euclidiene. De fapt, această inerție umană, de reprezentare euclidiană, are origini istorice. Nu cu prea multă vreme în urmă, oamenii încă mai credeau că Terra este plană. Dacă cineva ar fi afirmat că Pământul este rotund, că dacă s-ar pleca dintr-un anumit punct şi, mergând în linie dreaptă, s-ar ajunge din nou la punctul de plecare, afirmația ar fi apărut fără sens. Toată lumea vedea că Pământul apare ca fiind plan şi părea lipsit de sens să se susțină altfel. Ideea sfericității Pământului a fost la început doar în mintea unor gânditori, pentru ca mai apoi să fie dovedită de marile descoperiri geografice, până la imaginile luate din spațiul cosmic.

Mergând oarecum pe aceeaşi cale, Albert Einstein a postulat un Univers sferic, fără margini şi având un volum finit. Există însă câteva deosebiri. Prima din ele constă în aceea că vorbind despre Terra se consideră o curbură bidimensională, în timp ce pentru Univers curbura este tridimensională. O altă deosebire este că pentru Pământ adevărul ideii a fost demonstrat, în timp ce până acum nu a fost adusă vreo dovadă asupra curburii Universului Material. Ce s-ar putea spune totuşi despre geometria Universului? Până în prezent nu se poate preciza nimic, iar în plus nu avem nici o certitudine că o astfel de întrebare are sens. S-ar putea foarte bine ca Universul să nu fie omogen, iar geometria sa să difere de la un loc la altul. Toate aceste complicații care apar în fața astronomilor sunt desigur teme ce urmează să fie abordate în viitor, în prezent astronomii preferând să studieze un model cu grad înalt de generalitate şi uşor de reprezentat matematic.

Dar, în afara problemei limitelor spațiale ale Universului Material, mai apare un aspect legat de natura sa şi anume ***problema timpului***. După cum se ştie, întregul studiu al Universului Material se bazează pe observarea radiațiilor luminoase sau radio, emise de diferite părți ale sale, aflate la distanțe diferite. Dar lumina, sau în general radiațiile electromagnetice, nu se transmit instantaneu, deci ceea ce vedem în prezent nu reprezintă starea actuală a celor observate. Putem să observăm doar ceea ce s-a petrecut cu un obiect cosmic cu mulți ani în urmă, în funcție de distanța la care se află obiectul respectiv.

S-ar putea spune că imaginea pe care o avem asupra Universului Material nu este un instantaneu, o fotografie a aspectului său prezent, ci mai degrabă o înşiruire de evenimente şi condiții de la începutul Universului Material aflat în starea de dinamică şi până în zilele noastre. Toate aceste considerații au dus la necesitatea unor corecții de timp. De pildă, observând o galaxie care se află la o distanță foarte mare, trebuie să se calculeze cum arată în prezent, cunoscând modul în care evoluează galaxiile de-a lungul timpului.

Desigur că o galaxie foarte îndepărtată arată cu totul altfel acum față de cum arăta cu 4-5 miliarde de ani în urmă, timp în care a emis radiațiile luminoase pe care le recepționăm în prezent. Problema

timpului este una dintre cele mai importante în studierea Universului Material şi nu există nici o posibilitate de a o ocoli.

În fine, ultimul aspect care trebuie luat în considerație când se vorbeşte despre natura Universului Material este ***conținutul său.*** Cum este distribuită materia în Univers? Deşi încă nu este cunoscut răspunsul detaliat, totuşi se poate da un răspuns general referitor la proprietățile de bază ale distribuției materiei. În prezent se consideră că, pe scară mare, Universul Material pare să fie alcătuit din roiuri de obiecte, iar fiecare din aceste obiecte, pare a fi un roi de alte obiecte mai mici care, la rândul lor, sunt roiuri de obiecte şi mai mici etc. Se pare că acest proces de organizare în cascadă de roiuri, este foarte răspândit în Univers. Cele mai mari roiuri care au fost detectate până în prezent (desigur, cu excepția Universului în sine) sunt roiurile de roiuri de galaxii, uneori numite ***superroiuri***. Acestea sunt alcătuite din 5-40 de roiuri de galaxii. Dimensiunile superroiurilor sunt imense, având, în medie, un diametru de circa 100 milioane ani-lumină. Imensitatea unor asemenea dimensiuni poate fi cu greu imaginată, ştiind că un an-lumină este distanța străbătută de lumină într-un an şi că viteza luminii este de 300.000 km/s. Roiurile de galaxii sunt obiecte mai „mici", având un diametru mediu de doar câteva milioane de ani-lumină, iar, comparativ, galaxiile la rândul lor sunt chiar mai mici, având diametrul de doar 100.000 ani-lumină.

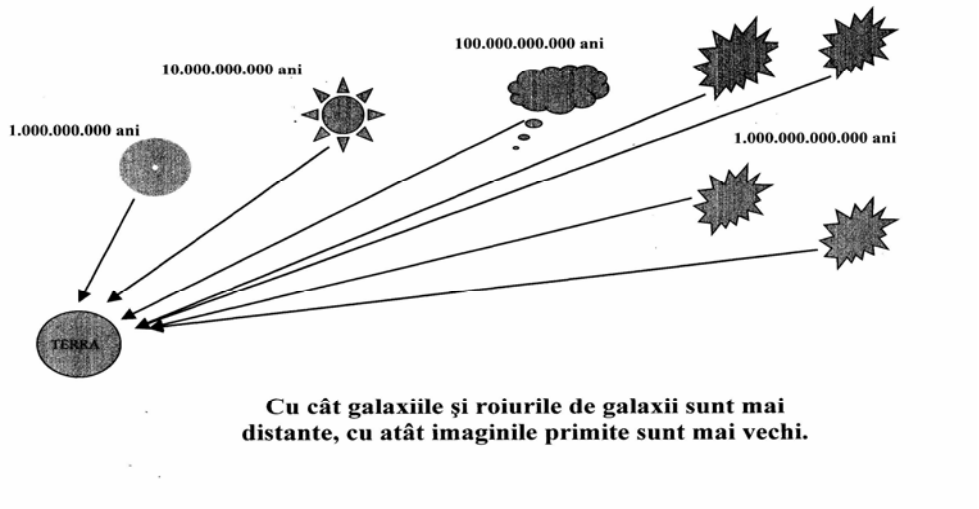

Cu cât galaxiile şi roiurile de galaxii sunt mai distante, cu atât imaginile primite sunt mai vechi.

Fig. 11

O galaxie tipică conține circa un milion de milioane de stele, fiecare dintre ele având, în medie, de peste 100 de ori dimensiunea pământului. Aceasta ar fi, în linii generale, conținutul material al Universului, la ale cărui întrebări este greu de dat un răspuns cuantificabil.

Cine nu este om de ştiință îşi închipuie fără îndoială că fizica, mai mult ca oricare altă ştiință, este o disciplină exactă şi completă, sigură pe metodele sale şi mândră de rezultatele sale. Există în aceasta o mare parte de adevăr. Dar trebuie să se înțeleagă bine că cunoştințele noastre despre materie, oricât de vaste ar fi, sunt doar ca nişte insule care răsar dintr-un ocean necunoscut şi că înseşi progresele care au fost realizate, au drept straniu revers să ne facă materia mai puțin familiară şi mai puțin „naturală'. În „marele spectacol al lumii materiale", al Universului Material, fizica are o prezență care uimeşte, dă speranțe sau tulbură pe orice om dornic de cunoaştere. Cunoaşterea fizică,

în particular în fizica microscopică, a devenit o legitate, o obligație conștientă a epocii noastre, obligație care ne poate favoriza pătrunderea tainelor lui Dumnezeu, atât cât îi este omului pe putință să cuprindă cu mintea sa. Lecția cea mare pe care ne-o dă Dumnezeu Creatorul, este că întreaga Sa creație nu poate fi investigată de mintea omenească, oricât de comod ar fi pentru aceasta şi de plăcut pentru senzația omului, alături de superioritatea sa. Conceptele în fizică sunt într-o evoluție continuă, iar creativitatea noastră depinde de cât de unitar şi de corect se reflectă Universul Material în cunoaştere. Necesitatea de a lăsa în fizică întotdeauna deschisă o fereastră către nou şi neprevăzut este capitală. Folosind fizica ultimilor 100 de ani constatăm că aceasta a prilejuit descoperirea organizării discontinue a materiei atom-nucleu-particulă elementară-energie şi a pus față în față noțiuni ireconciliabile la vremea lor, pentru un sistem unitar de reprezentare: unda luminoasă şi fotonul, teoria electromagnetismului a lui Maxwell şi teoria cuantică a radiației formulată de Planck, certitudinea şi probabilitatea. În fapt, modalitatea de gândire pe principii epistemologice, este autoarea acestei mari construcții care se numeşte mecanica cuantică, fără de care fizica microscopică nu s-ar fi putut dezvolta. Ea este rezultatul unității unda-corpuscul, al reprezentării microparticulelor prin pachetele de unde energetice ce asigură localizarea în spațiu şi în timp. Dezvoltarea pe baza formalismului matriceal de către Heisenberg, mecanica cuantică dă informației referitoare la Universul Material, prin magistrala interpretare a lui Max Born, o semnificație statistică, probabilistică. Dacă în fizica clasică prezența unei particule elementare într-un punct al spațiului este definită prin „da" sau „nu", mecanica cuantică înlocuieşte certitudinea cu o a treia opțiune: posibilitatea evaluată prin probabilitate. Mutația certitudine-posibilitate depăşeşte cadrul fizicii, impulsionând filozofia spirituală, în operarea cu logici polivalente.

În cunoaşterea Universului Material, probabilitatea nu este un rezultat al imposibilității de a descrie corect fenomenele, ci o consecință a oglindirii corecte.

Reformularea cadrului de gândire de către mecanica cuantică a condus la un determinism specific, exprimat prin relațiile de incertitudine ale lui Heisenberg. Aceste relații postulează imposibilitatea de a determina simultan pentru un microobiect impulsul şi poziția, adică nu putem determina simultan unde se află la un moment dat şi încotro se îndreaptă. Mecanica clasică are la bază certitudinea cunoaşterii ambelor coordonate, fapt care, aşa cum observă profesorul Kastler, contrariază puternic pe cei care absolutizează fizica clasică. Principiul determinismului cuantic este rezultatul localizării materiei prin pachetul undelor de probabilitate, constituind o proprietate obiectiv legată de comportarea microsistemelor. În fața omului de ştiință al deceniilor 3 şi 4 al secolului XX, relațiile de incertitudine confruntă dureros intuiția sa, formată din fizica clasică, cu necesitatea de a gândi corect, însă „ciudat".

7. Binele şi răul

Încep acest capitol, reamintind cititorilor ceea ce constituie conceptul esențial al acestei lucrări: Dumnezeu se defineşte ca fiind **Total, Fundamental** şi **Absolut**. Totalitatea deschide o viziune nebănuită privind înțelegerea creației divine. Din această perspectivă concepem faptul că Dumnezeu a creat, deja, tot ce mintea a putut imagina, tot ce se imaginează şi tot ce se va imagina, nu numai de către ființa umană, ci de către toate ființele care au existat, există şi vor exista în Întreg (ExaUnivers = 10^{∞} sau cum definea Cantor infinitul infinitului, respectiv Alef (infinitul) cu exponent Alef ($\aleph^{\aleph}$). Creația nu reprezintă un fapt impus de o necesitate, ea este exprimarea ființării lui Dumnezeu prin prisma celor trei atribute ale Sale. Deşi binele şi Răul par două stări antagonice, ele de fapt sunt complementare. Este imposibil a defini pe una dintre ele, fără a ne referi la cealaltă.

Definind binele, constatăm că acesta înseamnă în termeni relativişti, ceea ce produce senzaţia de plăcut şi sentimentul de agreabil – confortabil, în ordine, creator. În opoziţie cu Binele se află Răul care înseamnă tot în condiţii de relativitate, ceea ce produce senzaţia de durere şi sentimentul de ceva chinuitor – apăsător, în haos, distrugător. Concepând o viziune integratoare a manifestării, constatăm că orice formă de existenţă aflată în dinamică, deci consumatoare de energie pe parcursul stării de început şi cel ulterior, este supusă inexorabil legilor ENTROPIEI[38]. Astfel că, Dumnezeu, trecând creaţia sa din potenţial în dinamică, stare care implică în mod obligatoriu consumarea de energie, altfel spus consumarea chiar a sistemului, a pus în manifestare Entropia care mai poate fi numită şi Răul. În opoziţie cu acesta se află potenţialul deci negentropia, stare care ne consumând energie nu impune degradarea sistemului.

„Conştientizarea relaţiei polare dintre conceptele contrare - faptul că întunericul şi lumina, victoria şi eşecul, binele şi răul nu sunt decât aspecte diferite ale aceluiaşi fenomen – reprezintă principiul de bază al modului de viaţă, cu precădere oriental. Dacă cele opuse sunt interdependente, conflictul dintre ele nu poate conduce la victoria totală a nici uneia dintre părţi; acest conflict nu reprezintă decât manifestarea dinamicii lor. De aceea, pentru orientali, înţelept nu este cel care îşi asumă imposibila sarcină de a impune binele şi de a elimina răul, ci acela în stare să menţină un echilibru dinamic între bine şi rău". (Fritjof Capra *TAOFIZICA*)

Rezultă că Binele şi Răul coexistă într-un raport relaţional. Nu putem vorbi despre rău decât având ca referinţă binele şi despre bine, având ca referinţă răul. În momentul în care analizăm cele două stări rezultă, în fapt, că ne situăm în a treia stare care este neutră faţă de celelalte două. Neutralitatea este conferită tocmai de cunoaşterea, obligatoriu succesivă, a celor doua stări şi considerarea simultană a raportului dintre ele.

Acesta este momentul când ne aflăm dincolo de bine şi de rău. Pentru fiinţa umană poziţia neutră este efemeră din care cauză, gândirea sa va fi întotdeauna subiectivă. Doar Dumnezeu poate fi obiectiv aflându-se veşnic, dincolo de bine şi de rău. În realitatea obiectuală a planului terian, atât binele cât şi răul se manifestă deopotrivă.

Din această cauză fiinţa umană şi-a pus deseori întrebarea: „De ce a îngăduit dumnezeu manifestarea Răului"? Întrebarea în sine conţine o eroare cauzată de necunoaşterea celor trei atribute ale lui Dumnezeu care sunt**: totalitatea, fundamentalitatea** şi **absolutul**. Dumnezeu nu a îngăduit Răului să se manifeste; altfel am presupune că Răul a venit de undeva din exteriorul divinităţii chiar alături de Dumnezeu şi, deci, în acest caz s-ar putea considera că Răul fiinţează într-un rang egal cu cel al lui Dumnezeu. Această consideraţie creează imediat conceptul că, dincolo de Dumnezeu ar mai trebui să fie cineva care să fi determinat apariţia deopotrivă atât a lui Dumnezeu (binele) cât şi a lui Lucifer (răul). Şi chiar aşa fiind, tot am ajunge la Dumnezeul Total, Fundamental şi Absolut care a creat, cu bună ştiinţă, atât binele cât şi răul, pe care le-a plasat în starea de **potenţial.**

Aici, în potenţial, se află întreaga creaţie a lui Dumnezeu. El a creat (deja) **totul** şi nu mai creează nimic, deoarece un atribut al Său îl defineşte ca fiind TOTAL. Ceea ce considerăm noi ca fiind o permanentă creaţie, o constituie ciclul de trecere din potenţial în dinamică şi invers. Din perspectiva

[38] Entropie = funcţie de stare a unui sistem care variază reversibil între două stări. Variaţia entropiei sistemului poate fi calculată cu ajutorul integralei: $\Delta S = \int_1^2 \frac{dQ}{T}$ care are aceeaşi valoare pentru oricare transformare reversibilă ce are loc între stările considerate, depinzând doar de stările iniţială şi finală ale sistemului; în cazul unui ciclu reversibil $\Delta S=0$, iar pentru un ciclu ireversibil $\Delta S > 0$. Unificând ultimele două relaţii, se obţine $\Delta S \geq 0$; variaţia entropiei fiind totdeauna pozitivă sau egală cu zero, transformările ireversibile prin care trece un sistem au un sens unic (de la Bine la Rău), ducând la creşterea entropiei sale.

noastră proiectată pe coordonata spațio-temporală, ciclul este infinit, adică se desfăşoară într-un spațiu fără limite, vine dintr-un trecut imperceptibil, ființează în prezentul instantaneu şi se prefigurează în viitorul veşnic.

Judecând din perspectiva Binelui şi a Răului, apare întrebarea dacă acestea două sunt necesare? Atâta vreme cât cele două manifestări se află în starea de Potențial, ele nu sunt necesare, deoarece în Întreg nimic nu este necesar. Aici totul este EVIDENT, deci există. Numai în dinamică apare necesitatea ca o formă de potențare a celor două manifestări ale binelui şi răului. Numai din perspectiva stării de potențial poate fi înțeles imperativul biblic: „EU SUNT CEL CE SUNT" – „EU SUNT ALFA ŞI OMEGA, ÎNCEPUTUL ŞI SFÂRŞITUL" reluate de multe ori în cartea Apocalipsei, ca motivație a manifestării Divine.

8. Cauza apariției ființei Luciferice

Din acest moment al raționamentelor se întrevede valoarea şi necesitatea absolută a ființării demonului, acesta reprezentând consecința inexorabilă a TOTALULUI, deci şi a trecerii din potențial în dinamică. Creația lui Dumnezeu nu ar fi cunoscut răul şi pe exponentul său fundamental pe Lucifer sau Satana dacă Dumnezeu nu ar fi trecut potențialul în dinamică. Însă acest fapt nu ar fi fost posibil deoarece însă-Şi existența în totalitatea Sa, presupune că ființând trebuie să se manifeste. Iar consecința manifestării declanşează entropia. Pe cale de consecință rezultă că tot ce face demonul, relevă fundamentalitatea absolută a binelui. Sintetizând, reluăm ideea dezvoltată anterior că Dumnezeu a creat atât Binele cât şi Răul, cele două antiteze definind Totalitatea Divinului. De aici decurg următoarele consecințe: Făcând binele mă înscriu în limitele lui ca parte a Întregului, înscriere care impune implicit şi manifestarea răului, în scopul satisfacerii condiției de definire a lui Dumnezeu ca fiind Total, Fundamental şi Absolut. Făcând răul, transcend limitele binelui şi acced fără nici o restricție nelimitatul rău care, în fond, relevă congruența sa cu cea a binelui, dar în concepte limitative. Orice ființă poate defini cu precizie limitele binelui, dar nu va putea şti niciodată care sunt limitele răului. Rezultă de aici că Binele este finit, în schimb Răul este infinit în Universul Material.

Acest raport antitetic între cele două stări stabileşte relația lor de reciprocitate operatorie definită prin sintagma: ***„BINELE RĂULUI ŞI RĂUL BINELUI"***. Într-o societate a binelui absolut se va instaura entropia totală, ceea ce practic este imposibil având în vedere al doilea principiu al termodinamicii:

$$\eta = \frac{T1 - T2}{T1}$$

Constatăm deci că, impunerea respectării Legii se face cu ajutorul răului (coerciția, pedeapsa) şi nu al binelui rezultat din respectarea legii. Un făptuitor al răului (un criminal) este pedepsit şi nu iertat. Deci răul este absolut şi numai binele este relativ de rău. Această axiomă se susține de o idee care mai este dezbătută pe parcursul acestei lucrări şi anume că Răul fiind consecința manifestării iar manifestarea este rezultatul existenței deoarece, nonexistența reprezintă tot o formă a existenței nemanifestate. Se postulează în acest fel faptul că lipsa nonexistenței nu poate fi concepută deoarece orice încercare de a o concepe determină o existență. Din această demonstrație rezultă o altă consecință şi anume că **Binele Răului este egal cu Răul Binelui.**

9. Ce reprezintă cerul şi Pământul

Reîntorcându-ne la sorgintea existenței, citim în cartea Genezei 1.1: **„La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul".** Din perspectiva limitelor înțelegerii sale, cauzată de faptul că el

(omul) pricepe şi percepe doar partea şi nu întregul, mărturia istoriei tuturor începuturilor a înţeles-o ca referindu-se la Universul Material configurat de mulţimea galaxiilor, atunci când vorbim de ceruri şi, la planeta Terra, atunci când vorbim despre pământ. În realitate, lucrurile nu stau deloc aşa. Scriitorii Bibliei au folosit în exprimarea lor, referitoare la concepte **ezoterice**[39] – despre nemărginirea creaţiei lui Dumnezeu - vocabule cunoscute în înţelesul lor, de către cititorul terestru şi care era obişnuit cu o semantică lingvistică ce exprima doar noţiuni **exoterice**[40]**.** Dacă medităm temeinic asupra cuvintelor obişnuite, constatăm că reprezentarea lor conţine, în mod ocultat, sensuri şi nuanţări diferite de cele utilizate în fondul principal de idei. Orice limbaj realmente vorbit se opune limbajelor artificiale (sistemelor formale) a căror sintaxă şi reguli de utilizare sunt determinate prin scopuri teoretice. Iar Wittgenstein a subliniat că este necesară scufundarea într-un mod de viaţă spre a înţelege structura specifică şi conceptele de bază ale limbajului cotidian. Pentru a evita neînţelegerile generate de folosirea incorectă şi neglijentă a limbajului, prevenind capcanele limbii naturale, s-a făcut apel tot la mijloacele oferite de limbaj, mergând până la căutarea unei ordini logice, după care datele simţurilor să poată fi adecvat interpretate. S-a considerat ca fiind un limbaj perfect din punct de vedere logic acela în care forma de suprafaţă a oricărei propoziţii este transparentă pentru forma sa logică. Cu alte cuvinte, acel limbaj unde capacităţile inferenţiale sunt uşor vizibile în forma de suprafaţă a propoziţiilor construite în cadrul său.

Vocabula ***ceruri*** vine din latinescul **caelum** care înseamnă o boltă ce acoperă totul, adică întregul univers material.
ÎNTREGUL – Marele Univers, a fost creat de Dumnezeu şi înglobează în el 5 (cinci) universuri omogene şi izotrope aşa cum le-am definit anterior şi în ordinea succesivă stabilită. Le reamintim în scopul realizării de acord empatic cu această structură:

Sp = Universul SPIRITUAL sau **CONCEPTUAL** (simbol apa);
E = Universul ENERGETIC sau **purtătoarea INFORMAŢIEI** (simbol focul);
Su = Universul SUBSTANŢIAL sau **ESENŢA** (simbol lemnul);
St = Universul STRUCTURAL sau **FORMAL** (simbol metalul);
M = Universul MATERIAL sau **FIZIC** (simbol pământul).

Vocabula pământ, vine tot din latinescul **pavimentum** care înseamnă o pardoseală făcută din bucăţi. Deci, cerurile reprezintă primele 4 universuri (Sp, E, Su, St) care acoperă „pardoseala" făcută din bucăţi care este Universul Material. Bucăţile sunt, de fapt, toate corpurile cereşti organizate în sisteme planetare, solare, galaxii, metagalaxii şi roiuri de metagalaxii, etc. Despre acele ceruri (universuri) care acoperă pământul (universul material) povesteşte Apostolul Pavel în cartea a II-a către Corinteni, cap. 12, cu versetul 1 – 10, unde descrie călătoria sa până la al treilea cer. Ori de unde am începe numărătoarea, rezultă că Pavel a ajuns în Universul Substanţial sau Esenţial, căruia el îi spunea Rai. De aici apare şi necunoaşterea sa la ce fel de corp avea atunci, când a ajuns în acel loc. În capitolul II al acestei cărţi - ***Caracteristicile Universurilor*** – putem înţelege de ce numai până în acel univers putea accede o structură pământeană. Rezultă că, în viziunea ezoterică a mărturiei biblice, **pământul** semnifică întregul univers material, nu numai planeta Terra.

În patristică[41] se postulează că Lucifer s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, a declanşat un „război" în ceruri şi a atras de partea lui a treia parte din îngerii cerurilor (vezi Daniel 14.12 – 14 şi Apocalipsa 12.4). Tot patristica susţine că, **„apoi Lucifer a fost aruncat pe pământ".** Dacă oamenii n-au putut defini cu exactitate în care anume cer s-a produs războiul, ei fiind predispuşi ca în mod tacit să plaseze cerul undeva pe o coordonată spaţială (o galaxie mai arătoasă), au fost foarte

[39] care poate fi înţeles numai de către cei iniţiaţi; secret; ascuns.
[40] care poate fi înţeles de către cei neiniţiaţi; accesibil; public.
[41] Disciplină consacrată studiului doctrinei teologico-filozofice creştine.

categorici în a susține că Lucifer a fost „aruncat" pe planeta Terra (pământul pe care locuim noi, ființele umane). Aşa cum am mai spus, această aserțiune a pornit de la înțelegerea limitată a semnificației vocabulei pământ. Dacă privim obiectiv asupra lui Lucifer ca fiind ființa care şi-a permis să declare război chiar lui Dumnezeu, atunci trebuie să admitem că diavolul nu este un fitecine. Din perspectiva lui era chiar îndreptățit să-şi permită o acțiune de genul celei relatate de profetul Isaia în cartea sa la cap. 14.13 – 14: **„Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai sus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării Dumnezeilor, la capătul miază-noapte; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt".** Tot Isaia îl numeşte pe Lucifer **„Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor… Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncul mormântului …"**. Iată un argument suplimentar că Lucifer a fost „aruncat", i s-a dat spre guvernare (temporară) nu doar planeta Terra ci întregul Univers Material.

Locuința morților – moartea – nu o întâlnim doar pe această planetă. Moartea poate fi întâlnită oriunde în Universul Material. Cunoscutele cataclisme cosmice (exploziile supernovelor, coliziuni între sori, meteoriți şi planete, coliziuni între galaxii) lasă în urma lor moartea. Ar fi ridicol să admitem că o entitate de talia lui Lucifer, este înghesuită undeva într-o galaxie numită Calea Lactee, pe o planetă minusculă ce se învârteşte împreună cu un soare anemic (fața de o supernovă) la periferia acestei galaxii. Şi dacă, măcar, această galaxie ar fi ceva mai arătoasă; dar şi ea este destul de firavă față de gabaritul uneia ca Proxima Centauri. Imaginându-ne Cerurile ca fiind infinite în capacitatea lor, desigur structurile divine (îngerii pe denumirea lor generică) sunt şi ele în număr infinit. Ştiind că Lucifer a atras de partea sa a treia parte din „îngerii cerurilor", este hilar să acceptăm ideea că această a treia parte ar putea fi îndesată pe un corp ceresc de talia planetei noastre. Aşa cum am mai spus, confuzia a pornit de la un reducționism conceptual ce se referea la semantica vocabulei pământ. În acest caz este imperioasă renunțarea, în gândire, la prejudecăți şi proiectarea rațiunii pe o coordonată ce reflectă Întregul şi nu Partea. Doar o gândire limitată, omenească, poate concepe un asemenea scenariu meschin. Nu trebuie să uităm că Dumnezeu este Total, Fundamental şi Absolut, iar Lucifer este entitatea care a putut să se ridice până în apropierea Lui, încercând să-I uzurpe puterea. Această acțiune nu s-a situat în afara Voinței Divine ci a corespuns într-u totul planului de trecere a creației din starea de potențial în starea de dinamică. Doar din această perspectivă putem înțelege semnificația vocabulei pământ, ca reprezentând întregul Univers Material, univers care a fost luat în stăpânire de Lucifer, în momentul când el ieşind din potențial, a trecut în dinamică şi s-a răzvrătit împotriva Celui Prea Înalt, ca o consecință a faptului că Dumnezeu plantează în fiecare ființă conştientă, o caracteristică specifică divinității, **VOINȚA.**

10. HOLISMUL

Conform dicționarului explicativ român, holism înseamnă: concepție care interpretează teza ireductibilității întregului la suma părților sale, socotind drept factor integrator al lumii un principiu imaterial şi incognoscibil. Nu vreau să dezbatem filozofic subiectul ci doar să vedem ce ar însemna din punct de vedere practic a aplica principiul holistic, pentru că această definiție seacă şi tehnică nu spune mare lucru unui neofit. Domeniul în care se aplică cel mai frecvent termenul de holism este cel medical, dar de fapt holismul se poate aplica şi în realitatea obiectuală, în toate domeniile de activitate umană, fiind determinați să îl aplicăm în toate domeniile existențiale şi mai presus de toate spiritual. Să vedem acum ce înseamnă cu adevărat o medicină holistică şi apoi vom extrapola la domeniul spiritual. De acolo este uşor, ca oricine este interesat de aceste aspecte să le poată aplica în orice direcție.

Medicina alopată este bazată pe dezvoltările propuse de Pasteur şi priveşte fiecare dezechilibru al structurii umane ca pe o problemă pur chimică. Cu alte cuvinte dacă apare un simptom într-o parte a

corpului, acesta presupune, din punct de vedere al medicinii alopate, o anumită chimie care necesită o anumită medicamentație pentru a contracara efectele. Cu alte cuvinte dacă un pacient prezintă o durere de cap medicul recomandă antinevralgic, acelaşi medicament este recomandat oricărui pacient care are o durere de cap, dacă apare o infecție medicul recomandă antibiotic, etc. Statistica bolnavilor cu boli foarte grave, cancer, SIDA, sifilis, etc., a scos în evidență însă un aspect foarte straniu, toți aceşti pacienți au avut un lung istoric de boli din ce în ce mai grave pe care le-au tratat alopat. De exemplu cineva a avut o simplă candidoză şi a tratat-o alopat, în timp a făcut tricomonas pe care a tratat-o tot alopat, au apărut după aceea herpes, papilom, toate tratate alopat, iar în final a apărut sifilis sau cancer la prostată. Ceea ce arată clar că de fapt acest mod de a privi lucrurile nu rezolvă problema, ci o scufundă la un nivel mult mai profund şi mult mai greu de tratat. Toate remediile alopate au efecte secundare, chiar şi cele mai banale, cum ar fi aspirina de exemplu, iar cele mai puternice sunt de fapt adevărate otrăvuri. Să nu mai vorbim despre vaccinuri care produc adevărate uragane distrugătoare în ființa umană.

Să luăm ca exemplu citostaticele, aşa zisa chimioterapie utilizată în tratamentul alopat al cancerului. Toți medicii oncologi care le-au utilizat ştiu că ele sunt de fapt o otravă foarte puternică. Ele nu sunt un remediu ci o substanță selectivă care omoară celulele cu o rată foarte mare de reproducere, deci ele ucid atât celule canceroase, dar şi alte celule cum ar fi celulele din unghii, din păr şi în primul rând globulele albe, gardienii corpului fizic.

De asta înainte de a se face o doză de citostatic medicul face mai întâi leucograma altfel riscă să producă o moarte rapidă a pacientului. Orice medic alopat ştie că în momentul în care un pacient face chimioterapie merge sigur spre moarte. Nici un pacient nu rezistă la mai mult de 20 de doze de citostatic. Deci tot ce poate spune un medic în acel moment este că în cel mult 2 ani pacientul sigur moare. Există însă pacienți care au refuzat tratamentul cu chimioterapie şi au trăit cu tumora în corp peste 20 de ani.

Ceea ce nu se ştie este partea financiară care se ascunde în spatele acestor medicamente. O doză de citostatic costă aproape 1000 $, acest aspect nu este transparent pentru că tratamentul este plătit de casele de sănătate. Gândiți-vă ca anual numai în Europa mor anual cam 3 milioane de oameni care au urmat până la capăt chimioterapia şi vă veți face o idee asupra imenselor interese financiare care există în spatele tuturor acestor medicamente, a doua ca profit în lume după industria armamentului. De altfel alopatia nici măcar nu îşi propune să vindece ceva şi nici nu ar avea cum.

Una din principalele linii studiate în medicina contemporană este patologia, adică studiul bolilor. Nu se vorbeşte nicăieri despre starea de sănătate ci doar despre studiul bolilor. Dar când vrei să devii milionar nu studiezi săracii ci trebuie să vezi cum au făcut cei care au reuşit să devină milionari. La fel dacă vrei să ajungi campion trebuie să vezi cum au reuşit alți campioni. Din start deci medicina alopată nu îşi propune o stare de sănătate ci doar peticirea sacului. O abordare holistică este complet diferită. Ea presupune din start nu credința în medic şi medicament ci ea postulează că există o forță vitală în fiecare pacient şi ea este singura capabilă să ştie care este cauza bolii, în cât timp poate fi vindecată şi care este modalitatea prin care echilibrul se restabileşte.

Medicul nu ştie decât să recunoască simptomele trezirii acestei forțe vitale iar remediile sale nu sunt pentru a contracara vreun efect ci pentru a trezi această forță şi a reinstaura starea de sănătate. Forța vitală o dată trezită elimină gunoiul (boala) la periferie şi tot ce trebuie să facă pacientul este să aibă răbdare şi să acționeze în aceiaşi direcție cu această forță. De exemplu o boală psihică tratată în felul acesta se poate manifesta printr-o simptomatică la nivelul plămânilor, dacă atunci pacientul tratează efectele care au apărut la plămâni, boala poate să se ducă din nou în plan psihic. Realizați că de fapt holismul, contrar altor abordări presupune din start credința în acel principiu imaterial şi

incognoscibil, aşa cum postulează dicţionarul român, care din punct de vedere ştiinţific (al ştiinţei moderne) este un aspect pur subiectiv.

Această abordare presupune şi foarte mult curaj, mai ales în contextul gândirii moderne materialiste. Practic trebuie să te încrezi în inteligența nativă a acestei forțe. De altfel mintea umană nu poate controla decât un număr limitat de procese în timp ce o mulţime de aspecte ies din sfera conştientului. Cine se gândeşte cum se realizează digestia de exemplu (cel puţin până citiţi această frază)? Sau cine este conştient de modul în care se transferă oxigenul în sânge la nivelul plămânilor? Toate aceste procese sunt controlate de această forță vitală şi la un mod perfect. Boala apare pentru că noi nu lăsăm această forță să îşi facă treaba aşa cum ar trebui şi de multe ori lucrăm împotriva ei. Abordarea holistică, produce o transformare care este ca o aruncare în gol, pentru că principiul pe care se bazează este unul pur subiectiv, forța interioară care există în fiecare dintre noi, şi care ne susține şi caută să restabilească echilibrul cu orice preț. Credem că facem şi realizăm lucruri măreţe, dar de fapt această forță de care noi nici măcar nu suntem conştienți face totul; trebuie doar să avem modestia de a îi recunoaşte meritele şi detaşarea de a o lăsa liberă, acesta este adevăratul curaj. Toate marile descoperiri ale lumii au fost făcute datorită acestei forțe. Dimitri Ivanovitch Mendeleiev[42] a descoperit tabelul periodic al elementelor în vis, Albert Einstein[43] a descoperit teoria relativității imaginându-şi într-o stare de reverie cum ar fi să zbori călare pe o rază de lumină, Edison spunea că toate ideile îi veneau atunci când era într-o stare de somn superficial, Tesla cădea în stări de reverie în care vedea toate descoperirile sale şi exemplele ar putea continua.

Vă daţi seama că de fapt toate aceste descoperiri au fost făcute de oameni care au avut curajul să lase liberă această forță. Scopul acestei forțe este să ne facă conştienți, dacă o lăsăm. Putem realiza că de fapt întreaga spiritualitate se bazează şi de fapt constă în perceperea şi conştientizarea acestei forțe. De fapt am subliniat modul de abordare holistică privind sănătatea pentru că este strâns legată de spiritualitate. Ce este de fapt spiritualitatea, ce înseamnă a fi spiritual? Dacă e să privim lucrurile din punct de vedere al gândirii creştine (de fapt toate tradiţiile autentice au acelaşi ţel final) Evanghelia lui Ioan 1.1. începe cu următoarea afirmaţie: „La început a fost cuvântul şi cuvântul era Dumnezeu şi cuvântul era cu Dumnezeu”.

Deci la început nu exista nimic altceva decât cuvântul, adică Dumnezeu, deci din Dumnezeu s-a construit (a trecut în dinamică) întreaga manifestare, pentru că nu avea din ce altceva, astfel întreaga manifestare este de fapt Dumnezeu manifestat, **întregul univers este corpul al lui Dumnezeu**. Deci Dumnezeu nu este doar un aspect nemanifestat, undeva în exterior ci tot ce există manifestat (şi materia) este tot Dumnezeu, pentru că altceva decât existența în potențial apoi manifestată în dinamică, nu poate fi conceput. Prin exprimare, însă-şi nonexistența fiinţează. Tot ce trebuie să facă o ființă pentru a fi spirituală este să conştientizeze acest aspect de prezență permanentă, totală, fundamentală şi absolută a lui Dumnezeu. O abordare holistică presupune din start o formulare corectă a scopului pentru că subconştientul nostru este cel care ne conduce prin căi nebănuite către scop.

---

[42] D.I. Mendeleiev (1834 – 1907) Chimist rus, s-a născut la Tobolsk. Este autorul clasificării periodice a elementelor chimice.

[43] Fizician german naturalizat american, s-a născut la 14 martie 1879 şi a murit la 18 aprilie 1955. In 1905 a publicat teoria relativității restrânse iar în 1916, toria relativitătii generalizate. Celebră este ecuația care exprimă cantitatea enormă de energie ascunsă într-un corp: $\mathbf{E=mc^2}$, cantitatea de energie (**E**) este egală cu produsul între masă (**m**) şi pătratul vitezei luminii (**c**). Această cantitate imensă de energie poate fi eliberată în procesul de desintegrare nucleară, proces care stă la baza funcţionării bombei atomice cu fisiune. Este foarte important de ştiut despre Einstein că nu a fost NICIODATĂ de acord cu mecanica cuantică. A purtat discuţii aprinse cu marele fizician Niels Bohr în legătură cu principiul de nedeterminare şi s-a stins din viaţă fără să accepte metoda acestei teorii. „Dumnezeu nu joacă zaruri cu Universul” - a spus în legătură cu mecanica cuantică, în cadrul căreia anumite evenimente sau proprietăți sunt aleatoare (anumite evenimente pot apărea spontan, cu o anumită probabilitate).

O abordare holistică este din start monistă, pentru că tot ce există este doar Dumnezeu. Religiile au manifestat un aspect dual, pentru că fiind adresate unui număr mare de oameni trebuiau să formuleze lucrurile pe înțelesul celor mulți. Dar gândiți-vă că suntem manifestarea lui Dumnezeu când ne rugăm sau când meditățm, dar şi când ne distrăm sau facem orice altceva suntem tot o manifestare divină, pentru că altceva nu există. Ce trebuie să facem pentru a realiza acest aspect? Nimic, noi suntem deja divini, noi facem (sau credem că facem) tot timpul ceva şi asta ne îndepărtează de centru. Ar trebui pur şi simplu să tăcem, să facem liniște şi atunci am simți forța vitală din noi, am trăi în prezentul perpetuu, dincolo de trecut şi viitor, adică în prezența şi în substanța continuă a lui Dumnezeu. Realizați că de fapt chiar mintea care încontinuu se agită este cea care ne îndepărtează de centru făcându-ne să ne identificăm cu diverse aspecte când de fapt şi noi suntem Totul, adică părțile care formează Întregul.

Modul de abordare a principalelor religii este unul dual, se afirmă existența binelui şi răului, a iadului şi a raiului, necesitatea de a nega unele aspecte ale manifestării, necesitatea de asceză (abțineri de la unele acțiuni), o abordare holistică spune că totul este Dumnezeu, trebuie doar să fim prezenți. Vă dați seama că din punct de vedere dual calitățile necesare pentru ca o ființă să acceadă la realizare sunt obediența şi respectarea unor reguli, de partea cealaltă a holismului atenția şi răbdare sunt virtuțile de care are nevoie cineva care tinde spre perfecțiune. Am spus şi mai înainte că mintea poate controla un număr limitat de implicații ale unei acțiuni. Cum putem noi şti ce se petrece atunci când meditățm, sau atunci când aprindem o lumânare la biserică? Tot ce putem face este aspectul cantitativ, pentru că deja calitatea este legată de conştiență.

Dacă scopul este corect atunci **sub** sau **supraconştientul** (mai corect ar fi spus **intraconştientul,** diferit de **extraconştientul)** nostru ne va conduce mai devreme sau mai târziu, datorită efortului cantitativ, către țintă. Practic dacă scopul este corect nu pot apare efecte secundare negative, la fel ca şi în cazul sănătății, o abordare holistică vrea să ducă pacientul din start către starea de sănătate. Realizăm că de fapt abordarea holistică se reduce la o problemă de credință.

Celebra Lala din Caşmir, întrebată cum s-a realizat a răspuns: „Maestrul meu mi-a spus că eu sunt Shiva şi eu l-am crezut". Toate cercetările, dezvoltările şi aparatele pe care noi le realizăm sunt direcționate prin această prismă a integrării holistice şi a dezvoltării şi amplificării acestei forțe. Ele nu sunt făcute să vindece ci să trezească această forță. Toate indicațiile legate de efectele curative sunt venite din practică. Noi nu putem să afirmăm că un dispozitiv vindecă o boală sau alta, el urmăreşte să trezească forța vitală, efectele care apar țin în mare măsură de configurația mentală a utilizatorului. Tot ce putem noi spune este că această forță se trezeşte şi efectele care apar sunt eminamente benefice. Ele produc în primul rând o trezire spirituală a celui care le foloseşte.

Capitolul III

1. Entitatea umană

MOTO: *„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuşi pe deplin; şi: duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru”* (1 Tesaloniceni 5. 23).

> “Aşezarea acestor veşminte sau învelişuri este înfăptuită într-un Trup Pământesc; căci este cu neputință ca Gândul să se statornicească sau să stea gol şi singur într-un singur Trup Pământesc; şi nici Trupul Pământesc nu este în stare să poarte în el această nemurire; şi prin urmare, ca să poată suporta o virtute atât de mare, Gândul strânge, ca să spunem astfel, şi ia la sine Trupul trecător al Sufletului ca pe un înveliş sau veşmânt. Iar Sufletul fiind de asemenea, într-un fel, Divin, foloseşte spiritul ca pe un Slujitor; iar Spiritul guvernează lucrurile vii”.
>
> **HERMES MERCURIUS TRISMEGISTUS**

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1. 26,27).

Din vremuri imemoriale omul şi-a pus permanent întrebarea: „Cine sunt? De unde vin? Încotro mă îndrept? De ce suntem ființe diferite ca sex, deşi în natură întâlnim vietăți androgine (hermafrodite)?.[44] Înainte de a aborda această discuție privitoare la diferențierea sexuală a ființei umane, ca o trăsătură structurală asemănătoare cu cea a creatorului său, vom prezenta ființa umană în toată plenitudinea întocmiri sale.

În cartea I-a a Tesalonicenilor la capitolul 5 cu versetul 23, Apostolul Pavel, în îndemnurile sale, le spune acestora: ***„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuşi pe deplin; şi: duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, …”.***

Din mărturia biblică rezultă că entitatea umană ființează într-o alcătuire formată din trei părți, sau trei corpuri. Este aproape imposibil să înțelegem această creație, acest parteneriat între trei corpuri extrem de diferite între ele, dar care conțin şi reprezintă în complexitatea structurii lor, întregul

[44] Bisexuat; care are caracterul ambelor sexe.

Univers – Marele Univers. Aşa cum rezultă din forma şi modul în care este conceput, entitatea umană este o structură sinergetică[45].

2. SPIRITUL

Reprezintă cea de a treia structură a entității umane, situată în continuarea corpului fizic şi sufletesc. Pentru a putea descifra în întreaga ei configurație Entitatea Umană, vom porni studiul acestei forme create de către Divinitate de la nivelul corpului Spiritual, al treilea corp al omului considerat astfel, în ordinea percepției. Deşi noi, desluşim propria ființă şi chiar universul înconjurător conştientizând semnalele transmise de către corpul fizic, prin cei cinci receptori ai săi (văzul, auzul, mirosul, gustul, tactilul), înțelegem semnificația acestora, numai cu ajutorul posibilităților reprezentative în Universul Material şi Structural conferite de Corpului Spiritual şi de capacitatea acestuia de a transgresa planul sufletesc şi fizic.

Spiritul omenesc reprezintă proiecția individualizată a Universului Energetic sau Informațional - simbol focul. Este coordonat de Universul Spiritual sau Conceptual (S_p) - simbol apa, se manifestă individual prin capacitatea de înțelepciune - IQ – (inteligență, imaginație) şi se exprimă prin gânduri. Se hrăneşte cu energia Universului Informațional. Spiritul operează cu informații, pe care le aşează în forme infinit structurate.

Atât informațiile cât şi schemele după care acestea sunt configurate se găsesc în Universul Informațional, precizat printr-un termen specializat, **Akaşa** (planul akaşic), despre care am vorbit anterior. Aşa cum am stabilit în introducerea acestei lucrări, referindu-ne la cele cinci Universuri care compun ÎNTREGUL (Marele Univers), în Universul Energetic sau Informațional (simbol focul) se găseşte întreaga creație făptuită de Divinitate. Reamintim cititorului că Akaşa conține tot ce a creat, creează şi va fi creat de către Dumnezeu, (folosim o figură de stil atunci când ne referim la trecut, prezent şi viitor, care poate ajuta la înțelegerea Creatorului pe componenta infinitului).

Amintindu-ne că Dumnezeu este Total, Fundamental şi Absolut, reținem din caracteristica totalității că, **El nu mai creează nimic,** deoarece făptuind o asemenea acțiune s-ar autocaracteriza ca ne fiind TOTAL. Iar în corelație cu totalitatea se conjugă atât fundamentalitatea cât şi absolutul.

Deci, Dumnezeu S-a terminat pe sine şi odată cu definirea Sa, şi-a încheiat şi creația. Aceasta s-a petrecut înaintea tuturor timpurilor, înaintea oricărui început. În totalitatea Sa, Providența cuprinde începutul tuturor începuturilor celor trecute, celor prezente, precum şi celor viitoare. Ceea ce constatăm noi în universul observabil a fi fenomen creator, este de fapt, **fenomenul trecerii din starea de <u>potențial</u> în starea de <u>dinamică.</u>** În permanență Dumnezeu recirculă creația Sa, trecând-o prin cele două stări amintite. Astfel putem concluziona că în Akaşa se află toată creația Divină care, supunându-se rezoluției legilor Universului Spiritual sau Conceptual (simbol apa)[46], ființează în potențial şi apoi se manifestă; după care ciclul se reia la nesfârşit.

---

[45] Sinergetica a fost declarată ca ştiință în anii `70 de către fizicianul german Herman haken, profesor la Universitatea din Stuttgart 1978. Sinergetica (după unii de la grecescul „sinergasia" – cooperare, colaborare -, după alții de la „sin" – împreună cu – şi „ergon" – acțiune), este ştiința **autoorganizării** sau **autostructurării** sistemelor, independent de natura lor (fizice, chimice, biologice, psihice, sociale), pe baza conlucrării, a cooperării organice a componentelor sau subsistemelor constitutive. Această cooperare produce la nivel macrocosmic noi structuri spațiale, temporale sau funcționale, cu efecte spectaculoase pe planul eficienței sistemelor respective.

[46] Acesta este înțelesul versetului 2 din cartea Genezei cap. 1: „Pământul era pustiu şi gol; peste fața adâncului de **ape** era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca deasupra **apelor**"; şi a versetelor 6 şi 7 din acelaşi capitol: Dumnezeu a zis: „să fie o întindere între **ape**, şi ea să despartă **apele de ape"**. Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărțit **apele** care sunt dedesubtul întinderii de **apele** care sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost".

3. Ce este gândul?

Manifestarea Spiritului sub forma percepției umane o constituie gândul![47]. În lumea spirituală orice acțiune se realizează prin gând, care este pură informație (vezi capitolul despre câmpurile morfice). Din perspectiva lumii materiale gândul pare ceva lipsit de consistență, ceva iluzoriu, care nu poate fi realizat. Aceasta deoarece, gândul nu are o compoziție materială ci, doar una substanțială, energetică. Substanța din care este format gândul se comportă în tranzitul energetic ca şi substanța din care este formată materia dar, diferit structurată. Gândul reprezintă o formă de energie necondensată care circulă prin emițătorul-receptor situat în **chakra Ajna**, pe frecvență telepatică. Intrând în rezonanță cu un alt receptor-emițător prin antena cheakrică, gândul-undă va transmite acestuia **un concept, o idee. Conceptul** reprezintă o structură tot atât de temeinică precum este şi structura materială. Un arhitect gândeşte o casă şi o construieşte mental, în totalitatea ei, mai înainte de a converti această construcție din substanța spirituală în substanță materială. Putem vorbi deci de existența a două case identice, construite din substanțe diferit structurate şi situate în planuri diferite (spiritual şi material). Trebuie să înțelegem astfel că lumea spirituală este tot atât de concretă ca şi lumea materială, dar total diferite din punctul de vedere al conceptului substanțial[48]. Suntem tentați să gândim că substanța spirituală este cu mult mai efemeră decât cea materială. Realitatea este cu totul inversă. O casă materială poate exista de la câteva sute de ani până la câteva mii de ani, dacă este din piatră. În schimb, o casă construită din substanță spirituală, durează veşnic.

Un concept nu poate fi distrus; nici chiar modificat. Orice aparentă modificare a acestuia reprezintă, de fapt, un alt concept!

În construcțiile mentale gândul operează cu elemente de informație pe care le abstrage din Universul informațional (planul akaşic) Putem să ne imaginăm că preluăm din akaşa informație/informații (în stare brută) pe care le prelucrăm şi le finisăm mental, creând rațional o nouă structură . În realitate nu este de loc aşa.

Noi nu creăm nimic. Totul este creat, deja, de Providență şi se află în Universul Informațional. Nouă nu ne rămâne decât să ne conformăm imperativului Divin şi să descoperim creația. Învățătura spirituală transmisă oamenilor prin Biblie, vorbeşte despre existența pomului vieții şi cel cu pricina, **al cunoaşterii**. Nu se vorbeşte nicăieri despre vreun dat omului care ar fi putut fi **pomul creației**. În Întreg, în Marele Univers nu există decât un singur creator şi acela este Dumnezeu. Toate celelalte ființe, chiar şi cele din vecinătatea lui Dumnezeu, sunt creații ale acestuia, având doar putința de a cunoaşte prin cercetare şi descoperire. Această aserțiune ar putea prefigura caracterul lui Dumnezeu ca fiind egoist, deoarece nu permite creațiilor Sale să fie la rându-le creatoare. Acest concept este lipsit de sens fiindcă ne trimite în situația de a accepta posibilitatea ca suma părților unui întreg să fie mai mare decât întregul. Este ca şi cum ne-am imagina că o pâine tăiată în 20 de felii pe care apoi le adunăm la un loc, să ne dea două pâini. Dumnezeu reprezintă Întregul.

Toate ființele create aparțin Întregului. Aşa cum am mai spus, Dumnezeu nu mai creează nimic, deoarece El s-a creat, deja, pe Sine, înainte de orice început, terminându-şi întreaga lucrare, deoarece El este Total, Fundamental şi Absolut. Dacă Dumnezeu nu mai creează nimic, atunci cum

---

[47] operația de manifestare succesivă a unei forme de informație energetică printr-o anumită zonă a creierului, specializată să intre în acord cu vibrația specifică a informației. Cu alte cuvinte, se mai poate spune că **se numeşte gând:** ***Relația interactivă dintre concept (aparține spiritului), emoție (aparține sufletului) şi percepție (aparține somaticului).***

[48] A se vedea capitolul referitor la Universul Substanțial sau Esențial, (simbol pământul).

ar putea crea ceva una din părţile create de Dumnezeu? În acest caz totalul nu ar mai fi total, iar conceptul ar conduce la o fundătură numită **paradox** (acela că partea este mai mare decât întregul).

Antena receptoare/emiţătoare a gândului (chakra Ajna) se află scufundată în Universul Informaţional, fapt ce face ca mintea omenească fie „asaltată", în permanenţă, de o infinitate de gânduri. Marea majoritate a acestora nu este conştientizată, deoarece asupra minţii acţionează un filtru care face legătura între corpul fizic şi corpul spiritual, acest filtru fiind cunoscut sub numele de **corpul eteric.** Orice modificare (spărtură) în structura acestuia, conduce automat la o alterare a percepţiilor informaţiilor, alterare care este cunoscută sub denumirea de **nebunie.**

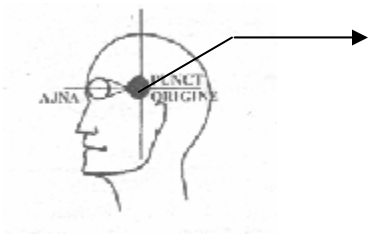

Chakra Ajna are sediul energetic în centrul glandei Pituitare.

Fig. 12. Poziţionarea chakrei Ajna

Dintr-un studiu elaborat de Sabina Tudor desprindem următoarele: „ Cu toţii înotăm într-un ocean de gânduri. Electroaurogramele făcute de fizicienii de la Universitatea din Leningrad s-au finalizat cu desenarea unei „hărţi" a principalelor câmpuri electrice umane. Creierul, organul sexual, genunchii, inima şi palmele prezintă câmpurile cele mai importante. Câmpul musculaturii umane are o configuraţie complicată şi se deformează la cea mai mică mişcare a corpului, iar câmpul emis de creier este de asemenea uşor deformabil sub acţiunea gândurilor (receptate n.n.) şi a… câmpului de microunde al telefoanelor mobile. Cum curentul electric se propagă (teoretic) cu viteza luminii, se poate extinde ideea de interferenţă a câmpurilor, până la a susţine că toţi oamenii de pe Pământ sunt strâns legaţi unii de alţii printr-un „ocean" de idei şi de sentimente… electrice. Experienţele efectuate în regiunea Novgorod au reliefat importanţa sistemului pilos (păros) al omului: barbă, mustaţă, plete, zona pubiană, sistem care în integralitatea lui, joacă rol de radioemiţător, rol, care la păsări este îndeplinit de penaj. Din acest motiv, vrăjitorii nu-şi tăiau niciodată părul, mustaţă sau barba şi, se deghizau îmbrăcându-se în piei de animale. Din acelaşi motiv, indienii din America, în funcţie de importanţa lor tribală, purtau pe cap podoabe din pene. Ei cunoşteau instinctiv acest secret de telecomunicaţie.

Între om şi pământ există o legătură electrică. Faptul că metalele disipă energia electrostatică a omului nu trebuie să ne facă să considerăm că ele au un rol nociv în plan biologic. Dimpotrivă, această descărcare este, de cele mai multe ori, extrem de bine venită. "Există o strânsă legătură între activitatea sexuală şi cea electrică a corpului uman", afirmă Zoia Marinskaia, specialist în aurografie.

Un om dinamizat de pulsiunile sexuale (dorinţele amoroase) se află într-o stare de supravoltare, adică are o sarcină electrică negativă, de tipul Yn, suplimentară şi, pentru a-şi recăpăta calmul şi echilibrul (a-şi recircula energiile) el aspiră să se descarce de înalta sa energie potenţială. Cu alte cuvinte, chiar dacă actul sexual pare, din acest punct de vedere, o necesitate, el poate fi evitat prin simplul contact cu pământul, priza de pământ fiind ideală când omul merge descălţat prin nisip, iarbă sau… noroi. La nenumărate popoare africane femeile căsătorite sunt obligate să umble

desculțe şi să poarte bijuterii de aramă, comportament garant al fidelității lor, ceea ce arată că acest fenomen al disipării încărcăturii erotice nu este chiar o descoperire recentă.

Tendințele erotice sunt influențate electric. Tot electricitatea corpului stă şi la baza armoniei sexuale. Fiecare om îşi caută un partener compatibil din punct de vedere electric, astfel încât, atunci când sunt împreună, cei doi parteneri să se echilibreze reciproc. Acest misterios schimb de sarcini electrice nu este deloc neglijabil. El explică aproape toate problemele ce apar într-un cuplu şi, mai mult decât atât, explică şi tendințe homosexuale ale unor indivizi care se nasc cu afinități electrice proprii celuilalt sex. Pentru a-şi găsi echilibrul (şi deci liniştea), un individ este capabil să încalce orice norme sociale, de multe ori, cu orice risc. Desigur, nu întâmplător în Occident astfel de relații, aparent normale, au fost legalizate de multă vreme.

Cei care au avut ghinionul să se nască cu tendințe de acumulare a energiei electrice, caracteristice (în general) celuilalt sex, sunt ca nişte bombe cu efect întârziat ce pot fi dezamorsate prin această „îngăduință" a societății față de viața lor sexuală. Dar, chiar dacă societatea îşi poate permite sa nu-i prigonească, ea trebuie să fie (şi este) extrem de dură atunci când ei încearcă să pervertească sufletul curat al copiilor, al căror echilibru, perfect până la vârsta pubertății, îl dereglează iremediabil obligându-i să practice sexul înainte de soroc. Cercetările în ritm alert efectuate în toate colțurile lumii progresează însă în fiecare zi şi, poate că nu mai este mult până când se va cunoaşte de către cei mai mulți care sunt secretele electrice ale ființei umane. Cursa pentru supremație asupra „oceanului de gânduri" este, în mod cert, în plină desfăşurare".

4. Cum se comportă gândul

În exprimarea obişnuită vorbim despre gând formulând sintagme diferite care conțin ideea corectă, de altfel, că omul gândeşte. Dar sunt foarte puțini cei care s-au întrebat vreodată, ce este gândul şi cum funcționează el, pentru a percepe definirea spiritului. Pentru a lămuri aceste întrebări, aparent retorice, vom face o scurtă incursiune în fizica energiilor radiante. Pentru aceasta să lămurim, mai întâi, ce este ENERGIA dincolo de comportamentul strict fizic, al acesteia, privind-o din perspectiva celui de al doilea univers component al Marelui Univers (ÎNTREGUL), cel Energetic sau purtătoarea Informației (simbol focul).

Informația este energie! Energia, ca orice fel de existență, se află şi ea, situată în două stări: potențialul şi dinamica. Imperativul care hotărăşte în ce moment Energia iese din potențial şi trece în dinamică constituie, în exclusivitate, voința Divină şi se manifestă prin Cuvânt! Această voință a hotărât şi legile care guvernează formele de voință atribuite creaturilor Sale. Orice creatură îşi poate manifesta propria-i voință doar în starea de dinamică, fără a putea accede în vreun fel sau vreodată la starea de potențial absolut, deoarece acesta, reprezintă în integralitatea sa, pe însuşi CREATORUL.

Atunci când o persoană doreşte să facă ceva anume, acel ceva se află, în acel moment, în starea de potențial relativ şi nu absolut, fiindcă intențiile persoanei sunt inițializate de experiența sa dinamică, aflată la timpul trecut. Posibilitatea unei acțiuni viitoare, considerată a se situa în potențial, conține integral acțiuni dinamice trecute, dar cu proiecție virtuală într-un timp ce va să vie, din perspectiva planului Fizic. Se poate spune astfel că, orice fenomen trecut se află în potențialul relativ şi nu în cel absolut.

Ființa umană poate gândi gândirea numai prin procesare, care este, în exclusivitate, o manifestare. Prin structurarea sa, acesta, se află în starea de dinamică, fapt ce nu-i permite percepția conştientă a

stării de potențial. Gândirea dinamică stimulează conceperea unui fenomen aflat în starea de potențial ca fiind un fenomen ce nu există, ci doar, posibil de a exista. Cu toate acestea, dicționarele s-au exprimat, intuitiv, extrem de corect asupra acestei existențe, impunând identitatea potențialului astfel:

„Care există ca posibilitate de manifestare, de realizare".

Ca să înțelegem exprimarea trebuie să reținem că vocabula **manifestare** înseamnă **starea de dinamică.** Din acest raționament rezultă că un fenomen există, în mod categoric şi în starea de potențial, dar nu se manifestă. Ca să evităm o confuzie frecventă, facem precizarea că dinamica este formată din două stări subincluse: statica şi cinematica. Un obiect aflat în stare de repaus există în dinamică prin faptul că poate fi perceput cu cele cinci simțuri, dar nu se mişcă. În potențialul absolut sau virtual simțurile nu au acces pentru că aparțin corpului fizic. De fapt acolo nu poate accede nici o formă structurată, ci doar spiritul şi acesta numai după ce s-a eliberat de aspectul cuantificabil.

Orice creatură poate privi (cu privirea fizică şi/sau cea spirituală) şi înțelege energia doar în manifestare. Toată gândirea umană, sub orice formă de raționament, concepe şi precizează energia doar în exprimarea sa dinamică. De aceea, pornim gândirea ființării din acest moment de referință, moment care este configurat şi acceptat sub forma teoriei **exploziei** primordiale – teoria big bangului.

Astfel că definim **energia (W, E, ε)** ca fiind **mărimea ce caracterizează posibilitatea unui sistem de a efectua lucru mecanic.** În dinamică, se măsoară ca şi lucrul mecanic, în jouli (în SI) şi în unități tolerate: kilowatt-oră, erg, kilogram-forță-metru, electronvolt.

Pentru toate ființele create, aparținătoare Universului Material, explozia primordială constituie momentul zero. Dincolo de acest moment se află Marele Univers, Dumnezeu cel nemanifestat, adică existența potențială. Spiritul uman care se manifestă, deci este în dinamică nu are acces în Potențial, deoarece trecerea în această stare l-ar trimite dincolo de momentul creației, dincolo de toate începuturile. Acolo numai Dumnezeu are **acces**, ca să folosim o vocabulă cu semantică dinamică pentru a reprezentarea antonimul acesteia. Naşterea unui gând este motivată de două condiții: percepția directă şi percepția analogică. Cea directă este consecința acordului rezonant al centrului gândirii cu un alt gând perceput pe cale telepatică; iar percepția analogică se produce prin recepția semnalelor primite şi transmise în creier, de cele cinci simțuri. Întotdeauna gândul devine o entitate de sine stătătoare, o formă-gând.

Aceasta este suma unor alte forme-gând receptate de ochiul Pineal şi decodate întotdeauna de către formațiunea reticulară din talamus. În acest punct se face conversia energetică între planul fizic şi cel astral. Tehnica de transfer energetic a formelor-gând se dobândeşte după lungi şi sistematice antrenamente cu un caracter foarte complex din punct de vedere ezoteric.

Pentru că acest fapt stârneşte o undă de interes voi face următoarea precizare: pentru a percepe „înțelesul" unui gând receptat de la un anumit subiect observat, se cere ca mintea observatorului să intre într-o linişte absolută. Aceasta se realizează prin încetarea oricărei forme de interogare mentală, de cenzură şi de admitere sau respingere a ceea ce conține semnalul perceput (la început prin vorbirea emițătorului). Întreaga atenție a receptorului se canalizează în a urmări cu atenție ce spune şi cum spune emițătorul fără a-l suspecta de vre-o anumită intenție.

Tăcerea absolută a creierului (minții) receptorului îi asigură acestuia posibilitatea de recepție integrală a semnalului primit. Totodată permite emițătorului să-şi golească întreaga cantitate de

energie alocată emisiuni şi permite în acest fel receptorului să-i transmită ulterior, pe un potenţial golit, un alt potenţial care este reprezentat de conţinutul energetic al mesajului transmis de cel care fusese iniţial receptor. Emiţătorul excită simultan bulbii parietali, moment în care aceştia produc o energie specifică de contact, de o anumită frecvenţă, (Beta 14 – 60 Hz) energie care este polarizată prin chakra Ajna a emiţătorului către chakra Ajna a receptorului.

Prin această locaţie se efectuează scanarea minţii receptorului, scanare care se face la nivelul spaţiului interstiţial dintre meninge şi creier, loc unde concentraţia de unde cerebrale de frecvenţă telepatică au concentraţia cea mai mare. Intruziunea energiei în chakra Ajna a receptorului trebuie să fie acordată armonic cu energia emiţătorului şi având sensul de rotaţie al chakrei receptorului. Aşa se procedează, de către supraconştient în cadrul hipnozei.

Un gând se transmite în două forme: a). sub formă de radiaţie sau câmp energetic [energie vibratorie] Fig. 12 şi 13). sub formă de cuantă [scintilaţie sau pulsaţie] Fig. 13.

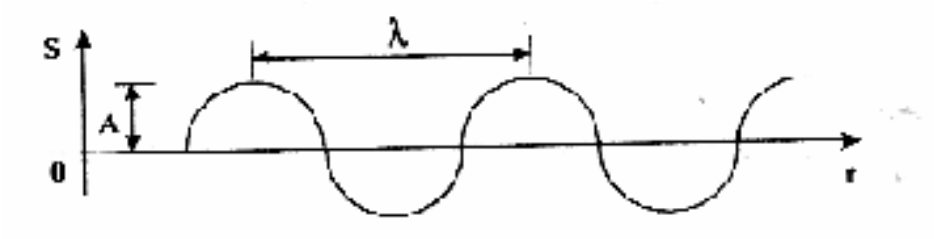

Fig. 13. Gândul undă

λ = perioada (lungimea undei);
0S = spaţiul de desfăşurare;
A = înălţimea perioadei;
0t = dimensiunea temporală.

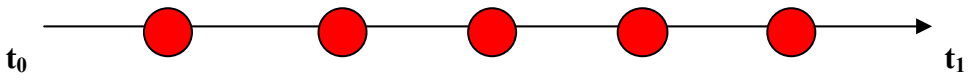

Fig. 14. Gândul corpuscul

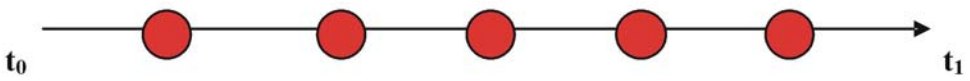

Un gând-undă parcurge toate planurile: fizic, astral şi spiritual sub formă de radiaţie. Aceasta înseamnă că propagarea sa nu se face unidirecţional ci în întregul câmp. În momentul în care se emite gândul, acesta excită[49] câmpul fiecăruia din cele cinci universuri constitutive ale Marelui Univers (ÎNTREGUL),[50] şi se potenţează energetic sub acţiunea permanent-stimulativă a forţei din

[49] Perturbare energetică a unui sistem aflat în stare de echilibru.
[50] Spiritual sau Conceptual (simbol apa); Energetic sau Informaţional (simbol focul); Substanţial sau Esenţial (simbol pământul); Structural sau Formal (simbol metalul) şi Material sau Fizic (simbol lemnul).

Universul Energetic (Informațional). Dar trebuie ținut cont că potențarea se face numai pe frecvența specifică a gândului respectiv. Aceasta permite ca un gând benefic sau un gând malefic să se asocieze cu gânduri asemănătoare fiecăruia în parte. Gândurile antagonice, din punct de vedere al frecvenței, nu se pot uni. Atunci când două sau mai multe gânduri cu sorginte diferită se unesc, de fapt, se contopesc, pierzându-şi individualitatea inițială (dar nu şi identitatea) şi dau naştere unei noi construcții mult mai potentă energetic, care se numeşte elemental, elementar sau egregor, în funcție de capacitatea energetică pe care o posedă. Două gânduri bune sau două gânduri rele nu sunt identice ca „personalitate" ci doar ca frecvență, dacă nu se deosebesc după nuanța culorii specifice caracterului lor reprezentativ. Spre exemplu, dacă pornim de la alb şi negru, vom constata că între cele două extreme există o infinitate de nuanțe.

Numai două nuanțe identice pot constitui aceeaşi culoare de frecvență care dă naştere unor gânduri asemănătoare. Astfel că şi gândul are nivele de comparație pe nuanță. Gândul, în afară de nuanță mai posedă un atribut strict individual, care se numeşte timbrul frecvenței sau temperatura de culoare. Această caracteristică nu se mai regăseşte la nici un alt gând, indiferent de asemănarea de nuanță. Din această perspectivă rațională, putem spune că: în Întregul Univers nu sunt gânduri identice ci doar gânduri asemănătoare, care pot coabita în frecvență, dacă au nuanțe identice de culoare. Această relevare ne conduce la ideea că orice gând produs de un creier are identitatea sa exclusivă si constituie deci, gândul-amprentă al persoanei respective.

Prin gând, atât sub formă de undă cât şi sub formă de cuantă (corpuscul) spiritul coroborează cu sufletul printr-un ceremonial format din ritualurile ritmice. Gândul este ritm şi se transferă sufletului tot sub formă de ritm, astfel că emoția nu poate fi decât ritmică. Muzica, tobele şi dansul sunt manifestări ale cuantificării emoției; de asemenea vorbirea, gestica, etc., toate reprezintă forme ale ritmului gândirii transpuse în trăire emoțională. Ideile se percep ca pulsiuni energetice emoționale şi se formatează ca structuri prin cuvinte, iar pentru a structura uşor o propoziție sau o frază care să exprime în întreaga sa plenitudine o idee, trebuie să simți forma ideii cu spiritul şi nu doar să o doreşti sufleteşte. Modalitatea de a formula gândurile – ideile – în scopul exprimării (transmiterii) lor fie prin vorbire fie prin scris se realizează cu ajutorul limbajului, al cuvintelor. O minte antrenată prin educație şi cultură va structura mental ideea pe care, tot mental, o va aşeza în cuvinte, abia apoi o va transmite prin exprimare. De obicei, orice cuvântător mediocru îşi caută ideile şi le ordonează într-o succesiune logică folosind cuvintele exprimate, mai înainte de a şi le ordona mental.

Aceasta este cauza pentru care manifestările dialogale sunt atât de încâlcite în topica formatată de majoritatea transmițătorilor de idei. Regula este clară şi precisă: Emitentul trebuie să-şi construiască ideile (gândurile) folosind cuvintele în prealabil transmiterii lor. Exemplul elocvent de concepere a ideilor în timpul vorbirii îl constituie modul de a intercala între vocabule multe onomatopee de genul: „În timp ce ‚ăăăăăăăăăăă, am fost la ‚eeeeeeăăăăăăăă, mi-am adus aminte că ‚ăăăăăăăăăăăăăăăăă" etc., etc., etc. Un mijloc eficient, poate cel mai eficient de a înlătura acest neajuns în formularea mentală a ideilor şi transmiterea lor coerentă, îl constituie scrisul. Este evidentă uşurința în exprimarea coerentă şi succesiv-logică a unui complex de idei, celor care au exercițiul scrisului. Mai înainte de a aşterne pe hârtie o formulare, aceştia sunt obligați să o structureze mental.

5. Undele cerebrale

Undele cerebrale sunt corespunzătoare unor stări ale creierului. Ele se numesc: beta, alfa, theta şi delta. Ele descriu tocmai frecvența pe care vibrează activitatea cerebrală în anumite momente.

Undele beta:

Corespund stării obişnuite de veghe, în care atenţia noastră este predominant orientată spre acţiuni exterioare. Undele beta iau naştere în timpul orientării predominante a minţii umane de către satisfacerea nevoilor de subzistenţă, calculând, organizând, aranjând conferind sensul universului nostru exterior. Frecvenţa undelor beta este mult amplificată în condiţii de stres sau anxietate. Frecvenţele undelor fiind cuprinse între 13-30 Hz.

Undele alfa:

Indică o stare totuşi dinamică, asociată unei minţi calme, liniştite şi în care atenţia poate fi focalizată cu succes atât în exterior participând la rezolvarea situaţiilor de tot felul, dar şi în interior permiţând aprofundarea unei stări de meditaţie dinamică. Ele sunt predominante de asemenea în stări de concentrare sau de focalizare asupra unui centru imobil interior. Ele se amplifică la persoanele care practică diferite forme de meditaţii, tehnici posturale cum sunt procedee Tai-chi, sau Reiki etc.. Undele cerebrale de tip alfa ating frecvente cuprinse între 7-13 Hz.

Undele theta:

Prezintă frecvenţe care sunt cuprinse între 3-7 Hz. Ele reflectă o stare specifică a minţii care permite vizualizarea benefică, dinamizarea constructivă a imaginaţiei şi inspiraţia creatoare. Acestea apar mai ales în timpul somnului paradoxal (REM) în care apar majoritatea viselor. Putem fi totuşi conştienţi de aceasta stare de calm şi armonie, căci undele de tip theta se manifestă mai ales în timpul reveriei cotidiene şi meditaţiei profunde. Când apar în starea de veghe acestea sunt răspunzătoare de cunoaşterea intuitivă şi de explorarea imaginativă a profunzimilor misterioase ale inconştientului. Undele theta sunt asociate deseori cu activităţile artistice desfăşurate într-o atmosferă de armonie şi beatitudine, căci mai nou, arta ia uneori şi forme dizarmonioase, dezgustătoare, care duc la stres. Geniile şi oamenii fericiţi, împăcaţi sau cu preocupări artistice creatoare, trăiesc mai des pe această frecvenţă a undelor theta.

Undele delta:

Definesc cele mai profunde nivele ale relaxării psihosomatice pe care o fiinţă umană le poate atinge cuprinse între 0,1 si 3 Hz. Astfel fiind cele mai lente unde cerebrale ele caracterizează somnul profund fără vise, stările "puternice" de extaz, sau extazul mistic, samadhi, satori, turia etc. Sfinţii, în deosebi, trăiesc aceste stări profunde ale undelor cerebrale în mod conştient. Uneori viziunile Fecioarei Maria, Isus sau alţi sfinţi, nu neapărat creştini, produc vizionarului aceste frecvenţe ale undelor, viziunile fiind însoţite de o stare profundă de extaz. De asemenea, stările înalte de orgasm sunt însoţite de acest tip de unde. Ramakrishna, marele yoghin hindus, rămânea cuprins zile întregi în astfel de stări, inima lui încetând chiar să mai bată. Sfântul Francisc din Assisi, Anton de Padova, Tereza de Avilona, Buddha şi mulţi alţi sfinţi, au ajuns să-şi permanentizeze acest gen de trăiri. Prezenţa undelor delta este asociată cu procesul complet şi amplu al regenerării fizice şi al refacerii ori menţinerii sănătăţii, de unde rezultă că fluctuaţiile noastre mentale determină starea generala în care noi trăim.

Undele electromagnetice:

Câmpul electric şi câmpul magnetic sunt două aspecte ale unei forme de existenţă a materiei, care se numeşte câmp electromagnetic. Faptul că un flux magnetic variabil prin aria care este mărginită de o spiră conductoare creează, în acea spiră, o tensiune electromotoare de inducţie,

arată că un câmp magnetic variabil creează un câmp electric. *Rezultatul poate fi generalizat în sensul că oriunde, în spațiu, există un câmp magnetic variabil în timp, ia naştere un câmp electric. De asemenea o inducție electrică variabilă dă naştere unui câmp magnetic* (principiul teoriei electromagnetice stabilit de fizicianul James Clerk Maxwell în anul 1864). Câmpul electric şi câmpul magnetic sunt, deci, în interconexiune, condiționându-se reciproc.

Câmpul electromagnetic este un câmp rotațional şi se propagă în spațiu sub formă de unde electromagnetice cu o viteză care depinde de permitivitatea şi permeabilitatea mediului considerat. Frecvența undelor obținute este egală cu frecvența cu care se deplasează electronii. Cu cât mai mare este frecvența, cu atât mai multă energie este transportată în acelaşi interval de timp. Analog cu ceea ce se petrece în cadrul undelor elastice, poate fi definită o mărime numită lungimea de undă a undelor electromagnetice şi care este egală cu distanța cu care se propagă câmpul electromagnetic în timpul unei perioade de oscilație a dipolului. Lungimile de undă ale undelor electromagnetice variază într-un interval foarte larg. Astfel, în telecomunicații se folosesc unde electromagnetice ale căror lungimi de undă ajung la mai multe mii de metri, pe când lungimile de undă ale radiațiilor gama emise de unele elemente radioactive au valori de ordinul 10 m.

Undele electromagnetice se propagă în aer cu viteza luminii (30 000 000 km/s), aproximativ egală cu viteza lor de propagare în vid. Conform acestei teorii, emise de J. C. Maxwell în 1865, lumina şi radiațiile asemănătoare (radiațiile infraroşii, ultraviolete, etc.) sunt tot de natură electromagnetică, diferind între ele prin lungimile de undă. Informația se recepționează la distanță prin radio, televiziune, telefonie mobilă. Purtătorii informației sunt undele electromagnetice de frecvență ridicată, modulate pe undele de joasă frecvență care conțin informația. Undele electromagnetice emise de antenele de emisie se refractă, se difractă, interferează şi sunt atenuate pană ajung la antena receptorului.

6. Tipuri de unde

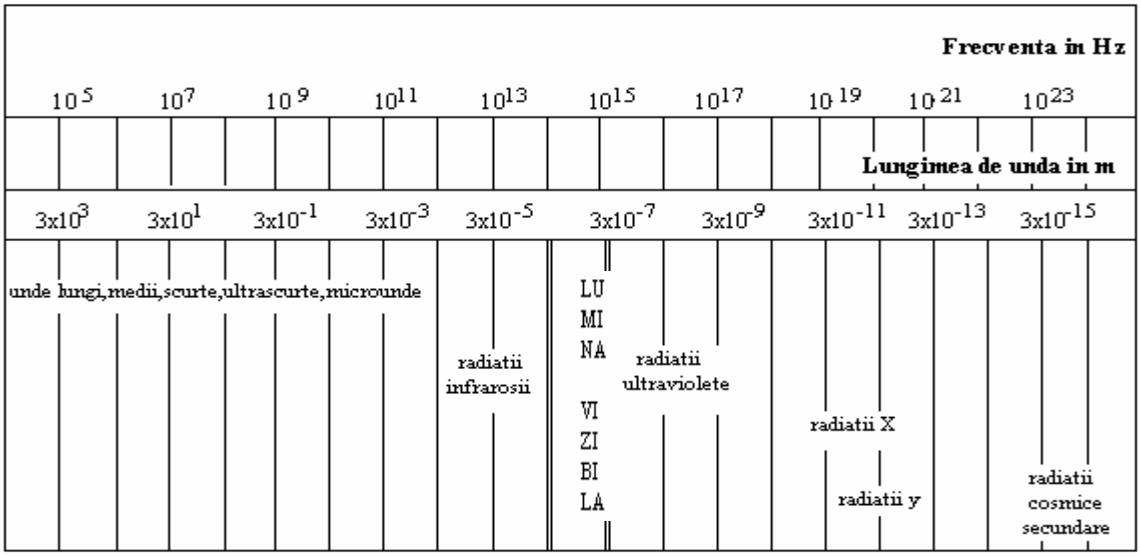

Fig. 15

Undele hertziene **(unde lungi, medii, scurte, ultrascurte, microunde) sunt emise de oscilațiile electronilor din antenele emițătoare folosite în sistemele de radiocomunicații şi microunde (televiziune, radar, cuptoare).**

Aplicație: **Radarul folosit pentru determinarea vitezei autovehiculelor se bazează pe faptul că frecvența oscilațiilor recepționate de observator este mai mare dacă sursa se apropie de el şi mai mică dacă sursa se depărtează. Sursa care emite trenuri de unde electromagnetice este plasată în maşina poliției, staționată la marginea şoselei. Unda reflectată de autovehiculul care se apropie este recepționată ca o undă emisă de o sursă mobilă, cu frecvența mărită. Unda recepționată este compusă ca o undă cu frecvența constantă pentru apariția fenomenului de bătăile de tact ale unui cuarț şi prin măsurarea schimbării frecvenței cu ajutorul bătăilor cuarțului, se determină viteza autovehiculului care trece prin dreptul radarului.**

Radiațiile infraroşii **sunt unde electromagnetice emise de corpurile calde, fiind şi una din cele trei categorii în care sunt împărțite radiațiile solare (radiațiile infraroşii, lumina vizibilă şi radiațiile ultraviolete). Ele se obțin prin oscilațiile moleculelor, atomilor şi ionilor, iar amplitudinile lor depind de temperatura corpurilor şi de tranzițiile electronilor către învelişurile interioare ale atomilor, cu nivele energetice inferioare. Sunt puternic absorbite de apă sau de alte substanțe şi produc încălzirea acestora. Şi corpul uman absoarbe aceste raze şi le percepe ca şi căldură. Radiațiile sunt folosite în diferite procese de încălzire şi uscare, în construirea detectoarelor cu lumină infraroşie, pentru reținerea pozelor pe filme sensibile la lumină infraroşie, la fotocopiatori termici.**

Radiațiile vizibile **sunt percepute de ochiul uman. Sunt emise de soare, stele, lămpi cu filamente incandescente a căror temperatură poate ajunge atinge 2000 - 3000˚C, tuburi cu descărcări de gaze, arcuri electrice. Emisia luminii se obține în urma tranzițiilor electronilor pe nivele energetice inferioare atomilor.**

Radiațiile ultraviolete **sunt emise de soare, stele, corpuri încălzite puternic şi din vaporii de mercur din tuburi de sticlă specială de cuarț (care nu absoarbe acest tip de radiații). Radiațiile conținute în lumina solară se absorb în mare parte în stratul superior al atmosferei (stratul de ozon). Cu cât altitudinea creşte, cu atât cresc radiațiile ultraviolete. Acestea duc la schimbări la nivelul pielii: pigmentare, ardere, cancer. Lumina ultravioletă încurajează formarea vitaminei D ăi omoară bacteriile. Este de asemenea utilă în dermatologie, la iluminatul fluorescent şi la instalații de numerotare în industrie. Radiațiile se obțin în urma tranzițiilor electronilor de pe nivele cu energii mari pe nivele cu energii mici.**

Radiațiile X **sunt emise de tuburi speciale, numite Röntgen, în care sunt accelerați, în câmpuri electrice intense electroni, astfel încât aceştia pătrund în interiorul învelişurilor electronice ale atomilor anodului sau gazului din tub şi smulg electroni din straturile de lângă nuclee. În urma frânării vitezei acestor electroni şi în urma tranzițiilor ulterioare ale electronilor de pe nivele cu energii mici (straturile K, L). Aceştia capătă frecvențe mari care sunt folosite pentru realizarea radiografiilor medicale, deoarece sunt absorbite diferit de muşchi şi oase şi impresionează plăcile fotografice. Radiațiile X sunt folosite şi în scopuri terapeutice, deoarece ajută la combaterea dezvoltării țesuturilor celulare bolnave. Produc fluorescența unor substanțe. Radiațiile Röntgen sunt utile şi în descoperirea falsurilor în artă. Fantele cu lărgimi d ≈10 m, comparabile cu distanțele interatomice din solide, produc difracția razelor X. Forma fifurilor de difracție este folosită în determinarea geometriei structurilor cristaline.**

Radiaţiile cosmice şi radiaţiile γ (gama) **sunt emise în procesele de dezintegrare nucleară şi în reacţiile nucleare din soare, stele (acestea sunt absorbite de atmosferă) şi în reactoarele nucleare terestre. Sunt cele mai penetrante, având frecvenţele şi energiile cele mai mari. Sunt folosite în defectoscopie, pentru sterilizare ş în medicină pentru tratarea cancerului.**

7. Undele scalare

Sistemul HAARP este construit prin eforturile comune ale Forţelor Militare Maritime şi ale Forţelor Militare Aeriene ale SUA. Americanii nu ascund posibilităţile sistemului. Ei recunosc deschis faptul că staţia ce utilizează tehnologia HAARP se foloseşte pentru influenţarea activă a ionosferei şi magnetosferei Pământului, ceea ce ar putea să ducă la nişte rezultate surprinzătoare. Revistele ştiinţifice afirmă că, cu ajutorul HAARP, se pot crea aurore boreale artificiale sau bruia şi bloca cu „purici“ şi interferenţe radarele de interceptare timpurie de dincolo de orizont a lansărilor de rachete balistice, se face legătura cu submarinele din oceane şi chiar se pot descoperi complexele subterane ale inamicului. Radiaţiile emanate de instalaţie sunt în stare să pătrundă sub pământ şi să descopere buncăre şi tunele ascunse, să scoată din funcţiune partea electronică a armelor sau sateliţilor cosmici. De asemenea, sunt elaborate tehnologiile de influenţare a atmosferei care provoacă schimbarea vremii. Şi încă ceva cu totul şocant: HAARP se foloseşte pentru provocarea catastrofelor naturale, ploilor torenţiale, cutremurelor, inundaţiilor şi uraganelor, asemănătoare uraganelor Katrina sau Rita. Specialiştii şi politicienii ruşi, preocupaţi de discuţii privind pornirile „imperialiste“ ale SUA, habar nu aveau că o instalaţie similară HAARP exista de mult în Rusia şi se foloseşte cu succes de peste 20 de ani. Staţia „Şura“ este comparabilă, din punct de vedere al capacităţii, cu actualul HAARP şi se află în zona centrală a Rusiei, într-un loc păstrat secret cu mare strictețe, la o distanţă de 150 km de Nijnii Novgorod.

„Şura“ ţine de Institutul de cercetare în domeniul radiofizicii, unde a lucrat cândva şi fostul savant şi actualul om politic Boris Nemţov. La ora actuală, în lume există doar trei asemenea obiective, povesteşte directorul institutului, Serghei Sneghiriov. „Unul în Alaska, al doilea în Norvegia la Tromso, şi al treilea în Rusia“. „Şura“ s-a construit la finele anilor ‘70 şi a fost pusă în funcţiune în 1981. Cu această instalaţie cu totul unică au fost obţinute rezultate extrem de interesante în ceea ce priveşte comportamentul ionosferei, inclusiv a fost descoperit efectul generării radiaţiilor de joasă frecvenţă în timpul modulării curentelor ionosferice, botezat după numele fondatorului staţiunii de cercetare, „efectul Ghetmanţev“. În prima perioadă, lucrările de la „Şura“ au fost finanţate preponderent de instituţia militară dar, după destrămarea Uniunii Sovietice asemenea lucrări nu s-au mai ocupat o buna bucata de vreme cu experienţele de perturbare climatică a ţărilor din jurul fostei URSS, de producerea de cutremure în zonele ţărilor recalcitrante, ş.a.m.d.

De curând ruşii şi-au diversificat aria de cuprindere a preocupărilor cu sistemele „Şura”. „În prezent, lucrăm nu numai în interesul ştiinţei din Rusia, dar participăm şi la proiectele internaţionale de cercetare a ionosferei“, susţine o persoană importantă din imediata apropiere a Kremlinului. Da, din păcate sau din fericire HAARP nu este ceva cu toate nou. De fapt subiectul a fost cercetarea şi dezvoltarea undelor scalare respectiv a armelor scalare, deci a armelor energetice. Undele scalare sunt unde electromagnetice longitudinale care nu sunt acceptate de fizica oficială. Posibilităţile şi puterea celor ce folosesc o astfel de tehnologie sunt impresionante, fapt dat de caracteristicile acestor tipuri de unde în care energia nu se pierde (nu se absoarbe) ci energia este transferă aproape instantaneu, spre deosebire de undele transversale electromagnetice care pot fi caracterizate de amplitudine, viteză deplasare etc.

Ca să înțelegeți mai bine fac următoarea analogie: 2 copii au o coardă în mână şi unul dintre ei mişcă coarda în sus şi în jos, astfel se transferă energia de la un copil la altul, de la un capăt al corzii la celălalt. Un observator poate descrie ce se întâmplă. Energia se pierde în raport cu distanța, iar unda poate fi descrisă de anumite proprietăți. Dar daca copiii ar avea in loc de o coardă un băț şi unul dintre ei ar împinge şi ar trage bățul, observatorul nostru nu ar mai vedea nimic. Nu ar mai vedea nici o undă care se propagă şi a cărei amplitudine scade. Mai mult, energia transferată s-ar transfera instantaneu fără pierdere şi nu s-ar mai supune efectului de cuşca Faraday.

Imaginați-vă cum ați încerca să oscilați o coardă pe care o treceți printr-un ochi al unui fileu de tenis. Amplitudinea maximă este dată de dimensiunea găurii din fileu. La fel şi undele electromagnetice transversale se supun efectului Faraday şi a căror utilizare este mult limitată. Undele scalare au fost prezentate pentru prima dată de Tesla. Ruşii au fost printre, dacă nu primii care au reuşit să dezvolte aceste unde şi arme scalare, începând încă din anii 1940, astfel că, în 1960 ei declarau ca au la îndemână o armă destul de puternică. Pot să menționez multe dovezi în acest sens, dar poate cel mai evident a fost semnalul "Woodpecker" după 1976. Tot ei, se pare, sunt responsabili pentru eşecul navetei Challenger din 28 ianuarie 1986. Pe lângă aplicațiile menționate mai sus, de influențare a vremii şi al plăcilor tectonice, "over-horizont-radar", adică radar peste orizont, "the big eye", sisteme de detecție foarte precise, poate cel mai important ar fi puterea influenței asupra psihicului şi a minții.

Cu o cantitate mică de energie, dar pe o frecvență foarte precisă se pot face multe. Putem vorbi de o influențare negativă chiar a populației SUA de către Rusia, folosind aceste unde scalare care duc la creşterea instabilității psihice, nervozitate, violente etc. În funcție de zona unde se acționează cu HAARP, se constată discrepanțe comportamentale în populație O parte sunt agresivi iar o parte sunt foarte calmi. Revenind la armele scalare, sau armele energetice, sau armele gravitaționale, menționez cele 3 moduri existente:

- modul exoterm (infometru scalar) ... scutul Tesla
- modul endoterm (explozii reci) ... vezi filmul The Day After Tomorrow
- modul "mind snapper" a dispozitivului Howitzer al lui Tesla.

O aplicație interesantă mi se pare Sistemul Terminal ABM (3 scuturi Tesla concentrice) care ar respinge cu succes un atac nuclear dar şi radiațiile acestuia. Pe lângă Ruşi, acum dețin această tehnologie şi Japonezii, până şi gruparea Yakuza, dar având un sistem mult mai redus, precum şi Brazilia. De curând, această tehnologie a fost importată de SUA în scopuri strategice şi în Norvegia. Totuşi Ruşii dețin acum sisteme de unde scalare de generația a 3-a pe când HAARP este un sistem de generația I-a, modernizat actualmente.

În 1977 SUA a recunoscut, prin Departamentul Apărării, respectiv prin secretarul apărării la vremea aceea Cohen, care a declarat că se pot induce cutremure generate de electromagnetism. Să nu uităm că HAARP a supraviețuit primind finanțare de la congresul american, în schimbul dezvoltării unei tehnologii de tomografiere a întregii planete, tomografiere începută în anii 1995-1996). Că veni vorba cutremure, se pot produce folosind "low wave infometers" unde există falii sau chiar în zone fără falii (vezi cutremurul din Iugoslavia din 15 aprilie 1979 de 7.2 grade la 33 km adâncime, urmat de peste 100 replici puternice).

8. Despre Universul spiritual

Universul Spiritual sau Conceptual are aceleaşi calităţi ca şi Întregul, el fiind Total, Fundamental şi Absolut, dar se reflectă în celelalte universuri adiacente în formă holografică. Această hologramare se regăseşte până la nivelul oricărei entităţi care conţine în sine reprezentarea universului spiritual, reprezentarea oricărei informaţii.

Spiritul oricărei persoane nu constituie o individualitate diferită de un alt spirit, cum se petrece cu sufletul ci reprezintă doar o particularitate determinată de influenţa sufletului acelei persoane. Spiritul este acelaşi în oricare fiinţă, atât bun cât şi rău[51], aşa cum se abstrage din potenţial. În spirit găsim atât starea de potenţial cât şi pe cea de dinamică cu tot ce aparţine creaţiei aflată în cele două ipostaze. Putem spune astfel că un spirit este atât bun cât şi rău, întreg şi parte, feminin şi masculin, etc., etc., etc. Deşi Universul Structural se cuantifică într-o sumedenie de individualităţi, în acestea regăsim sub formă de hologramă întregul Univers Spiritual, de aceea Spiritul este nemuritor şi veşnic şi se află inclus ca parte constituentă a acestuia.

Astfel că nu este o greşeală afirmaţia că şi materia, aparent moartă, are o componentă spirituală şi deci este vie. Viaţa este însăşi existenţa, indiferent că se află în dinamică sau se află în potenţial. **Şi o piatră este vie!** Pentru a înţelege o asemenea aserţiune, să ne reîntoarcem la materie, care este forma cea mai condensată energetic a fiinţării. În acest scop vom începe incursiunea noastră din lumea atomului, care deşi pare a fi structura cea mai simplă a materiei, reprezintă o întreagă lume, ai cărei „locuitori" se comportă într-un mod cu totul neobişnuit şi foarte complex

.

Dacă ne-ar întreba cineva ce este un atom, am fi tentaţi să răspundem simplificând, cam aşa: o părticică de materie (nu chiar cea mai mică, fiindcă există şi particule elementare), compusă din *electroni, protoni, neutroni:* electronii se rotesc în jurul nucleului, care conţine protonii şi neutronii! În mare, răspunsul nu conţine neadevăruri, dar este foarte departe de a fi complet. Într-adevăr, este unanim recunoscută constituţia susmenţionată a atomului; există şi justificarea teoretică a unei astfel de constituţii. Pentru a încerca să explicăm fenomenele care fac posibilă o asemenea structură, vom considera exemplul celui mai simplu atom, atomul de hidrogen. Acesta are un nucleu încărcat electric *pozitiv,* compus dintr-un singur proton, iar în jurul nucleului, la distanţă de ordinul unui Ångström se roteşte un electron încărcat negativ, fig.14.

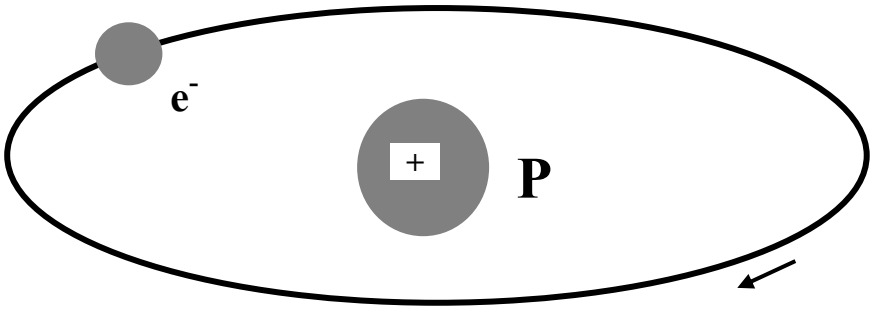

Fig.15. Electronul în jurul nucleului

Din punct de vedere electric, electronul şi protonul au sarcini egale în valoare absolută: 1,60210 **.** 10^{-19} coulombi, ceea ce şi explică caracterul neutru al atomului. **Electronul se mişcă în atom pe orbite determinate.** De ce se mişcă atomul? Cine-i dă impulsul energetic? Nu ştim. Ştim doar că se mişcă

[51] Bunătatea sau răutatea spiritului sunt manifestări generate de sufletul acelui spirit, deoarece orice corp spiritual are asociat şi un corp sufletesc. În planul terestru, material, celor două li se mai asociază si cel de al treilea, care este corpul fizic.

totdeauna numai pe orbite precis determinate, iar în mişcarea pe aceste orbite nu se pierde şi nici nu se câştigă energie. Şi acesta este un mister pentru oameni şi de neînțeles pentru puterea lor de a raționa. Trecerea electronului de pe o orbită pe alta, conform celui de-al doilea postulat al lui Bohr se face cu absorbția sau emisia unei cuante de radiație, de energie.

$E = h\nu$,

în care ν (Niu) este frecvența radiației absorbite sau emise, iar h este constanta lui Planck. Mai concret, în stare normală electronul atomului de hidrogen se află pe orbita K. Aceasta este *starea fundamentală* din care nu poate fi scos decât sub influența unui factor extern, cum ar fi excitarea atomului cu radiație electromagnetică. În acest caz, electronul poate *absorbi* o cuantă de radiație (un foton) de frecvență $\nu = \frac{En - E_1}{h}$, după care va trece (datorită surplusului de energie) în starea cu numărul cuantic principal n_1. Recăderea electronului de pe orbitele superioare spre cea fundamentală, ceea ce înseamnă dezexcitarea atomului, se petrece cu emisie de energie, de fiecare dată la trecerea de pe o orbită superioară pe alta inferioară *numai* cu emiterea unei *singure* cuante.

Atomul ne ascunde multe taine. În interiorul lui se află nucleul. Ce este acesta? În mare putem spune: un „sâmbure" central compus din protoni şi neutroni, în care este concentrată, practic, toată masa atomului.

Nucleul este încărcat electric pozitiv (sarcina protonilor fiind pozitivă), fiindcă neutronii… sunt neutri! În nucleu, protonii şi neutronii stau laolaltă şi nu se "împrăştie", deşi – conform reprezentărilor electromagnetismului – ne existând o sarcină de semn contrar care să atragă sarcina pozitivă a protonilor, aceştia ar trebui, datorită respingerii reciproce, să migreze din nucleu.

Nu mai vorbim despre neutroni, care – neavând deloc sarcină electrică – ar trebui să fie complet independenți şi să se comporte după bunul lor plac! Şi, totuşi, nu aşa se întâmplă. Atât între protoni, cât şi între neutroni, se exercită un gen de forțe de atracție de tip special, cu o „tărie" considerabilă, fără analog în fizica clasică, ***forțele nucleare.*** Acțiunea acestor forțe se transmite prin intermediul altor particule, de schimb, care joacă rolul unor „agenți de legătură", fără să existe ca atare în nucleu: *mezonii.* Dacă vreți, *nucleonii* (cum se mai numesc cu un cuvânt protonii şi neutronii) participă la un fel de „joc cu mingea", în care mezonii (pe post de minge) sunt schimbați continuu, într-un ritm atât de rapid încât scapă puterii noastre de reprezentare obişnuită.

Este greu de imaginat o asemenea situație de pe poziții clasice: există particule intermediare, care „se văd" şi nu prea, dar care „ajută" la menținerea legăturii dintre nucleoni…În fizica atomilor un rol foarte important îl au procesele virtuale. Putem afirma că toate interacțiile din natură se realizează pe baza unor procese virtuale. În termeni generali, interacțiile reprezintă un proces de influențare reciprocă dintre două corpuri. Astfel, la nivelul atomului principala interacție este cea electromagnetică; trecând pe treapta imediat următoare, la nivel nuclear, pe lângă interacția electromagnetică (al cărei rol devine secundar), apare o interacție specială, foarte puternică şi acționând pe distanțe scurte, denumită interacția tare (nucleară); în fine, coborând încă o treaptă intrăm în domeniul subnuclear (al particulelor elementare), unde – alături de cele două tipuri de interacții menționate - există şi un al treilea, interacția slabă, răspunzătoare de aproape toate dezintegrările.

Iată schema scării distanțelor:

- interacții electromagnetice 10^2; rază de acțiune ∞;
- interacții slabe 10^{-11}; rază de acțiune 10^{-11} cm;
- interacții gravifice 10^{-38}; rază de acțiune ∞

Urmărind istoricul noțiunii de particule elementare, constatăm că s-e încearcă să se găsească diviziuni din ce în ce mai mici, pentru a se ajunge la „cărămida ultimă”. Din aproape în aproape s-a descoperit o întreagă lume care populează profunzimile materiei: atomi, nuclee, particule elementare (electroni, protoni, mezoni, fotoni, leptoni, barioni, etc.) şi… încă „ceva” ce se conturează tot mai mult – **quarkurile.**

Studiind scara energiilor din domeniul particulelor elementare, constatăm că stările cuantice superioare nu se mai pot diferenția şi spectrul discret este înlocuit de unul continuu, deoarece fenomenele încep să nu mai varieze cu energia (şi impulsul) sub formă discretă din domeniul în care particulele se combină între ele şi formează rezonanțe. S-a demonstrat teoretic că la asemenea valori ale energiei (100 MeV[52] – 3 GeV[53]) *factorul de formă* sau *funcția de transfer* cum i se mai spune în mod obişnuit F (E,p) nu depinde decât de raportul p/E, deci de o variabilă fără dimensiuni, independentă de energie. Faptul a fost observat, de o manieră convingătoare la toate cele trei tipuri de interacții (slabă, electromagnetică şi tare) şi se spune că „în regiunea energiilor foarte mari, asimptotice, există o invarianță de scară dacă are aceleaşi proprietăți, aceeaşi structură, ori care ar fi scara la care se raportează.

Cum se poate interpreta aceasta: prin absența unei structuri sau printr-o independență a structurii interacțiilor cu energia? Căci din momentul în care energia nu mai are nici un rol în „regiunea asimptotică” a marilor energii, se poate concepe o structură uniformă a materiei, cu proprietăți specifice, sau manifestarea unui alt tip de energie imperceptibilă prin mijloacele raționamentelor clasice. Aici se află zona de tranzit între materie şi sufletul agregat cu spiritul. De aici în acolo, energiile cu care operează spiritul nu ne mai sunt suficient cunoscute, singurele posibilități fiind acelea conferite de spectrul vibrațiilor spirituale (INFO), percepute în planul fizic sub forma de cuante electromagnetice, din care ochiul omenesc le vede (percepe) doar pe cele luminoase. Pentru a înțelege de ce spiritul se lasă perceput de om sub formă de lumină, vom descrie în continuare câteva proprietăți ale luminii, indiferent că aceasta este produsă prin încălzirea unui corp până la incandescență sau prin excitarea atomilor acelui corp. În orice situație, lumina degajată de un corp reprezintă forma perceptibilă prin recepție retiniană a spiritului acelui corp.

Trebuie precizat în acest moment că materia, sub orice formă s-ar afla, de la atom şi până la o galaxie sau un roi de galaxii, deci întregul univers se scaldă în câmpul de energie al Universului Spiritual din care abstrage o anumită masă pe care o converteşte într-o particularitate[54]. Pornind de la studiul planului material în intimitatea sa cea mai profundă, fizicienii s-au apropiat de granița dintre acesta şi celelalte planuri: astral şi spiritual, constatând că acestea coabitează într-un parteneriat care se subordonează unor legi total diferite de legile fizice obişnuite. Astfel s-a născut fizica cuantică iar structurile întâlnite au primit numele de particule elementare. Deoarece comportamentul acestora ieşea din firescul obişnuit, adjectivele care defineau caracterul acestui comportament au căpătat denumiri specifice planurilor sufletesc şi spiritual.

Astfel fizicianul Murray Gell-Mann, pentru domeniul de graniță al realului a introdus noi termeni fizici pentru anumite proprietăți ale particulelor elementare cum ar fi: Strangeness (stranietate) şi Charm (farmec), iar pentru procese din microfizică ce par imposibile li s-au dat denumiri cum ar fi: „interzise”. În cosmos sunt nebuloase luminoase care radiază „lumină interzisă”. Stranietatea şi farmecul reprezintă calitățile acestor particule de a efectua acțiuni şi a produce evenimente care nu pot fi explicate prin fizica clasică. Pentru a înțelege fenomenele care prin manifestare transcend

[52] Mega electron volți;
[53] Idem ca la punctul 18.
[54] Această particularitate poate lua orice formă din Universul Structurilor (om, piatră, pom, animal, înger, heruvim, serafim, arhanghel, etc.,etc.,etc.)

lumea materială se impune o abordare dincolo de fizica clasică şi studierea acestora cu ajutorul metafizicii.

Aşa cum a spus, lumina este forma materială perceptibilă, de către ochiul omenesc, a exprimării spiritului, această formă reprezentând partea de interfață dintre ansamblul câmpurilor de vibrație electromagnetică al materiei şi spirit. Prin descrierea luminii vom înțelege cum fotonii se produc sub acțiunea unei energii, care în cazul spiritului este câmpul INFO produs de cuantele tahionice, care nu mai sunt energie ci deja, forma cea mai subtila a ființării, informația. Lumina reprezintă o radiație electromagnetică cu lungimea de undă cuprinsă între aproximativ 4.000 şi 7.000 Ä (angstromi)[55], care impresionează retina ochiului uman.

Radiațiile electromagnetice având lungimile de undă mai mari decât 7.600 Ä (până la aproximativ 300 µ) aparțin domeniului infraroşu şi poartă numele de radiații infraroşii, iar cele cu lungimile de undă mai mică de 4.000 Ä (până la aproximativ 100 µ) aparțin domeniului ultraviolet şi se numesc radiații ultraviolete. În teoria cuantică, lumina este o undă electromagnetică emisă în urma unor procese atomice (excitarea şi dezexcitarea atomilor, ionilor, moleculelor) sub forma unor cuante (fotoni) de energie ***hv***. Interacția ei cu substanța (reflexie, refracție, absorbție, difuziune, polarizare, etc.) reprezintă, la scară atomică, un proces de interacție între câmpul electromagnetic al undei şi microcâmpurile electromagnetice ale sistemelor atomice şi electronice din interiorul substanței. Nu vom intra acum în descrierea fizico-matematică a detaliilor asupra formelor pe care le pot lua câmpurile electromagnetice, cu precădere lumina din spectrul vizibil, în interacția cu materia, acestea putând fi găsite în descriere detaliată în orice manual de fizică, suficient de elaborat.

Revenind la reprezentarea produsului corpului spiritual – gândul - ca undă şi corpuscul, putem enunța clar că Spiritul interacționează prin câmpurile de informație care generează vibrația electromagnetică cu materia şi poate fi perceput de corpul fizic sub formă de lumină. Deci, **lumina este reprezentarea vizibilă a spiritului!!** Din acest moment putem cuantifica acest al treilea corp al entității umane, definindu-i toate atributele prin componente analogice.

9. TEORIA MORFOGENETICĂ

Teoria morfogenetică [TM], încă de la descoperirea ei de către Rupert Sheldrake, a suscitat vii controverse. Reacțiile în lumea ştiințifică au fost atât de aprinse încât unii savanți au fost chiar de părere ca "Sheldrake pune magia înaintea ştiinței şi poate fi condamnat în exact acelaşi limbaj în care Papa l-a condamnat pe Galileo şi pentru acelaşi motiv. Este erezie." Dincolo de aceste opinii" care nu mai păstrează nimic ştiințific în ele şi care ne amintesc mai degrabă de diverse închistări şi dogme religioase, TM şi-a dovedit până acum, în foarte multe cazuri valabilitatea şi, pentru cel cu mintea deschisă reprezintă un instrument foarte prețios prin intermediul căruia pot fi explicate o serie întreagă de fenomene şi, mai mult decât atât, pot fi chiar generate şi stabilizate altele.
Sheldrake fiind de profesie biolog, a fost uimit de anumite fenomene din lumea ființelor vii, care nu puteau fi explicate în niciun fel până la el. Vom descrie aici două experimente celebre care au dus la fundamentarea acestei teorii. În primul dintre ele, profesorul William McDougall de la Harvard testa în 1920 inteligența şoarecilor. Pentru aceasta a folosit un labirint prin care şoarecii trebuiau să treacă, pentru a găsi hrana. În experiment se nota timpul în care şoarecii reuşeau să ajungă la hrană. Spre uimirea lui, a constatat că pe măsură ce apăreau noi generații de şoricei, timpul mediu în care aceştia ajungeau la hrană devenea tot mai mic, astfel încât generația a 20-a de şoareci ajungea, în medie, la hrană de zece ori mai repede decât prima generație. A fost ca şi cum o învățătură a celor adulți se transmitea la copii. McDougall ştia, la fel ca noi toți, că genetic nu se poate transmite

[55] Ängstrom = unitate de măsură pentru lungimi de undă egală cu a zecea milioana parte dintr-un milimetru (10^{-3} cm).

învățătura, decât poate cel mult anumite instincte. De aceea, rezultatele sale au fost tratate cu mult scepticism. Pentru a-l contra pe McDougall, o echipă de oameni de ştiinţă din Edinburgh a duplicat experimentul, folosind exact acelaşi labirint ca şi McDougall. Rezultatele lor au fost şi mai uluitoare: prima generaţie de şoareci a parcurs labirintul aproximativ în acelaşi timp ca generaţia 20 a lui McDougall, iar unii dintre şoricei au găsit drumul aproape imediat, mergând direct la ţintă. În acest caz explicaţiile genetice puteau fi eliminate din start şi la fel şi alte explicaţii bazate pe urme de miros, feromoni etc. Cu toate acestea, experienţa cunoştinţele) şoriceilor de la Harvard a trecut oceanul, ajungând la cei din Anglia, fără să existe nici o explicaţie fizică pentru aceasta. Un al doilea experiment a avut loc în 1952 pe insula Koşhima, unde o specie de maimuţe (Macaca Fuscata) a fost observată timp de 30 de ani. La un moment dat cercetătorii au început să ofere maimuţelor fructe dulci, aruncate în nisip. Maimuţelor le plăceau foarte mult fructele, dar trebuiau să le mănânce acoperite cu nisip, ceea ce era neplăcut pentru ele.

La un moment dat, o femelă de 18 luni numita Imo, a descoperit că putea rezolva problema spălând fructele într-o apă din apropiere. Imo i-a arătat aceasta mamei ei. Totodată colegii ei de joacă au învăţat aceasta şi şi-au învăţat şi familiile cum să facă. Oamenii de ştiinţă au asistat la felul în care, din ce în ce mai multe maimuţe au învăţat cum să spele fructele în apă. Între 1952 şi 1958, toate maimuţele tinere din colonie au învăţat spălatul fructelor. Doar unele dintre maimuţele adulte, care au imitat copiii, au aplicat şi ele acest procedeu. Celelalte maimuţe adulte au continuat să mănânce fructele pline de nisip. Apoi ceva uimitor s-a întâmplat: de la un anumit număr de maimuţe care îşi spălau fructele, brusc fenomenul a luat o amploare explozivă. Dacă dimineaţa doar o parte din maimuţe foloseau această cunoaştere, seara aproape toate maimuţele deja spălau fructele. De asemenea alte colonii de maimuţe din alte insule, precum şi maimuţe de pe continent, au început aproape imediat să-şi spele fructele. Nici în acest caz nu a putut fi găsită o explicaţie convenţională, cum cunoaşterea s-a răspândit aşa de repede, trecând apa, fără să fi existat contacte directe între diversele colonii de maimuţe. Rupert Sheldrake, analizând aceste cazuri, a avansat ideea unor câmpuri morfice (sau formatoare, generatoare), care aveau rolul de a menţine cunoaşterea oricăror fenomene, nu doar din lumea vie, ci şi din cea minerală sau chiar cuantică. El a postulat că aceste câmpuri înregistrau într-un anumit fel toate informaţiile despre diverse evenimente, iar apoi exercitau o influenţă formatoare asupra tuturor fiinţelor sau obiectelor similare, cu cele care au generat evenimentele respective, astfel încât noile evenimente să se încadreze oarecum, în noul tipar.

Am putea să asemănăm aceste câmpuri morfice [CM] cu un fel de matriţe în care este turnat metalul topit pentru ca să ia forma respectivă. O comparaţie şi mai bună este cu pământul peste care plouă. Iniţial acesta este perfect plan, dar apoi apa începe să sape mici şanţuri prin care se poate scurge mai repede. Gradat aceste şanţuri se adâncesc şi din ce în ce mai multă apa curge pe acolo. În comparaţia noastră, şanţurile sunt noile câmpuri morfice create, care creează obişnuinţa ca evenimentele să se petreacă predominant într-un anumit fel şi nu în altul. În linii mari, teoria morfogenetică explică mult mai aprofundat şi extinde ceea ce noi numim "obişnuinţă". Din momentul postulării ei, teoria morfogenetică s-a dovedit imediat un instrument excepţional. Deja puteau fi explicate o serie întreagă de fenomene, din cele mai diverse domenii. De exemplu, în psihologie aplicabilitatea a fost imediată, şi de fapt TM s-a potrivit perfect cu alte descoperiri din acest domeniu, cum ar fi teoria subconştientului colectiv a lui C.G. Jung, sau şi mai complex, teoria memoriei colective, teoria memoriei universale, sau câmpul Akaşic unde sunt stocate toate informaţiile fiinţării trecute, prezente şi viitoare, mai bine spus, toate informaţiile din potenţial translatate în dinamică.

În cercetările sale, Jung a descoperit anumite fenomene stranii, care nu puteau fi explicate dacă nu ar exista un gen de conexiune între membrii aceleiaşi specii sau, destul de greu observabil, conexiuni între toate formele de existenţă. De exemplu Jung, a descoperit că unii eschimoşi aveau vise cu şerpi sau păianjeni, deşi aceştia nu există în cercul polar şi nici nu existau alte surse de unde să afle eschimoşii despre existenţa lor. De fapt, nici eschimoşii în cauză nu ştiau ce visează, dar când desenau imaginile respective, cineva putea recunoaşte imediat despre ce era vorba. Astfel Jung, a

postulat ideea unui subconştient colectiv la care fiecare membru al speciei este mai mult sau mai puțin cuplat şi, prin intermediul căruia are acces la o serie întreagă de cunoştințe, arhetipuri şi obiceiuri. Acest subconştient colectiv corespunde parțial câmpurilor morfice din teoria morfogenetică. Totodată au putut fi explicate performanțele sportivilor, care cresc în mod vizibil de la o generație la alta, deşi structura biologică a omului este oarecum constantă şi chiar în epoca modernă decade datorită alimentației nesănătoase, sedentarismului şi ruperii față de natură precum şi de ritmurile ei normale. Această creştere a performanțelor nu poate fi pusă doar pe seama antrenamentului, fiindcă ea se manifesta încă de la vârste fragede, la care copii mici dau dovadă de performanțe mult mai bune decât cei din trecut. În acelaşi fel în şcoli, programa şcolara devine din ce în ce mai încărcată şi copiii asimilează din ce în ce mai multe cunoştințe.
Dacă un copil, chiar numai acum câțiva zeci de ani, ar fi trebuit să învețe în ritmul unuia modern, foarte greu ar fi putut face față. În acest fel se explică foarte simplu şi ceea ce face ca anumite şcoli "cu tradiție" să genereze mult mai uşor elevi cu rezultate excepționale pe plan şcolar.

De fapt, această "tradiție" este rezultatul unui câmp morfic structurat în timp la acea şcoală şi care permite celor care se integrează în el să dispună de el aproape imediat, deşi subconştient, de rezultatele înaintaşilor săi.

Câmpurile morfice (sau morfogenetice) se manifestă şi la nivel de comunități umane sau de țări. Chiar între doua țări vecine pot exista unele diferențe morfice mari, care generează modele specifice de comportament. De exemplu, englezii sunt vestiți pentru calmul lor, latinii pentru "sângele fierbinte", francezii ca fiind romantici, japonezii ca fiind în general mai corecți şi muncitori, germanii mai rigizi şi atenți la detalii etc. Aceste diferențe creează ceea ce se numeşte "egregor" național şi care reprezintă o matrice formatoare pentru indivizii unui neam. Între egregorul unui neam şi cultura şi tradiția sa, există o dependență biunivocă: pe de-o parte tradiția şi cultura fac să se structureze un egregor specific, iar pe de altă parte acest egregor transmite prin câmpuri morfice generațiilor următoare, obişnuința de a se încadra în aceeaşi cultură, religie, obiceiuri etc. Mulți turişti sau emigranți constată în mod direct aceste diferențe de obiceiuri, mentalități şi comportamente care sunt puse în mod simplist doar pe seama culturii acelui popor, dar care de fapt sunt structurate de egregorul specific națiunii respective. În domeniul biologiei, TM a făcut posibilă apariția unor teorii şi descoperiri de ultimă oră, descoperiri care țin de frontierele ştiinței şi care, de fapt, au făcut să apară controverse foarte aprinse pe marginea ei. Astfel, o ființă vie nu mai este doar un ansamblu biologic, material, ci este cuplată la un câmp morfic mult mai general şi care este de natura energetică, vibratorie, particularizată pe zone geografice. Aici trebuie să ne înțelegem bine: TM nu postulează direct existența sufletului ca entitate bine definită, ci se referă la un câmp energetic transindividual, o formă de exprimare a obişnuinței colective, în care se încadrează fiecare individ, atât fizic cât şi psihic. De fapt, este vorba despre un câmp informațional universal, particularizat aşa cum am precizat mai sus, pe zone geografice, datorită specificității emisiilor mentale de tipul telepatic al grupului sau grupurilor care au acelaşi timbru de vibrație sau temperatură de culoare a gândurilor. Sheldrake a constatat în mod corect că, pentru ca un câmp morfic să poată acționa, este necesar ca în organismul viu, încă de la nivel celular, să existe structuri care recepționează informațiile respectivului câmp morfic. Totodată este necesar să existe structuri emițătoare, care prin diverse acțiuni fizice (respectiv emisia fotobionilor din AND) să influențeze - în sensul structurării lor - diverse câmpuri morfice. De fapt, conform descoperirilor din fizica cuantică, chiar particulele subnucleare sunt supuse unor câmpuri morfice specifice şi, astfel, interacțiunea dintre materie, energie şi informație se desfăşoară la orice scară din Creație.

Sheldrake chiar a avansat o teorie şi mai surprinzătoare şi, anume faptul că ADN-ul uman nu este în mod intrinsec depozitarul informației structurante pentru o ființă, ci mai curând un fel

de antenă de emisie-recepţie pentru câmpul morfic înconjurător, care de fapt depozitează această informaţie.

De exemplu, la ora actuală nu se poate explica genetic cum dintr-o celula sanguină poate apărea un organism complet, în loc să apară doar o colonie de celule sanguine, iar dintr-o celulă musculară, iarăşi apare un organism complet, cu toate genurile de celule specifice şi nu doar o colonie de celule musculare. Ştim că ADN-ul păstrează în fiecare celulă o informaţie genetică completă pentru întregul organism, dar nu ştim cum sunt luate deciziile ca, de exemplu, dintr-o celulă de un gen să se activeze genele necesare pentru ca ea să se duplice în alta de un gen diferit, sau de acelaşi gen. Pe această capabilitate se produce clonarea. De ce într-un organism adult celulele musculare se vor divide tot în celule musculare şi nu în neuroni, de exemplu? Totodată nu ştim ce face ca celulele să ştie când au atins nivelul de diviziune necesar şi să nu se mai dividă aşa de mult… De exemplu, care sunt factorii care opresc dezvoltarea de creştere a celulelor hepatice, oprind astfel ficatul să crească nemăsurat de mult? Este ca şi cum celulele ar şti sau ar afla de undeva, că ficatul a ajuns la dimensiunea şi forma lui corectă şi atunci se generează doar o activitate de întreţinere la nivelul acestuia şi nu una de creştere. TM explică foarte simplu aceste aspecte stipulând faptul că informaţiile structurale sunt înregistrate, de fapt, într-un câmp morfic care acţionează asupra tuturor proceselor biologice. ADN-ul devine astfel, în special, un receptor (e drept, foarte complex) pentru câmpuri morfice care sunt mult mai complexe şi care păstrează mult mai multă informaţie decât ar fi capabil doar ADN-ul singur s-o facă. Dacă o fiinţă vie ar fi o construcţie, am putea compara ADN-ul cu executanţii simpli care lucrează la acea construcţie, iar câmpurile morfice cu echipa formată de proiectanţii şi inginerii constructori.

În mod evident o asemenea teorie revoluţionară, care plasează centrul de greutate al deciziilor într-un plan informaţional, nu putea fi pe placul celor mai mulţi savanţi, la fel cum multe dintre concluziile mecanicii cuantice rămân pentru cei mai mulţi oameni, ceva mai mult de domeniul paradoxurilor, decât ca fenomene capabile să ne facă să ne revizuim integral concepţia asupra Universului şi asupra propriei noastre vieţi. Altă aplicaţie uimitoare a TM este în domeniul anumitor aspecte considerate "paranormale", şi care ţin în special de influenţa gândirii şi a emoţiilor asupra materiei. Prin TM multe dintre aceste fenomene pot fi explicate chiar foarte uşor. Ţinând cont că ADN-ul şi în general materia este şi un emiţător care poate structura câmpuri morfice specifice, concluzia imediată este că o fiinţă vie poate emite informaţii morfice (deci structurante, generatoare), care să acţioneze asupra altor fiinţe sau a materiei în general. Gândul este un câmp morfic ce se transmite pe frecvenţă telepatică în câmp tahionic. Deasemenea sugestia şi hipnoza funcţionează tot cu ajutorul câmpurilor morfice. Chiar şi autosugestia reprezintă un gând propriu, excitat de o cuantă morfică incidentă ce intră în acord rezonant cu frecvenţa gândului şi acţionează asupra întregii entităţi umane. Informaţia fiind diferită de energie prin faptul că este superioară acesteia, fiind ultima treaptă a evoluţiei Universului, reprezintă integral Spiritul. Deci informaţia este spirit. Porneşte de la acesta către suflet, căruia îi stimulează personalitatea reprezentată de Emoţie, iar aceasta la rândul ei se structurează complet cu ajutorul colaborării (după un algoritm dezvoltat la capitolul Suflet) Senzaţiilor stimulate de Informaţie. Implicit senzaţia declanşează Sentimentul, iar mai departe aceasta stârneşte Dorinţa care reprezintă starea incipientă a voinţei.

La ora actuală se ştie că cei care ţin plante şi le iubesc foarte mult, vorbesc cu ele şi le mângâie, fac ca aceste plante să se dezvolte foarte frumos, parcă percepând atmosfera favorabilă de care au parte. Puţini ştiu însă că aceste diferenţe de dezvoltare pot fi obţinute şi de la distanţă, pur şi simplu gândindu-ne cu iubire la planta sau la fiinţa respectivă. Astfel, gândirea noastră structurează un câmp morfic benefic, care constituie un tipar de dezvoltare armonioasă pentru acea fiinţă sau, dimpotrivă, un gând entropic, distructiv chiar şi numai ca probabilitate, poate produce daune foarte mari fiinţei avută ca ţintă mentală. De exemplu, foarte frecvent, de multe ori părinţii sunt îngrijoraţi

că unul sau altul din copiii lor se pot îmbolnăvi, sau presupun că aceştia suferă de ceva. Ei bine, acest gând negativ se transmite pe o frecvenţă telepatică în câmp morfic, şi generează încet dar sigur afecţiunea sau afecţiunile gândite. Tocmai acesta este înţelesul sintagmei « Gândeşte pozitiv » ! În toate aceste cazuri, efectele nu mai pot fi explicate doar prin interacţiuni de tip fizic, ci se necesită introducerea mentală a unor interacţiuni de ordin energo-informaţional, vibratoriu. De fapt, efectele gândirii focalizate asupra materiei şi chiar a destinului sunt foarte bine cunoscute încă din antichitate, în toate colţurile lumii. Există diverse proverbe foarte inspirate, de exemplu: "Obişnuinţa este cea de a doua natură" sau "Dacă semeni o obişnuinţă, culegi un destin".

O mare parte din ceea ce numim "destin" sau "soartă" este de fapt un ansamblu de câmpuri morfice care ne ghidează într-un anumit fel. Astfel, o fiinţă care se încadrează pe frecvenţa de rezonanţă a acestor câmpuri, va avea tendinţa să acţioneze predominant conform lor şi deci, să aibă o direcţie specifică în viaţă. Toate fiinţele geniale în schimb au avut calitatea de a şti, încă de la o vârstă fragedă, ceea ce îşi doresc în viaţă. Această pre-ştiinţă venea sub forma unei idei sau imagini care se repetă predominant. De exemplu, un viitor dansator de excepţie îşi dorea foarte mult să danseze pe scenă şi se vedea mai mereu în această postură. Aceasta gândire focalizată, a generat în timp un câmp morfic specific celui ce l-a generat mental, corespunzător temperaturii de culoare a gândului personal, care l-a determinat pe acel om să devină ceea ce dorea, să intre în acord rezonant cu câmpul informaţional universal sau planul akaşic şi în acelaşi timp a făcut ca şi alte câmpuri morfice secundare acordate pe frecvenţa dansatorului, unele generate de alte fiinţe umane şi care se găsesc « stocate » în acelaşi plan informaţional universal, să se supună acestui tipar, care era mult mai puternic prin accesare directă şi permanentă şi chiar insistentă.

Astfel, teoria morfogenetică validează în mod ştiinţific modalitatea prin care comportamentele sau chiar gândurile noastre modelează "destinul", prin câmpuri morfice specifice generate de către ele. De fapt, pur şi simplu aceste comportamente fac să apară tiparele şi căile care au tendinţa de a fi urmate şi mai departe, nu doar ca model de gândire ci şi ca realitate fizică. Trebuie doar ca în dezvoltarea sa, CM (Câmpul Morfic) să atingă o intensitate specifică, un gen de "masă critică" sau intensitatea de rezonanţă stabilită prin frecvenţa de acord si amplitudinea echivalentă, pentru a-i permite să se manifeste concret în planul fizic. Analogic este la fel cum într-o şcoală nu ajunge ca un singur elev să fie genial pentru ca acea şcoală să fie de renume, ci este necesar ca un anumit număr de elevi să aibă rezultate foarte bune, pentru ca acel CM generat să fie suficient de puternic şi pentru viitorii elevi care vor învăţa acolo. Devine astfel posibil pentru o fiinţă umană să-şi transforme destinul în bine chiar la un mod radical, dacă acţionează cu suficientă[56] energie în sensul modificării câmpurilor morfice mai vechi (care pot să-i fie defavorabile), pentru a structura astfel câmpuri morfice noi, mai puternice, şi care să o ghideze în direcţia dorită. Mai există încă multe alte domenii de aplicare a teoriei morfogenetice, de exemplu găsirea unor modalităţi de acţiune pentru a favoriza ceva nou şi mai evoluat decât vechile forme, modele sau tipare, explicarea unor fenomene fizice sau psihice în funcţie de contextul în care au loc.

Este cunoscut de către iniţiaţii din toate timpurile, chiar din vremuri imemoriale, faptul că un gând, structurat pe o anumită intensitate şi frecvenţă, de exemplu un gând despre o acţiune puţin rea, mai rea sau chiar foarte rea, ca şi un gând (îl vom numi gândul iniţial) despre o acţiune bunicică, bună sau foarte bună, porneşte din mentalul omului (nu voi descrie acum tehnica emisiei printr-un tip de antenă specifică) şi accede imediat în planul informaţional, planul sau câmpul akaşic. Aici se asociază cu gânduri de aceeaşi frecvenţă şi intensitate şi constituie o forma gând-informaţie de o valoare şi o capacitate mult superioară gândului iniţial. Gândul iniţial care păstra, la început, personalitatea emiţătorului, se transformă acum într-o nouă entitate energo-informaţională, numită

[56] Tehnica stimulării şi amplificării energiei de abstragere din akasha a câmpurilor morfice, se va descrie în detaliu în partea a doua a lucrării ORTOONTICA.

EGREGOR. Această entitate devine de-sine-stătătoare şi va acţiona, cu precădere, asupra zonei teriene de unde a fost generată. Un exemplu concret: dacă din cauza unor **situaţii** oarecare un grup de oameni ce poate fi foarte mare gândeşte duşmănos şi chiar revoluţionar faţă de situaţia dată, imediat în planul astral, pe frecvenţa akaşică va apare egregorul ce se configurează exact cu **« temperatura de culoare »** a sumei gândurilor iniţiale, pornite din mentalul grupului emiţător. De regulă, acest egregor, hrănit şi stimulat în continuare de emisiile mentale ale persoanelor angrenate în lupta cu **situaţia,** va acumula energie din ce în ce mai multă şi cum ştim că orice tip de energie ce depăşeşte « masa critică » se condensează în materie, şi acest egregor se va materializa, întrupându-se într-o persoană pe care şi-o alege dintr-un embrion ce se pregăteşte să se dezvolte şi să se nască. Asemenea egregori întrupaţi au fost la vremea lor (îi amintesc pe cei din zilele noastre) Torquemada, Napoleon, Stalin, Hitler, Pol Pot, Ceauşescu, Mao-Tze-Dung etc.,etc.,etc. În corporalitate, egregorii acţionează direct şi insistent pe arii din ce în ce mai largi ale Terrei, până ce un alt egregor, născut din mentalul colectiv al minţilor adverse, îl va înfrunta pe primul până îl va distruge, deoarece aceasta a fost comanda primită de la mulţimea ce la generat.

Cu cât mulţimea oamenilor ce acţionează congruent cu mentalul lor (forme gând energo-informaţionale) este mai mare, cu atât forţa egregorului va fi mai mare şi, de foarte multe ori, se poate întoarce împotriva celor ce l-au generat (creat) deoarece a fost captat de un alt câmp energo-informaţional mai puternic decât primul şi a fost deturnat spre porniri ostile faţă de creatorii primari. Principial, fără a aborda elementele de tehnologie specifică, dată fiind periculozitatea acestora dacă sunt utilizate de grupuri organizate în interesele lor bine definite, aceasta este modalitatea prin care specialiştii şi cu precădere iniţiaţii, folosesc **manipularea prin diversiune** (sintagma se situează dincolo de conotaţia ei aparent reprobabilă). A acţiona în acest mod nu este foarte complicat. Ceea ce trebuie cunoscut foarte bine şi în detaliu, este softul sau programul structurat pe elemente de compoziţie după care se poate acţiona.

Dar aşa cum am mai spus, aceste detalii consistente nu pot fi puse la îndemâna vulgului, acestuia nerămânându-i decât postura de a acţiona la o comandă dată subliminal, el (vulgul) considerând că acţionează din proprie iniţiativă. Ştiut fiind că nu există acţiune colectivă spontană pe o determinare congruentă, sau altfel spus pe o polarizare vectorială, este evident faptul că, acţiunea a avut o generatoare. Deşi teoria morfogenetică este încă în tinereţile sale, căile de cercetare şi rezultatele obţinute încă de pe acum sunt excepţionale şi o fac să fie un instrument foarte preţios pentru toţi cei capabili să îi pună în aplicare întregul potenţial.

10. SUFLETUL

Reprezintă cea de a doua structură a entităţii umane, situată între corpul fizic şi cel spiritual. Planul existenţial şi în care se manifestă Sufletul, mai este cunoscut şi sub denumirea de planul ASTRAL. Ne vom opri pentru a detalia caracteristicile acestui plan, deoarece această explicare amănunţită ne dă putinţa să înţelegem comportamentul omului în viaţa de zi cu zi şi explică fenomenele psihice pe care acesta le trăieşte. În metafizică, din punctul de vedere al caracterului vibraţiilor, planul Astral se împarte în trei nivele: Astralul inferior sau al vibraţiilor joase, Astralul mijlociu sau al vibraţiilor medii şi Astralul superior sau al vibraţiilor înalte. Sub acest aspect se impune a face precizarea că sintagma „vibraţii joase, medii sau înalte” nu înseamnă numai frecvenţă (număr de vibraţii sau oscilaţii în unitatea de timp - Ångströmi[57]) şi amplitudine, ci se referă şi la temperatura de culoare (T_c) a acestora, temperatura ce se măsoară în Kelvini. Astfel că, vibraţiile joase au o temperatură de culoare scăzută, specifică culorilor sumbre, întunecate, chiar negre. Partea

[57] ANGSTROM = Unitate de măsură pentru lungimi de unda egala cu a zecea milioana parte dintr-un milimetru.

cea mai de jos a planului este neagră. Se deschide încet-încet şi ajunge ca în planul vibraţiilor medii, temperatura de culoare să înceapă de la cenuşiu închis, ajungând în partea de sus la luminos. De la acest stadiu trecem în planul vibraţiilor înalte care încep cu temperatura de culoare albă, urmând cea strălucitoare şi culminând cu cea orbitoare. Nu intrăm în detaliile matematice ale temperaturilor de culoare şi de strălucire, deoarece am complica foarte mult relaţia empatică a cititorului cu vibraţia energetică a conţinutului acestui text. Desigur că, adjectivele folosite exprimă sub forma unor figuri de stil realitatea, fiind absolut imposibil să găsim în limbajul cunoscut, termeni de comparaţie pentru caracterul complex al planurilor vibratorii. Sufletul (Astral) se manifestă ca proiecţie individualizată a spiritului coordonat de conştiinţă şi este transgresat în planul energetic pe un câmp vibratoriu cuprins între valoarea de 4 şi 60 herţi (Hz) structurat perceptiv de către corpul fizic, pe 4 paliere de frecvenţă: **Delta 4 Hz; Teta 4 – 7 Hz; Alfa 7 – 14 Hz şi Beta 14 – 60 Hz.** Se manifestă prin reacţii emoţionale (IE) sub imperativul a trei forţe coordonatoare: senzaţie, sentiment, dorinţă şi se exprimă prin reacţii emoţional-volitive în comportament. Senzaţia se alimentează cu energie de tip PRANA, sentimentul cu energie de tipul FOHAT, iar dorinţa cu energie de tipul KUNDALINI. Emoţia, ca produs al celor trei tipuri de forţă, generează o energie de tipul MANA şi este rezultatul raportului dintre senzaţie, sentiment şi dorinţă se măsoară în Unităţi de Conştienţă (U.C.), raportate la o scală de la 1 la 100. Pentru a înţelege cum „funcţionează" sufletul, vom defini cele trei forţe coordonatoare şi cele trei energii care constituie „hrana" sufletului, indiferent de planul de vibraţie (temperatura de culoare) în care se manifestă acesta la un moment dat. Astfel avem:

Senzaţia (S_z) = Capacitatea de percepere a recepţiunilor transmise prin cele 5 simţuri, aparţinătoare corpului fizic. Se produce în corpul sufletesc sub influenţa spiritului, care este singurul capabil să pună în acţiune conştienţa. Întreruperea relaţiei univoce dintre spirit şi suflet conduce automat la pierderea capacităţii de conştientizare. Lipsa conştienţei se defineşte a fi **starea de comă.** Senzaţia reprezintă cantitatea de energie Prana care circulă pe traseele NADIS (Circuite de transmitere a energiilor subtile, care învăluie traseele nervoase şi pe care se transmite energie electromagnetică).

Se calculează după formula:

$$\mathbf{Sz} = \frac{P.\sqrt{Vnm.Vns}}{G}$$ **unde:**

P = valoarea pulsului;
Vnm = viteza semnalului în nervul motor 60 m^s;
Vns = viteza semnalului în nervul senzitiv 19,4 m^s;
G = greutatea corporală a persoanei în cauză.

Senzaţia este percepută de unul, mai multe, sau de toate cele cinci simţuri, percepţie care se transmite instantaneu sufletului. Aici, anumite energii specifice compun **sentimentul** şi **dorinţa**, respectiv produsul acestora (inclusiv senzaţia) care este **emoţia.** În acest context, spiritul participă la problemele sufletului mai mult sau mai puţin, în funcţie de dezvoltarea proporţională a entităţii umane în toate cele trei corpuri ale sale; **somatic** (fizic), **sufletesc** (astral) şi **spiritual** (divin).

Toate cele trei corpuri care compun entitatea umană şi despre care vorbeşte şi Biblia în 1 Tesaloniceni 5.23, pot fi parţial sau în totalitate, funcţie de voinţa omului, supuse influenţelor divine sau satanice.

Ordinea şi haosul, ca principii aflate în starea de potenţial, sunt percepute doar de către spirit.

Sufletul nu receptează decât manifestarea acestora care se evidenţiază doar în dinamică şi reprezintă efectele ordinii sau ale haosului, percepţii care se traduc la nivelul vibraţiilor sufleteşti sub formă de

senzație plăcută sau neplăcută; sentiment de satisfacție şi bucurie sau tristețe, iubire sau ură, supunere sau revoltă, dorință de manifestare prin dragoste, sau dorință de manifestare prin răzbunare.

Şi într-o formă şi în cealaltă, sau combinațiile dintre acestea două, alcătuiesc emoția.

Sentimentul (S) = Atitudinea corpului sufletesc față de o anumită senzație. Se produce sub influența determinărilor spirituale. Se alimentează cu energia Fohat care circulă pe traseele NADIS.

Se calculează după formula:

S = $\frac{(Ts.Td).10}{Sz}$ **unde:**

Ts = tensiunea sistolică;
Td = tensiunea diastolică

La configurarea stării emoționale contribuie, în cea mai mare măsură, sentimentele care sunt extrem de variate şi ocupă cea mai mare parte a sufletului. Ele sunt de două feluri, catalogate după reacțiile pe care le produc în suflet, fiind raportate la nivelul de vibrație şi la temperatura de culoare a acestei vibrații (rezultate din armonicele vibrației fundamentale), astfel: **pozitive:** bucurie, pace, linişte, încredere, veselie, desfătare, mulțumire, mângâiere, plăcere, satisfacție, armonie, înțelegere, calmitate, seninătate, poftă de viață, dispoziție, încântare, voluptate, bunătate, frumusețe, optimism, generozitate, entuziasm, sinceritate, respect, stimă, devotament; şi **negative:** nelinişte, nerăbdare, supărare, mânie, spaimă, groază, îndoială, regrete, plictiseală, gelozie, ură, invidie, tristețe, răzbunare, indispoziție, îmbufnare, amărăciune, necaz, nemulțumire, scârbă, nenorocire, nevoie, pacoste, răutate, enervare, irascibilitate, nervozitate, urâciune, furie, ranchiună, sarcasm, aroganță, calomnie, violență, agitație, pretențiozitate, egoism, remuşcare, frica, pesimism, descurajare, apatie.

Dorința (D) = Tendința corpului sufletesc de a se manifesta printr-o acțiune. Se concretizează sub determinismul senzației şi sentimentului. Reprezintă făptuirea virtuală a unei acțiuni reale sub influența energiilor Kundalini.

Se calculează după formula:

D = $\sqrt{10.\sqrt{Ts.Td}}$ unde $\sqrt{10} \approx 3{,}1623$ iar $\overline{Tg = \sqrt{Ts.Td}}$ care reprezintă media geometrică între T_s şi T_d.

După ce s-au manifestat senzațiile şi sentimentele, apar dorințele care finisează gândul, dându-i forma definitivă pentru a fi pus în aplicare. Astfel că spiritul nu se poate manifesta decât prin personalizarea sa în suflet, care la rândul său comandă trupului să acționeze. Iată că, în corp omenesc ne manifestăm, cu precădere, sub imperativele sufleteşti.

Emoția (E) = Reacția corpului sufletesc în raport de valorile senzației, sentimentului şi dorinței. Reprezintă factorul variabilei produs de rezistența la disipare în suflet a celor trei energii congruente (Prana, Fohat, Kundalini) pe traseele NADIS, generând o energie de produs numită MANA. Purtătoarea emoției o reprezintă energia electromagnetică manifestată pe traiectele nervoase. Se calculează după formula:

E = $\sqrt[3]{Sz.S.D}$

* Rezistența la disiparea energii (Prana, Fohat, Kundalini) se calculează după formula:

$$R = h \times \frac{l}{\delta_{total}}$$ **în care:**

h = 6,6256(5) x 10^{-31} J.s.
l = 1,6890(6) x 10^{-14} m.

$\mathbf{t_{total}} = \sum_{L} \frac{n_i}{n}$ **unde:**

ni = raportul dintre procesele de un anumit tip „i" care au loc la interacția dintre fluxul incident (valoarea senzației), o particulă țintă (valoarea evenimentului şi numărului "n") şi particulele energetice care străbat circuitele NADIS (valoarea dorinței considerată în poziția inițială).

11. Unitățile de Conştiență care definesc Emoția se cuantifică din 10 în 10 puncte pe o scală de 1 la 100, pentru următoarele nivele:

Valoare U.C.	**Categorie emoție**
1 - 10	Nedefinită
11- 20	Primară
21 - 30	Confuză
31 - 40	Agreabilă
41 - 50	Convenabilă
51 - 60	Iritantă
61 - 70	Perturbatoare
71 - 80	Dăunătoare
81 - 90	Şocantă
91 - 100	Distrugătoare

Din tabelul de mai sus constatăm că emoția este o structură energetică foarte complexă şi are un rol esențial în manifestările entității umane. În tot ce întreprindem, fie virtual – numai prin gânduri – fie obiectual prin formatarea gândurilor în planul material, suntem dirijați de emoție. Rolul emoției în manifestările sufletului nu a fost înțeles pe deplin, iar psihologia, din cauza necunoaşterii personalității acestuia, a considerat emoția ca pe ceva evident în comportamentul omului ca fiind doar o anexă a personalității. Iată cum vede reputatul psiholog Mielu Zlate sufletul omenesc căruia el îi zice psihic: „*Psihicul este conceput ca un cerc de fenomene, ce îşi au izvorul în ele însele fără nici o legătură determinativă cu exteriorul. Psihicul este o lume aparte, interioară, formată exclusiv din trăiri subiective; el este izolat de lumea externă şi există numai în măsura în care se reflectă în conştiință* (autorul nu defineşte în nici un fel conştiința. n.n.), *existența lui fiind redusă la trăirea lui* (ce fel de trăire? n.n.); *psihicul este o realitate primară, nemijlocită, el constituie o lume închisă în sine, un bun personal al fiecărui individ. Conținutul psihicului este „pur", el nu are nici o legătură cu lumea externă, materială…"* Nici că se poate concepe o mai mare absurditate referitoare la psiho (suflet). Această formă de gândire structurează o situație în care sufletul este ceva care sălăşluieşte în interiorul omului, ne având nici o legătură cu exteriorul acestuia, cu corpul material. Cel care afirmă aşa ceva păcătuieşte prin faptul că uită, sau nu pricepe, că tocmai enunțul său este un produs

al propriului psihic şi că numai exprimarea sa verbală sau în scris stimulează auzul şi privirea, deci doi receptori ai corpului fizic. Iată legătura cu exteriorul!

De fapt, personalitatea ființei umane se exprimă prin suflet şi se manifestă prin emoție. Însuşi Spiritul, cel de al treilea corp al omului şi care în esența sa este lipsit de emoție, nu se poate manifesta în integralitatea acestei entități decât pe traiectul sufletesc; aşa că şi spiritul, coroborat în această structură complexă care este entitatea umană este tributar emoției, atunci când trebuie să se manifeste în planul energiilor condensate, care este materia.

Pentru a complica puțin relațiile dintre cele trei corpuri (material, sufletesc şi spiritual), se poate spune că pe palierul corpului fizic, care reprezintă structura purtătoare a celorlalte două corpuri, putem aplica relațional legile curentului electric, curent care circulă pe traseele (conductorii) nervoase. Între senzație, sentiment, dorință, emoție, există similitudini cu intensitatea, tensiunea, rezistența şi puterea astfel :

E (emoția) = tensiunea (U) = volți ;
S (sentimentul) = intensitatea (A) = amperi;
S_z (senzația) = rezistența (R) = ohmi;
D (dorința) = puterea (P) = wați.

De la această definire, relațiile matematice sunt simple dacă înlocuim în următoarele ecuații termenii astfel:

$I = \frac{U}{R} = \frac{P}{U}$ pentru intensitate; $U = RI = \frac{P}{I}$ pentru tensiune;

$R = \frac{U}{I} = \frac{U^2}{P} = \frac{P}{I^2}$ pentru rezistență.

De asemenea, mai avem corespondențe şi cu următoarele relații:

Sarcina electrica (Q_1) = voința ;
Capacitatea electrică (C – faradul) = conştiența;
Conductanța (G – siemens) = conştiința ;
Puterea activă (S) = binele (B)
Puterea reactivă Q_2) = răul (R)

Aceste relații le putem aplica şi corpului spiritual dacă ținem cont de următoarele echivalențe:

Gândul (imaginația) = intensitatea (A);
Judecata (raționamentul = tensiunea (U);
Convingerea (credința) = rezistența (R);
Informația (energia) = puterea W

În planul vibrațiilor joase sufletul este tumultuos, este anarhic, răzbunător şi se răzvrăteşte împotriva ordini. În interiorul său senzațiile, sentimentele şi dorințele configurează emoții vulcanice, care de cele mai multe ori copleşesc persoana care a ajuns să fie stăpânită de către suflet. Suntem obişnuiți să trăim sub imperiul sufletului care se manifestă în planul vibrațiilor joase şi foarte rar sau sporadic

ne ridicăm în planul vibrațiilor medii şi aproape deloc la nivelul vibrațiilor înalte. De aceea ni se pare anost şi lipsit de spontaneitate modul de viață condus de către spirit. Trebuie precizat că planurile de vibrație nu sunt strict delimitate ci ele interferează pe o plajă foarte largă. Astfel că, în comportamentul unei persoane întâlnim senzații receptate, sentimente percepute şi dorințe exprimate cu un caracter foarte eterogen. Se întâlneşte foarte des cazul în care percepția unei senzații aparținând unei vibrații joase, poate stârni în suflet sentimente şi dorințe de aceeaşi factură, dar care nu se manifestă astfel ci, se manifestă în planul vibrațiilor medii sau chiar înalte. Aceasta se datorează spiritului[58] care intervine şi modifică caracterul sumbru sau negru al unei emoții cauzate de un sentiment josnic şi-l transformă într-unul luminos. În vorbirea curentă spunem că a intervenit conştiința, tăria de caracter şi morala educației primite de acea persoană, intervenție care i-a modificat pulsiunea josnică, inițială. Dar şi reciproca este valabilă şi o întâlnim foarte frecvent în ziua de astăzi, de exemplu, în cadrul pedofiliei. Astfel, o persoană care trăieşte permanent în planul vibrațiilor joase, percepe o informație (un semnal vizual) care reprezintă imaginea unei copile naive, curată şi nevinovată, ce exprimă prin toată ființa ei aşezarea şi manifestarea în planul vibrațiilor înalte. Această percepție curată, albă şi strălucitoare nu are nici un efect asupra receptorului imaginii, deoarece acesta nu este sensibil la vibrațiile înalte, astfel că în interiorul lui se vor declanşa sentimente şi dorințe, deci emoții, de foarte joasă frecvență. De aici şi până la a pune în practică manifestarea murdară şi degradantă denumită pedofilie, nu mai este decât un pas pe care-l face dacă apare prilejul favorabil.

O greşeală fundamentală făptuită de către întreaga psihologie în înțelegerea lui psiho, o constituie putința limitată a percepției entității umane. Din această cauză, din antichitate şi până în modernism, toate şcolile neglijează faptul că omul este compus din trei corpuri: fizic, suflet şi spirit. În mintea celor care se preocupă de acest domeniu sufletul sau spiritul sunt cam unul şi acelaşi lucru, cu toate că însăşi denumirea, conține în sine o altă structură. De aici şi până la a face grave erori de a atribui sufletului calitățile spiritului, nu a mai fost decât un pas. Iată în continuare cum defineşte Mielu Zlate sufletul, considerându-l ca având o configurație structurală polară, atribuindu-i calități antagonice (notele de subsol din această prezentare nu aparțin lui Mielu Zlate):

1. „**Obiectiv şi subiectiv**. Obiectiv din punct de vedere ontologic, deci existențial, prin faptul că psihicul unei persoane dintr-o parte a lumii există independent ca identitate de psihicul unei persoane dintr-o altă parte a lumii dar este subiectiv-relațional din punct de vedere gnoseologic, deci din perspectiva cunoaşterii prin comunicare biunivocă cu ajutorul câmpurilor morfice (fiecare individ implicându-se în cunoaştere[59] prin însuşirile şi particularitățile ce-i sunt proprii, specifice); psihicul este obiectiv prin conținutul lui preluat din afară, din realitatea înconjurătoare[60]; el este subiectiv prin forma ideală cu ajutorul căreia obiectivul-fundamental este transformat în subiectiv-relativ".

2. „**Material şi ideal.** Material prin originea lui, în sensul că apare, se naşte din energie condensată în materie (fapt numai demonstrat teoretic dar ne susținut de nici un argument practic demonstrabil. n.n.) şi evoluează odată cu ea, având la bază activitatea materială a creierului[61]; este

[58] Spiritul aparține exclusiv vibrațiilor înalte. O ființă malefică are doar sufletul aşezat în planul vibrațiilor joase. Spiritul său aparține vibrațiilor înalte, dar datorită exprimării voinței sufleteşti nu poate interveni pentru a împiedica o manifestare de vibrație joasă. Însuşi Lucifer este tributar acestei situații.

[59] Conform Teoriei Morfogenetice, câmpurile morfice le regăsim in Universul Informațional, sau Memoria Universală sau prin definiția ezoterică planul Akaşic. Informația nu este energie, este doar informație şi se defineşte ca: proprietatea/proprietățile unui/unor evenimente aflate în stare de potențial sau dinamică.

[60] Aici autorul uită că a afirmat anterior cum că sufletul este o entitate închisă care nu are nici o legătură cu exteriorul.

[61] Pentru psiho (suflet) creierul este doar un suport material. Undele cerebrale (electromagnetice) constituie doar purtătoarea energiilor sufleteşti (Prana, Fohat, Kundalini) care nu aparțin planului material ci celui astral. Gândirea reducționistă prin care se exclude extensia metafizică a Universului, este cauzată de suficiența mediocrității gândirii

ideal, spiritual (sic) prin natura lui, fiind saturat de un conţinut de imagini, idei dobândite în procesul cunoaşterii (individuale sau sociale[62]) organizate".

3. „**Proces şi Produs.** Desfăşurarea procesuală vizează curgerea (serială, fizică, ???) a fenomenului psihic, succesiunea transformărilor produse în subiectul purtător al psihicului; produsul reprezintă un concentrat, un condensat al caracteristicilor cantitative şi calitative ale efectului final ce se obţine în urma interacţiunii dintre subiect şi obiect; dacă privim aceste două aspecte în succesiunea lor temporală generală, constatăm că trec unele în altele, ceea ce la un moment dat a fost proces se finalizează intr-un alt moment dat într-un produs şi invers, ceea ce a fost produs se instituie într-o premisă sau într-o verigă componentă al unui nou proces; produsul influenţează şi condiţionează dinamica viitoare a procesului, iar un nou proces introduce o anumită modificare în structura produselor realizate anterior; cunoscând procesul putem anticipa caracteristicile produsului şi invers, pornind de la analiza produsului putem infera fazele procesului, punctele lui forte sau slabe, chiar erorile comise în desfăşurarea lui";

4. „Psihicul este întâlnit atât în stare **latentă** (ascunsă, interiorizată), cât şi în stare **manifestă** (exteriorizată); complexitatea provine nu atât din existenţa celor două ipostaze ale psihicului, cât din faptul că nu întotdeauna starea latentă (virtuală) coincide cu starea manifestă (reală[63]), dimpotrivă, uneori între ele există o netă contradicţie (una gândim şi alta spunem; una gândim, una spunem şi alta facem); o asemenea situaţie creează mari dificultăţi în interpretarea comportamentului, a relaţiilor dintre trăsăturile psihice şi corelatele lor comportamentale (un comportament poate fi acuzat de motive diverse, la fel cum mai multe comportamente pot avea la origine o aceeaşi motivaţie); în astfel de împrejurări plutim în incertitudine fapt care ştirbeşte prestigiul psihologiei[64]".

5. „Psihicul dispune de desfăşurări **normale, fireşti,** dar şi de desfăşurări **surprinzătoare în raport de obiectualitate, dar corecte în raport de virtualitate şi aparent patologice** (vise, halucinaţii, evocări spontane, stări emoţionale şi ideatice bizare, stranii); la fel ca şi în cazul anterior, complexitatea psihicului provine nu din existenţa acestor tipuri de desfăşurări, ci din imposibilitatea (uneori) trasării unei linii de demarcaţie (de graniţă) între normal şi patologic între obiectual şi virtual; pe un fond normal putem întâlni manifestări mai ciudate fată de cutumele conservatoare şi prejudecative, dar asta nu înseamnă că persoana este psihopată, la fel ca şi pe un fond patologic întâlnim suficiente momente de normalitate şi luciditate, fără ca aceasta să însemne că persoana respectivă este normală; iată de ce este necesar să recurgem la o serie de criterii[65] care să permită diferenţierea stărilor subiectiv-normale de cele aparent-patologice; cum însă un asemenea fapt este

---

materialiste. Utilizând acest mod de gândire s-a ajuns, prin perioada anilor 1800) ca Academia Franceză să afirme sus şi tare că: „nici un obiect mai greu ca aerul nu poate zbura", uitând că ciorile, ca să nu mai vorbim de vulturi sunt, cu mult mai grele ca aerul.

[62] Autorul nu poate face distincţia în semantica vocabulelor şi din această cauză asociază cuvântul „idee" cu „individual" şi „social". Ideea este o formă-gând şi are o identitate de sine stătătoare, ne având, în acest caz, nici o importanţă sorgintea sa.

[63] Mielu Zlate nu ştie că şi virtualitatea, prin însuşi faptul că o poate descrie, înseamnă că se manifestă, dar nu direct în planul material ci indirect prin vorbire şi auzire care sunt capacităţi de recepţie ale trupului (corpul fizic).

[64] Gravă confuzie. Nu prestigiul psihologiei ca ştiinţă este ştirbit ci prestigiul psihologului care cunoaşte superficial şi mediocru psihologia, mulţumindu-se să o considere pe aceasta ca aparţinând planului material. Căutând structura lui psiho în structura lui soma se vădeşte un comportament specific diletantului care refuză să admită ca existând ceva căruia nu-i poate valida existenţa decât prin cele cinci simţuri, uitând în acelaşi timp că toate considerentele pe care le face sunt producţii mentale, deci forme-gând, ce nu pot fi receptate în întreaga lor formatare, decât numai ce a fost exprimat prin cuvinte (frecvenţe sonore) şi prin scris (frecvenţe vizuale). De aceea se poate intra uşor în derută atunci când cineva una gândeşte, alta spune sau alta face. Neputinţa de a-i percepe, direct, forma gând, nu trebuie pusă în seama psihologiei ci în seama psihologului.

[65] În psihologia materialistă (a nu se confunda cu conceptul marxist-leninist despre materialism) criteriile normalităţii sunt subiective şi ele vădesc acelaşi nivel primitiv şi limitat de cunoaştere a entităţii umane.

destul de greu de realizat, unii autori propun să se renunțe la delimitarea printr-o graniță fixă, rigidă a stărilor normale de cele anormale ale psihicului, în locul acesteia vorbind de un continuum, de o trecere treptată, gradată (conform cărei scale? n.n.) de la unele la altele".

6. „Psihicul este atât **determinat** cât şi **determinant;** el este cauzat, provocat, influențat de factori şi condiții (naturale şi sociale) din afara sau chiar din interiorul lui, dar dispune şi de inițiative şi acțiuni determinative; el este produs al împrejurărilor[66]; dar şi producător de împrejurări; în sfârşit, psihicul este dat, dar liber, prin el oamenii propagându-şi forța de inteligență şi acțiune, de experiență şi voință. La nivelul psihicului determinările polimorfe trec în autodeterminări, de unde efectele de libertate, creație şi activitate transformatoare (Paul Popescu-Neveanu)".

Prin considerentul conclusiv care urmează, psihologul Mielu Zlate se dezice fundamental de tot ceea ce a susținut anterior: „La om, psihicul conduce şi instrumentează viața, mijloceşte depăşirea naturii prin cultură". Vocabula **natură** utilizată în acest context se referă la planul material, la trupul fizic, iar vocabula **cultură** are înțelesul de atribut al spiritului exprimat prin capacitățile sufletului. Iată cum Mielu Zlate îşi descarcă sufletul instinctiv de o tensiune cauzată de emoția ce percepuse empatic un adevăr fundamental şi se revoltase împotriva pulsiunilor exprimate de-andoaselea de către acesta. Orice formă-gând concepută pe un plan al vibrațiilor joase, deci având o temperatură de culoare cenuşiu-închisă, va fi stimulată în supraconştient de către spirit ca să emită energii de vibrație înaltă, care au rolul de autoapărare şi echilibru față de energiile de vibrație joasă. Vorbind de supra-conştient mă refer la nivelul astralului superior, acolo unde sufletul transcende în planul spiritual, cu ajutorul unei forme de energie de acord[67] între cele două planuri.

În momentul în care concepem o formă-gând care este un elemental, construim, de fapt, prin condensarea energiei gândurilor polarizate, un egregor sau un elementar. Aceştia sunt nişte forme-gând care conțin tocmai forma a ceea ce am gândit. Dacă gândim, de exemplu o casă, aceasta se va construi din energia Fohat şi se va plasa în Astral. Dacă acestui gând se asociază o mulțime de gânduri asemănătoare, depăşindu-se „masa critică" energia se condensează, iar casa va apare în planul material.

Această idee va fi dezbătută mai pe larg la capitolul „Câmpurile morfice". Ori de câte ori ne vom decorporaliza atunci când dormim şi ne deplasăm în Astral, ne vom întâlni cu toate evenimentele şi elementele pe care le-am construit prin mintal (atât în starea de veghe cât şi în starea onirică) şi vom interacționa împreună cu acestea. După ce ne vom reîntoarce din Astral, adică atunci când ne vom trezi ne vom reaminti ceea ce am parcurs şi făptuit acolo. Astralul, cu precădere cel inferior este populat cu toate construcțiile noastre mentale din planul fizic. Dar acolo ne vom întâlni şi cu tot ce construiesc prin mental ceilalți oameni, pentru că Astralul

[66] Într-adevăr sufletul este un produs al împrejurărilor, dare nu al efectelor acestora ci al cauzelor. De exemplu, doi alergători într-o întrecere; cel care rămâne în urma celui care a luat-o mai înainte, după perceperea situației (senzație) va trăi o stare (sentiment) de nemulțumire şi va acționa, întâi mental (dorință), în scopul de a-l împiedica pe cel pe care nu-l poate depăşi să mai avanseze. Piedica pe care i-o va pune nu este rezultatul întrecerii în alergare ci rezultatul emoției din sufletul său, emoție cauzată de raportul efectelor cumulate dintre senzație, sentiment şi dorință. Acțiunile psihicului trebuie căutate şi motivate nu de manifestările corpului fizic, acestea fiind doar efectele, ci ele, trebuie decelate chiar prin cauza lor care este emoția.

[67] Energia de acord este specifică Universului Energetic, dar frecvența acesteia nu este la discreția cunoaşterii popularizate aşa, cum de altfel, foarte multe date cu caracter cuantificabil vor fi trecute sub tăcere în această lucrare, pentru a respecta o lege fundamentală a ezoterismului, lege înserată chiar la începutul acestei cărți şi enunțată de către înțeleptul Solomon în cartea Proverbelor 12. 23. Ascunderea ştiinței, a unor părți ale ei, nu trebuie considerată a fi o manifestare a egoismului cunoscătorului ci o măsură de prevedere luată împotriva malefismului şi a mediocrității sufleteşti care, dintotdeauna, în istoria omenirii a folosit cunoaşterea în scop distructiv. Exemplul cel mai elocvent îl constituie cunoaşterea structurii intime a atomului care a condus la construirea bombelor nucleare (atomică si cu hidrogen – de fisiune şi fuziune nucleara), ca să nu mai vorbim de toate celelalte descoperiri ale ştiinței.

reprezintă lumea de dincolo, lumea în care trecem după ce plecăm din această viață. În fiecare noapte corpul sufletesc părăseşte corpul fizic şi se duce în Astral pentru a se încărca energetic cu energie de tipul Fohat, Prana şi Kundalini pe care apoi le foloseşte în planul fizic în trăirea corpului material.

În Astral nu există trecut şi viitor ci un permanent prezent. De aceea atunci când ajungem acolo întâlnim evenimente pe care le vom reîntâlni în planul fizic, după trecerea unui anumit interval de timp în planul cotidianului fizic. Aşa se face că visăm premonitoriu. Aducem din prezentul Astralului în viitorul Terianului (planului fizic) evenimente pe care trăindu-le în Astral le vom retrăi în corpul fizic.

12. Cele 5 dimensiuni ale sufletului

În Kabbalah creația este compusă din cinci categorii majore ale conştiinței, cinci Universuri. Deşi le dăm nume diferite ele nu sunt universuri separate, ci concentrice, unul in interiorul altuia: Assiyah - este lumea fizica; Yetsirah - este lumea emoțiilor; Beriyah - este lumea intelectului; Atziluth - este lumea spiritului; Adam Kadmon - este sursa primordială. Fiecare din aceste lumi este ca o lentilă prin care obținem o perspectivă unică a realității. Kabbalah spune că Sufletul are cinci nivele fiecare cu lumea sa, deci cinci nivele de conştiință[68]. Fiecare dimensiune sufletească are o relație unică cu lumea sa, şi fiecare relație este vehicolul prin care ne conectăm în mod misterios cu lumea respectivă. Unele aspecte ale sufletului sunt legate mai mult de aspectul nostru fizic, vizibil, altele însă locuiesc - dacă se poate spune aşa - în alte tărâmuri de conştiință. Un aspect al sufletului este permanent în contact cu centrul creației, şi aceasta este legătura noastră eternă cu adevărul. Dimensiunile sufletului sunt - pe scurt - acestea: 1. NEFESH - sau Lumea Acțiunii.

Acesta este nivelul sufletului care este legat de aspectul fizic. În esență NEFESH este sufletul structurii atomice. Fiecare particulă de materie are un NEFESH, fiecare piatră, fiecare plantă, fiecare corp ceresc. În termeni umani, NEFESH se asociază cu cunoaşterea corpului fizic. Este partea noastră cea mai legată de lumea fizică, după moarte este aspectul sufletului care încă mai rămâne în jurul ființei decedate perioada cea mai lungă şi tot acesta este aspectul sufletului care se ocupă de purificarea care are loc după moarte. NEFESH este uneori numit "sufletul animal". În Zohar se găseşte o descriere frumoasă a acestui aspect: "NEFESH este mişcarea cea mai apropiată de care se agață trupul, aşa cum este lumina neagră de la baza flăcării de care se leagă mucul lumânării (aspectul fizic) al cărui scop şi existență este legată de acesta.

Când lumina este aprinsă această lumină neagră devine un tron pe care stă lumina albă de deasupra ei (următorul nivel al sufletului, RUAH). Când ambele sunt aprinse în întregime, lumina albă devine un tron pentru o lumină care este mai dificil de definit, un aspect şi mai înalt, NESHAMA, astfel formându-se lumina completă. Astfel, deşi NEFESH este partea cea mai densă a sufletului, cea mai îndepărtată de Sursa Divina, ea este fundația tuturor nivelelor sufletului şi cea mai asociată cu corpul fizic[69].

Acest aspect este integral pentru viața creației şi virtual orice lege poate fi încălcată pentru a îndeplini porunca cea mai importantă, fapta bună (mitzvah) de a salva o viață (pikuach nefesh). Multe forme de materie fizică - cum ar fi de ex. atomii, particulele elementare, neutronii, protonii şi electronii sunt compuşi la nivel de suflet din NEFESH. Totuşi, aşa cum materia fizică se poate organiza în forme din ce în ce mai complexe de la organisme

[68] Revezi cele 5 universuri despre care s-a viorbit la începutul lucrării.
[69] Vezi prima figură a lucrării numită: Reprezentarea figurativă a ÎNTREGULUI.

unicelulare la ființa umană, la fel şi sufletul esențial formează aspecte şi nivele mai înalte de suflet şi conştiință, care sunt mai aproape, mai unite cu sursa centrală de creație.

Acest proces este cel care distinge viața omului. 2. RUACH - sau Lumea Formării. RUAH înseamnă "vânt" sau "spirit". Este asociat cu conştiința elementară şi cu informația care circulă prin simțurile noastre. La oameni RUACH este legat de vorbire şi emoții, ambele circulând în mod constant prin corpul nostru. În timp ce NEFESH este asociat cu conştiința corpului, conştiința fizică, RUACH este mai degrabă corelat cu simțirea emoțională. Spiritualitatea noastră îşi are fundația pe nivelul RUACH al sufletului. Ne "mişcă" până la lacrimi un poem, o privire, o operă de artă sau un simplu moment în natură. Iubirea pe acest nivel este mai reală pentru noi, şi durează mai mult.

Înțelegerea noastră despre scopul vieții şi semnificația ei depinde mult de cum şi cât hrănim acest aspect al sufletului nostru, RUACH. Hrana pentru RUACH este constituită din Senzație, Sentiment, Dorință adică toate la un loc dând Emoția şi se manifestă prin modul cum ne trăim viața, unde ne petrecem timpul liber, şi ce energo-informații asimilăm prin simțurile noastre. Aşa cum corpul fizic este susținut de hrană, sufletul este susținut de experiență, adică de informația stocată în compartimentul personal din Akaşa. În multe tradiții mâncarea este clasificată pe calități, cum ar fi: "cu efect stimulant", "calmant", "întăritor", "energizant", etc. Tot în acelaşi mod, experiențele noastre ne afectează spiritul. Atunci când RUACH ajunge la elevarea sa cea mai înaltă, ajungem la gradul de înțelegere numită Ruach ha-kodesh, sau "Spiritul Sfânt". Este o stare de spirit care transcende realitatea obişnuită, cu acest Spirit putând trăi în alte dimensiuni ale realității şi căpăta o perspectivă clară a vieții, aşa cum urmează ea să se desfăşoare. Toți profeții biblici au avut Ruach ha-kodesh, şi capacitatea de a accede în planul mental unde timpul prezent este infinit, deci „darul profeției şi care este una din aspirațiile cu care se intră în contemplație intensă în Iudaism.

NESHAMA - Lumea Creației. Cuvântul NESHAMA îşi are rădăcina în cuvântul evreiesc "nshm", care înseamnă "suflare". Acest nivel al sufletului este asociat înțelegerii înalte şi tărâmului angelic. Este o calitate clar definită în conştiința umană, iar în Zohar este descrisă în felul următor: "NEFESH şi RUACH sunt împletite vizibil una cu alta, în schimb NESHAMA este situată într-un loc greu de descoperit sau definit, ea avându-şi sediul în însuşi caracterul[70] unei persoane. Atunci când o persoană se străduieşte să trăiască o viață caracterizată prin eleganță, demnitate şi puritate, persoana respectivă este asociată cu NESHAMA Sfântă. Dacă însă persoana nu se străduieşte să obțină eleganța, demnitatea, puritatea şi corectitudinea în viață, acea persoană este animată numai de două grade ale sufletului, NEFESH şi RUACH. Deşi fiecare avem puterea de a dezvolta aspectul NESHAMA al sufletului nostru, nu ştim sigur că o vom putea face. De exemplu, dacă ne gândim la un cuptor de olar, ştim că se cere o anumită temperatură şi o anumită durată de timp pentru a obține smălțuirea unei piese de ceramică si, dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite smălțuirea nu va reuşi.

Privind toate aceste fenomene din perspectiva spirituală, focul vieții noastre este alimentat cu combustibilul dat de acțiuni conştiente şi cu oxigenul dat de viața trăită în curățenie. Ne trebuie un amestec potrivit al acestor două condiții pentru a obține o temperatura suficient de mare pentru a vitaliza potențialul sufletesc mai înalt, şi numai după ce aceste condiții sunt îndeplinite, putem avea acces la expandarea conştiinței, posibilă pe nivele mai înalte. Cu toate că puterea noastră de a hrăni nivelul cel mai înalt al sufletului nostru nu ne este garantată, se

[70] Ansamblul capabilităților congruente ale sufletului guvernate de spirit, capabilități specifice sexului, habitatului geo-fizic şi educației culturale ale persoanei, care-i determină comportamentul individual sau în grup.

presupune că scopul existenței umane, în conformitate cu imperativele legilor Întregului Univers, este de a fi părintele acestui foarte înalt obiectiv. În Zohar scrie: "La început o persoană are un NEFESH". În continuare persoana devine încoronată cu gradul sufletesc care se sprijină pe NEFESH, respectiv RUACH. În continuare un grad superior care le eclipsează pe celelalte - NESHAMA - se instaurează deasupra lor şi persoana devine vrednică să intre în Lumea care urmează. NEFESH nu poate exista fără ajutorul lui RUACH şi RUACH la rândul său este susținută de NESHANA. Acestea trei formează o unitate, ilustrând faptul că viața omenească nu este completă fără NESHANA.

NESHANA izvorăşte însă dintr-o sursă mai elevată, spre deosebire de RUACH care porneşte dintr-o sursă ceva mai puțin subtilă. Când însă aceste două surse se unesc, apare o strălucire celestă care se numeşte "Lampa". În Proverbe scrie "Lampa Divină este NESHANA umanității". În multe aspecte NESHANA reprezintă un aspect esențial al creației, fiind un aspect al sufletului care este în contact direct cu Sursa Divină a Vieții. Prin NESHANA şi prin nivelele şi mai înalte ale sufletului omul se manifestă ca partener al Divinității în acțiunea de recreație continuă, adică permanentei treceri din Potențial în Dinamică şi Invers. NESHANA este de esență pură, Divină; ea nu poate fi murdărită şi când omul moare (se decorporalizează), ea se întoarce imediat la Sursa ei Divină.

CHAYA - Lumea Emanației. Mai sunt doua aspecte ale sufletului, mult mai rafinate şi mai subtile. CHAYA, sau Esența Vitală, este atât de eterică[71] încât are prea puțină legătură cu corpul fizic şi ființează în planurile conştiinței. Este mult prea subtilă pentru conştienta noastră şi putem face contact cu acest nivel numai atunci când intrăm în stări mistice de conştiință sau stările psihedelice[72]. În acele rare momente când simțim conştiința contopirii stropilor de apă cu Oceanul, sau Lumina strălucitoare a Uniunii pure de conştiință, noi de fapt atingem conştiința aspectului CHAYA. Nu se pot spune multe despre acest nivel superior unde accede sufletul, în afară de faptul că el reprezintă cel mai înalt nivel accesibil conştientizării ființei umane. Acesta este nivelul cunoscut în Kabbalah ca "Înțelepciunea", sau Chochma, care este sursa Înțelegerii de orice fel (Binah). Iluminarea în Iudaism - sau contopirea cu Ființa Divină (devekut), se face pe nivelul sufletesc CHAYA. Acest fapt este ceva prea subtil pentru a fi descris şi prea luminos pentru a fi conținut de orice fel de concept.

YEHIDAH - Lumea Voinței. Aspectul sufletesc care este cel mai conectat cu sursa Ființei este numit YEHIDAH, care înseamnă Unitate. Este punctul central al Sufletului şi astfel dispare în infinitul Creației. Inițiații şi ezoteriştii autentici spun că acest aspect al sufletului este conectat direct la Esența Divină, că nu este "cu noi", ci că de fapt noi suntem în permanență "cu El" sau „în El", deci nu ne pierdem niciodată de El. Aici este punctul unde se dizolvă orice identitate rămânând doar entitatea şi înțelegerea lui este ceva prea subtil pentru conştiința umană. YEHIDAH este legătura noastră finală cu Divinitatea, partea din noi care nu este niciodată separată de Divin. Este Sinele nostru fundamental. Când nu mai avem altă perspectivă, amintirea faptului că sufletul nostru este şi acest aspect, YEHIDAH - care este conectat permanent la perfecțiune, ne poate ajuta să trecem prin orice fel de necazuri sau dificultăți.

13. CE SE ÎNTÂMPLA CU SUFLETUL OMULUI DUPĂ MOARTEA TRUPULUI

[71] Eteric nu înseamnă rarefiat ci subtil. Rarefierea reprezintă o densitate mică pe unitatea de volum, pe când subtilitatea reprezintă compoziția spirituală, adică principiul sau informația.
[72] Vezi Stanislav Grof – Psihologia transpersonală.

Cu privire la acest subiect există numeroase concepții greşite alimentate atât de ignoranța cunoaşterii Bibliei, cât şi de diversele interpretări date acestui subiect, deloc neînsemnat, de către unele grupuri religioase care nu acceptă mărturia clară în subtilitatea ei, a Scripturilor asupra acestei realități. Dacă mai luăm în considerare şi infuzia de curente religioase cu tentă orientală pervertită din prezent, atunci vom realiza că acest subiect necesită o abordare imediată şi competentă. Pentru aceasta vom folosi Scriptura, chiar în litera ei, fapt ce ne va folosi drept bază.
Iată pe scurt câteva dintre cele mai semnificative doctrine false şi promotorii acestora:

Anihilaționismul: Martorii lui Iehova (după moartea trupului, sufletul încetează să mai existe – este anihilat).
Inconştiența după moarte sau „somnul sufletului”: Adventismul de Ziua a Şaptea (de la moarte şi până la înviere sufletul este adormit şi nu trăieşte nici o experiență, fie a cerului sau a iadului).
Purgatoriul: Romano-catolicismul (de la moartea trupului şi până la înviere, sufletele sunt încă purificate).
Nirvana: Hinduismul (fericirea rezultată din faptul că nu se mai simte nici durerea şi nici plăcerea). În acest context nu este vorba de durere sau plăcere fizică ci de cea psihică.
Deificarea: Mormonismul (mormonul vrednic atinge după moarte starea de Dumnezeu).

Bizarul acestor crezuri religioase împreună cu ateismul feroce promovat până mai de curând, au sporit confuzia oamenilor cu privire la acest aspect asupra căruia fiecare muritor ar trebui să aibă o noțiune cât se poate de clară. Pentru ca tuturor acestor doctrine să li se poată evidenția eroarea conceptuală, trebuie să studiem atent Scriptura care ne învață: *„Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală este lumina” (Efeseni 5,13).* Astfel vom expune în lumina Înțelepciunii Bibliei toate aceste crezuri eronate privitoare la ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte şi care este starea celor morți. Ea este o autoritatea în materie, a cărei voce trebuie ascultată mai presus de ori care alta. Iată, pentru început, câteva din afirmațiile clare ale Noului Testament care arunca lumina asupra stării celor morți. În primul rând Biblia ne descrie alcătuirea omului.

a. Omul este alcătuit din trei părți: Duh, Suflet şi Trup ; 1 Tesaloniceni 5,23. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru; să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”.
OBSERVAȚIE: Între „suflarea omului” şi „duhul” (sau spiritul) său există o evidentă diferență negată de Martorii lui Iehova şi confundată de alții: Isaia 45,2 – *„Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile şi le-a întins, care a întins pământul şi cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, şi suflet celor ce merg pe el”.*

b. Destinația sufletului după moarte: Filipeni 1.21-24. *„Căci pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig. Dar dacă trebuie să trăiesc în trup face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup”.* ***2 Corinteni 5. 6-8.*** *„Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul – pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. – Da suntem plini de încredere, şi ne place mai mult să părăsim trupul acesta ca să fim acasă la Domnul”.*

c. Sufletul este conştient după moarte: Apocalipsa 6. 9-11. „Când a rupt Mielul pecetea a cincia, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, şi ziceau: „Până când Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă şi li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme,

până se va împlini numărul tovarăşilor lor de slujbă şi al fraţilor lor, care aveau să fie omorâţi ca şi ei". Din textul de mai sus este evident că sufletul omului înseamnă mai mult decât propria lui suflare de viaţă (eroare pe care o fac Martorii lui Iehova şi Adventiştii!). vedem că aceste suflete, din cer, de sub altarul lui Dumnezeu nu sunt nişte „suflări de viaţă" sau „respiraţii", ci sunt fiinţe conştiente, înveşmântate şi îi strigă lui Dumnezeu pentru răzbunarea sângelui lor!!! Acele suflete sunt conştiente după moarte. Ele au fost martirizate iar după moarte erau în ceruri destul de pline de viaţă. Ele pot să-i strige lui Dumnezeu şi să îmbrace veştminte/haine albe. Însuşi Dumnezeu li se adresează spunându-le acestora că mai mulţi din fraţii lor li se vor alătura după ce vor fi ucişi. Această dezvăluire a Apocalipsei alungă toate confuziile: oamenii sunt conştienţi după moarte iar sufletele lor vor desfăşura activităţi. Nu poate fi vorba despre nici o anihilare sau de somn al sufletului! Aceste suflete le întâlnim şi în **Apocalipsa 20.4.** „Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele li s-a dat judecata. Şi am văzut **sufletele** celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, şi ale celor ce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei, „si nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani".

Alte argumente biblice care indică conştienţa sufletului omenesc, după moartea trupului: Iov 26.5,6. „Înaintea lui Dumnezeu tremură umbrele sub ape şi sub locuitorii lor; înaintea Lui locuinţa morţilor este goală, adâncul nu are acoperiş". **Matei 22. 31,32.** „Cât priveşte învierea morţilor, oare n-aţi citit ce vi s-a spus de Dumnezeu când zice: <Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, şi Dumnezeul lui Iacov?> Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi ci al celor vii". **Luca 16. 19-31.** „săracul a murit şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul şi l-au îngropat… era el în locuinţa morţilor în chinuri… grozav sunt chinuit de văpaia aceasta… el este mângâiat iar tu eşti chinuit… rogu-te… să nu vină şi ei în acest loc de chin…" **1 Tesaloniceni 5.10.** „Care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El". (Noul Testament se referă întotdeauna la moartea fizică ca fiind un somn / adormire.

Deşi termenul „somn este folosit în Scriptură pentru a indica moartea aparentă, totuşi el nu este niciodată folosit pentru a descrie moartea naturii imateriale a omului, fie a sufletului sau a duhului. În Scriptură, termenul „somn" este întotdeauna aplicat doar trupului, devreme ce în moarte trupul împrumută înfăţişarea unui om care doarme. Însă termenul de **somn al sufletului** nu se găseşte nici unde în scriptură şi de asemenea nici presupunerea că sufletul intră la moartea trupului fizic într-o stare de inconştienţă). **Luca 20.38.** „Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii, căci pentru El toţi sunt vii".

Conştienţa după moarte o mărturiseşte şi Vechiul Testament: Isaia 14.9-11; 15-17. *„Locuinţa morţilor se mişcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire, ea trezeşte înaintea ta umbrele, pe toţi mai marii pământului, scoală de pe scaunele lor de domnie pe toţi împăraţii neamurilor. Toţi iau cuvântul ca să-ţi spună: şi tu ai ajuns fără putere ca şi noi, şi tu ai ajuns ca noi! Strălucirea ta s-a pogorât şi ea în locuinţa morţilor, cu sunetul alăutelor tale; aşternut de viermi vei avea şi viermii te vor acoperi". (corpul fizic, nu sufletul) „Dar ai fost aruncat în locuinţa morţilor, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită ţintă miraţi la tine, te privesc cu luare aminte şi zic: „Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, şi zguduia împărăţiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetăţile şi nu dădea drumul prinşilor săi de război?".* **De asemenea Pavel în 1 Corinteni 5. 4, 5 spune :** *«În Numele Domnului Isus, voi şi duhul meu, fiind adunaţi laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om* (este vorba despre curvarul din Corint n.r.) *sa fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus ».*

d. Sufletul şi duhul se despart la moarte de trup: Luca 8.54,55. *„Dar El după ce i-a scos pe toţi afară, a apucat-o de mână şi a strigat cu glas tare: „Fetiţo scoală-te!” şi duhul ei s-a întors în ea iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit s-ăi dea să mănânce.* ***Matei 10.28.*** *„Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă si sufletul şi trupul în gheenă (iad)”.* ***Iacov 2.26.*** *„După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă”.* ***1 Împăraţi 17.21,22.*** *„Şi s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul şi a zis: „Doamne, Dumnezeule, Te rog fă să se întoarcă sufletul copilului în el!” Domnul a ascultat glasul lui Ilie şi sufletul copilului s-a întors în el şi a înviat”.*

e. Biblia afirmă că duhul şi sufletul omului sunt mai mult decât suflare: 1 Samuel 18.1. „David sfârşise de vorbit cu Saul şi atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David şi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el”. Ştiind ce este acela suflet şi cum se comportă el, oricine poate explica cum se pot alipi două suflete şi cum conlucrează acestea.

Este bine cunoscut faptul că Martorii lui Iehova şi Adventiştii consideră sufletul omului ca fiind suflarea lui de viaţă, de fapt respiraţia. Martorii au mers atât de departe în confundarea celor două noţiuni, încât în traducerea Bibliei pe care curând o vor publica în întregime şi în româneşte, au modificat textul din Luca 23.46 în felul următor: În loc de: *„Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul* (care înseamnă spirit în accepţie semantică latină), au spus, *„Tată în mâinile Tale îmi încredinţez suflarea!”* Acest efort scolastic este depus numai şi numai pentru a nega existenţa de după moarte a sufletului şi a duhului omului. Un lucru este cert. Domnul Isus nu i-a încredinţat Tatălui dioxid de carbon!! Şi nici Universul nu a fost lipsit de un Stăpân când Isus murea pe cruce!! Ci, împreună cu Tatăl, în corp energetic lipsit de trupul material, fiind primit la Tatăl, au continuat să guverneze Universul.

2 Samuel 5.8. *„David zisese în ziua aceea: „Oricine va bate pe Iebusiţi, să arunce în canal pe şchiopii şi pe orbii aceia care sunt urâţi de sufletul lui David”.* **Marcu 14.34.** *„El le-a zis: „Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneţi aici şi vegheaţi!”* ***Psalmul 107.26.*** *„Se suiau spre ceruri, se pogorau în adânc; sufletul le era pierdut în faţa primejdiei”.* **Luca 2.35.** *„Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi”.*

În **Ioan 11.26** citim: *„Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată!”* Cum poate fi interpretat acest text, atâta vreme cât ştim despre corpul fizic că este supus putrezirii? Este clară înţelegerea lui ca făcând referire la trupul sufletesc şi spiritual, despre care se face vorbire în cartea sa Pavel din 1 Tesaloniceni 5.23.

Utilizarea termenului moarte din asemenea pasaje indică cu claritate o separare a sufletului şi a spiritului de trup, separare / despărţire care rezultă în definitiva inactivitate fizică şi o aparentă stare generală de somn.

În prima epistolă către tesaloniceni, apostolul Pavel vorbeşte de întoarcerea Domnului Isus Hristos folosind termenul adormire / somn, ca o metaforă a morţii: *„Nu voim fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi care nu au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, într-adevăr ce vă spuneam, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi întotdeauna cu Domnul* (1 Tesaloniceni 4.13-17).

Versetul 14 din acest pasaj arată că deşi Pavel folosea metafora „adormirii / somnului" pentru a descrie moartea fizică, el a înţeles limpede că atunci când Isus va veni din nou, va lua împreună cu El (pentru împreună avem grecescul „sun"), pe aceia ale căror trupuri „dorm". Pentru a fi mai explicit, sufletele şi duhurile celor ce sunt acum împreună cu Hristos în slavă, în trupuri fără corp fizic (2 Corinteni 5.8; Filipeni 1.22-23) vor fi reunite cu trupurile lor înviate (1 Corinteni 15), aceasta însemnând că ele vor fi îmbrăcate în nemurire şi neputrezire, nemaidescompunându-se fizic. Cuvântul grecesc „sun" indică faptul că ei (adică sufletele şi duhurile lor) se vor afla alături de Hristos, iar trupurile lor fizice care „dorm" acum, vor fi în acea clipă înviate la nemurire / neputrezire şi reunite cu duhurile lor.

CONFUZIA NOŢIUNII DE ADORMIRE A TRUPULUI ŞI ADORMIRE / SOMN AL SUFLETULUI SE DATOREAZĂ NEÎNŢELEGERII SEMANTICE A TERMENULUI „MOARTE" (THANATOS ÎN GREACĂ). ASTFEL THANATOS - MOARTE NU ÎNSEAMNĂ A FI INEXISTENT SAU INCONŞTIENT CI A FI SEPARAT DE TRUP, DESPĂRŢIT.

14. Despre legătura Yn şi Yang în relaţia de cuplu

Este un fapt binecunoscut că între un bărbat şi o femeie exista deosebiri energetice fundamentale. La bărbat energia definitorie este polarizată de tipul Yang, iar la femeie este polarizată de tipul Yn. Polaritatea Yang are spinul (rotaţia proprie) dextrogir, iar polaritatea Yn are spinul (rotaţia proprie) levogir. Radiestezic se poate determina foarte uşor sensul de rotaţie. Vibraţia fundamentală Yang se produce la nivelul cuantic şi este definită de numerele cuantice. Pentru a face puţină ordine în acest noian de numere cuantice, să vedem care este situaţia cu nivelele de energie ale atomului de hidrogen, acesta fiind preponderent în întreaga structură a universului. Atracţia dintre Yang şi Yn (bărbat şi femeie) care se realizează este de natură electrostatică, mai precis fiind vorba de sarcini de semne contrare, reprezintă o ***atracţie coulombiană.*** Mişcarea într-un câmp central cum este cel coulombian este foarte importantă în a stabili legăturile care exista între Yang şi Yn (bărbat şi femeie) şi, de aceea, ne vom opri mai mult asupra ei. Energia potenţiala datorită acestui câmp potenţial de interacţie dintre cei doi, este descrisă de o funcţie de forma:

$U = \pm \frac{e^2}{4\pi\varepsilon_0 r}$ (ε_0 - constanta dielectrică a vidului**)**. Şi întrucât ne interesează atracţia dintre cei doi, atracţie determinată şi de schimbul de substanţe energetice (sperma masculină) materiale, luăm U cu minus (evident dacă energia ar fi pozitivă, aceasta ar însemna că atomii posedă un surplus de energie, deci n-ar putea rămâne stabili). Cu titlu informativ, menţionăm doar că şi în cazul câmpului coulombian se poate scrie ecuaţia lui Schrödinger, din care prin măsurări radiestezice (efectuate chiar pe fotografia unei persoane) şi calcule destul de dificile – se extrag toate informaţiile necesare asupra mişcării electronilor în atomii care s-au transferat de la Yang la Yn (mascul → femelă într-un contact sexual cu precădere fizic) şi a nivelelor lor energetice pe durată temporală. Arătăm doar că, în final, se regăseşte următoarea expresie pentru energia unui nivel, prima dată calculat de Bohr,

$E_n = -\frac{me^4}{8\varepsilon_0^2 h^2 n^2}$ (n = 1, 2, 3, …)[1] care, dând diferite valori lui *n*, ne putem convinge că rezolvă problema nivelelor energetice care s-au schimbat între cele două entităţi şi a tipului lor de

polaritate, din spectrul discret al atomului de hidrogen. Astfel se vede că există o mulțime infinită de nivele, între nivelul fundamental E_1 (n = 1) şi cel cu E = 0 (n → ∞**).** Intervalele dintre nivelele consecutive descresc pe măsura creşterii lui *n*, iar către E = 0 se îndesesc din ce în ce mai mult trecând în spectrul continuu (ne amintim ca la o valoare a numărului cuantic principal, *l* poate lua valorile *l =0,* 1,…, n – 1, în total *n* valori; pentru *n* mari avem:

$$\delta \mathrm{E} = \mathrm{E}_{n+1} - \mathrm{E}_n = -\frac{me^4}{8\varepsilon_0^2 h^2}\left(\frac{1}{(n+1)^2}\right) - \frac{1}{n^2} = \frac{me^4}{8\varepsilon_0^2} x \frac{2n+1}{n^2(n+1)^2}$$

care tinde către zero când $n \to \infty$ **.** Aceste deosebiri se manifestă în plan fizic (material), sufletesc şi spiritual. Trecând mai profund la legătura sufletească trebuie să spun că sufletele, aşa ca şi corpurile fizice se înmulțesc, atunci când două ființe sunt acuplate. De regulă, când doi oameni se iubesc şi au un contact sexual fizic, mai există şi un contact sexual sufletesc. Femeia rămâne gravidă având în interiorul ei un corp fizic dar, totodată, începe să se făurească şi un trup sufletesc, care va penetra fătul din interiorul ei, prin asocierea componentelor energetice ale celor două polarități. În cazurile în care s-a petrecut un contact sexual fizic, fără să fie motivat de iubire (frecvența sentimentului de iubire este de 10^{31} Hz iar energia de asociere este de circa 300 GeV), iar femeia rămâne gravidă fizic sub impulsul de excitare a polarității Yang - Yn, nu rămâne gravidă şi sufleteşte iar copilul care ia naştere în pântecele ei, primeşte un suflet din Astral, trimis de Spiritele Albe. De obicei acest copil, dacă se va naşte şi va creşte, va fi legat sufleteşte şi spiritual doar de mamă. Chiar dacă aparent şi convențional şi tatăl îi poartă de grijă (se acordează armonic nu pe vibrația fundamentala ci doar pe una sau mai multe din armonicele acesteia), el şi copilul său sunt incompatibili sufleteşte. Un asemenea copil va primi întreaga încărcătură emoțională de la mama sa, iar legătura cu tatăl sau va fi doar de circumstanță. Se mai petrece un fapt şi mai misterios în aparență, atunci când doi oameni se doresc fizic, stimulați de o iubire puternică. Chiar dacă femeia nu a rămas gravidă fizic, ea va rămâne gravidă sufleteşte şi va naşte un suflet. De obicei, graviditatea sufletească ține 90 de zile (trei luni) şi nu 9 luni ca în cazul corpului fizic. Dacă femeia este foarte atentă la relația cu bărbatul iubit, va simți că din sufletul ei a mai ieşit ceva, întocmai ca atunci când din trupul ei fizic se naşte un copil. Se întâlneşte frecvent cazul în care persoana care este conştientă de iubirea sa, îi spune persoanei iubite: „Ți-am dat sufletul meu". De fapt nu i-a dat propriul suflet ci i-a dat acel nou suflet care s-a născut din unirea celor doi. Această relație este perturbat puternic dacă legătura fizica a femei este cu un bărbat, iar legătura sufletească o are cu un altul. Aşa cum am arătat la începutul acestui capitol, ubicuitatea dual a femei poate fi uşor detectată pornind de la măsurătorile radiestezice ce se pot efectua pe aura acesteia, detecția fiind posibilă pe o simplă fotogramă a acesteia. Am relevat, cu precădere, elementul feminin ca fiind preponderent, deoarece ea este receptorul energiilor de tipul Yang si în interiorul ei aceste energii se pot detecta şi după trecerea a 700 de sile de la primirea lor. Eroarea de măsurare în a stabili data exactă a primirii în interiorul ei a energiilor de tip Yang este de plus-minus 24 de ore, intrând si sub influența aleatorie a ritmurilor circadiene.

Şi un fapt aproape incredibil este acela că şi în cazul în care două persoane sunt la depărtare fizică cu corpurile lor, dar sunt apropiați sufleteşte, prin această unire ei pot da naştere la mai multe structuri sufleteşti. Este suficient ca spiritul lor, gândurile lor să fie împreună şi să se dorească puternic, să le fie dor unuia de celălalt. Aşa cum un cuplu poate da naştere la mai mulți copii fizici, tot aşa se poate ca un cuplu să dea naştere la mai multe progenituri sufleteşti care se duc direct în Astral şi aşteaptă momentul când pot găsi un corp fizic ca să se întrupeze. Dar aceasta se numeşte

înfiere sufletească dacă sufletul penetrează un corp fizic conceput de o altă pereche decât părinții săi fizici şi sufleteşti.

15. DEFINIREA PERSONALITĂȚII PRIN CONTROLUL MINȚII

A. Stabilirea relației de acces:

Inducția sugestivă în mentalul unei persoane alese ca țintă şi denumită receptor în prezentul eseu, se poate realiza, dacă se ține cont de anumite condiții. De-alungul timpului, acestea au fost aplicate empiric în şedințele de hipnoză, dar nu au definitivat niciodată principiile fundamentale ce stabilesc relații biunivoce între două sau mai multe creiere, precum şi tehnologiile care fac posibilă această legătură. În cele ce urmează nu vom discuta şi despre inducția obiectivă de tipul convingere verbală sau scrisă prin procedeu subliminal, ci doar de inducția subiectivă denumită „sugestie hipnotică" cu ajutorul energiilor de tipul **„PSIHO"**. Pentru a stabili o punte de legătură între emițător şi receptor, trebuie respectate următoarele etape:

Pregătirea emițătorului în vederea transmiterii de semnale prestabilite;
Identificarea codului energetic al receptorului;
Stabilirea legăturii între emițător → receptor şi transmiterea semnalului[73];
Fixarea semnalului implementat în mentalul receptorului.

B. Descrierea sumară a tehnologiei de realizare a celor patru puncte:

1. Pregătirea emițătorului în vederea transmiterii de semnale prestabilite. Este de cea mai mare importanță şi reprezintă o condiție obligatorie de care depinde rezultatul acțiunii, ca emițătorul să-şi realizeze pregătirea prealabilă. Această pregătire presupune ca el să-şi fi antrenat abilitățile antenei emițătoare - creierul[74], pentru a fi capabil să realizeze o intruziune în mentalul cuiva, aceasta având drept scop ştergerea informațiilor cu caracter ostil şi refractar, apoi înscrierea de noi informații cu caracter cooperant. În acest scop se porneşte de la a-şi sensibiliza în mod temeinic şi profesional, abilitățile tuturor receptorilor-emițători fizici (cele cinci simțuri) care operează (întotdeauna) interconectat, în pofida faptului că foarte puține persoane sunt capabile să-şi deceleze functorii specific abilitați, angrenați în cooperare şi care-i conferă posibilitatea de a opera de la distanță asupra unui subiect țintă.

a). **Antrenarea văzului**: Pe o foaie albă A_4 se desenează un punct negru cu diametrul de 3 cm., care se aşează pe un perete la înălțimea ochilor privitorului, ce se află la o distanță de 2 m. Acest desen se priveşte fix, fără a clipi, începând de la 60 secunde, ajungându-se după un antrenament de 2 săptămâni zilnic, la 2 minute. Se repetă acest exercițiu de 4 ori, schimbându-se de fiecare dată foaia cu o alta pe care s-au desenat puncte având culorile: roşu, galben şi albastru.. Apoi se schimbă poziția şi privitorul se întoarce pe lateral privind cu coada ochiului drept, apoi cu cel stâng punctul negru, respectiv roşu, galben şi albastru. Jumătate din timpul alocat privirii din față se face cu capul imobil, iar cealaltă jumătate se face rotind capul în cercuri cât se poate de largi, fără a scăpa din

[73] În condiții de antrenament deosebit al emițătorului şi de pregătire a rezonanței țintei cu frecvența semnalului receptat, se poate realiza recorporalizarea în formă ectoplasmatică a emițătorului şi a receptorului într-o locație particularizată. Este, astfel, posibil ca cei doi să se întâlnească într-un spațiu diferit de cel în care se aflau la momentul inițierii contactului.

[74] Din motive de protecție a personalității nu voi prezenta detaliat care porțiune din cortex reprezintă antena emițător/receptor şi nici care sunt frecvențele câmpului telepatic - psiho. Voi descrie sumar doar rutina formală pe care trebuie să o susțină emițătorul în vederea transmiterii unui semnal reuşit şi eficient, precum şi palierul de frecvență în care se află situat un creier, pentru a fi disponibil să recepteze un semnal.

privire punctul. Terminarea exercițiului se face prin privirea defocalizată a aceluiaşi punct, defocalizare pe care o practicăm atunci când privim o stereogramă. Exercițiul se face zilnic, fără întrerupere. El permite celor antrenați să poată fixa cu privirea orice chakra, cu precădere chakra Ajna[75] (din partea frontală sau occipitală) pentru a o activa prin emisia unui fascicul energetic. Fascicolul energetic activator constituie purtătoarea energetică a unui semnal modulat pe frecvența telepatică sau psiho. Precizez aici că şi receptorul, la rândul său, devine emițător sub imperativul stimulant al unui gând receptat. De regulă, emițătorul principal, amplifică intensitatea semnalului transmis, pentru a inhiba o eventuală reacțiune formatată ostil[76]. La încheierea exercițiului se freacă palmele puternic, apoi se plasează podul acestora peste pleoape, care vor percepe o puternică fierbințeală. Procedeul se repetă de trei ori.

Iată cum descrie Antonie Luzy, folosirea eficientă a privirii: „Pentru a fi mai bine înțeleasă acțiunea privirii, aceasta trebuie să-şi coordoneze acțiunea cu cea a gândirii transmise prin cuvinte. În acest sens trebuie respectat un principiu extrem de important: **privirea nu trebuie să exprime niciodată un sentiment diferit de cel ce decurge în mod logic din gândul ce urmează a fi exprimat şi, cu atât mai mult, să nu fie contrară acestui gând.** Nu puține sunt cazurile când în decursul unei discuții, unul dintre participanți este asaltat de gânduri complet străine subiectului aflat în discuție; aceste gânduri - ce apar în minte în mod involuntar, în urma unor asociații de idei sau generate de evocarea unor anumite evenimente – determină în mod automat schimbări ale expresiei privirii, care poate părea astfel lipsită de siguranța necesară sau de convingerea indispensabilă impresionării auditoriului. O asemenea stare de fapt poate induce în auditoriu un sentiment de ezitare şi chiar dacă se încercă imediat redresarea situației, nu se mai poate implementa convingerea necesară, în spiritul celui ce ascultă". Indicațiile şi sfaturile date în paginile acestei cărți au o importanță foarte mare, fiind rezultatul unei experiențe vaste. În această ordine de idei, considerăm că este oportun să aducem la cunoştința cititorului că amănuntele care la prim vedere pot părea banale şi fără rost, au de fapt un rol esențial în toate aplicațiile ce decurg.

Apropiindu-vă de o persoană, priviți-o întotdeauna în ochi sau la rădăcina nasului între ochi unde se află chakra Ajna. Dacă situația este de asemenea manieră încât sunteți obligat să vorbiți îndelung cu cineva, va puteți deplasa privirea în jurul ochilor interlocutorului, în special către partea inferioară a figurii, dar nu şi în altă parte şi o perioadă foarte scurtă de timp (doar câteva secunde), după care privirea trebuie să revină în ochii celui din fața voastră sau la rădăcina nasului său, mai ales în momentele în care expuneți anumite lucruri importante în vederea unui rezultat decisiv şi anume acela de a-i implementa un gând, o idee în convingerea sa. Dacă într-o asemenea situație interlocutorul simte nevoia de a reflecta câteva momente şi are tendință naturală de a-şi pleca ochii, profitați de acest fapt şi odihniți-vă privirea, dar trebuie să fiți atent la clipa în care cel din fața voastră îşi ridică ochii, pentru a-l privi din nou la rădăcina nasului într-un mod ferm şi imobil. Este necesar să vă amintiți în permanență că o privirea lipsită de siguranță, timidă sau şovăitoare, este incapabilă să transmită un semnal care are puterea de a influența pe cineva.

Pentru a fi eficace, este necesar ca privirea, aşa după cum s-a menționat anterior, să reprezinte sentimentul care însufleteşte ființă umană; un comportament sigur şi hotărât conferă privirii energie, dar în acelaşi timp nu trebuie ca această trăsătură dominantă să umbrească celelalte sentimente care

[75] Aceasta este chakra pe care se țintește, inițial, transmiterea fascicolului de energie către un subiect receptor, atunci când se procedează la scanarea minții. Precizez că sintagma „scanarea minții" este diferită ca înțeles de sintagma „scanarea creierului". A scana mintea înseamnă a parcurge şi cerceta pas cu pas conținutul ideatic al gândurilor (energiei telepatice) din creierul țintă şi nu parcurgerea şi cercetarea pas cu pas a formei şi structurii energiei electromagnetice, purtătoare de semnal telepatic pe traseele neurosinaptice.

[76] Ostilitatea (ca de altfel orice semnal care reprezintă un gând) se percepe de către receptor cu ajutorul senzorului numit **„ochiul Pineal"** şi este vizualizat mental sub formă de imagini, care au o temperatură de culoare înaltă, peste 5500 k.

pot apărea fără echivoc în raport cu diferitele circumstanțe, cum ar fi: sentimentul de respect, în situația în care vă adresați unui superior, unei persoane în vârstă sau având o reputație deosebită, sau unei femei; sentimentul de autoritate, de dezaprobare, de afecțiune etc. Această manieră asigură semnalului transmis un timbru (temperatură de culoare) a frecvenței specifice, capacitatea de a rezona cu frecvența receptorului (ascultătorului) determinându-l pe acesta să devină docil şi cooperant. De multe ori se întâmplă ca, pentru a învinge o anumită rezistență a țintei în receptarea semnalului transmis, să fie necesară o exprimare energică şi o privire fermă respectiv hotărâtă, dar în acelaşi timp aceasta trebuie să fie şi afectuoasă. Când contactați o persoană (intrați într-un birou al acesteia) cu scopul de a primi un răspuns favorabil la o solicitare pe care ați făcut-o, păşiți spre biroul respectivei persoane de decizie, cu ochii îndreptați spre ea, în aşa fel încât în momentul în care va ridica ochii pentru a vă întâmpina, privirea sa să fie captată instantaneu de privirea voastră. Aşadar, nu păşiți privind în altă parte şi nu cu ochii plecați, pentru că efectul ar fi dezastruos. În timpul întrevederii, expuneți motivele prezenței voastre cu voce clară, convingătoare şi, câtuşi de puțin ezitantă, fără a vă slăbi din ochi interlocutorul, având dorința şi convingerea fermă că l-ați influențat în sensul celor dorite de voi. Chiar dacă nu vi se dă pe moment răspunsul dorit şi vi se promite rezolvarea problemei într-un anume interval de timp, fiți convins că cel din fața voastră va rămâne sub influența amintirii subconştiente (subliminale) a întâlnirii avute. Şi chiar în cazul ivirii unor obstacole exterioare raportului bilateral, persoana căreia v-ați adresat va face tot posibilul să vă satisfacă cererea.

Pentru a influența pe cineva, este necesar să-i captați privirea, mai ales în momentul în care vă enunțați argumentele decisive, cu alte cuvinte, să nu-l slăbiți din ochi. Iar dacă privirea îi deviază dintr-a voastră (încearcă să o evite), înseamnă că a simțit instinctiv învăluirea voinței voastre de care vrea să scape, încercând să reflecteze, prin propria-i voință, la cele ce i-ați spus. Şi în acest caz, formulați următorul gând: ***„Vei face tot ce ți-am spus eu”!*** Dar dacă privirea i-a rămas „lipită” de a voastră, şansele de a reflecta îi scad, primind astfel argumentele pe care i le furnizați ca pe adevăratele sugestii, din fața cărora îi va fi foarte greu să se sustragă, dacă nu intervine o altă persoană cu argumente şi tehnici mult mai ferme decât ale voastre.

C. Reținerea şi blocarea privirii unui interlocutor se poate realiza prin procedee diferite. De exemplu, dacă acesta şi-a îndreptat privirea în altă parte puteți, la rândul vostru – şi într-un mod cât se poate de ostentativ – să priviți un obiect oarecare; de regulă, privirea celui din fața voastră se va reîntoarce, moment de care puteți profita pentru a-l surprinde din plin cu hotărârea şi voința de care dispuneți, pentru a-i expune argumentele decisive, mai înainte ca acesta să aibă timpul necesar să se eschiveze din nou. O altă metodă constă în a-i prezenta interlocutorului vostru un obiect oarecare (fotografie, desen, document etc.), legate de subiectul discutat şi pe care le-ați pregătit din timp, tocmai în scopul de a dispune de suficiente metode pentru a-i captiva atenția. După ce persoana din fața voastră a examinat respectivul obiect, vi-l înapoiază privindu-vă din nou. Acesta este momentul în care trebuie să-l priviți direct în ochi sau la rădăcina nasului şi să începeți să-i expuneți argumentele într-un asemenea mod, încât să fie pătruns de spiritul de influență pe care-l generați, înainte ca să aibă timp să-şi întoarcă din nou privirea. Este bine de ştiut faptul că acțiunea privirii, atunci când este bine dirijată, produce o economie importantă de timp şi asigură realizarea obiectivului propus.

b). **Activarea auzului:** Se diminuează sonorul televizorului sau al radioului până la nivelul unei şoapte, iar de la distanța de 4 m., se încearcă receptarea şi înțelegerea a ceea ce se transmite. Se poate face şi ascultând un recital de muzică simfonică, încercându-se a se decela separat, în timp ce toate instrumentele cântă, sunetul viorilor, al trompetelor, al tobelor şi pe rând al tuturor instrumentelor. Profesionist, acest exercițiu se face cu un generator de tonuri printre care se mixează un sunet de frecvență înaltă. Se exersează perceperea acestuia diferențiat de celelalte sunete. Un alt

exercițiu care trebuie repetat zilnic este de a asculta haloul general rezultat de suma vorbelor exprimate de un grup (cât mai numeros), de a fixa vizual o țintă aflată la o distanță minimă de cinci metri şi de a recepta numai ce spune aceasta, eliminând prin detaşare şi inhibiție auditivă celelalte cuvinte. Exercițiile de activare auditivă se repetă zilnic timp de 10 minute.

c). **Activarea simțului tactil:** Se iau 5 foi de dimensiunea A_4 colorate în culorile: alb, negru, roşu galben şi albastru. Se aşează pe masă una lângă alta şi privindu-le defocalizat se plimbă palmele peste ele, foarte încet, la o distanță de minimum 5 cm. Se percepe prin concentrare mentală care sunt diferențele de senzație termica dintre culori. După cinci minute se repetă exercițiul cu ochii închişi şi se receptează senzațiile percepute, comparându-le mental cu cele simțite din postura cu ochii deschişi. După 14 zile, exercițiul se face numai cu ochii închişi, cu palmele aflate la o distanță de 20 cm, de hârtiile colorate după ce, în prealabil, tot cu ochii închişi hârtiile au fost amestecate. După perceperea semnalului emis de o anumită hârtie, se hotărăşte mental: „aceasta este culoarea roşie" - de exemplu – după care se deschid ochii şi se verifică realitatea. Cu timpul, palmele se vor obişnui să recunoască culorile fără greşeală. Acest exercițiu se combină cu un altul în care palmele trec peste alimente sau alte obiecte, spunându-se în gând: „acum palma mea se află peste o felie de pâine, o roşie, sau un creion". Se verifică veridicitatea prezumției cu ochii deschişi. Acelaşi exerciți se alternează cu un altul, în care mai multe persoane[77] ne mângâie pe o porțiune a pielii dezgolită. După ce privim pe fiecare persoană în parte şi-i stabilim particularitatea atingerii, repetăm atingerile cu ochii închişi, spunând cine ne-a atins, spusă pe care o verificăm cu ochii deschişi. Cei foarte bine antrenați şi temeinic inițiați diferențiază degetul cu care au fost atinşi sau şi mai spectaculos, pot spune cu care deget a intenționat cineva să-i atingă. Exercițiul nu trebuie să dureze mai mult de 20 minute dar nici mai puțin de 5. Într-o etapă superioară a antrenamentului privind activarea simțului tactil, folosim ca material didactic o persoană pregătită psihic pentru a coopera. De la acest nivel percepția tactilă capătă abilități nebănuite. Se ajunge la stadiul în care se poate decela traiectul meridianelor energetice, aşa cum fac acupunctorii cu experiență, tipul de energie care circulă prin meridian, calitatea acestuia (energie reziduală sau recentă), precum şi energia cu care este asociată, energie de tipul **„psiho"** şi care reprezintă o formatare energetică a unei comenzi mentale. Persoana care receptează energii de la acest nivel este capabilă de a converti instantaneu cu ajutorul modulatorului[78] mental semnalul receptat şi de a-l formata în imagini vizuale. Acest mecanism este dezvoltat în mod empiric la cei cunoscuți sub denumirea de **clarvăzători**. Este foarte important a se exersa percepția energiilor specifice fiecărei chakre prin palpare fină şi prelungită a acestor zone. Palparea se face cu ambele mâini, conştientizând diferențele de percepție. Se alternează palparea tactilă cu palparea vizuală, olfactivă şi gustativă. Se observă atent fiecare reacție a zonei, solicitându-i partenerului de antrenament să fie cât mai relaxat, dar atenția sa să urmărească mental reacțiile biotice stimulate de energiile receptate, fără a le perturba evoluția (observarea cu circumspecție, neplăcere sau critic, perturbă calitatea antrenamentului). Pe un lot de 60 de subiecți antrenați voluntar, am constatat că cele mai bune rezultate în dezvoltarea capacității de **„mind control"** le-au avut cuplurile stabile. Acestea capătă abilități superioare de emisie şi recepție a

[77] Dintr-o practică îndelungată şi analizată sistematic pe măsurătorile efectuate de-alungul a mai bine de 30 de ani, s-a stabilit că, în cadrul exercițiilor, persoanele trebuie să fie de sex opus astfel: dacă **antrenatul** este bărbat, **antrenantul** (partenerul de antrenament) trebuie să fie femeie şi viceversa. Dacă **antrenorul** nu participă efectiv la exerciții, nu contează sexul său. Această cerință este motivată de faptul că între cei doi are loc un schimb permanent de energii polare de tipul **Yang şi Yn** (+ şi -). Dacă energiile au aceeaşi polaritate cuanta energetică este trunchiată, lipsindu-i una dintre sinusoide. De aici rezultă că antrenamentul va stimula numai un nivel al receptorului, acela al cărei alternanță pozitivă sau negativă a fost excitată. După cum se poate „vedea" fixând tipul de energie fundamentală care participă la această relație de comunicare (Yn şi Yang), este vorba nu de energiile purtătoare de semnal din traiectul nervos ci de energiile care circulă pe traiectele NADIS ce îmbracă inserția nervoasă şi care aparțin palierului sufletesc, respectiv EMOȚIEI.

[78] Modulatorul (convertorul) energiilor de tipul PSIHO se află situat în epifiză, în formațiunea reticulară. Acesta este capabil să preia semnalele receptate de ochiul PINEAL şi să le moduleze în frecvențe apte de a se asocia cu frecvența electromagnetică a purtătoarei de semnal care circulă pe traiectul nervos

energiilor de tipul „psiho” (telepatice) într-un timp foarte scurt şi temeinic elaborate, din cauză că relaţia stabilă între ei a inhibat, de-a lungul timpului, energiile perturbatoare emise de sentimentul de neîncredere.

d). **Activarea simţului gustativ:** Se realizează, în stadiu primar, cu diferite sorturi de vin sau cu diferite sorturi de bere. Stabilirea gustului se face prin asociere cu simţul mirosului. Privindu-le eticheta, memorăm particularitatea gustului (dulce, demidulce, sec, acru, amar, acidulat, plat, etc.), nuanţa mirosului sau a combinaţiei de mirosuri, densitatea şi caracteristicile lubrifiante. Constatările se pot fixa mental prin compararea cu caracteristici pe care le avem deja fixate în memorie, cum ar fi: „miroase a micşunele, are gust de busuioc, este aspru ca un şmirghel, etc.”. Aceste caracterizări particularizate ne definesc personalitatea şi ne ajută să stabilim cu mai multă uşurinţă repere temeinice. Exerciţiul durează minimum 10 minute.

e). **Activarea simţului olfactiv:** Se realizează individual sau asociat cu simţul gustativ. În condiţii de singularitate se porneşte de la a mirosi nuanţe de parfumuri aparţinând aceleaşi familii de mirosuri. Cu ochii închişi amestecăm mostrele parfumate, numim parfumul mirosit, apoi verificăm autenticitatea afirmaţiei prin privire. Se continuă mirosind îmbrăcăminte sau lenjerie parfumată aparţinând anumitor persoane, cărora le cunoaştem obiectul aparţinător. Cu ochii închişi amestecăm obiectele de îmbrăcăminte şi stabilim cui aparţin. Cu ochii deschişi verificăm afirmaţia. Cu timpul se ajunge la abilitatea de a recunoaşte ce persoană a trecut printr-o încăpere, recunoscându-i mirosul specific. Persoanele antrenate pot recunoaşte, de exemplu, în ce oraş au fost duse legate la ochi, fără sa aibă o altă informaţie.

D. Identificare codului energetic al receptorului se face în două etape. Prima este prin percepţie senzorială directă (obiectuală), iar a doua este prin percepţie şi configurare virtuală. Cele două moduri pot fi combinate simultan. De exemplu, în timp ce privim o persoană sau o parte a corpului acesteia, ne imaginăm că o şi atingem. Insistenţa şi concentrarea asupra acestui exerciţiu ne poate duce la senzaţia că am şi atins porţiunea privită, iar persoana privită să reacţioneze evident la privirea noastră. Aceasta se poate proba atunci când exerciţiul se practică cu o persoană cunoscută şi care admite să participe la experiment. După ce ne-am imaginat atingerea, percepând mental particularităţile acesteia (temperatura, umiditatea, asperitatea, culoarea, etc.) verificăm şi comparăm veridicitatea celor stabilite virtual prin contact obiectual (direct). Privirea este fixată către chakra Ajna a subiectului ţintă, privind defocalizat în interiorul central al creierului acestuia. Deşi privim insistent în exteriorul nostru, vom crea simultan cu locaţia externă şi o imagine a ceea ce vedem, situată în interiorul creierului nostru.

De fapt, sunt două locaţii, aşezate una în creierul emiţătorului şi o alta în creierul receptorului. Va trebui să simţim, aproape fizic, intrarea şi ieşirea semnalului energetic, prin propria noastră chakră Ajna, senzaţia fiind de apăsare pe acel punct. Operaţia este numită în termeni de specialitate, scanarea creierului şi a minţii unei ţinte şi se poate stimula suplimentar şi controla printr-un fascicul de energie orgonică, cu ajutorul unui amplificator radionic, pe frecvenţa de comunicare. Trebuie reţinut faptul ca orice chakra are un corespondent nu numai pe fata subiectului ci si pe spatele acestuia, la acelaşi nivel.

Un procedeu suplimentar şi obligatoriu de a realiza scanarea creierului personalităţii ţintei, în afară de sugestia acesteia, o constituie autosugestionarea emiţătorului că s-a identificat cu ţinta sa. Aceasta se realizează prin repetarea mentală a următoarelor propoziţii: ***„Eu sunt ţinta”!; ”M-am identificat cu persoana pe care o am în vedere”!; „Am intrat în mintea acestuia, acesteia sau acestora”!; „Eu sunt el, ea sau ei”! „Gândesc şi judec prin mintea lui, ei, lor, gândesc la fel ca ţinta”! „Simt tot ceea ce simte ţinta”! ”Iată că şi la fizionomie am început să semăn cu ţinta mea”!*** Pentru a

suplimenta capacitatea de integrare în persoana respectivei ţinte, ne vom reaminti toate trăirile acesteia receptate prin diferite mijloace de informare, trăiri pe care vom insista să le simţim, chiar fizic, noi înşine. Este valabil chiar şi pentru eventuala durere pe care aceasta susţine că o resimte într-o anumită zonă a corpului. Aici se impune o mare atenţie în manipularea prin preluare a trăirilor unei/unor persoane alese ca ţintă, deoarece este obligatorie, la sfârşitul experimentului, descărcarea de trăirile acestuia/acestora, altfel existând posibilitatea ca ele să rămână fixate în entitatea corporală a emiţătorului.

Am constatat în diverse cazuri de practică empirică că sugestionarea unei ţine susţinută de autosugestia emiţătorului care nu a ştiut sau a neglijat să se descarce de energia preluată prin feedback, a generat fixarea acestui tip de energie în corpul emiţătorului astfel că, anumite afecţiuni au părăsit ţinta şi s-au transferat la emiţător. Primul s-a însănătoşit, iar cel de al doilea a preluat afecţiunea. Propoziţiile de inducţie autosugestivă prezentate mai sus şi care trebuie enunţate mental de emiţător atunci când atacă o ţintă, au rolul de a elimina frecvenţele armonice periferice ale intenţiei obiective şi a facilita apropierea (pe cât posibil identificarea) cu frecvenţa fundamentală a intenţiei emiţătorului, acordată armonic cu frecvenţa personificată a acesteia (ţintei). În tot timpul pronunţării lor mentale, emiţătorul vede pe ecranul minţii sale (situat în dreptul chakrei Ajna, centrul virtual al creierului ţintei. Întreruperea contactului cu frecvenţa personală (temperatura de culoare) a ţintei şi degajarea de energiile preluate de la aceasta se fac prin repetarea mentală a unor propoziţii de tipul: ***„Eu sunt…X”! Nu am nimic în comun cu persoane/persoanele…”! „M-am curăţat de orice fel de energie preluată de la ţintă”!*** Pentru o curăţire eficientă de energiile reziduale rămase accidental (accident destul de frecvent) în corpul energetic (aura) emiţătorului, experimentul se va încheia prin efectuarea unui duş cu apă aflată la temperatura corpului, timp de 10 minute. Nu se va folosi săpunul ci doar se va masa puternic întregul corp cu propriile palme. Este interzis în acest caz masajul efectuat de o terţă persoană, care mai mult ar fixa decât ar elimina energiile reziduale, sau le-ar combina pe acestea cu ale sale. Fac precizarea în acest loc a faptului că tehnicile Reiki aplicate de amatori, sunt tributare tocmai la acest nivel de autoprotecţie.

16. Ce înseamnă sugestia gândurilor[79]

În cele ce urmează, vom insista asupra caracterului particular al sugestiilor, în scopul de a lărgi şi a aprofunda aria de aplicaţie a acţiunii influenţei personale, susţinută de privire. Sugestia mentală, se referă la acele practici care au drept scop implementarea în cortexul unei/unor persoane a motivaţiei de a acţiona într-o anumită direcţie. În acest sens trebuie realizată o cale de comunicare biunivocă şi o locaţie de stocare a informaţiei transmise şi blocarea tuturor energiilor de răspuns ostil, toate acestea efectuându-se prin comanda energetică a emiţătorului acordat în frecvenţă cu receptorul.

În sugestia mentală ţinta vizată nu este spiritul subiectului şi nici nu se urmăreşte ca în acest spirit să ia naştere vreun gând. Intenţia operatorului este de a determina impulsuri motrice în subiect, care să dea naştere unor senzaţii diferite: furnicături în cap şi în membrul vizat, sentimentul de tracţiune al acelui membru, dorinţa de a se manifesta într-un anumit mod, intenţia de a realiza o anumită dorinţă specifică unui sentiment declanşat prin comanda telepatică a emiţătorului. Din sumedenia de experimente făcute de-alungul timpului, am constatat că subiecţii plasaţi în poziţii diferite, au executat toate mişcările sugerate de gândurile transmise de la distanţă.

Transmisia gândurilor către ţinta vizată, care reprezintă o acţiune mentală, determină în mintea acestuia apariţia unor idei, pe care le execută ca pe propriile acţiuni de comandă mentală. Transmisia

[79] Prelucrare după *„La puissance du regard”* de Antoine Luzy Recomandăm parcurgerea integrală a acestei lucrări sub traducerea lui Dan Dumitrescu şi având titlul *„Puterea privirii”*.

lesnicioasă a sugestiei telepatice se realizează atunci când receptorul se află intr-o uşoară stare hipnotică (pe frecvenţa Alfa 7 – 14 Hz). Într-un experiment de influenţă personală operatorul acţionează prin intenţie şi dorinţă pe care le va exprima verbal cu o voce joasă, aparent monotonă, inflexiunile acesteia evitând frecvenţele înalte (sunete acute).

Totodată, subiectul este pus să privească un obiect lucitor care se mişcă sau flacăra unei lumânări aflată la distanţa de cel mult 1 m de ochii săi. Atunci când observaţi că interlocutorului vostru i se închid ochii şi-i vine să caşte, înseamnă că l-aţi adus deja, în starea Alfa. Această manifestare a lui trebuie să vă bucure şi în nici un caz să vă deranjeze. Chiar dacă vi se pare că nu este atent, în cortexul său se vor înscrie cu mare eficienţă comenzile primite.

Sugestia mentală şi **transmisia gândurilor** nu reprezintă unul şi acelaşi fapt. **Sugestia mentală** este de scurtă durată şi reprezintă o operaţiune simplă, ce vizează un scop de moment, în timp ce **transmisia gândurilor** are scopul de a supune o persoană influenţei operatorului, influenţă susţinută de cooperarea congruentă a tuturor simţurilor emiţătorului. În urma unui antrenament corespunzător ce cuprinde exerciţii frecvente de sugestie mentală şi transmisie a gândurilor, influenţa emiţătorului devine stabilă şi pe termen lung.

17. Condiţii de transmisie

Pentru o transmisie eficientă a unei informaţii este necesar un calm spiritual perfect, o viziune cât se poate de clară a procesului ce urmează a se desfăşura şi a rezultatului vizat. Indiferent care ar fi desfăşurarea transmisiei (convorbirii) respective, emiţătorul nu trebuie să fie perturbat de nimic, chiar dacă are impresia că receptorul său intenţionează la rându-i să-l influenţeze. Situaţia respectivă poate părea deranjantă, însă pentru a înlătura presupusa influenţă, emiţătorul trebuie să acţioneze ca şi cum această situaţie nu ar exista şi să-şi întărească discret forţa argumentelor şi acuitatea privirii. Dacă din analiza psihică prealabilă făcută ţintei s-a ajuns la concluzia că aceasta dă dovadă de sensibilităţi sporite la anumiţi stimuli (senzaţii vizuale, auditive sau motrice), se va proceda de o manieră încurajatoare şi susţinută, ce va acţiona asupra predispoziţiilor naturale ale acestuia, pentru a favoriza influenţa ce urmează a fi exercitată.

În sugestia mentală, când se doreşte activarea efectelor influenţei în vederea execuţiei mai rapide a acţiunilor comandate de emiţător, acesta, în timp ce va emite sugestiile respective, va schiţa în mintea sa mişcările ce urmează a fi executate de receptor, având astfel senzaţia că el însuşi execută mişcările respective. În acest fel, intensitatea semnalului transmis va fi de aproximativ 120 – 200 de ori mai mare. În sugestia gândurilor, în situaţia în care se urmăreşte obţinerea unei adeziuni, aprobări sau consimţământ din partea receptorului, se vor sugera acestuia gândurile respective, dar în acelaşi timp emiţătorul îşi va imagina pe propriul ecran mental reprezentarea virtuală a acţiunii şi va urmări pe fizionomia ţintei (în cazul că transmisia gândului nu se face de la distanţă), dovezile exterioare ale sentimentului pe care doreşte să-l inducă.

Capacitatea de amplificare a sugestiilor gândului va creşte tot de aproximativ 120 – 200 ori. De asemenea – în situaţia în care pentru atingerea scopului dorit este necesară o perioadă mare de timp sau când emiţătorul nu se află în contact direct cu receptorul – se recomandă ca seara, în condiţii de calm desăvârşit, emiţătorul să-şi consacre 10 – 15 minute pentru a-şi forma o imagine mentală a subiectului şi să şi-l închipuie cu figura fericită, marcată de acele semne exterioare ce dovedesc instalarea în el a sentimentului şi dorinţei induse de emiţător.

Pentru acest exercițiu este de preferat ca emițătorul să posede, din timp, câteva fotografii (de prim plan) ale figurii receptorului. Procedând astfel, se poate acționa telepatic extrem de eficient asupra subiectului țintă, dar totodată, se creează în mentalul emițătorului (formațiunea reticulară), acele predispoziții capabile a înlătura toate formele de energie perturbatoare a intenției şi de a spori eficacitatea mijloacelor utilizate pentru exercitarea influenței.

18. Procedee practice conexe

Sugestia gândirii dezvoltă în receptor – în mod direct (prin discuție) sau ca o consecință – deducții şi argumente. Însă chiar şi în timpul pauzelor care se fac în discuții, emițătorul poate face sugestii, dând impresia că reflectează la cele discutate. Trebuie reliefată ideea că pronunțarea mentală a sugestiilor respective, a căror eficiență nu poate fi pusă la îndoială indiferent de ocazie, sporeşte eficiența acestora. Aşadar, privind subiectul în modul menționat anterior în câteva rânduri, se va spune de exemplu în gând: *„Domnule, doamnă, stimabililor X, trebuie să mă stimați, trebuie să aveți încredere în mine, nu-mi puteți rezista”*. Aceste sugestii trebuie să conțină doar gândul ce exprimă dorința, iar în tot acest timp, spiritul emițătorului nu trebuie să fie perturbat de nici un alt gând străin.

Întrucât pauzele din timpul transmisiilor (discuțiilor) sunt de scurtă durată, este indicat să se găsească formulări sugestive, concise, pronunțate cu hotărâre şi chiar cu o anumită autoritate, chiar şi atunci când transmiterea telepatică a gândurilor se face la distanță.

Putem cita în acest sens cazul unei tinere care dorind să fie iubită de un anumit bărbat, îi spunea în gând în timp ce-l asculta pe acesta debitând banalități: *„Domnule Cristian, iubeşte-mă”!!!* În aceste momente îşi proiecta pe ecranul minții toate fanteziile sexuale pe care şi le-ar fi dorit manifestate de la bărbatul din fața sa. Ba mai mult, interesându-se de ora la care acesta obişnuia să se culce, îi inducea telepatic la câteva minute după ce acesta intra în aşternut şi era cuprins de starea Alfa, aceleaşi comenzi. Şi astăzi, acel bărbat Cristian este devotat în exclusivitate celei ce şi l-a dorit, deşi aceasta, de multe ori, a călcat strâmb.

Este foarte important ca întotdeauna, înainte de a se pronunța în gând sugestia dorită, să se menționeze şi numele persoanei vizate a fi influențată sau determinată a executa o acțiune. Nu se vor folosi niciodată apelativele de domnule, doamnă sau domnişoară, deoarece aceste apelative au, prin impersonalitatea lor, o acțiune perturbatoare. În orice condiție, emițătorul trebuie să-şi imagineze că între el şi subiectul țintă există o relație de afecțiune. Când comanda de manifestare se transmite unei ținte adverse, şi are drept scop chiar stopul cardiac, sentimentul emițătorului față de receptor trebuie să fie de îngăduință şi compasiune. În aceste condiții efectul informației transmise către receptor este incredibil de eficient.

Dezvoltând metodele ce permit dirijarea unei ținte aflată la distanță de emițător precizăm următoarele: Aflându-vă seara întuneric şi în linişte deplină, instalați-vă confortabil într-o locație preferată şi fără a depune nici un efort fizic. Priviți sau vizualizați mental imaginea subiectului țintă, şi după ce aveți convingerea că imaginea respectivă s-a conturat cu claritate, apelați-i în gând prenumele (sau numele dacă vi se pare mai reprezentativ) şi pronunțați, tot în gând, sugestiile pe care doriți să i le transmiteți.

De exemplu: „Cristiane, Mariana etc., X, trebuie (atenție la imperativ) să-mi acorzi toată simpatia ta, de fiecare dată când mă vezi. Stima față de mine va fi tot mai mare. Îmi vei dori tot mai mult prezența şi mă vei asculta fără nici o oponență”. Sau sugestii de altă natură: „Dragă X, din acest

moment te vei simți tot mai obosit. Inima ta va bate din ce în ce mai neregulat. Vei simți permanent o stare de rău în tot corpul. Chiar din acest moment începe să te doară capul care simți cum îți zvâcnește. Într-una din zilele următoare, atunci când îți voi da comanda, inima ta se va opri să mai bată. Chiar din acest moment inima ta bate tot mai încet şi tot mai rar. Acum ai început să simți tot ce ți-am spus. Fii atent la suferința ta care creşte încontinuu!

Aceste sugestii vor trebui repetate chiar şi în timpul zilei, de 10 – 15 ori, cu precădere seara şi noaptea. Procedând astfel, chiar dacă de la bun început nu sunteți convins de capacitatea de a influența pe cineva, cu timpul vă veți dezvolta din ce în ce mai mult capabilitatea de gimnastică mentală, posibilitățile de influențare a celor din jur, cât şi încrederea în voi înşivă. Sugestiile pe care le pronunțați vă vor stimula capacitatea de autosugestie în propriile posibilități, iar atunci când vă veți da seama de un început favorabil al influenței exercitate asupra țintei vizate, încrederea în eficacitatea procedeului pe care l-ați adoptat va creşte, iar acest fapt vă va incita să perseverați. Aşadar, dacă veți fi ferm convins de posibilitatea de a realiza un fapt pe care l-ați dorit cu ardoare şi dacă veți persevera în îndeplinirea acelor eforturi uneori nesemnificative pentru a îndeplini acest lucru, oricare din tentativele voastre va lua sfârşit prin succesul scontat.

Sugestiile formulate pentru influențarea unei ținte, au pentru emițător un efect nebănuit, putând fi aşa după cum s-a menționat, autosugestii ce-l pot conduce pe inițiator la posibilitatea de a adopta decizii favorabile lui pentru îndeplinirea propriilor dorințe sau proiecte. Fără ca emițătorul să-şi dea aparent seama, va suporta reacțiile propriilor sale dorințe, care îl vor plasa într-o situație din ce în ce mai agreabilă față de persoana pe care doreşte să o influențeze; aşadar, se va afla în mod inconştient în prezența unui aşa-numit epi-fenomen, adică a unei duble acțiuni în acest act de sugestie a gândirii, în consecință o acțiune favorabilă din ambele puncte de vedere emițătorului respectiv.

Organizând şi apelând la condiții ca ținta vizată să fie plasată într-o stare hipnotică corespunzătoare, aceleaşi sugestii formulate în stare de veghe vor fi primite fără nici o rezistență şi instantaneu, iar influența asupra persoanei respective va fi definitivă. Se poate sublinia faptul că şi în absența țintelor respective, adică într-o sugestie a gândurilor de la distanță, emițătorul poate obține influențarea țintelor vizate, dacă acționează intr-un mod rațional care respectă indicațiile noastre, fără ca subiecții respectivi să bănuiască motivațiile actelor făptuite; însă cum în stare de veghe sugestiile sunt recepționate într-un mod mult mai superficial decât în starea de hipnoză, este necesar să se persevereze îndelung pentru obținerea efectelor dorite în stările de relaxare puternică.

19. Cum ne antrenăm percepția senzorială

Antrenarea percepției senzoriale directă se începe prin atingerea propriului corp, în detaliu, urmărind cu mare atenție toate senzațiile receptate şi particularitățile acestora în raport de zona pe care o palpăm. Fiecare milimetru de piele are o personalitate energetică specifică, cauzată de traiectele meridianelor şi a nadisurile energetice străbătute, asociate cu frecvențele energetice emise de chakrele aflate în apropiere. Atingerea unei alte persoane se poate face accidental sau prin bună înțelegere cu aceasta. Palparea cu rol de antrenament temeinic se face pe întregul corp, acesta trebuind să fie dezbrăcat. În timp ce parcurgem, foarte încet, centimetru cu centimetru suprafața atinsă, vizualizăm mental senzațiile percepute. Vedem astfel, şi cu ochii minții, temperatura (nuanța) de culoare, temperatura termică, umiditatea, asperitățile, energiile stocate rezidual sau pe cele în circulație, mirosul şi gustul porțiunii atinse (atât la propriu cât şi la figurat), vibrațiile inimii, zvâcnirile pulsului şi presiunea tensiunii. Această atingere nu trebuie să excludă nici o parte a corpului țintei. De foarte mare importanță este palparea şi perceperea tuturor senzațiilor emise de

orificiile şi intruziunile corpului supus studiului, deoarece aceste locaţii reprezintă puternice centre de absorbţie sau emisie a unor energii specifice (chimice şi electromagnetice).

Palparea se face cu vârfurile degetelor, podul palmei şi vârful limbii, deoarece receptorii conţinuţi de aceste porţiuni sunt foarte denşi, extrem de sensibili, conferindu-ne diferenţe de nuanţă şi particularitate, de ordinul nanounităţilor. Pentru cei interesaţi, pot preciza că percepţiile fizice pot fi validate de aparate specializate (dar nu la îndemâna oricui) care stabilesc potenţialele energetice specifice, traiectele de circulaţie ale acestora şi valoarea tensiunilor respectiv a intensităţilor măsurate, până la valori cu patru zecimale. Cu titlu de curiozitate prezint faptul că am întâlnit cazuri, în care un emiţător antrenat care emite un fascicul energetic către un subiect ţintă, îi poate produce acestuia o excitaţie sexuală violentă, terminată cu orgasm. În condiţii particulare această persoană poate trăi şi percepe „real” o partidă de sex, chiar dacă generatorul acesteia nu a atins-o şi nici măcar nu s-a aflat în apropiere. Printr-o tehnică specială de concentrare vizuală (pe un ecran mental), iniţiatorul poate corporaliza o entitate ectoplasmatică (Egregor), care are consistenţa şi comportamentul unui corp fizic real.

Egregorul poate lua orice chip şi se poate conforma oricărui scenariu conceput de iniţiatorul său care, de fapt, reprezintă şi chiar este dublura energetică a celui care l-a creat, situaţie întâlnită frecvent în manifestările unui medium în şedinţele de spiritism. La rândul său creatorul percepe (trăieşte) prin dublura sa întreaga încărcătură psihosomatică a momentului, chiar dacă obiectual el se află şi în altă parte, supunându-se principiului bilocaţiei. Frecvent este cazul şi se practică în antrenamentele susţinute, în care unei ţinte feminine i se pun în turgescenţă evidentă mameloanele, sau unui bărbat i se provoacă o erecţie, numai prin atingerea mentală cu 5 – 6 impulsuri energetice, transmise succesiv. Desigur că aceste procedee pot face şi foarte mult rău, atunci când de la distanţă i se răresc bătăile inimii unei ţinte, ajungându-se până la a i se opri definitiv; sau unei alte ţinte i se poate modifica vâscozitatea sângelui şi i se pot altera semnalele transmise de creier către zonele vitale, i se pot perturba funcţiile hepatice, etc., etc., etc.

Nu intru în detaliile aparţinând acestui palier, deoarece aş pune la îndemâna unor rău voitori, posibilităţi teribile, de care se ocupă o nouă ştiinţă numită BIOTRONICA şi a surorii ei mai elevate PSIHOTRONICA. În principiu, orice experiment nedistructiv iniţiat pe frecvenţele telepatice, impun ca ţinta să nu-şi mai amintească nimic după ce a fost scoasă din transa hipnotică, prin ştergerea informaţiei din stoc sau a eventualelor energii reziduale legate de momentul respectiv.

20. Stabilirea legăturii între emiţător – receptor şi transmiterea semnalului se realizează prin formatarea Codului Energetic sau a Amprentei Energetice a ţintei receptoare. Unui emiţător bine antrenat îi este suficientă doar palparea – SCANAREA – vizuală a unei ţinte, indiferent că aceasta se află în faţa sa sau are doar fotografia[80] acesteia. După ce subiectul a fost scanat, operaţie extrem de rentabilă atunci când ţinta se află în starea Alfa (7-14 Hz) sau Delta (4 Hz) şi Teta (4-7 Hz). În starea Beta (14-60Hz) se lucrează mai greu cu subiectul ţintă, deoarece la această frecvenţă el emite prin aură frecvenţe repulsive, specifice stării de veghe aflată într-o permanentă stare de suspiciune. Se poate inhiba această stare de emisie dacă emiţătorul vizualizează mental receptorul, ca aflându-se în fază de somnolenţă.

[80] Cu cât fotografia cuprinde o porţiune mai mare a corpului, cu atât succesul este mai bun. Se preferă fotografii ale întregului corp şi dacă se poate ale corpului dezgolit, pentru a-i vizualiza particularităţile. Pentru profesionişti, acest detaliu devine nesemnificativ, deoarece acesta poate ignora mental orice îmbrăcăminte, persoana ţintă prezentându-se în toată nuditatea sa. Hainele pot conţine şi o altă amprentă energetică dacă au fost purtate şi de o altă persoană, fapt ce poate genera interferenţe energetice diferite, care se comportă ca un ecran energetic faţă de un semnal exterior.

De regulă, pentru a atinge acest scop se foloseşte valoarea sau treapta a treia a frecvenţei psiho (telepatice). Foarte repede ţinta va trece în starea Alfa, stare în care diferenţa de potenţial emitiv dintre ea şi emiţător este foarte mare. Se manifestă ca un recipient gol în care pot fi turnate o sumedenie de frecvenţe energetice. Concentrat pe imaginea mentală a ţintei, emiţătorul va observa, la un moment dat, că temperatura de culoare a aurei acesteia nu depăşeşte 2500 – 3000 K. Acesta este momentul propice în care legătura telepatică cu ţinta este perfectă, aceasta fiind compatibilă cu toate energiile care depăşesc 4000 K. În mod normal emiţătorul trebuie să asigure semnalului emis o temperatură de culoare de aproximativ 7000 K.

În acest mod orice sugestie, indiferent de modularea sa este receptată integral, iar comenzile date transgresează întreaga capacitate de recepţie a ţintei. Din acest moment sugestiile primite devin hotărâri proprii care vor genera acţiuni considerate acte ale propriei voinţe, deci ale liberului arbitru.

Pentru reuşita oricărei comenzi transmise ţintei receptoare, este necesar ca emiţătorul să vadă comanda mental, în imagini cât mai detaliate, care se succed integral în ordinea firească succesiunii lor, aşa cum ar fi ele realizate obiectual prin derularea unui film. În această dinamică, emiţătorul trebuie să ţină cont de toate particularităţile psihosomatice ale receptorului, pentru a nu crea confuzii de conformitate în mintea acestuia, ştiut fiind că instinctiv, receptorul va ţine cont de întreaga sa configuraţie derulată, atunci când va executa o comandă străină[81]**.**

21. Fixarea semnalului implementat în mentalul receptorului, se face prin repetarea acestuia de cel puţin trei ori. În acest scop este necesar ca semnalul să nu fie abstract ci cât mai concret (imagine mentală), detaliat, nuanţat şi motivat emoţional, modulat într-o temperatură de culoare de minimum 6500 K. Este foarte important ca emiţătorul să fie convins de veridicitatea şi necesitatea semnalului pe care-l transmite, chiar dacă acesta pare sau este absurd. Între valoarea emoţională a emiţătorului şi cea a receptorului se stabileşte un raport de echivalenţă. Orice ambiguitate, neconformitate sau lipsă de fermitate în compoziţia semnalului, creează în mintea receptorului confuzie şi repulsie.

22. Sursele sugestopediei

1. Sugestopedia distilează elemente din raja yoga, muzică, învăţare în somn, achiziţii ale fiziologiei şi psihologiei contemporane, hipnoza, autogenie, parapsihologie, drama. Gh. Lozanov a studiat **yoga mintala** (rajas în India şi a practicat-o sistematic timp de 20 de ani. De aici a preluat **antrenamentul în concentrare, vizualizare, hipermnezie fotografică şi tehnica respiraţiei ritmice** (pranayama, din tehnicile orientale de meditaţie).

2. **Parapsihologia** a fost aprofundată de Lozanov prin studierea în laborator a facultăţilor extrasenzoriale a peste 65 de persoane. Pentru Vanga Dimitrova, "resursa naţională" a statului bulgar, el a deschis un laborator fiziologic chiar în satul acesteia. Aici i-a studiat capacităţile paranormale timp de 10 ani. Concluziile lui Lozanov au fost că informaţiile privind trecutul şi viitorul individului sunt preluate de persoane ca Vanga chiar din inconştientul acestuia; că inconştientul reţine o cantitate enormă de informaţie, provenită chiar şi de la stimuli subliminali;

[81] În principiu tot ce considerăm noi a fi acţiuni ale propriei voinţe sunt, în realitate, comenzi importate la care conexăm comenzi mai vechi aflate în memoria de stoc ce s-au asociat între ele. În fond, întregul comportament al unei persoane reprezintă o compoziţie educaţională pe care a acumulat-o nu din propria-i producţie ci din producţia înaintaşilor, care şi ei la rândul lor… şi aşa mai departe. Ajungând la începutul tuturor începuturilor acestei planete vom constata că şi prima acţiune a primului om, nu-i aparţine ci este tot de import de la cauzele care l-au determinat.

problema este de a avea acces la aceste cunoştinţe. De altminteri, neurochirurgia actuală a demonstrat, prin operaţiile făcute de dr. Wilder Penfield din Montreal, că orice experienţă se înregistrează în creier sub forma de pattern care persistă decenii întregi sau o viaţă. Lozanov merge mai departe, considerând că omul înregistrează permanent şi altfel de informaţii: cele percepute intuitiv şi telepatic sau prin clarviziune. Aceste percepţii, consideră el, îşi au rolul lor în reactualizare.

3. **Muzica** este indispensabilă în şedinţa de sugestopedie şi nu orice muzică, ci doar anumite compoziţii în stil baroc ale lui Bach, Handel, Vivaldi, Corelli şi Teleman. Mai multe informaţii de ordin practic le găsiţi în capitolul "muzica - element de bază".

4. În fine, **respiraţia.** Alături de muzică, se pare că aflam aici cheile de boltă ale acestei metode de superînvăţare şi hipermnezie. Sistemul energetic care este organismul uman preia energia şi din aerul inhalat. Daca aceasta intuiţie a yoghinilor antici şi a medicinii vechi chineze nu convinge un spirit pozitivist, atunci să-l ascultam pe Mircea Eliade, recunoscută autoritate în yoga, care spunea că intensitatea receptării depinde foarte mult de respiraţia ritmică şi în special de reţinerea aerului în plămâni. Şi dacă rămânem tot neîncrezători, să luăm act de constatarea experimentală a cercetătorilor de la Universitatea Iowa, că simplul fapt de a respira în acelaşi ritm cu recitarea unui material a sporit învăţarea cu 78%, sau de experimentul expertului în psihofizica, Jack Schwarz, care a găsit că după exerciţii speciale de respiraţie, undele activităţii cerebrale şi activitatea musculaturii pieptului şi abdomenului, se sincronizează.

Ştiinţa occidentală a descoperit acest "alt gen" de energie, pe care orientalii o numeau prana şi kundalini şi care, fotografiată şi vizualizată cu ajutorul cristalelor lichide sau pusă în evidenţă într-o formă oarecare, a fost redenumită energie bio-plasmatică (sovieticii), psihotronică (cehii), orgonică, forţă odică, forţă "X", eterică ori câmp vital. Indiferent de denumire, fenomenul este acelaşi şi el există. Mai mult încă, el este influenţat de emoţii, hrană, sunet. "Descoperirea energiei asociate cu evenimentele psihice va fi tot atât de importantă, dacă nu mai importantă, decât descoperirea energiei atomice", suna profeţia lui L. Vasiliev, fondatorul parapsihologiei sovietice. Ori, valorificarea acestei energii se realizează de asemenea în sugestopedie, prin respiraţia ritmică. Metoda clasică, a lui Lozanov, practica ciclul de 12 secunde: 4 sunt rezervate reţinerii aerului în piept, iar în celelalte 8 inspirăm şi expirăm, câte 4 secunde pentru fiecare.

- Învăţarea propriu-zisă prin sugestopedie necesită inducerea stării de relaxare, printr-o tehnică preferată, fie ea musculara (tensionare, menţinere şi detensionare succesivă, începând cu degetele picioarelor şi sfârşind cu faţa), fie psihologică (vizualizarea succesiva a culorilor roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet, asociate cu cifrele 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1).

23. Condiţii impuse pentru o comunicare optimă, în raport de realitatea obiectuală

Pornind de la precizările făcute în notele anterioare, rezultă că, de regulă, o bună legătură între emiţător şi receptor se poate realiza atunci când cei doi parteneri de comunicare sunt de sexe diferite. Dincolo de fluenţa transferului de informaţie realizat între polarităţi energetice diferite (**Yn** şi **Yang)**, se constată şi alte caracteristici specifice unei bune comunicări, impuse de intensitatea câmpului telepatic[82]. În raport de sexul psihic şi biologic al unuia dintre cei doi termeni angajaţi în comunicare (emiţător şi receptor) s-a constatat că intensitatea purtătoarei electromagnetice (FOHAT) a frecvenţei telepatice (PSIHO) este diferită.

[82] Câmpul telepatic se potenţează pe o purtătoare energetică de tipul FOHAT, care este o formă de energie psihosomatică rezultată din metabolismul celulei.

Amplificatorul energiei purtătoare este situat în emisfera cerebrală stângă, într-o locație particularizată. Centrul amplificator masculin este de 5 ori mai mare decât cel feminin, aceasta însemnând că dacă maximul de intensitate feminină atinge 60 de unități, cel masculin este egal cu 300 unități. Aceste rezultate au fost constatate de către Societatea Română de Studii Metafizice în colaborare cu Institute şi Societăți similare din Vladivostok-Rusia, Springfield-Illinois, Lansing-Michigan şi Delhi-India, într-un program comun de studii şi cercetări care a început să fie derulat din anul 1978. Lotul reprezentativ a cuprins 60.000 de persoane.

În cadrul acestui experiment s-a constatat că, coeficientul de inteligență (IQ) nu este repartizat egal la femei şi bărbați. Raportul este de 1/7 femei/bărbați. În schimb, coeficientul emoțional (EQ) este exact invers 7/1 bărbați/femei. De frecvența emotivă este responsabilă emisfera cerebrală dreaptă.

24. Diferențele de comportament între sexe

Pornind de la aceste rezultate s-a inițiat un studiu care avea ca scop explicitarea unor factori rezultați din măsurătorile efectuate şi anume că, atracția sexuală aparține senzualității feminine, dar se declanşează, (la femeie) în raport de motivația emoțională, dar care este permanent obturată de cea rațională. Ceea ce apărea evident, era faptul că, în scopul acuplării femeile sunt atrase, întotdeauna, de bărbații al căror IQ le este inferior. Deşi pare paradoxală, constatarea este reală şi indubitabilă. În explorare s-a pornit de la relația IQ + EQ + LIBIDO[83].

Raportul colectivului de cercetare a stabilit că funcțiile sexuale ale masculului (potența şi fertilitatea), cu precădere fertilitatea, sunt direct proporționale cu valoarea EQ-ului său şi invers proporționale cu valoarea IQ-ului pe care-l are. Astfel că, un bărbat foarte inteligent are o potență şi o fertilitate scăzută față de unul cu o inteligență mediocră sau rudimentară, dat fiind faptul că o parte însemnată a energiei vitale de tipul Chi (citeşte CI), este convertită către consumul impus de preocupările intuiționist-rațional-intelectuale. În acest context, instinctul de reproducere care aparține **exclusiv** femeii o determină, pe aceasta, să caute un partener sexual bine configurat biotic, căruia i se dăruieşte fără reținere şi o face cu mult mai multă apetență, cu cât acesta, este mai puțin dotat intelectual. Libidoul feminin nu are nici o contingență cu potența spirituală a unui mascul, ba de regulă, îi este chiar ostilă, din cauză că inteligența masculină fiind preponderent selectiv-intuitiv-rațională (cea feminină fiind preponderent selectiv-emoțională) asupra valorilor, va cenzura cu rigoare specifică armonia elementelor care alcătuiesc ansamblul feminin.

Cazurile particulare în care anumite femei se dăruiesc unor masculi care dețin un IQ mai ridicat decât cel al lor (al femeilor), are ca motivație doar „eventuala" stabilitate materială pe care un asemenea bărbat i-o poate conferi, motivație pur socială, datorată educației şi agreată de un instinct pervertit de degradarea permanentă a condițiilor de viață. În raționamentul paraconştient intim feminin, această accepție reprezintă un compromis.

Din aceste studii a rezultat şi o ecuație care permite stabilirea raportului de atracție sexuală între un bărbat şi o femeie, aceasta fiind:

$$\mathbf{L = \frac{EQ}{IQ}}$$ unde:

L = libidoul;
EQ = coeficientul emoțional;

[83] LIBIDO = dorința de satisfacere a instinctului sexual.

IQ = coeficientul de inteligență.

Rezultă că libidoul femeii este cu atât mai mare cu cât coeficientul de inteligență al bărbatului este mai mic. Această convenție matematică este identică şi pentru libidoul bărbatului numai că, libidoul acestuia nu are motivație emoțională[84] interioară, ci doar una biotică sub impulsul testosteronului, el fiind stimulat emoțional de incitația senzuală şi erotică feminină. Dar această realitate intră în contradicție cu normele de stabilitate ale cuplului deoarece un mascul cu un IQ rudimentar va fi dominat de instincte primitive ca lipsa de afecțiune, brutalitate şi violență.

Cu tot acest risc, femelei i se declanşează instinctiv libidoul, tocmai către un asemenea mascul, instinct moştenit genetic de la antecesorii noştri, locuitorii cavernelor, care supraviețuiau numai dacă erau bine adaptați şi dezvoltați biotic. Este evident că, până în zilele noastre, toate criteriile despre frumusețe şi eleganță, au în vedere exclusivă doar dotarea biotică. Marile festivități sportive apreciază rezultatele atletice şi capacitatea musculară, loc în care nu o să întâlnim niciodată un campion al ştiinței, al culturii şi educației, al spiritualității. Este cunoscută ignoranța şi chiar prostia marilor sportivi care, totuşi, sunt înconjurați de femei splendide din punct de vedere al dotării cu nuri. Chiar şi cele mai urâte şi disproporționate femei, sunt atrase tot de configurația armonioasă a unui trup masculin bine clădit, indiferent de câtă „minte" are acesta.

O latură mult mai subtilă a acestei constatări o constituie faptul că într-un contact sexual, pornind de la preludiu şi sfârşind cu postludiul, se transferă de la bărbat la femeie (prin spermă şi conexele câmpurilor energetice ale acesteia), o însemnată cantitate de energie de tipul FOHAT, asociată cu energia de tipul PSIHO. Întotdeauna şi fără nici o excepție, cantitatea şi intensitatea de energie de tipul PSIHO-Masculină (Yang), transferată femeii, îi converteşte acesteia, aceeaşi cantitate de energie de tipul PSIHO-Feminină (Yn) în energie Yang, anihilându-i surplusul. Evidența acestui fapt se observă în reacția femeii la sfârşitul unui act sexual. Devine mai dinamică, mai exuberantă, plină de voioşie, iradiind din întregul ei comportament împlinirea. Aceste manifestări sunt specifice energiei Yang.

Tot ca o consecință a preluării energiei de tipul Yang se observă şi o reacție în plan psihosomatic, femeia resimțind această conversie ca o diminuare şi chiar ca o inhibare a personalității ei energetice de tipul Yn, fapt pe care-l „ştie" genetic, pe care-l constată personal intuitiv şi de care fuge cu disperare, deoarece specia umană este tributară, în exclusivitatea, imperativelor EGO-ului, comportament stimulat de „instinctul de conservare", instinct cauzat de o structură enzimală situată pe lanțul cromozomial. Câteodată, apetența rațională a femeii către un IQ superior, este stimulată doar de orgoliul mimetic al acesteia de a-şi crea, în habitatul de care aparține, o aparență de superioritate, şi-şi impune să şi-o realizeze doar prin mijloace proprii. Acest tip de comportament este caracteristic femeilor cu un deficit de hormoni estrogenici. Însă efortul egocentric de comportament îi răpeşte un timp mult mai îndelungat iar procedura intră în contradicție cu instinctul de reproducție.

În relațiile sociale, argumentația de promenadă a femeii, atunci când se apropie de un bărbat fără a simți pulsiuni sexuale, este asociată substantivului feminin ***prietenie***. Desigur că argumentul trebuie apreciat doar ca un exercițiu de bunăvoință virtuoasă, virtute care este incompatibilă cu femeia care nu şi-a pierdut (încă) emisia de estrogeni. Se constată insă, din ce în ce mai frecvent o stare dramatică în relațiile dintre sexe, cauzată de reducerea drastică la femei, a cantității, dar mai ales a calității hormonilor estrogeni. Majoritatea femeilor au pierdut apetența firească pentru relația sexuală, iar cele care o mai au, o au motivată de curiozitatea maladivă de a-şi satisface fantasmele

[84] Emoția este raportul dintre Senzație, Sentiment şi Dorință.

obsedante. Cauza acestei degradări funcţionale este determinată psihic, prin alterarea galopantă a sistemelor educaţionale şi culturale, grefate pe componenta emoţională. Ierarhizarea valorilor a pierdut reperele principiale privind conduita sexuală. Dat fiind că femeile sunt incitantul sexual (pasiv), bărbaţii se adaptează la noile condiţii.

Astfel că, statisticile laborioase arată că sexul se situează abia pe locul trei în dorinţele unui cuplu; pe locul întâi fiind televizorul şi calculatorul, iar pe locul doi pălăvrăgeala amicală cu prietenii şi imperativele profesionale.

În acest context, transferurile de energii spirituale între cei doi, nu mai posedă conectivul sufletesc superior, ci doar pe cel al vibraţiilor joase. Însă, în cazul a 25 de cupluri din cele 60.000 studiate, de-a lungul anilor, s-a constatat că femeile şi-au ales ca parteneri sexuali bărbaţi cu un IQ mult superior lor. Studiile şi cercetările complexe care au inclus şi abordarea parapsihică a acestor cupluri au arătat că, libidoul femeilor era stimulat de o motivaţie pur spirituală asociată unor configuraţii virtuale vizualizate mental.

Aceasta fiind o consecinţă a unui imperativ karmic translatat în viaţa actuală, unde sufletul în calitate de conector emoţional, armoniza vibraţiile energiilor de comunicare, pornind de la cel mai înalt palier spiritual şi până în planul vibraţiilor joase specifice corpului biotic.

S-a concluzionat că 0,04% din relaţiile de comunicare al informaţiei între emiţător şi receptor au o rată de transfer de feedback egală. Astfel că aceeaşi cantitate şi intensitatea de energie transmisă către o ţintă este receptată de către aceasta şi, simultan, ţinta receptoare devine sursă emiţătoare a unei energii cu polaritate schimbată, dar egală cantitativ şi intensiv.

În acest caz, aparent straniu, nu apar diferenţe cantitativ-intesive de potenţial ci, numai diferenţe de personalitate polară (Yn şi Yang), cu precizarea că diferenţele polare evidenţiază dinamica ciclului şi reprezintă unitatea Întregului, fără a o altera în vreun fel. Privind din perspectiva instinctului de perpetuare, se poate aprecia că acel insignifiant 0,04% (25 de cupluri din 60.000) reprezintă starea ideală care imprimă personalităţii celulei biotice ciclul evolutiv negentropic, în opoziţie cu ciclul involutiv entropic specific marii majorităţi (59.975 de cupluri din 60.000) a oamenilor. În realitatea obiectuală actuală, când curba evoluţiei spirituale are o exprimare descendentă, aceste cifre au doar valoare statistică şi numai dintr-o perspectivă virtuală ne-am putea considera ca aparţinând grupului ideal privilegiat.

În palierul ezoteric al studiului libidoului între parteneri, s-a evidenţiat încă o componentă a acestuia (libidoului), care se exprimă prin inapetenţa instinctivă unui partener tânăr faţă de unul mult mai în vârstă, manifestare care nu are şi o reciprocă, decât în cazuri patologice (gerontofilie). Pentru a desluşi acest comportament s-au iniţiat şi aprofundat studii de mare subtilitate, care au luat în calcul atât corpul biotic în ansamblu cât şi elementele primare constitutive, care sunt celulele care-l compun.

S-a constatat că fiecare celulă îşi exprimă personalitatea printr-o acţiune specifică numită metabolism[85]. Asociat acestui fenomen chimic se constată şi un fenomen fizic (mecanic), pe care-l efectuează nucleul celulei şi anume rotirea sa în jurul propriei axe orizontale cunoscută sub denumirea de **spin** şi rotirea în acelaşi timp, în jurul axei verticale, rotire numită de către fizicieni **izospin**.

[85] Metabolism = Totalitatea proceselor complexe de sinteză, de asimilare (anabolism) de degradare şi dezasimilare (catabolism) de energie din organism.

Cele două mişcări concomitente au o viteză de rotaţie constantă. La naşterea unui copil, rotaţia fiecărui nucleu produce şi emite un câmp energetic coerent polarizat Yn sau Yang (depinde de sexul pe care acesta şi l-a ales la corporalizare), ce reprezintă cuanta de răspuns personal a câmpului gravitaţional, care are rolul de a atrage şi a se face atractiv de către un alt corp, cunoscut sub denumirea biopsihică de **atracţie sexuală**.

Armonia rezonantă a acestui câmp realizează în interiorul corpului biotic şi un produs complementar de structură chimică, produs care la bărbat se cheamă testosteron iar la femeie estrogen. Odată cu înaintarea în vârstă, la comanda ceasului biologic, rotaţia nucleelor îşi pierde din coerenţă devenind anarhică şi dizarmonică.

Din această cauză, scade şi capacitatea de atracţie a câmpului personal, fenomen observat şi prin alterarea configuraţiei estetice a corpului biotic. Într-o exprimare simplistă zicem că un bătrân este mai urât decât un tânăr. Scăzând capacitatea energetică a corpului bătrân, se produce în interiorul acestuia o diferenţă de potenţial negativă, lipsă care se resimte de către acesta ca o pulsiune accentuată de a se apropia de către un corp tânăr pentru a-şi completa golul energetic. Este vorba numai de energie de tipul Chi, fără nici o legătură de identitate cu energia de tipul PSI care aparţine sufletului şi spiritului.

Parapsihologia recomandă ca bătrânii (bunicii de exemplu) să nu stea prea mult timp în preajma copiilor, deoarece îi vampirizează energetic.

Există o situaţie deosebită în care un unic emiţător de energie de tipul PSIHO (telepatică) efectuează o transmisie către un grup de ţinte receptoare, aşa numita inducţie hipnotică în grup sau sugestie colectivă. Studiile ordinare nu au cunoscut şi deci nu au luat în consideraţie importanţa polarităţii energiei transmiţătorului, în raport de cea a receptorului. Numai atunci când studiile extraordinare particularizate pe identitatea polară au relevat semnificaţia acesteia, s-au conceput sisteme de cercetare pentru a cunoaşte relaţiile comportamentale ale celor cinci cazuri posibile:

1. emiţătorul Yang → grupul receptor Yn;
2. emiţătorul Yang → grupul receptor mixt;
3. emiţătorul Yn → grupul receptor Yang;
4. emiţătorul Yn → grupul receptor mixt;
5. atât emiţătorul cât şi receptorul sunt de aceeaşi polaritate.

Studiile au stabilit că în cazul relaţiei nr.1 şi 3 intensitatea semnalului transmis se disipă în numărul receptorilor, fără a se produce unde de şoc energetic adversative aşa cum se întâmplă în cazul relaţiei 2 şi 4. Intensitatea undelor adversative au valoarea însumată a numărului de receptori de aceeaşi polaritate cu emiţătorul. În cazul relaţiei nr. 5, valoarea de utilizare a comunicării este extrem de scăzută, dată fiind unicitatea polarităţii emiţător↔receptori. În mod teoretic s-a admis că poate exista şi un grup emiţător în relaţie cu unul sau mai mulţi receptori; însă practica a dovedit că atât fundamentala cât şi armonicele câmpului emis produc între ele interferenţe perturbatoare, care anulează coerenţa fascicolului de energie transmis.

Parapsihologia cunoaşte şi posibilitatea în care un amplificator de tipul **radionic** folosind energie **orgonică** poate depăşi capacitiv şi inhiba feedback-ul energetic adversativ al grupului receptor. **Biotronica** şi **Psihotronica**, ştiinţe situate la graniţa dintre fizică şi metafizică, aflate doar la îndemâna unor laboratoare ce depind exclusiv de servicii oculte, au deja posibilitatea de a experimenta teorii, de a dirija forme de energie şi de a manipula grupuri mari de oameni, la nivel continental. În plan elevat metafizic, acest fapt se poate realiza şi prin formatarea unui egregor

benefic, aşa cum în magia neagră se formatează elementari sau egregori malefici (practica cotidiană are suficiente exemple relatate şi de mas-media. Dar detalierea acestui aspect al subiectului face obiectul unui alt compendiu.

Dat fiind că femeia este mai mult receptivă iar bărbatul mai mult emitiv, în raporturi de relaţie psiholog-pacient, psihologul femeie va folosi metoda deductivă, iar psihologul bărbat va folosi metoda inductivă.

25. Coordonatele comportamentului sexual al unei ţinte receptoare (caz particular):

În concordanţă cu cele prezentate mai sus, am stabilit o ţintă receptoare (RI), căreia i-am stabilit conduita erotică şi senzuală, raportată la apartenenţa sa de sexul feminin. Cazul prezintă interes din punct de vedere al studiului psihologiei, deoarece aceasta se manifestă extrem de contradictoriu chiar faţă de sine însăşi.

Există o mare discrepanţă între capacitatea ei intelectuală raportată la ierarhia valorilor psihosociale şi cele care-i aparţin de sexul ce o defineşte. Pe deoparte, se comportă ca o persoană care nu face compromisuri cu calitatea, subordonându-şi acestui deziderat întreaga arie de recepţie şi de cunoaştere, iar pe de altă parte îşi acreditează întreaga potenţă feminină unui imperativ exclusiv foliculinic, asociat cu pulsiuni specifice testosteronului. Rezultă, aşadar, o evidentă labilitate psihică, care prin duplicitatea de comportament o face să oscileze între valoare şi nonvaloare, deşi cochetează chiar şi cu parapsihicul.

Prin scanarea pas cu pas a adenohipofizei gonadotrope din hipotalamus am constatat că dubla reglare nu se realizează egal. Secreţia tonică de gonadotropine, dependentă de nivelul circulant al estradiolului care este comandată de „aria hipofizotropă" a hipotalamusului, localizată între chiasma optică şi nucleii mamelari prin funcţia numită „sistemul de reglare a eliberării", nu transmite aceeaşi valoare de răspuns a mecanismului de feedback lung. În mod normal, pulsurile secretorii ale concentraţiei sanguine hormonale ar trebui să răspundă la stimulii externi în maximum 30 – 60 de secunde, prin apariţia transsudatului de suprafaţă (afluxul de sânge periferic (capilar) şi umiditate), fapt neremarcat în nici una din situaţiile favorizante.

La subiectul investigat (RI) excitaţia sexuală nu se declanşează prin stimuli locali decât dacă s-a motivat stimularea psihică. Astfel că la apariţia unei pulsiuni sexuale normale (prin manevrarea zonelor erogene) factorii hormonali rămân inhibaţi, iar apetitul erotic este supravegheat şi guvernat de comanda imaginativă declanşată de cortexul limbic prin stimulii senzoriali specifici factorilor de educaţie, prejudecată şi experienţă de viaţă. Lipsa capacităţii de integrare a funcţiilor erotice în personalitatea mentală, permite producerea unei dereglări a mecanismului orgasmic. Ataşamentul psiho-afectiv faţă de un partener sexual se realizează prin autosugestie, care este motivată de un preconcept de tipul „superman" biotic, prin trăiri subiective intense.

Tulburările psihosomatice ale motivaţiei sexuale sunt cauzate de direcţionarea unilaterală a stimulilor psihoemoţionali prin tulburarea pattern-ului neuroendocrin, generat de defectele de educaţie din prima copilărie, atunci când se definitivează sexul psihologic.

Această orientare îngustă către un palier afectiv, exclusiv biotic, manifestat în momentul în care subiectul (RI) se află la vârsta maximului potenţei de cuprindere a ariei de interes sexual interactiv, conduce la masculinizarea comportamentului senzual, prin manifestarea tendinţelor de a impune şi a domina jocul erotic şi chiar comportamentul sexual al partenerului, sau eventualului partener.

În acest context interesul sexual rămâne pur orgasmic, dar este condiționat exclusiv de comanda psihică, ce acreditează şi permite libera manifestare, dacă este îndeplinită condiția de existență a tiparului prestabilit de tipul „macho”. În acest caz nu vom întâlni nici un fel de deschidere stimulativă a apetenței sale sexuale, ca act de complinire, către o structură psihomorfă de tipul „mind”. Curiozitatea cazului constă în faptul că, deşi comportamentul sexual al subiectului este exclusiv primar-senzorial, motivația sa este determinată numai de comanda psihică.

Evitarea tulburărilor psihosomatice este posibilă dacă subiectul afectat este avizat, informat şi antrenat în metoda de autosugestie, pentru a se decupla singur de multitudinea de fixații pe care o are inculcată în subconştient.

Autosugestia face ca informația dorită să fie integrată subconştientului, fenomen ce are loc, în funcție de intensitatea sugestiei impuse, informație care are ca rezultantă şi influența energetică ce produce acțiune în organism.

Energia, informația şi materia se află într-o permanentă mişcare şi transformare iar transferul de energie şi informație este continuă şi se referă la tot ceea ce este în mişcare.

De asemenea ştim că fiecare celulă a corpului dispune de capacitatea de a primi şi stoca informații. În acest context, autosugestia poate fi formulată în scopul armonizării celulelor corpului, a unui grup de celule, a unui organ sau grupe de organe şi presupune capacitatea celulelor componente de a recepta şi a emite la rândul lor informații.

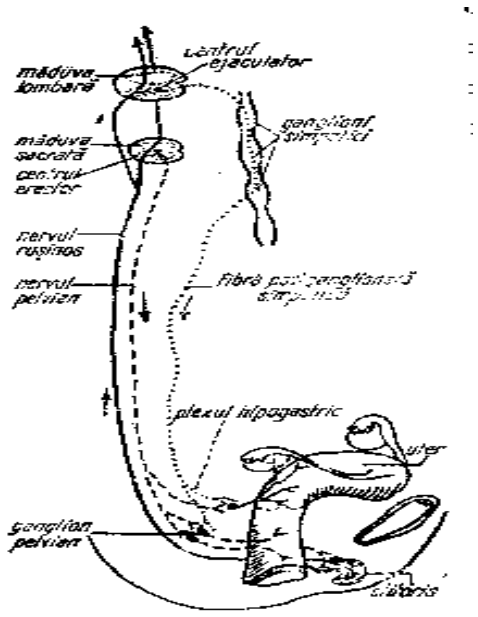

Fig. 491. — Reflexele genitale la femeie.

Fig. 17. Reflexele genitale la femeie

26. CORPUL FIZIC (SOMATIC)[86]

Reprezintă prima structură a entității umane, situată înaintea corpului sufletesc şi cel spiritual. De această entitate luăm cunoştință din primele momente ale vieții terestre şi percepem felul cum ea se comportă încă din primii ani de viață, fără însă a-i acorda atenția cuvenită. Suntem atât de obişnuiți cu această structură încât nu o băgăm în seamă, decât numai în momentele când anumite defecțiuni sau boli se fac simțite.

Spre deosebire de celelalte două corpuri; sufletesc şi spiritual, omul a ajuns să cunoască aproape în totalitate compoziția corpului fizic, şi oarecum suficient de bine funcțiile pe care le îndeplinesc părțile lui componente. Dar nici la acest nivel cunoaşterea nu este definitivă. Corpul fizic, la fel ca şi corpurile astral şi spiritual, are o durată de existență, dar care este diferită de a celorlalte două.

Deşi Biblia ne dezvăluie hotărârea Divină în ceea ce priveşte durata vârstei omului de a fi până la 120 de ani (Geneza 6.3), aceasta este foarte rar, aproape deloc întâlnită la persoanele longevive. Pe parcursul lucrării vom explica motivațiile care scurtează existența corpului fizic, în medie, la 75 de ani. De formatarea corpului fizic luăm cunoştință din primele momente ale vieții terestre şi percepem felul cum ea se comportă încă din primii ani de viață, fără însă a-i acorda atenția cuvenită. Suntem atât de obişnuiți cu această structură încât nu o băgăm în seamă, decât numai în momentele când anumite defecțiuni sau boli se fac simțite. Spre deosebire de celelalte două corpuri; sufletesc şi spiritual, omul a ajuns să cunoască aproape în totalitate compoziția corpului fizic, şi oarecum suficient de bine funcțiile pe care le îndeplinesc părțile lui componente. Dar nici la acest nivel cunoaşterea nu este definitivă.

În corpul fizic se disting două părți funcționale care sunt: anatomia şi fiziologia. Anatomia reprezintă structura ființelor şi a raporturilor dintre organele constitutive iar fiziologia reprezintă funcțiile fiecărui organ în parte şi în colaborarea de ansamblu.

Această compoziție anatomo-fiziologică este de o complexitate abia bănuită şi reprezintă o construcție de o perfecțiune uimitoare. În studiul nostru însă, pentru a înțelege relațiile dintre corpul fizic şi cel astral (sufletesc), vom porni de la a intra, într-o mică măsură, în intimitatea celulei. Aceasta este elementul morfo-fiziologic şi genetic al tuturor organismelor. Numărul celulelor din organism este incalculabil.

Ne-am putea face o idee, despre aceasta, dacă ne gândim că numai în scoarța cerebrală se apreciază că numărul celulelor este de 14 – 18 miliarde şi că în cei 5 litri de sânge din organismul unui om ar de aproximativ 25.000 miliarde globule roşii. Or, atât scoarța cerebrală, cât şi sângele, reprezintă numai nişte părți ale organismului. Dimensiunea celulelor variază de la 200µ (cazul ovulului) până la 7µ şi o grosime de numai 2µ. Cele mai multe celule au dimensiuni cuprinse între 20µ si 40µ. Celula are o structură complexă. În componența ei se disting două părți principale: citoplasma şi nucleul, aşa cum se vede din figura de mai jos:

[86] Corpul somatic se referă la toate celulele corpului fizic, mai puțin cele reproducătoare – spermatozoizii şi ovulele – care sunt fabricate de către corpul somatic.

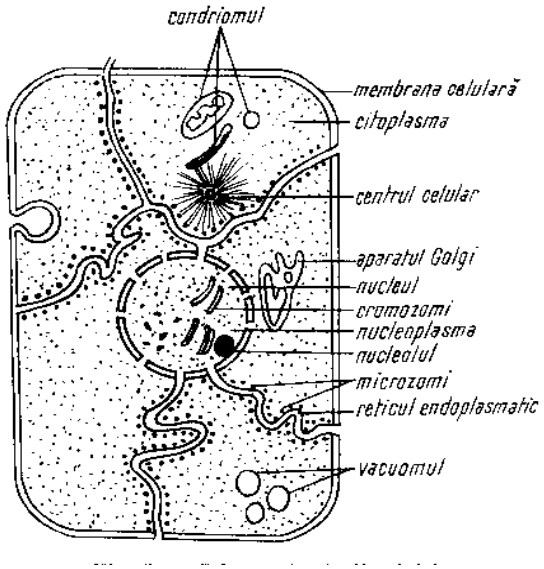

Fig. 18. Celula

Citoplasma reprezintă masa extranucleară a celulei şi la majoritatea celulelor este partea cea mai voluminoasă a corpului celular. Citoplasma are proprietăţi fizice, chimice şi fiziologice care trebuie considerate ca proprietăţi ale materiei vii din celulă, ale protoplasmei. Citoplasma este un amestec complex de soluţii micro şi macromoleculare, ale cărui caractere se schimbă în funcţie de starea fiziologică a celulei, determinată de mediul de viaţă. Din punct de vedere chimic, citoplasma se caracterizează printr-o mare complexitate şi printr-o compoziţie chimică într-o continuă schimbare, în legătură cu schimbările permanente ale mediului înconjurător. În compoziţia chimică a citoplasmei se găseşte un mare număr de elemente chimice, cum sunt: C. H, O, N, S, P, Fe, Ca, Na, K, Mg, Cl, I, F, Br, Mn etc. Aceste elemente se găsesc combinate sub formă de substanţă organică şi de şi substanţe anorganice.

Nucleul sau carionul este al doilea constituent fundamental al celulei. Se prezintă ca un corp inclus în masa citoplasmatică. În general nucleul reprezintă cam o treime din masa celulei. Acesta este aşezat în centrul celulei, având forma ovală sau sferică. Viaţa celulei este condiţionată de coexistenţa celor două componente principale, citoplasma şi nucleul. Celula este şi elementul fiziologic al celulei pentru că în ea se desfăşoară toate fenomenele care caracterizează viaţa. Celula ia din mediul înconjurător substanţe pe care le utilizează pentru sinteza diferitelor ei componente. Toate celulele care intră în alcătuirea corpului omenesc provin dintr-o celulă iniţială, celula-ou. Oul, prin segmentare, dă naştere unui număr de celule care încep să se deosebească între ele, din ce în ce mai mult, atât în ceea ce priveşte forma, cât şi în ceea ce priveşte structura. Acest proces, prin care celulele rezultate din segmentarea oului dobândesc caractere deosebite, se numeşte diferenţiere celulară.

Ca rezultat al diferenţierii celulare, în corpul omenesc se formează mai multe tipuri de celule care îndeplinesc anumite funcţii. Diferenţierea celulară se manifestă atât în ceea ce priveşte forma şi structura celulei, cât şi în caracterul ei fiziologic, adică însuşirea de a îndeplini o anumită funcţie în organism. Celule care se diferenţiază în acelaşi sens şi îndeplinesc aceeaşi funcţie se grupează şi formează ţesuturi şi mediul intern al acestora, organe, aparate, sisteme, coordonare funcţională. Corpul omenesc este constituit dintr-o multitudine de ţesuturi şi medii interne, astfel: epitelial, conjunctive, muscular, nervos, sânge, limfă, lichid interstiţial, sistemul osos, sistemul nervos.

27. VIBRAȚIILE ENERGETICE ALE CORPULUI FIZIC

Reluând o idee de mai sus, precizăm constatarea că, fiecare celulă îşi exprimă personalitatea printr-o acţiune specifică numită metabolism. Asociat acestui fenomen chimic se constată şi un fenomen fizic (mecanic), pe care-l efectuează nucleul celulei şi anume rotirea sa în jurul propriei axe orizontale cunoscută sub denumirea de **spin** şi rotirea în acelaşi timp, în jurul axei verticale, rotire numită de către fizicieni **izospin**. Cele două mişcări concomitente au o viteză de rotaţie constantă. La naşterea unui copil, rotaţia fiecărui nucleu produce şi emite un câmp energetic coerent polarizat Yn sau Yang (depinde de sexul pe care acesta şi l-a ales la corporalizare), ce reprezintă cuanta de răspuns personal a câmpului gravitaţional, care are rolul de a atrage şi a se face atractiv de către un alt corp, cunoscut sub denumirea biopsihică de **atracţie sexuală**.

Suma vibraţiilor complexe ale celulelor corpului fizic se transmit în interiorul acestuia pe traiectele nervoase. Din punct de vedere structural, nervii pot fi comparaţi cu nişte cabluri electrice, care funcţionează ca o reţea de comunicaţie transmiţând informaţii în diferitele părţi ale organismului. Fibrele nervoase din constituţia unui nerv sunt unităţi morfo-funcţionale cu o structură complexă, diferită pentru fibrele mielinice şi cele amielinice. Fibrele nervoase mielinice sunt prelungiri neuronale axonice sau dendritice. Axonul este prelungirea protoplasmatică cu originea dintr-o ridicătură situată la suprafaţa neuronului (conul axonic) putând avea lungimi diferite de la câţiva microni până la peste 1 metru. Dendritele sunt prelungirile neuronale specializate pentru generarea (în cazul unor analizori), dar mai ales recepţia impulsurilor nervoase, pe care le transmit apoi somei neuronale (conducere celulipetă). Nervul are proprietatea de a propaga impulsuri electrice depolarizate şi repolarizate succesiv. O ştiinţă extrem de complexă numită Fiziologia Sistemului Nervos se ocupă de acest domeniu care, în ultimă instanţă are rolul de a propaga impulsurile care se succed pe traiectul nervos, impulsuri ce nu reprezintă decât energia purtătoare a semnalelor care asigură funcţionarea armonică a corpului fizic. Datorită acestei armonii biofizice[87], este posibil ca şi corpul sufletesc să se comporte corespunzător în planul biopsihic[88], respectiv corpul spiritual în planul biospiritual[89]. În integralitatea sa, corpul fizic constituit dintr-o multitudine de componente angrenate într-o fascinantă armonie funcţională, reprezintă un sistem complex de transmitere şi receptare a unor energii care sunt, de fapt, forme şi concepte informaţionale. Această dinamică extrem de elaborată se circumscrie în funcţionalitatea sistemelor care compun Întregul Univers. Fiecare element, structură, suprastructură şi sistem al Universului se află într-o relaţie de comunicare interactivă.

Aşa cum am mai prefigurat în paragrafe anterioare, creierul reprezintă locaţia care guvernează întreaga interdependenţă cu celelalte structuri biofizice, în ansamblu şi pe detalii, asigurând în acelaşi timp relaţia de comunicare şi între structurile subtile cum sunt: corpul sufletesc (astral) şi corpul spiritual. De exemplu, interoperativitatea directă - mai amplă - dintre ficatul mamei (sau a altor organe-sisteme) şi cel al copilului sau a două (posibil şi mai multe) persoane ne înrudite genetic - mai puţin amplă - este supravegheată şi coordonată de către creierele acestora, care-şi transmit reciproc intenţiile şi acţiunile pe care le efectuează. Însă, câmpurile energetice (denumite forme-gând) care se transmit în exteriorul corpului către un alt receptor, funcţionează doar în planul (sau frecvenţă) telepatic, energie cunoscută şi sub denumirea de PSI sau PSIHO, aşa cum am menţionat anterior. În capitolul care urmează „AFECTIVITATEA” vom descrie modul cum reacţionează encefalul, din punct de vedere fiziologic, sub excitaţia energiilor de tipul PSI (suflet)

[87] Vocabula BIO semnifică VIAŢA şi nu Viaţa Corpului Material cum se confuzionează de obicei.
[88] Ibidem.
[89] Ibidem.

sau INFO (spirit), aşa cum a fost percepută această reacţie de către fiziologii Gheorghe Badiu şi Teodorescu Exarcu.

28. AFECTIVITATEA[90]

În lipsa unei definiţii mai elaborată, afectivitatea ar cuprinde totalitatea stărilor, fenomenelor şi trăirilor afectiv-emoţionale ce reflectă atitudinea şi relaţiile corpurilor astral şi spiritual în corpul fizic. Afectivitatea, prin caracterul său pregnant subiectiv include, deci, o serie de procese complexe, care, în final, reflectă „relaţia dintre subiect şi obiectul sau situaţia care le-a produs", această reflectare putând oferi condiţii optime de manifestare a dorinţelor sau, dimpotrivă, împiedicarea realizării acestora, cu toate repercusiunile comportamentale ce decurg din aceste situaţii, încât se poate considera că afectivitatea „reprezintă o formă de manifestare a atitudinii omului faţă de viaţă, de realitatea înconjurătoare".

Afectivitatea, această „simfonie subiectivă a vieţii interioare a individualităţii şi personalităţii insului" se realizează prin forme multiple: dispoziţii, emoţii, sentimente, afecte şi pasiuni, forme care, pe lângă elementul comun – reflectarea relaţiei dintre om şi obiect – posedă şi unele caracteristici particulare. Deocamdată, aceste forme multiple le vom defini utilizând caracterul general al determinărilor. În capitolul dedicat exclusiv sufletului, aceste definiţii au căpătat o formulare extrem de complexă şi specializată pe fiecare domeniu în parte.

- ***dispoziţiile*** sunt trăiri afective de intensitate medie şi durată variabilă (în general mai lungă), deseori ieşite din câmpul conştienţei şi nelegate totdeauna de o anumită cauză sau senzaţie precisă, ci mai degrabă corelate cu starea de funcţionalitate a organismului, reflectând în acelaşi timp şi gradul de adaptare la ambianţă.

- ***emoţiile*** sunt reacţii afective puternice, neaşteptate, de durată scurtă, cu o anumită orientare situaţională şi deci motivaţională, însoţite de modificări (predominant reflex-condiţionate) în starea şi funcţia organismului şi beneficiind de o condiţionare socială pregnantă.

-***sentimentele*** reflectă relaţiile complexe şi stabile dintre om şi mediu, mai ales mediul social, fiind o formă afectivă specific umană, totdeauna „percepute de om ca expresie a propriei sale personalităţi"[91].

afectele sunt trăiri emoţionale puternice, bruşte şi de scurtă durată, cu desfăşurare intensă, însoţită de modificări gestuale, mimice şi neuro-vegetative.

29. METODĂ DE DIALOG

Monismul ca principiu existenţial nu se relevă deoarece însăşi caracterul sau de singularitate presupune irelevantă, nemanifestarea. Atunci când vorbim de relevanţă presupunem în mod implicit manifestarea, evidenţierea, care sunt calităţi rezultate dintr-o perspectivă exterioara singularităţii deci, a dualismului. Explicarea a tot ceea ce exista printr-un singur principiu MONISMUL, presupune reducerea la principiul singularităţii existenţiale, la situarea în potenţial. Numai în potenţial se aplică principiul monist deoarece, în această stare nu este necesară cuantificarea. Din

[90] La capitolul „SUFLET" s-a explicat detaliat care sunt relaţiile acestuia cu corpul fizic şi, în acest fel, se va lămuri confuziile pe care psihologia şi psihiatria actuală le face în relaţia corp-suflet, ne rezumându-se a explicita că, de fapt, psihologia modernă studiază efectele produse în corpul fizic de către acţiunile corpurilor astral şi spiritual. Din acest expozeu va rezulta şi ce înseamnă cu adevărat „afectivul", deoarece din definiţia de la începutul acestui capitol conform DEX, rezultă că afectivul înseamnă o trăire afectiva, definiţie care în acest fel de exprimare este absurdă.

[91] Nedefinindu-se personalitatea şi conceptul de sentiment rămâne nedefinit, chiar dacă frazeologic pare a se fi găsit o structură topică ce conduce la o concluzie.

aceasta perspectivă nu mai este necesar dualismul care poate fi reprezentat chiar şi numai de un alterego.

Existența bazată pe nivele de vibrație presupune ubicuitatea, dualismul şi pluralismul, ce relevă din însăşi exprimare, condiția de multiplicitate care este caracteristică numai dinamicii. În starea de dinamică apare fenomenul, apare cuantificarea, apare multiplicarea. Astfel că, de aici încolo putem discuta întrebarea lui Heidegger dacă legăturile dintre minte şi lucru sunt reale sau ideale. Mai întâi trebuie să fac precizarea că vocabula IDEAL se vrea în semantica lui Heidegger sinonimă cu VIRTUAL. Această considerațiune rezultă din însăşi asocierea acesteia cu vocabula REAL. Întrebarea nu este corect formulată din cauza că se foloseşte între vocabulele real şi ideal conectivul „sau", când în realitate ar trebui să fie folosit conectivul „şi". Locația „minte" presupune construcții virtuale, iar locația „lucru" presupune construcții obiectuale (reale). Deşi se consideră că între acestea nu există nici o legătură, în pofida succesiunii evidente dintre conceptul spiritual şi realitatea materială, vom vedea în continuare că nu este tocmai aşa. Iată de ce: Orice construcție ideală, conceptuală - cum vrei s-o denumeşti - care stă la baza construcțiilor virtuale presupune utilizarea de forme energetice care angrenează substanțe, diferite de cele rezultate din cele aparținătoare tabelului periodic al elementelor lui Mendeleiev, care definesc materia.

Considerând materie ca fiind doar ceea ce percepem cu cele cinci simțuri, facem o mare greşeală, deoarece aceasta limitează, pană la extrem, percepțiile noastre şi exclude orice legătură asociată între virtual şi obiectual (real în planul fizic). În fapt, cele două realități se întrepătrund; astfel ca mintea construieşte realități virtuale care în planul percepțiilor paranormale pot fi receptate ca şi cele care în planul obiectual sunt receptate de către cele cinci simțuri. De exemplu, în universul fizic/material nici unul din cele cinci simțuri nu poate percepe radiația emisă de materialele radioactive, chiar dacă aceasta există şi se manifestă, cu mare risc pentru structurile biotice. De asemenea, tot ca exemplu, în planul spiritual se manifestă forme de energie care pot determina acțiunile unei persoane, prin sugestie directă care este hipnoza sau indirectă care înseamnă acceptarea din proprie voință a unei forme-gând. Se cunoaşte din cazuistică manifestarea sugestiei, denumită popular manipulare, care poate determina o persoană să comită chiar actul de suicid sau omucidere.

O minte bine antrenată aflată în corpul fizic, poate percepe toate construcțiile virtuale ca şi cum ar fi în planul obiectual şi le poate asocia pană la contopire. Pe această capacitate se bazează jocurile virtuale pe calculator care, deocamdată, se află la începutul exprimării lor ca şi realitatea obiectuală. Dar, aşa cum am mai spus, există paranormali care translatează în planul obiectual orice construcție virtuală, translatare care stimulează chiar cele cinci simțuri pe palierul lor redus de recepție şi percepție. Formele virtuale capătă consistență materială. Se cunosc materializările realizate de spiritualişti deosebiți care, din ECTOPLASMĂ, construiesc şi corpuri materiale. Cazul Eusaphiei Paladino este deja de notorietate.

Trebuie reținut că orice produs al minții în planul virtual (ex. o casă aflată în mintea arhitectului care încă nu s-a construit din beton şi cărămidă), este tot atât de real ca şi cel din planul fizic/obiectual numai că, substanța din care este formatat conceptul, nu are nimic a face cu materia brută. Totodată trebuie reținut că şi materia brută emite forme de substanță subtilă, forme care pot fi modelate cu ajutorul unor energii. Chiar însăşi energia, oricât de subtilă ar fi, se poate reformula în aspecte grosiere/dure, transformându-se în materia despre care tot facem vorbire fără a-i cunoaşte toate capacitățile sale.

Îngerii, heruvimii, serafimii, arhanghelii, etc., sunt structuri formatate din substanță/substanțe total diferite de cele care formează materia, dar interacționează din planul virtual (privit din punctual

nostru de vedere) cu planul obiectual prin forme de energie - vibrație - imperceptibile fizic ci, perceptibile doar sufleteşte şi spiritual. Emoția este o reacție produsă nu de obiectul receptat prin unul din cele cinci simțuri ci de forma de energie vibratorie (ca orice energie de altfel) emisă prin asociere cu percepția. De exemplu, privind un cadavru căruia nu-i simțim mirosul vom percepe un sentiment de repulsie.

Acesta este cauzat de aspectul materiei în descompunere care ne influențează dezagreabil. Fotonii care ne parvin de la cadavru şi ne formulează imaginea acestuia sunt dintre cei obişnuiți, ne având nimic deosebit de alți fotoni, dar ei sunt purtători ai unei energii cunoscută sub denumirea de aspect/imagine.

Aceasta va fi comparată cu informațiile din memoria din stoc şi prin confruntare va fi validată cu ajutorul energiei emisă de imaginea mentală, fiind catalogată ca dizgrațioasă. Creierul percepe prin formațiunea reticulară din hipotalamus o excitație energetică (de tipul FOHAT) care declanşează răspunsul energetic al creierului ce produce sentimentul inestetic numit repulsie. Toate aceste emisii şi recepții de energie subtilă din minte se produc pe traiectele NADIS care învăluie traiectele nervoase ce reprezintă liniile purtătoare a energiei electromagnetice. Energia electromagnetică produsă de creier nu reprezintă informația în sine ci ea este doar purtătoarea altor forme de energie subtilă ce este chiar informația modulată în vibrație specifică.

Consider că din expunerea de mai sus îi putem formula un răspuns lui Heidegger, în forma: LEGĂTURILE DINTRE MINTE ŞI LUCRU SUNT REALE ŞI IDEALE DEOPOTRIVĂ. Numai că scepticii şi necredincioşii în capacitățile finite şi mai puțin subtile ale mintii lor, nu pot admite aşa ceva din cauza mediocrității în gândire. Aceştia sunt uşor decelabili dacă-i punem să definească gândirea ca produs al minții sub influența sufletului.

Întrebarea implică şi alte vocabule cum sunt: minte (spirit) şi suflet despre care habar nu au ce sunt şi cum se definesc. Este firesc ca aceştia să se comporte astfel deoarece atunci când unei persoane i se transmite o informație, ea o va compara - spre validare - cu ceea ce posedă în memoria de stoc (hardul personal). Cum informațiile stocate în mintea lor sunt de nivel grobian, nu există nici o şansă în a purta un dialog care implică, cel puțin, o gândire de ordinul 2 sau 3. De exemplu o gândire de ordinul 2 impune să defineşti cauza cauzei. Gândirea de ordinul 3 impune definirea cauzei, cauzei, cauzei şi aşa mai departe. Încercați acest exercițiu şi veți vedea complexitatea efortului de gândire în a defini raportul cauză-efect într-o succesiune de trei termeni identici.

30. Purusha şi Prakriti

Realitatea Supremă – Conştiința întreagă în repaus etern – este de neconceput la nivelul oricărui stadiu al creației aflată în dinamică. Puterea Supremă care este inseparabilă de Conştiința Supremă, sub aspectul său de putere, duce la apariția principiilor creatoare. Sămânța dualității ia naştere odată cu emergența celor două mari principii: Purusha (principiul conştiinței dinamice ce se poate defini a fi principiul ființării) şi Prakriti (primus) şi astfel dualitatea devine stabilită în conştiința legată de simțuri. În Purusha, conştiința nu este nuanțată de ceea ce nu este conştiință. Asta înseamnă că deşi Prakriti a apărut, nu este existent în conştiința Purusha şi în consecință nu există Prakriti atâta timp cât se rămâne în Purusha. Prakriti nu se manifestă în Purusha. Dar apare întrebarea: Nemanifestat cui? Lui Purusha, sau când cineva este în Purusha asta înseamnă că este în forma conştientă proprie.

Cele trei atribute primare ale lui Prakriti – totalul, fundamentalul şi absolutul – sunt inițial în starea de potențial. Dar Prakriti nu aparține unei mulțimi ea este sursa tuturor mulțimilor, a fenomenelor

care apar. Dar cum se actualizează posibilitățile sale creatoare? Se poate afirma atunci că Prakriti este „văzut" de către Purusha? Ce este ceea ce este „văzut"? Purusha este cea în care nu există altceva decât conştiință.

Prakriti nu este conştiință dinamică, deci nu se manifestă în conştiința Purusha. Adică Prakriti pare a fi negată în conştiința Purusha, dar asta nu înseamnă că nu există deloc ci că există sub forma unui aspect al Puterii (Shakti), şi acea Putere însăşi este inseparabilă de, şi una şi aceeaşi cu, Conştiința Supremă. Deci, este Puterea Supremă. Puterea Supremă ca şi putere de ființare a Conştiinței Supreme, este infinită, dar manifestarea sa ca putere este posibilă doar atunci când această putere devine finită, se manifestă. Acest lucru este posibil doar atunci când un fenomen conceptual, în relație cu Realitatea Supremă este determinat să apară ca obiectual (real). Aceasta se face de către Maya – puterea specifică a Puterii Supreme. Prin influența acestei puteri, Conştiința Supremă apare ca Purusha şi Puterea Supremă sub aspectul său **bindu** (putere maxim concentrată), ca Prakriti. Prakriti este acel aspect al puterii bindu în care energia creatoare comportă trei forme ca factori minus (de potențial). Aceste trei forme se numesc Gunas (gune sau atribute primare).

În Prakriti, gunele sunt factori negativi (potențiali), dar există posibilitatea ca acestea să devină evidente când Prakriti devine sursa creației, deci trece în dinamică. Dar gunele rămân negative în Prakriti dacă ele nu sunt „stârnite" de ceva din afara lui Prakriti. De unde vine acest „ceva"? Purusha şi Prakriti pot fi interpretate diferit atunci când nu există nici o experimentare deasupra nivelului Purusha-Prakriti. Purusha este conştiința (potențialul) în care nu există nici o urmă de nimic altceva. Această conştiință fiind neanalizabilă şi ireductibilă, Purusha este principiul absolut şi Prakriti există ca principiu relativ, care nu este conştiință.

Trebuie analizată relația dintre conştiință şi ceea ce nu este conştiință. Se spune că Purusha este „şchiop" dar poate „vedea" şi Prakriti se poate „mişca" dar nu poate „vedea". Este ca şi cum Purusha stă pe umerii lui Prakriti şi-i arată calea iar Prakriti se mişcă orbeşte.

Asta înseamnă că Prakriti în contact cu Purusha conştient dă naştere la schimbări evolutive, dinamice. Dar ce înseamnă aceste schimbări? Nu indică oare faptul că Purusha este şi ea înzestrată cu putere care determină ca Prakriti să evolueze? Dacă se ia în considerare faptul că, conştiința însăşi este stimulul care determină Prakriti să evolueze, atunci trebuie luat în considerare şi faptul că, conştiința Purusha exercită o anumită influență asupra lui Prakriti, fie conştient fie inconştient.

Această influență a lui Purusha asupra lui Prakriti nu poate fi negată complet. Asta înseamnă că, conştiința ca putere, este cauza rădăcină a schimbării evoluționare a lui Prakriti. Dacă Prakriti ar rămâne la infinit ca principiu independent tinzând să se dezvolte ca principii cosmice în relație cu Purusha, atunci ar trebui admis faptul că, aspectul ultim al conştiinței este acea formă a coştiinței care este asociată prin puterea sa cu Prakriti care evoluează. Această formă a conştiinței nu poate fi Conştiința Supremă ultimă şi ireductibilă (absolută), dar este o formă a conştiinței care apare într-o fază tranzitorie pentru Universul Material care este Universul lui Planck (10^{-36} secunde) a realizării care în cele din urmă culminează cu, „experimentarea" conştiinței întregi statice (în potențial) eterne.

Dacă doar prezența lui Purusha ar duce la evoluția lui Prakriti, atunci Prakriti nu ar putea fi niciodată într-o stare în care cele trei gune sunt negative şi în această condiție absorbția lui Prakriti nu ar fi posibilă şi, în consecință, concentrarea non-umană (experimentată în diferite samadhi) ar fi un fenomen imposibil. Bindu Suprem este deopotrivă Conştiință şi Putere. Sub aspect creator, puterea este energia pranică sub formă maxim concentrată. Pe de altă parte puterea Kundalini sub aspectul său spiritual este asociată cu Bindu Suprem.

Când energia pranică creatoare se manifestă, aspectul spiritual al puterii Kundalini rămâne într-o stare înfăşurată. Pentru a face posibilă apariţia unui fenomen finit din Puterea-Conştiinţă Supremă, Maya – principiul negativo-pozitiv – apare din Bindu Suprem. Prin influenţa maya-ei, Prakriti apare ca principiu separat în care este inclus germenele creator constând din cele trei principii primare ca factori minus iar din punct de vedere mantric, Prakriti este kamakala în care se găsesc unităţile prematrika într-o formă latentă. Odată cu evoluţia lui Prakriti apare şi Purusha ca şi conştiinţă separată de, (dar în relaţie cu), Prakriti. Conştiinţa Purusha care este Conştiinţa Şiva apare ca şi cum ar fi izolată de Puterea-Conştiinţă Supremă de către maya.

Emergenţa lui Purusha este fenomenul cel mai important. Pasivitatea lui Purusha nu se amestecă în mod direct cu Prakriti, dar conştiinţa Purusha este conştiinţa Bindului Suprem care, ca Işvara (Fiinţa Supremă sub aspectul său creativ) ,,vrea" să-şi exprime omnipotenţa sa creativă, această ,,voinţă" este cea care acţionează asupra lui Prakriti pentru a determina gunele să opereze. Gunele operează pe principiul asemănător bindu-nada-bija. Nada (Duhul Sfânt) sau puterea care emite sunet devine rajas (principiul energetic primar) care este sursa întregii energii de la nivelul corpului material, sufletesc şi spiritual. Aceeaşi putere se transformă în sattva (principiul conştiinţă primar) care manifestă conştiinţa mentală.

Aceeaşi putere nada devine tamas (principiul primar de inerţie) care creează metamateria şi materia. Prin intermediul ,,voinţei" omnipotente a lui Işvara (Dumnezeu), conştiinţa Purusha se reflectă în sattva, făcând să apară o conştiinţă ,,artificială" care este exprimată prin conştiinţa mentală, iar natura şi gradul expresiei depinde de concentrarea sattvei. Această reflectare a lui Purusha în sattva nu schimbă natura pasivă a sattvei. Sattva însăşi nu este conştiinţă, e inconştientă. Dar sattva se găseşte într-o formă aşa de subtilă încât conştiinţa Purusha se reflectă foarte bine în ea (ca într-o oglindă). Această reflectare este conştiinţa mentală. Dar claritatea acestei reflectări depinde de cele trei gune.

Atunci când conştiinţa mentală devine întrupată, începe să funcţioneze şi, întreaga organizare se numeşte jiva – fiinţă întrupată. Conştiinţa mentală este de-asemenea inconştientă, dacă nu este ,,adusă la viaţă" de către forţa vieţii. Această forţă se manifestă într-o fiinţă întrupată (vie). Eu unul înclin să susţin o "ipoteză" mai "materialistă" privind existenţa chakrelor, ipoteză care nu-mi aparţine şi a fost formulata prima data de nişte medici britanici din India.

Conform acestei teorii, yoghinii indieni au descoperit în mod empiric anumite fenomene ce se petrec în organism la nivelul sistemului nervos şi sistemului endocrin.

Lipsindu-le cunoştinţele de anatomie şi fiziologie necesare unei teorii realiste au conceput "teoria" chakrelor şi a nadis-urilor pentru a explica respectivele fenomene observate de ei. Sunt cunoscute pentru toţi yoghinii corespondenţele dintre chakre şi elemente ale sistemului nervos şi sistemului endocrin (Sahashrara Chakra e în relaţie cu creierul şi glanda pineala, Ajna Chakra tot cu creierul dar cu hipofiza ca glandă endocrină, Vishuddha Chakra e asociată cu plexul nervos cervical şi cu tiroida şi glandele paratiroide, Anahata Chakra cu plexul brahial şi timusul, Manipura Chakra cu plexul lombar şi suprarenalele sau după alţi autori cu pancreasul, Swadisthana Chakra cu plexul sacrat şi glandele sexuale, Muladhara Chakra nu prea are plex nervos corespondent şi este localizată la nivelul coccisului, iar glanda endocrină asociată, am văzut că mai diferă în funcţie de autor. Iar Şuşhumna Nadi ar corespunde măduvei spinării, iar Ida şi Pingala lanţurilor de ganglioni ortosimpatici ce se afla de-a dreapta şi de-a stânga coloanei vertebrale. În aceasta concepţie a medicilor occidentali "fiziologia mistică" specifică yoga-ai este comparativ cu fiziologia occidentală o proto-ştiinţă, aşa cum sunt alchimia faţă de chimie sau astrologia faţă de astronomie.

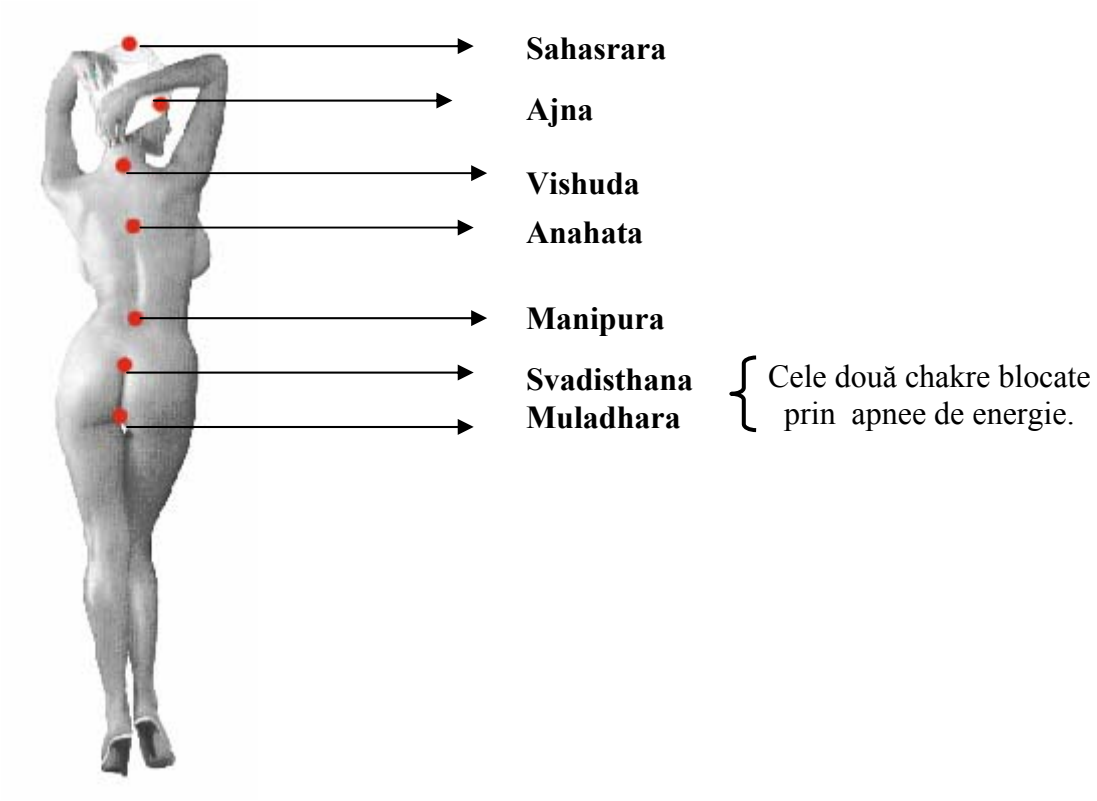

Fig. 19. Cele 7 Chakre principale

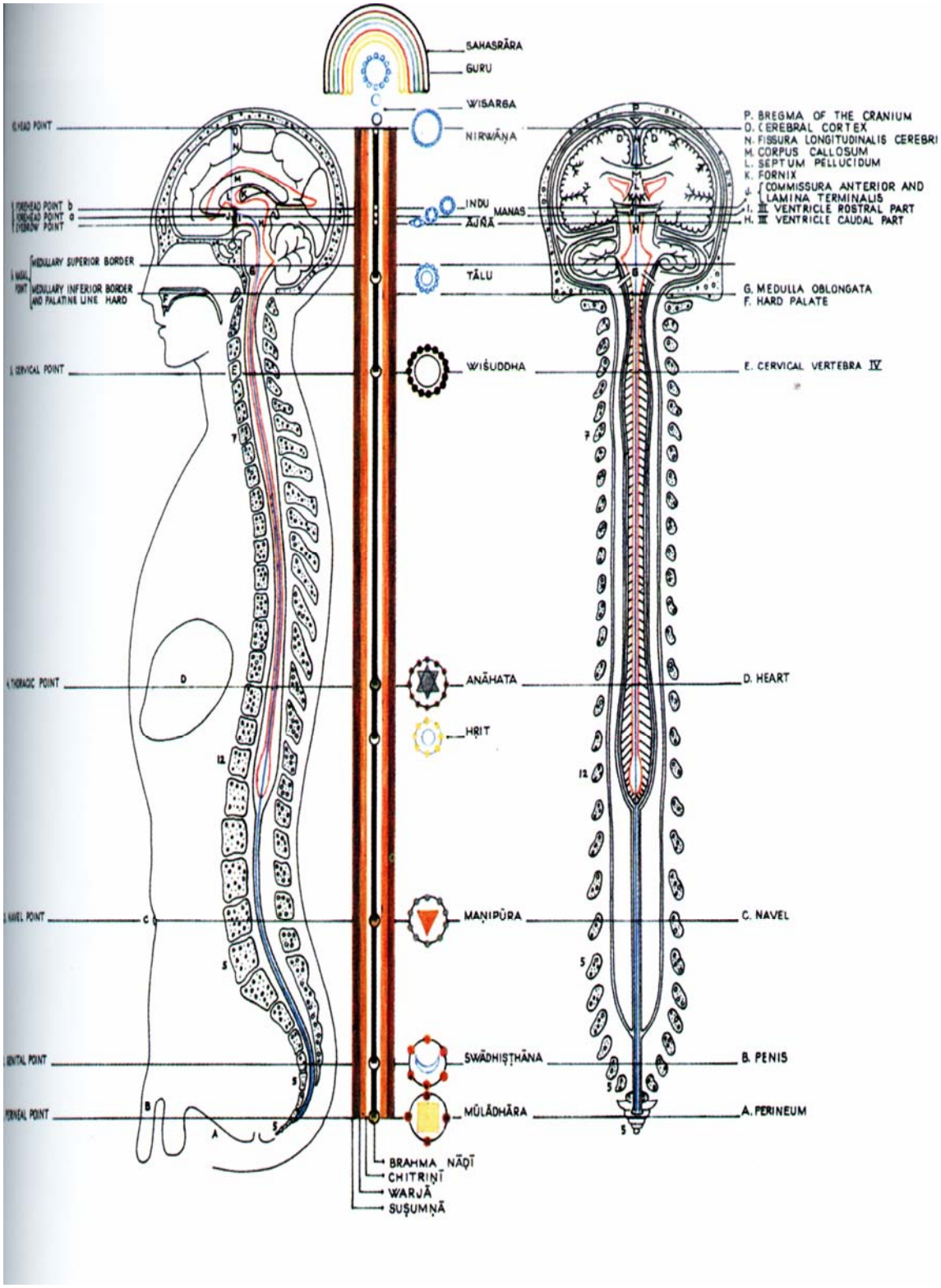

Fig. 20. Repartiția chakrelor pe corpul omenesc

Capitolul IV

1. ISTORIA TURNULUI BABEL

Geneza 11. 1 - 8

"Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte. Pornind ei (membrii familiei lui Noe) înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear (aflată în Caldeea pe malul Eufratului, la Sud de actualul oraş Bagdad în câmpia Mesopotamiei, acolo unde se presupune că s-ar fi situat grădina Edenului). Şi au zis unul către altul: (La îndemnul regelui Nemrod întemeietorul Babilonului), <Haidem! să facem cărămizi, şi să le ardem bine în foc>. Şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var. Şi au mai zis: <Haidem! să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului>.

Domnul S-a pogorât să vadă cetatea şi turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Şi Domnul a zis: <Iată, ei sunt un singur popor, şi toţi au aceeaşi limbă; şi iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând. Haidem să Ne pogorâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora. Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului; aşa că au încetat să zidească cetatea".

Această fascinantă istorie a suscitat, de-a lungul timpului, aprige controverse privind, aşa numita, **limbă iniţială** care se vorbea pe întreaga suprafaţă a pământului, de către toţi oamenii, până la evenimentul cunoscut sub denumirea de Turnul Babel. Din citirea textelor, s-ar părea că toţi locuitorii planetei vorbeau o limbă comună iar Dumnezeu făcându-i să uite limba iniţială i-a obligat pe oameni să inventeze diferite limbi, aşa cum le-a venit mai la îndemână, pentru a se înţelege în cadrul grupului căruia îi aparţineau. Că nu au mai putut să-şi amintească limba iniţială este o consecinţă a intervenţiei Divine, iar acestora nu le-a mai rămas decât să-şi caute alte modalităţi de exprimare şi comunicare.

O meditaţie profundă asupra semanticii utilizate de către scriitorii şi traducătorii Bibliei ne conduce la concluzia că vocabulele **limbă** şi **vorbire** nu înseamnă neapărat exprimare prin cuvinte ci aceştia s-au referit la **comunicare.** Acceptând această aserţiune rezultă din raţionament că oamenii de dinainte de Turnul Babel comunicau dar, nu prin cuvinte ci, **telepatic.**

În sprijinul acestei teorii se pot invoca următoarele argumente: Comunicare prin cuvinte este foarte greoaie şi anevoioasă, deoarece transmiterea semnalului audio este extrem de limitată. Vocea omului nu se poate face auzită la mare distanţă şi în plus este perturbată de alte unde sonore cu care interferează.

Dacă facem o comparație între un mare şantier al zilelor noastre şi cel al construirii Turnului Babel, constatăm asemănări fundamentale. Orice construcție gigantică presupune arhitecți, ingineri de structură, constructori, servicii de aprovizionare, mijloace de transport, posibilități de ridicare şi manipulare, etc., etc., etc. Că acest turn nu era o biată construcție rezultă din chiar constatarea Divină care spunea: **„… acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând".** În anul 1679 cunoscutul savant Pére Kircher editează la Amsterdam lucrarea „Turis Babel" în care estima dimensiunile acestui edificiu şi condițiile în care s-au desfăşurat lucrările.

Conform prelucrării materialului de către Veronica Neculai, rezultă că „pentru a ajunge la Lună, turnul ar fi trebuit să aibă o lățime de cel puțin opt mile italice (circa 12 km), iar înălțimea coloanei de 15.867 mile deci 26.400 km. Savantul însoțeşte comentariul cu un desen reprezentând închipuitul turn comparat cu sfera terestră care cu siguranță ar fi ajuns să-şi piardă centrul de gravitate din cauza construcției.

Alte calcule făcute arată că stabilitatea unei astfel de coloane nu s-ar fi putut asigura decât cu o suprafață a bazei de cel puțin o treime din înălțime deci cu un diametru de aproape 9.000 km, arhitecții babilonieni fiind declarați fantezişti şi lipsiți de înțelegerea realității". Şi aceasta să-L fi îngrijorat pe Dumnezeu? Faptul că oamenii puteau în fantezia lor să-şi imagineze construirea unui turn imposibil de realizat fizic şi al cărui vârf ar fi atins cerul după gândirea omenească?

Chiar dacă ne-am imagina planeta pământ a fi un turn, acesta nu ar depăşi aria sistemului solar. Şi atunci despre care cer, ce putea fi atins este vorba? Sau, nu cumva, Dumnezeu a avut în vedere altă posibilitate de realizare a oamenilor din acea vreme? Mai mult ca sigur că este vorba nu de o realizare în plan material ci de una în plan spiritual, aceasta fiind capacitatea de mobilizare a oamenilor într-un scop ostil Divinității.

În acest caz oamenii au desconsiderat promisiunea lui Dumnezeu de a nu mai distruge niciodată pământul prin apă, legământ împuternicit de simbolul curcubeului ca semn al promisiunii făcute (Geneza 9. 8 – 17).

Dumnezeu nu era îngrijorat de faptul că oamenii ar fi putut construi turnul pe care şi-l puseseră în gând a-l făptui, deoarece dacă avem în vedere marile şantiere ale zilelor noastre, unde sistemele de comunicație prin radio şi mijloacele de aprovizionare şi transport actuale, creează probleme extrem de complexe în planul construcțiilor; având în vedere posibilitățile acelor timpuri, constructorii turnului ar mai fi lucrat şi astăzi la realizarea lui. Transmiterea unei comenzi de la arhitectul sau inginerul şef până la ultimul salahor ar fi durat atât de mult, pe măsura ce turnul creştea, încât realizarea era de-a dreptul imposibilă.

Numai că, în acele vremuri, **oamenii comunicau telepatic**, astfel că orice comandă se transmitea instantaneu iar, în momentul imediat următor, cei vizați acționau în aceeaşi fracțiune de secundă. Încurcându-le limbile oamenilor, Dumnezeu le-a întrerupt comunicarea telepatică şi nicidecum nu le-a diversificat limbile.

Diversificare s-a produs pe parcurs în funcție de comunitățile care s-au format pe baza afinităților de familie, clan sau grup social. În acest fel Dumnezeu a mai dat o şansă oamenilor de a supraviețui în lupta cu răul care-i guvernează de la căderea în păcat şi până astăzi.

Imaginați-vă ce s-ar fi putut întâmpla dacă unul dintre marii dictatori ai lumii: Alexandru Macedon, Cezar, Napoleon, Hitler sau Stalin şi-ar fi putut transmite ordinele telepatic; ordine care ar fi fost recepționate în acelaşi timp şi de către duşman?

Mai mult ca sigur că omenirea ar fi dispărut de mult în urma unui holocaust, generat de ea însă-şi, la scară planetară. Şi astăzi constatăm că anumite grupuri de păsări sau peşti care viețuiesc în stoluri se mişcă la comandă telepatică. Atunci când conducătorul grupului „doreşte" schimbarea direcției de mers, întregul stol doreşte în acelaşi moment această schimbare pe care o execută instantaneu mişcându-se unduitor asemenea unui val.

2. SEXUL LUI DUMNEZEU

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră";… Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut" (Geneza 1. 26, 27).

Fără nici un altfel de comentariu elaborat în mod forțat aşa cum, de regulă, procedează slujitorii bisericilor, indiferent de dogmatica căreia i se subordonează, rezultă clar că bărbatul şi femeia, masculinul şi femininul sunt forma de reprezentare a lui Dumnezeu.

Înțelesul acestor texte a stârnit numeroase controverse, dat fiind faptul că toți cei care şi-au oprit atenția asupra celor spuse în acest versete, sunt guvernați de o prejudecată profundă aceea că, atunci când vorbesc despre sex se referă, fără excepție, la configurația anatomică a corpului fizic-material. Se uită sau nu se cunoaşte că tot în Biblie, apostolul Pavel în cartea 1 Tesaloniceni 5.23 le spunea acestora: ***„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuşi pe deplin; şi: duhul vostru[92], sufletul vostru şi trupul vostru…",*** astfel că direcționarea numai către corpul fizic a sexului ca o caracteristică fundamentală a entității umane este totalmente greşită.

Atât sufletul cât şi spiritul aparțin unei anumite forme de sex. Din această perspectivă se impune a regândi conceptul de sex nu din perspectiva formei ci din perspectiva fondului. Reluând ideea din începutul lucrării denumită ORTOONTICA, Dumnezeu – Întregul, şi-a configurat creația în două ipostaze, conform principiului **ubicuității duale,** conceput de El ca mod de exprimare a ființării Sale.

În Sine, Dumnezeu nu era „nevoit" sau mai bine zis „S-a nevoit" să se exprime, aceasta impunându-se doar în condiția în care El se concepea şi ca propriu-Şi interlocutor. Conform evidenței, interlocutorii se cheamă aşa deoarece sunt două entități diferite. Diferențierea este dată de tipul de energie căreia îi aparțin şi care nu este asemănătoare deoarece, asemănarea energetică ar reprezenta aceeaşi polaritate ceea ce i-ar exclude din ipostaza de interlocutori. Deci, Dumnezeu fiindu-Şi sieşi propriul interlocutor s-a conceput în două ipostaze energetice, ipostaze care luate separat s-au multiplicat la infinit.

Cele două energii au aceeaşi definiție conceptuală ca a lui Dumnezeu, formând Întregul prin trei stări: Totalul, Fundamentalul şi Absolutul. Definind conceptul energetic al Întregului, ne vom sluji de următoarea configurație (despre care am vorbit la începutul acestei cărți) foarte cunoscută în China antică, în cadrul doctrinei taoiste care seamănă cu doi peşti care se rotesc unul în jurul celuilalt, dar aproape deloc înțeleasă în complexitatea reprezentării ei.

Această figură reprezintă conceptul filozofic al Întregului şi conține cele două stări ale ființării {cunoscute sub denumirea de **Yang şi Yn, + (plus) şi ─ (minus), masculin şi feminin**}, aşa cum le-

[92] DUH este sinonimul slav al latinescului – spiritus - SPIRIT.

a conceput Dumnezeu în înţelepciunea Sa, mai înainte de orice existenţă. Iată figura reprezentativă a Întregului:

Fig. 21. Reprezentarea lui Yn şi Yang

Începuturile "dialecticii"[93] se confundă cu primele explicaţii mistico-religioase cu privire la natura lumii. Astfel, în India antică, în orientul Mijlociu şi la vechii evrei a fost mult utilizat simbolul stelei alcătuite din două triunghiuri echilaterale suprapuse (steaua lui David). Acest simbol religios avea printre altele şi o semnificaţie dialectică. El arăta că lumea a fost creată prin interacţiunea a două principii, care parţial au fost antagoniste şi parţial au fost complementare. Triunghiul cu vârful în sus reprezenta principiul cosmologic masculin, iar triunghiul cu vârful în jos simboliza principiul cosmologic feminin.

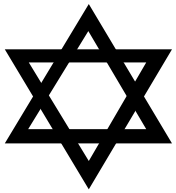

Fig. 22. Steaua lui David

Pornind de la constatarea că entitatea umană este formată din trei structuri/corpuri (fizic, suflet şi spirit) şi nu doar una (corpul fizic) aşa cum ne îndeamnă să considerăm percepţia fiziologică şi prejudecăţile, analiza conceptului de sexualitate o putem face prin studiul tuturor caracteristicilor morfologice şi sintactice ale celor trei corpuri, cum le-am denumit deja.

Deci, reluând în analiză expresia structură sau corp sau entitate, intuim[94] că acestea aparţin din sorginte unui tip de energie polarizată într-una din cele două posibilităţi amintite anterior şi cunoscute sub denumirea de Yn sau Yang. În Universul Material pasivul Yn se caracterizează prin: umiditate, întuneric, aşteptare şi recepţie, pe când activul Yang este: uscat, luminos, dinamic şi darnic.

[93] Cuvântul „dialectică" provine din limba greacă veche dela „dialegomai", care semnifica „pledoarie pentru o anumită teză".

[94] Deşi se admite în mod arbitrar că intuiţia este inferioară raţiunii, trebuie să precizăm că o astfel de gândire este fundamental greşită, deoarece raţiunea se manifestă doar în aria cunoştinţelor individului, aflate la dispoziţia conştientului senzaţiilor. În schimb intuiţia se manifestă la întreaga arie cuprinsă atât în inconştient cât şi în supra conştient şi operează cu cunoştinţele întregului domeniu biotic, psihic şi spiritual, ce transcende dincolo de realitatea senzorială.

Putem spune fără să greşim[95] că nu numai corpul fizic dar şi cel sufletesc cât şi cel spiritual aparţin unei anumite forme de sexualitate, astfel că masculinul şi femininul nu reprezintă doar definirea unor configuraţii anatomo-genitale ci ele sunt, din sorginte, exprimarea unei forme de energie fundamentală.

Abordând judecata comportamentului social din această perspectivă, întreaga psihologie a mulţimilor s-ar reconfigura după principiul că, fiinţarea reprezintă o singură entitate bipolară. În acest fel, singurătatea copleşitoare a bărbatului şi a femeii, aflaţi unul lângă celălalt, s-a transforma într-o fuziune, comunicativă a celor doi, într-o singură fiinţă. Cauza acestei ruperi a unităţii şi înstrăinarea celor două polarităţi (jumătăţi) o găsim explicată în cartea Genezei la capitolul 3 versetul 17, unde Dumnezeu îi spune lui Adam: ***„Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el", blestemat este acum pământul din pricina ta".*** Dezvoltarea subiectului Binele şi Răul s-a făcut în alt capitol al lucrării numită ORTOONTICA.

O altă scăpare a „exegeţilor" Bibliei în dezbaterea privind sexul lui Dumnezeu, a fost aceea că versetul 26 al primului capitol arată că Dumnezeu vorbeşte la plural atunci când stabileşte facerea omului: „Să facem" şi nicidecum nu zice: „Să fac", deşi Dumnezeu este unul singur. Însă, în acest caz, Dumnezeu discuta cu celelalte părţi ale Sale care formează trinitatea, şi anume: Dumnezeu Fiul şi Duhul Sfânt, Trinitatea fiind ipostaza interlocutivă a lui Dumnezeu unicul, Total, Fundamental şi Absolut. Din întreaga Scriptură, aşa cum a fost ea concepută, rezultă că Fiul reprezintă substanţa iar Duhul Sfânt, reprezintă energia, Dumnezeu asumându-şi reprezentativitatea conceptului.

Pornind pe făgaşul ocult al descifrării cărei categorii de energie (Yn sau Yang) aparţine Fiul, vom constata că întregul Său comportament (terestru) descris de Biblie îl situează pe polaritatea conceptuală Yn deşi, din punct de vedere al anatomiei corpului fizic a fost bărbat: S-a născut din femeie supunându-se succesiv tuturor manifestărilor fiziologice specifice acestui act.

Cu excepţia alungării zarafilor şi negustorilor din Templu, a fost o fire introvertită-implozivă, caracter reieşit din toată învăţătura sa. Şi-a sfârşit existenţa în trup material, murind răstignit pe cruce, adresând lui Dumnezeu în ultimele lui clipe pământene, o rugăciune privitoare la vrăşmaşii săi: ***„Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac"!*** În schimb, Duhul Sfânt este de sorginte energetică Yang[96]. Această concluzie rezidă din întreaga manifestare a acestuia descrisă de Sfântă Scriptură, unde este prezentat ca fiind permanent în acţiune, dinamic şi extravertit.

Dacă Fiul aparţine tipului sexual Yn iar Duhul Sfânt aparţine tipului sexual Yang, atunci Dumnezeu cărui tip sexual aparţine? Aşa cum am mai spus, întotdeauna cele două părţi cu polarităţi antagonice, vor tinde una către cealaltă, ca prin fuziune să formeze Întregul. Masculinul va tinde către feminin şi invers, în scopul de a se contopi formând androginul, acea structură completă (întreagă), care conţine în sine ambele semne (+ şi −), ambele sexe.

În lumea Universului Material, când cele două polarităţi se unesc se produce o descărcare energetică, aşa cum se întâmplă când două sarcini electrice cu polarităţi diferite se întâlnesc, apare fulgerul. În lumea animală descărcarea se numeşte orgasm.

---

[95] Desigur că Biserica, prin slujitorii săi, se va revolta împotriva unei asemenea aserţiuni, considerând-o blasfemie. Însă este îndreptăţită o asemenea revoltă dacă o înţelegem în raport de capabilitatea majorităţii slujbaşilor bisericii de a se rupe de gândirea omenească care judecă spiritualitatea şi misticul, în funcţie de judecata celor cinci simţuri şi a pătrunde în planul spiritual abandonând dogmatica imperativă a suficienţei EGO-ului trupului de carne.

[96] În Biblie, găsim descrise manifestările Duhului Sfânt, manifestări din care rezultă că acesta se află într-o permanentă dinamică. Spre exemplu: faptele Apostolilor 2.4; 10.46,47; 19.6; Marcu 16.17; 1 Corinteni 12.7-11; 14.2.

Rezultă că sexul lui Dumnezeu este de tipul androgin, în El fuzionând cele două polarități, Yn şi Yang. Orgasmul androginului se numeşte Extaz şi este perpetuu, dar el fiinţează doar în starea de potenţial[97]. Cum trece în dinamică se divide în cele două polarități specifice, pentru a se recompune şi apoi iar a se divide, urmând acest ciclu până când va trece din nou în potenţial. Atât potenţialul cât şi dinamica sunt şi ele două stări ciclice fundamentale ale **MetaUniversului,** dar care coexistă concomitent. Astfel că Dumnezeu trece, prin creaţia Sa, din potenţial în dinamică şi din dinamică în potenţial. Oscilaţia (vibraţia), ubicuitatea dual㠄, este condiţia absolută a totalului fundamental.

3. Ştiinţa pierdută a lui Zamolxis

Cristina Nicoleta Sprânceană

Aflat într-o vizită în India, în 1868, colonelului englez James Churchward i s-a permis accesul la anumite documente antice religioase secrete, o "bibliotecă" de tăbliţe de piatră scrise în limba Naacal, care dezvăluiau existenţa a unui vast continent în mijlocul Oceanului Pacific. Documentele atestau că numele respectivului continent era Mu (ceea ce în traducere înseamnă "Pământul-mamă"), acesta găzduind o civilizaţie înfloritoare şi incredibil de avansată pentru o epocă istorică aflată cu zeci şi sute de mii de ani în urmă. Ştiinţa locuitorilor continentului Mu era cu mult mai avansată decât ceea ce cunoaştem noi astăzi, printre altele aceştia având abilitatea de a manipula gravitaţia. În concordanţă cu tăbliţele Naacal, omul a apărut pentru prima oară pe Pământ în continentul Mu, acum 200 de milioane de ani. În cele din urmă continentul Mu (rebotezat ulterior Lemuria de către naturalistul englez Philip Sclater deoarece acesta a considerat că speciile de lemurieni au evoluat iniţial acolo), s-a scufundat în urma unui cataclism provocat de emisii de gaze înmagazinate în caverne uriaşe aflate sub fundul oceanului. Din fostul continent Mu, au rămas până în ziua de astăzi numai Australia şi câteva insule, printre care Hawaii, Tonga şi Insula Paştelui. Este interesant de notat faptul că în limba nativă a locuitorilor din Hawaii se regăseşte şi astăzi numele de "Mu" atribuit legendarului continent din care insulele lor au făcut odată parte. În concordanţă cu cercetările colonelului Churchward, locuitorii continentului erau monoteişti, practicând cultul Soarelui, acesta fiind considerat ca o expresie fizică a Divinităţii (Divinitatea fiind Soarele spiritual care nu se poate vedea). Soarele era reprezentat printr-o stea cu opt colţuri (care se poate înscrie deci, într-un octogon), cu un cerc în mijloc. Tot după mărturia colonelului Churchward, însuşi blazonul regal al ţării Mu, avea drept simbol steaua cu opt colţuri şi o cruce în interiorul acesteia. Se pare că steaua cu opt colţuri, precursoarea octogonului, descoperită de colonelul James Churchward în arhivele religioase din India, este unul dintre cele mai vechi simboluri Solare din lume, vechimea acestui simbol atestată în documente, fiind de 35.000 de ani B.C.

Este de necontestat faptul că cea mai grandioasă civilizaţie care s-a dezvoltat în emisfera Vestică şi una dintre cele mai măreţe care au evoluat vreodată pe Pământ, a fost cea mayană. Dovezile arheologice şi sursele istorice atestă că aşa-numiţii indieni Maya sunt o populaţie mongoloidă care a părăsit Asia în două valuri, cu 28.000 şi 12.000 de ani în urmă, a traversat strâmtoarea Bering şi continentul Nord American, stabilindu-se în final în America Centrala, pe teritoriul care astăzi este împărţit între Mexic, Honduras, Belize şi El Salvador. În parte, aceleaşi surse şi în plus cele ezoterice, acreditează ideea că aceştia ar fi fost iniţial o populaţie refugiată din Atlantida, continentul scufundat cu 12.000 de ani în urmă în apele oceanului Atlantic. Cert este că mayaşii au dezvoltat un sistem de scriere hieroglifică care nici măcar astăzi nu a putut fi descifrat în totalitate, sisteme matematice, astronomice şi astrologice complexe, precum şi un calendar atât de exact, încât acesta poate indica cu precizie orice zi dintr-o perioadă de 370.000 de ani.

[97] Vezi descrierea stării de Potenţial şi Dinamică din ORTOONTICĂ.

De fapt, mayaşii (ca şi urmaşii acestora, aztecii, ca de altfel întreaga populaţie de amerindieni a Americii Centrale) foloseau două calendare diferite. Un calendar solar după care se orientau cei care se ocupau cu agricultura, legile şi finanţele. Acesta era alcătuit din 18 luni de câte 20 de zile fiecare (însumând aşadar 360 de zile), plus 5 zile la sfârşitul anului, considerate de altfel nenorocoase. Anii bisecţi erau ignoraţi pentru un interval de 52 de ani, la sfârşitul căruia se adăugau 13 zile (recuperându-se astfel zilele ignorate) şi întregul ciclu se relua de la început. Cel de-al doilea calendar, numit "calendarul sacru", era cel după care se desfăşurau evenimentele religioase, festivalele şi prezicerile, fiind alcătuit din 13 săptămâni a câte 20 de zile fiecare, cu un total deci, de 260 de zile. Atât calendarul civil, cât şi cel religios erau urmate în paralel, ajungându-se ca acestea să aibă aceeaşi poziţie unul faţă de altul la sfârşitul unui interval de 52 de ani. În 1952 a fost descoperit la Palenque în Mexic, un mormânt (de fapt singurul de acest fel din întreaga Americă Centrală) a cărui construcţie este foarte asemănătoare cu cea a aşa-zisului mormânt al lui Cheops aflat în Marea Piramidă de la Giza din Egipt. Se presupune că mormântul este al lui Pacal Votan, despre care legendele mayaşe povestesc că ar fi fost un iniţiat care a descins în peninsula Yucatan, aducând cu el fantastice cunoştinţe universale. Pe piatra care acoperă sarcofagul se află sculptată o scenă care îl înfăţişează pe eroul mayaş în ceea ce pare a fi un vehicul spaţial, asemănător unei cabine de avion sau navete spaţiale din zilele noastre.

Între nenumăratele vestigii mayaşe s-a mai descoperit un basorelief format din trei cercuri concentrice. Cercul exterior este alcătuit din 20 de hieroglife mayaşe, iar următorul din 13, cele două reprezentând aşadar calendarul sacru mayaş. În sfârşit, cel de-al treilea cerc este alcătuit din opt grupuri de câte trei linii, unele continue, altele discontinue, aranjate sub forma unui octogon. În mijlocul octogonului se găseşte un însemn (asemănător simbolului Yn - Yang chinezesc), simbol numit Hunab Ku şi care tradus înseamnă "Cel care conferă mişcare şi măsură". Hunab Ku este, în simbolistica mayaşă, centrul galactic, centrul Căii Lactee, steaua Alcyone, de unde este emisă inimaginabila energie care parvine atât Soarelui (steaua centrală a sistemului nostru solar), cât şi celorlalte planete, respectiv Terrei. Termenul de "mişcare" (încorporat în numele simbolului) se referă la propagare, iar cel de "măsură", la ritm şi periodicitate - ştiut fiind faptul că diversele forme de energie se propagă în ritmuri diferite, fenomen care dă naştere la configuraţii energetice variate.

În Muzeul Naţional de Antropologie din Mexico City se află expus un calendar solar aztec, un basorelief sculptat pe o piatră circulară cu un diametru de 3,7 metri şi cu greutatea de 25 tone, care a fost descoperit în zona oraşului respectiv în anul 1790. În partea centrală a calendarului se află faţa zeului solar Tonatiuh, aceasta fiind înconjurată de 4 dreptunghiuri. În dreptunghiurile respective sunt reprezentate încarnările anterioare ale zeului Soare. În sistemul cosmogonic mayaş era acreditată ideea că 4 lumi diferite ar fi existat înaintea celei prezente.

Lumile anterioare, împreună cu încarnările zeului Soare, ar fi fost distruse de catastrofe în urma cărora specia umană aproape că a dispărut de pe faţa planetei. În primul dreptunghi (asociat cu punctul cardinal Vestic) este sculptat capul unui jaguar, deoarece prima lume a fost distrusă de 4 jaguari, jaguarul fiind o reprezentare - în concepţia maya - a Zeului Creator Tezcatlipoca. Cel de-al doilea dreptunghi (asociat cu Nordul) îl înfăţişează pe Şarpele cu pene, "Zeul celor 4 Vânturi", deoarece a doua civilizaţie a planetei a fost distrusă de uragane cataclismice. Cel de-al treilea dreptunghi (asociat cu Estul) înfăţişează un dragon, "Zeul celor 4 fulgere şi trăsnete" care a distrus a treia civilizaţie umană. Şi, în sfârşit, al patrulea dreptunghi (asociat cu Sudul) înfăţişează o şopârlă, "Zeul celor 4 ape", deoarece ultima civilizaţie a fost distrusă de un potop cataclismic care a durat 52 de ani şi din care au scăpat doar un bărbat şi o femeie, desigur cu scopul de a continua evoluţia speciei umane. Este interesantă această alegorie a cărei ultimă parte aminteşte de legendarul potop al lui Noe descris în Vechiul Testament şi de tragedia locuitorilor continentului Atlantida scufundaţi în apele oceanului acum 12.000 de ani, ai căror urmaşi direcţi, se pare ca au fost mayaşii.

Cel de-al cincilea Soare, reprezentat în mijlocul calendarului, este "Soarele celor 4 cutremure" şi prevesteşte sfârşitul civilizaţiei actuale în urma unor cutremure cataclismice, atât de puternice cum nu au mai fost vreodată pe această planetă şi care vor veni de undeva din partea de Vest. Este foarte straniu şi un semn de rău augur, faptul că extrem de precisul calendar mayaş care începe numărătoarea anilor prezentului ciclu cu data de 12 August 3113 î.H, se opreşte la data de 21 Decembrie 2012 d.H. Această perioadă însumează 5125 de ani, durata a 13 baktuni sau a unei aşa numite epoci creatoare.

Probabil că există pe undeva o similitudine între mitul celui de-al cincilea Soare mayaş şi Apocalipsa lui Ioan din Noul Testament care prevesteşte apariţia, la sfârşitul mileniului al doilea, a "unui cer nou şi unui pământ nou, pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră şi marea nu mai era". Calendarul mayaş prezintă 21 Decembrie 2012 ca data la care va avea loc colapsul tehnologic total şi sfârşitul actualei civilizaţii.

Mai sigur este însă faptul că există o similitudine între miturile cosmogonice şi antropologice mayaşe şi cele Tibetane. Astfel, în Doctrina Secretă Tibetană (păstrată cu mare grijă şi transmisă de mii şi mii de ani din generaţie în generaţie), se atestă existenţa, până la ora actuală, a 5 rase şi civilizaţii umane - primele 4 dispărute, fiecare la rândul ei, în urma unui cataclism devastator. Doctrina Tibetană se afla în contradicţie totală cu teoria Darwinistă, conform căreia omul a evoluat din maimuţele antropoide.

Ceea ce susţine această doctrină este că omul a apărut pe Pământ în forma lui fizică, materială, cu mult mai multe milioane de ani în urmă decât susţin teoriile ştiinţifice contemporane. Primele două rase umane au fost imateriale şi asexuate. Înmulţirea lor nu se producea în planul material. Aceste fiinţe populau pământul venind din planul Astral. Ulterior, la o comandă primită din partea spiritelor albe, cele care guvernează Universul material, s-a trecut la perpetuarea speciilor prin înmulţire directă în planul material, cu ajutorul diferenţierii sexuale. Atunci s-a materializat structura anatomică şi s-a stabilit ca înmulţirea să aibă ca operatori organele genitale cu funcţii complexe. Doar a treia rasă a căpătat corp material şi sex diferenţiat, această rasă fiind cea a lemurienilor (locuitorii continentului Mu din Pacific), ai căror urmaşi sunt în ziua de astăzi indigenii aborigeni ai Australiei şi rasele de culoare răspândite pe întreaga suprafaţă a globului.

Cea de-a patra rasă a fost cea a atlantizilor, urmaşii direcţi ai acestora fiind astăzi toate rasele mongoloide (respectiv aşa-zisele "piei roşii", amerindienii din cele două continente americane, eschimoşii, precum şi întreaga populaţie de culoare galbenă din Asia), de asemeni rasele semitice şi cele albe. Datorită erupţiilor vulcanice şi jocului plăcilor tectonice (cauzate de schimbări ale câmpului electro-magnetic al Pământului), continentul Atlantid a suferit de două ori, în ultimii 800.000 de ani, modificări ale formei şi reducerea dimensiunilor, devenind dintr-un continent de mărimea aproximativă a celor două Americi de astăzi, practic o insula izolată în Oceanul Atlantic. Pentru ca în final, respectiv în anul 9564 î.H, să aibă loc ultimul cataclism în urma căruia acesta s-a scufundat, ducând cu el în adâncuri o populaţie numeroasă, învăţături esoterice şi realizări tehnologice inimaginabile. Atlantizii au posedat aparate de zbor cu care au călătorit pe uscat, în apă, în aer şi în Cosmos, de asemenea au întrebuinţat sisteme de comunicaţii şi forme de energie care pentru civilizaţia noastră sunt (cel puţin aparent), încă necunoscute, cum ar fi neutralizarea gravitaţiei. Cu ajutorul acestei metode, a fost construită Marea Piramidă de la Gizeh din Egipt, de exemplu, ş.a.m.d.

Piscurile muntoase ale fostului continent Atlantid au devenit ceea ce cunoaştem astăzi sub numele de insulele Azore din dreptul Portugaliei, iar insulele Bimini din apropierea Floridei sunt fostele piscuri muntoase ale insulei Poseidia care a aparţinut cândva continentului Atlantid.
În sfârşit, a cincia rasă umană este cea a aryenilor sau caucazienilor, care a apărut tot în Atlantida, acum câteva sute de mii de ani şi s-a răspândit ulterior pe celelalte continente, dând naştere la ceea ce cunoaştem astăzi sub numele de popoarele Indo-Europene şi descendenţii acestora.

Aceasta este pe scurt, foarte pe scurt, povestea zbuciumatei istorii şi a evoluţiei omului pe planeta Terra - cel puţin în conformitate cu Doctrina Secretă Tibetană. O mare parte a învăţăturilor esoterice Tibetane multi-milenare au fost confirmate - cu o limită oarecare de plus şi minus - de către cercetări ştiinţifice (care atestă, spre exemplu, cel puţin trei schimbări ale polilor magnetici ai Pământului în ultimii 900.000 de ani, cu repercusiuni dramatice asupra scoarţei terestre, climei şi biosferei), descoperiri arheologice şi subacvatice, distribuţia florei şi faunei, mărturii istorice, scrieri ale anticilor (cum ar fi cele ale lui Platon), sute şi mii de legende şi mituri ale popoarelor din jurul lumii, memoria colectivă a oamenilor, învăţăturile esoterice ale Teosofiştilor, ocultiştilor, mărturiile clairvoyanţilor - printre care şi Edgar Cayce (numit şi "profetul care doarme"), cel mai mare clarvăzător al secolului XX, ş.a.m.d.

Luând în consideraţie ordinea cronologică în care octogonul apare în cultura diferitelor popoare din jurul lumii, următoarea mare civilizaţie care l-a incorporat, a fost şi este cea chinezească. Dacă este să dăm crezare diferitelor surse care susţin că poporul chinez este, aşa cum a fost şi cel mayan, urmaşul direct al celui atlantid, apare pe undeva ca o concluzie de bun simţ că octogonul, împreună cu paternul energetic, cu sistemele astronomice, astrologice şi filozofice adiacente, nu reprezintă vreo "invenţie" recentă, ci este o moştenire preluată direct de la civilizaţia atlantidă.
O veche legendă chinezească povesteşte că în urmă cu aproape 5000 de ani, la începuturile civilizaţiei chineze, Fu Hsi, primul dintre cei cinci împăraţi mitici ai Chinei, a văzut ieşind din apele Râului Galben o broască ţestoasă pe carapacea căreia se aflau semne ciudate, o colecţie de opt hieroglife dispuse într-un cerc în mijlocul căreia se afla o a nouă hieroglifă. Fiecare hieroglifă era alcătuită din trei linii, unele continue, altele discontinue. Cum în acele zile broasca ţestoasă era considerată un simbol sacru, împăratul Fu Hsi a luat în seamă mesajul, l-a descifrat şi astfel octogonul a apărut în cultura chineză. Cele nouă hieroglife au fost asociate, fiecare cu câte un număr, iar octogonul a fost numit "Ba Gua" sau "pătratul magic". Denumirea de "magic" i-a fost atribuită deoarece în orice direcţie se adunau cele nouă numere dispuse octogonal, suma finală era întotdeauna 15.

Între toate sistemele religioase majore ale Chinei antice (Confucianismul preocupat cu societatea umană şi responsabilităţile membrilor ei, Buddhismul - religia salvării şi Taoismul preocupat cu armonia dintre om şi natură) filozofia octogonului şi-a găsit cel mai apropiat corespondent în filozofia Taoistă. Astfel, la sfârşitul dinastiei Chou, în secolul 3 Î.C. a fost fondată şcoala Yin - Yang sau "şcoala principiilor opuse", care susţinea că armonia interioară poate fi obţinută numai după ce umanitatea a ajuns la un echilibru între ea însăşi şi forţele naturale, legile Universale. Un alt important set de noţiuni asociate cu şcoala Yin - Yang, a fost cel al celor "5 faze de evoluţie", respectiv apa, focul, metalul, lemnul şi pământul. Rând pe rând, alte corespondenţe au fost găsite şi atribuite macro-Cosmosului şi micro-Cosmosului, respectiv puncte cardinale, direcţii spaţiale, anotimpurile anului, culori, animale, sisteme şi organe din corpul uman, cele cinci simţuri, ş.a.m.d.

Simbolul Yin - Yang care a fost încorporat în centrul octogonului, arată ca o altă variantă a simbolului Hunab Ku, cel care reprezenta centrul galactic în sistemul astronomic mayan. De-a dreptul ciudată această coincidenţă între două simboluri aparţinând unor culturi aflate la mari distanţe în timp şi spaţiu, nu-i aşa?... Cele 8 grupuri a câte 3 linii descoperite de Fu Hsi pe carapacea

broaştei ţestoase au devenit ulterior baza uneia dintre cele mai vechi şi grandioase cărţi clasice de înţelepciune Orientala, I Ching sau "Cartea schimbărilor". Concepută acum 5000 de ani de acelaşi împărat legendar, I Ching a fost şi este considerată de către filosofi, politicieni, yogini, ocultişti, matematicieni şi oameni de ştiinţă, o înmănunchere a principiilor Universale fundamentale.

Ceea ce Fu Hsi a făcut, este practic un set de permutaţii matematice binare din care au rezultat 64 de combinaţii, la care ulterior alţi învăţaţi - printre care unul dintre fondatorii dinastiei Chou şi Confucius - au adăugat versuri, comentarii şi interpretări. I Ching este folosit şi ca oracol, pentru previziunea viitorului şi aflarea răspunsurilor la diferite întrebări. În anul 1953 a fost descoperit codul genetic, secvenţa bazelor de nitrogen din acidul dezoxiribonucleic (DNA). Secvenţa respectivă conferă instrucţiunile pentru sinteza proteinelor prin determinarea secvenţei amino-acizilor care compun proteinele. În DNA sunt 4 feluri de baze de nitrogen: adenina, guanina, citozina şi timina. Fiecare amino-acid este reprezentat de o serie de trei baze care constituie un codon şi există nici mai mult, nici mai puţin decât 64 de combinaţii posibile de codoni. Codul genetic este universal. În toate formele de viaţă care au fost studiate până acum, de la bacterii până la om, aceiaşi codoni determină aceiaşi amino-acizi.

Ceea ce constituie, însă, surpriza surprizelor este corelaţia care există între codul genetic şi I Ching. Cele 64 de combinaţii elaborate de legendarul împărat chinez acum 5000 de ani sunt identice cu cele 64 de combinaţii de codoni care dictează toate formele de viaţă pe Pământ! În mod similar, în calendarul sacru mayan (care reprezintă şi acesta o permutare a celor 13 numere cu cele 20 de simboluri sacre, din care rezultă 260 de combinaţii), matrixul, unitatea centrală este constituită din 64 de combinaţii şi identica atât cu I Ching-ul, cât şi cu codul genetic.

Luând în consideraţie atât calendarul mayan, cât şi octogonul chinezesc cu simbolul Yin - Yang (care ambele încorporează simbolul centrului galactic şi codul genetic planetar), nu putem decât să ajungem la concluzia că atât mayanii, cât şi vechii chinezi cunoşteau faptul că adevărata sursă a vieţii este centrul Căii Lactee aflat la 25.000 de ani lumină de Pământ. Din centrul Căii Lactee sunt transmise prin intermediul Soarelui care acţionează ca punct focal, toate informaţiile care dictează unda vieţii pe Pământ.
Octogonul, I Ching-ul şi filosofia Taoistă au generat un sistem de Astrologie - Numerologie, numit Feng Shui (termen care în traducere înseamnă "vânt" şi "apă"). Astfel, pe baza octogonului, a "pătratului magic" s-a dezvoltat un sistem astrologic - numerologic pe care personal, îl găsesc de o mare fineţe şi o acurateţe incredibilă, calităţi pe care sistemele Vestic şi Hindus nu le au. Diferenţa de acurateţe se explică prin faptul că Astrologia Vestică, de exemplu, măsoară numai influenţa corpurilor celeste asupra vieţii pe Pământ, pe când sistemul Feng Shui ia în consideraţie şi energiile globului terestru.

Pe scurt, acesta este principiul sistemului Feng Shui: energia chi generată în centrul galactic (reprezentată prin simbolul Yin - Yang aflat în mijlocul octogonului) ajunge la Soare şi Pământ după ce este "filtrată" de 9 stele: cele 7 stele care alcătuiesc constelaţia Carul Mare, steaua Polaris şi steaua Vega. Cele 9 stele sunt reprezentate, 8 din ele de câte un grup de trei linii dispuse pe laturile octogonului şi una în mijloc.

Vă veţi întreba, desigur, de ce tocmai aceste stele din puzderia milioanelor care alcătuiesc Calea Lactee. Răspunsul este destul de simplu şi are la bază o explicaţie Astronomică - Astrologică. Respectiv, în fiecare an, în momentul echinoxului de primăvară Pământul nu se regăseşte niciodată în aceeaşi poziţie în care a fost în anul precedent deoarece există o "întârziere" de 50 de secunde pe an. Aceste 50 de secunde fac în 72 de ani un grad, iar în 2160 de ani 30 de grade, ceea ce reprezintă un semn zodiacal. Rezulta astfel că Pământul parcurge cele 12 semne zodiacale în 25.920 de ani

(2160 x 12), interval cunoscut sub numele de Marele An, Anul Sideral sau Anul Cosmic. Cele 12 semne zodiacale sau 12 luni (a câte 2160 de ani fiecare) sunt cunoscute sub numele de Marile Luni, intervalele de 72 de ani sunt cunoscute sub numele de Marile Zile, iar fenomenul în sine este cunoscut sub numele de procesiunea sau precesia echinoxurilor.

În ultimii 2000 de ani Pământul a parcurs semnul zodiacal al Peştilor, iar acum ne apropiem de intrarea în semnul Vărsătorului. De fiecare dată când Pământul traversează un nou semn zodiacal, axa sa se îndreaptă spre o altă stea polară sau constelaţie care îndeplineşte rolul stelei polare. Astfel, în ultimii 2000 de ani, steaua polară a fost Polaris din constelaţia Carul Mic (sau Ursa Minor), iar când vom parcurge epoca Vărsătorului axa Pământului se va îndrepta spre constelaţiile Andromeda şi Perseus. Cu 4000 de ani în urmă, pe când Pământul se afla în Berbec, axa sa se îndrepta spre constelaţia Carul Mare, iar în urmă cu 12.000 de ani, tocmai în timpul scufundării continentului Atlantida sau al Biblicului potop al lui Noe, axa Pământului se îndrepta spre steaua Vega din constelaţia Lyra.

Se spune că Astrologia Feng Shui a început să se dezvolte cu nu mai mult de 5000 de ani în urmă, lucru numai pe jumătate adevărat. Da, a fost "reluată" acum 5000 de ani, fapt dovedit de prezenţa între cele 9 stele, a constelaţiei Carul Mare care servea drept stea polară la acea vreme. Pe de altă parte însă, prezenţa stelei Vega care fost steaua polară acum 12.000 de ani, trădează originea şi vechimea acestui sistem astrologic. Astrologia Feng Shui, ca şi octogonul de altfel, sunt mult mai vechi de câteva mii de ani, sunt o minunată zestre lăsată civilizaţiei actuale de către grandioasa civilizaţie atlantidă care a dispărut aproape fără urme şi odihneşte acum pe fundul oceanului Atlantic.

În urmă cu ceva mai mult de patru ani, a fost publicat un articol al unui expert în arheologie, care tocmai se întorsese din România şi susţinea că a făcut o descoperire mai mult decât interesantă. Articolul se intitula "Miraculoasa descoperire arheologică de la Şinca Veche, judeţul Braşov" şi a fost publicat în numărul din Octombrie 1994 al ZUM-ului. Domnul respectiv, Gheorghe Moldovan domiciliat în Parispanny, New Jersey, povestea că în ziua de Crăciun a anului 1993 a participat la slujbă într-o mânăstire de la Şinca Veche. Cu această ocazie, domnia sa a descoperit o firidă în spatele altarului în care se aflau sculptate cu mare măiestrie steaua lui David, iar în interiorul acesteia simbolul HUNAB KU, sau mai bine cunoscut sub denumirea de Yin – Yang, şi alături bustul lui Zalmoxis. În sfârşit, cupola lăcaşului care ulterior fusese transformat în mânăstire, avea de fapt forma unei piramide cu vârful tăiat. Domnul Moldovan făcea în articolul respectiv un apel la cititorii ziarului, cerând sprijinul acestora pentru salvarea templului - mânăstire de la Şinca Veche (care se află în stare de degradare) şi în acelaşi timp, făcea diferite supoziţii pe baza celor două simboluri care erau, chiar după spusele dânsului, "străvechi, aparţinând a două civilizaţii diferite".

Răspunzând supoziţiilor domnului Moldovan, se apreciază de către specialişti că aceste două simboluri aparţin astăzi, unor civilizaţii diferite. În trecutul îndepărtat însă, ele au aparţinut unei singure civilizaţii, civilizaţia atlantidă, preluată de către aceştia de la şi mai misterioasa civilizaţie lemuriană.

Ignatius Donnelli, considerat astăzi o autoritate clasică în subiectului Atlantidei, a scris în 1882 o carte interesantă şi foarte documentată, "Atlantis - lumea antediluviană" în care face câteva dizertaţii asupra fenomenului de migrare din continentul Atlantid. Pe scurt, spune acesta pe baza a nenumărate argumente lingvistice, religioase, mitologice, dovezi de civilizaţie, etc., în Atlantis s-au dezvoltat trei rase: cele turaniene (care-i includ pe chinezi, japonezi, mongoli, tătari, finlandezi), semitice şi aryene.

Cele trei rase s-au răspândit prima oară atât în Asia, apoi în Europa, cu mult înainte de scufundarea Atlantidei, colonizând continentele respective. Un al doilea val de migrare, de data aceasta forțat de evenimente, a avut loc în urma cataclismului final, când oamenii au încercat să se salveze de la moarte refugiindu-se pe cele mai apropiate coaste continentale sau bucăți de uscat.

Aşa se explică, de exemplu, progresul pe care unele civilizații antice l-au făcut într-un mod ultra-rapid. Spre exemplu, istoria chinezilor susține că în decursul a numai câteva sute de ani, în timpul celor cinci împărați mitici, au fost inventate alfabetul şi scrisul, agricultura, zootehnia, ştiințele medicale, matematica, astronomia, astrologia, armele, vehiculele de transport pe uscat şi corăbiile, busola, ceasul şi instrumentele muzicale, greutățile şi cântarul, şcolile, căsătoria monogamă, ş.a.m.d.

Ori este imposibil ca toate aceste minuni ale civilizației să fie "inventate" şi implementate în decursul vieții a cinci oameni. Este clar că ele au fost aduse de undeva. De fapt, mai spune Donnelli, înşişi chinezii, în legendele lor timpurii, spuneau ca originea lor este legată de o civilizație care a fost distrusă de potop şi că ei au sosit în China, venind din Nord-Estul continentului Asiatic. Rasele turaniene descind din fiul cel mare al lui Noe "SEM" pomenit în Vechiul Testament. În concordanță cu Donnelli (ca şi cu alți autori, de altfel), toată lumea antică a fost formată inițial din colonii ale atlantizilor şi mai târziu, din refugiații Atlantidei.

Deşi majoritatea autorilor şi istoricilor susțin că piramida lui Cheops a fost construită cu câteva mii de ani în urmă, realitatea este că atât aceasta, cât şi Sfinxul au fost construite cu mai mult de 12.000 în urmă, înaintea cataclismului care a scufundat Atlantida. Sfinxul este cea mai veche construcție din lume, baza lui indicând clar că acesta a suferit o eroziune masivă provocată de inundații.

În mod similar, Donnelli argumentează în mod foarte plauzibil că toți Zeii Greciei antice erau de fapt, regi, regine şi conducători ai țării colonizatoare. Mitologia greacă vorbeşte despre o rasă asemănătoare cu cea a Zeilor care locuiesc în Olympus, marea insulă din mijlocul Oceanului Atlantic şi povesteşte despre viața, legăturile de rudenie, geloziile şi certurile acestora. În realitate, moralul corupt al Zeilor din Olymp nu este nimic altceva decât corupția clasei politice conducătoare a Atlantidei.
În fiecare an se cheltuiesc tone de hârtie pe care cei pasionați de subiect, încearcă să demonstreze ca Zeul X nu era "al ălora", ci "al nostru" şi "de-aia am fost noi 'naintea lor", că noi "am inventat ce era de inventat" şi tot aşa. În realitate însă, există un singur patrimoniu Universal, fiecare civilizație preluând de la cele anterioare prototipurile clasice şi adăugând eventual acestui patrimoniu elemente proprii. Zeus, de exemplu, a fost unul dintre ultimii regi ai Atlantidei care se pare că a fost îngropat în Creta şi ulterior zeificat. Demeter sau Ceres a fost fiica unui alt rege Atlantid - Cronos, care "a prescris" felul în care trebuie arat pământul şi semănat orzul, un fel de inginer agronomă, daca vreți.

A fost ulterior zeificată. Dionysos, ne spun grecii, era nepotul lui Poseidon, alt rege Atlantid, şi a fost trimis să colonizeze India, unde i-a învățat pe localnici cum să cultive vița-de-vie. Viticultura s-a extins peste tot şi atât de mult le-a plăcut oamenilor vinul, încât, şi Dyonisus a fost zeificat şi convertit ulterior la romani în Zeul destrăbălat Bacchus. Cât despre tehnologia şi invențiile care au permis un decalaj atât de mare între civilizația Atlantidă şi vecinii ei rămaşi în stare de semi-sălbăticie... multe dintre acestea au fost aduse şi preluate de către oameni de la civilizațiile extra-terestre care au vizitat planeta de-alungul vremurilor.

În ceea ce-i priveşte pe aryeni, Donnelli (ca şi alți autori precum respectatul Max Muller, Lenormant si Chevallier, Winchell, etc.) arată că aceştia au fost o rasă dezvoltată în a doua jumătate a istoriei de 800.000 - 1 milion de ani a atlanților, fiind reprezentați în Biblie de fiul cel mai mic al lui Noe,

IAFET. Ocupaţia lor principală în Atlantida era agricultura, aceştia fiind prin excelenţă fermieri şi plugari. Numele lor se trage chiar de la ocupaţia pe care o aveau, adică de la plugărit. Ceea ce frapează este faptul că în româneşte verbul a plugări se traduce prin "a ara". Ori, ne spune Donnelli, numele rasei aryene s-a tras de la "a ara".

Fiind fermieri prin excelenţă, aryenii au fost trimişi să colonizeze Europa şi Asia. Primul grup a populat Europa, din el desprinzându-se mai târziu popoarele Indo-Europene. Există o legendă foarte veche în rândul popoarelor Nord-Europene care spune că "aryenii au fost forţaţi odată să trăiască într-o ţară în care Soarele verii strălucea numai două luni pe an". Al doilea grup a traversat, ceva mai târziu, Europa şi a populat Persia şi India. Însuşi marele Zeu al hinduşilor, Varuna, nu este nimeni altcineva decât Zeul grecilor Ouranos care de fapt, era unul dintre regii atlantizi şi fondatori ai dinastiei regale din Atlantida. În cadrul grupului colonizator din Europa, Donnelli şi ceilalţi autori îi citează pe traci. Aruncând o privire sumară asupra celor spuse mai sus, este de presupus că şi Zeul Zalmoxis al geto-dacilor a fost şi el, întocmai ca alţi Zei antici, tot un colonizator Atlantid.

Este absolut normal ca o populaţie indigena aflată în stare de semi-sălbăticie să creadă că un Zeu a aterizat pe pământul lor, mai ales dacă acesta a sosit într-un vehicul spaţial ca cel al lui Pacal Votan descoperit la Palenque în Mexic. Nenumărate legende şi texte antice vorbesc despre maşinile zburătoare ale civilizaţiilor apuse. Astfel, la Lhasa în Tibet, s-au descoperit nu cu mult timp în urmă documente sanskrite ţinute ascunse de-a lungul veacurilor şi mileniilor, care conţin indicaţii referitoare la construirea unor nave spaţiale inter-stelare! Manuscrisele mai tratează alte două mari subiecte şi secrete importante în acelaşi timp: "antima" sau "cum să devii invizibil" şi "garima" sau "cum să devii greu ca un munte de plumb".

În concordanţă cu aceste documente, navetele spaţiale numite în sanskrită "astra" puteau efectua zboruri inter-planetare având la bord echipaje de oameni. Este descris totodată planul unei călătorii pe Lună, deşi nu se specifică în final, dacă această călătorie a fost făcută sau nu. Un alt epic indian însă, Ramayana, conferă amănunte asupra unei călătorii pe Lună care a fost făcută cu ajutorul maşinilor zburătoare, numite "vimanas". Mai mult decât atât, în Ramayana se povesteşte despre o luptă care a avut loc pe Lună între vimanas şi maşinile zburătoare ale atlanţilor, numite "aşvin". Vimanas aveau formă circulară, asemenea farfuriilor zburătoare şi foloseau drept combustibil "un lichid alb-gălbui" (despre care se crede că ar fi fost un produs asemănător benzinei) şi unor compuşi ai mercurului.

Ca forţă de propulsie foloseau forţa anti-gravitaţională, acestea ridicându-se vertical de la sol, şi fiind capabile să staţioneze în aer zburând în sus, în jos, în faţă şi înapoi, în lateral, în orice unghi şi direcţie dorea pilotul. Ceea ce apare însă şi mai curios, este faptul că un grup de cercetători ruşi au descoperit nu de mult în peşterile din Turkestan şi deşertul Gobi "instrumente din vremuri imemoriale folosite în vehicule pentru navigaţia Cosmică". "Instrumentele" sunt semi-sfere de sticlă sau porţelan care se termină într-un con şi mai păstrează încă picături de mercur! De fapt, Ramayana este istoria imperiului Rama care a înflorit cu 15 - 20.000 de ani în urmă în partea de Nord a Indiei şi pe teritoriul Pakistanului de astăzi. Din relatările epicului indian reiese că ramanii zburau cu vimanas în întreaga Asie, probabil în Atlantida, în America de Sud şi Insula Paştelui. La Mohenjodaro, un oraş care a aparţinut imperiului Rama şi a fost descoperit în urma săpăturilor arheologice de pe teritoriul Pakistanului, s-au găsit scrieri care au rămas până în ziua de astăzi nedescifrate şi care sunt similare celor găsite în Insula Paştelui, numite Rongo-Rongo, rămase şi acestea tot nedescifrate.

Epicul indian mai povesteşte de asemeni, despre războaie îngrozitoare care au avut loc între ramani şi atlanţi. Cei din urmă, ne spune Ramayana, posedau aparate de zbor mult mai sofisticate ca ale

ramanilor (numite "vailixi" în limba atlantidă) în formă de ţigară de foi şi care funcţionau atât pe post de submarin, cât şi de avion şi navetă spaţială. Cu aceste maşini atlanţii au încercat să subjuge lumea, ajungând la confruntări cu populaţiile din alte teritorii sau propriile lor colonii. Un alt text indian, Mahabharata, vorbeşte despre acelaşi război dintre ramani şi atlantizi, descriind arme teribile care "făceau ca păsările să se albească", "puteau ucide pruncul în pântecele mamei" sau arde oamenii încât aceştia deveneau de nerecunoscut căzându-le unghiile şi părul, iar "pentru a scăpa din acest foc, soldaţii trebuiau să se arunce în apă şi să-şi spele echipamentele". Foarte interesantă este descrierea unei alte arme a atlanţilor care făcea ca oalele să se spargă fără o cauză aparentă!!!

În sfârşit, Mahabharata mai vorbeşte despre o explozie atomică şi efectul acesteia asupra populaţiei. Într-adevăr, în urma săpăturilor arheologice s-au găsit în ruinele oraşului Mohenjodaro schelete umane al căror indice de radioactivitate este unul dintre cele mai mari descoperite vreodată pe Pământ, ajungând la paritate numai cu cel al scheletelor de la Hiroshima şi Nagasaki. Alte oraşe antice ale căror ziduri atestă urma unor explozii atomice, s-au găsit pe teritoriile de astăzi ale Indiei, Irlandei şi Scoţiei, Franţei şi Turciei.

Există o altă carte publicată în 1886 de către Frederick S. Oliver, intitulată "Un locuitor pe două planete" şi pe care autorul susţine că ar fi conceput-o cu ajutorul unei metode numită "scris automatic". Cu alte cuvinte, autorul nu a făcut altceva decât să transcrie automat informaţiile pe care le-ar fi primit telepatic din a patra dimensiune, de la o entitate spirituală numita Phylos Tibetanul care ar fi trăit în Atlantida cu multe mii de ani în urmă. Considerată de unii pură ficţiune, cartea lui Oliver demonstrează totuşi calităţile clairvoyante excepţionale ale celui care a scris-o şi conferă o descriere bogată şi foarte interesantă a vieţii din Atlantida. Printre altele, Phylos Tibetanul povesteşte şi el, prin intermediul clairvoyantului Frederick S. Oliver, despre fantasticele maşini vailixi ale atlanţilor care erau capabile de imersie, mişunând pe fundul oceanelor, şi în acelaşi timp zburau în aer cu viteza gândului.

Întocmai ca Donnelli, entitatea spirituală Phylos Tibetanul mai povesteşte despre coloniile Atlantidei din America de Nord şi de Sud, din Africa şi din "rămăşiţele continentului scufundat Lemuria din care Australia reprezintă astăzi doar o treime". Colonia atlantidă din continentul Asiatic (care a dat naştere ulterior imperiului Rama) este numită de către acesta în limba atlantidă - Suernis, numele capitalei Suernisului este Ganje (probabil că de la acest nume atlantid se trage numele râului Gange din India zilelor noastre), iar numele Egiptului apare a fi fost Necropan. Despre Necropan spune că a fost "cea mai civilizată naţie" contemporana atlanţilor şi "neaflată sub tutela Poseidiei", cu alte cuvinte Egiptul rămăsese o ţară independentă. În ceea ce priveşte continentul European, Phylos Tibetanul spune că "Atlanţii au clădit largi colonii în Europa de Est pe vremea când Europa de Vest nici nu exista".

Există destule argumente care vin în sprijinul conecţiei Atlantis - Zalmoxis - geto-daci. În faza de descompunere a imperiului, atlanţii practicau intens sacrificiile umane, obicei sângeros şi crud preluat şi de către mayaşi şi azteci. După câte ştim, geto-dacii aveau acelaşi obicei şi aceeaşi credinţă, sacrificând pe cei mai buni dintre ei pentru a îmbuna Zeii. O altă asemănare pe care am găsit-o ar fi cea între calendarul mayaş şi cel dacic. Cu câţiva ani în urmă, deoarece dr. Napoleon Săvescu părea interesat de istoria veche a românilor, a primit câteva îndrumări de ordin esoteric şi a fost îndemnat să se apuce de scris, întărindu-şi astfel convingerea că "noi nu suntem urmaşii Romei". Ulterior, domnia sa şi-a continuat o evoluţie proprie, dovedindu-se un scriitor pasionat şi foarte harnic.

În momentul de faţă, dr. Săvescu a înfiinţat societatea "DACIA REVIVAL" ("RENAŞTEREA DACIEI"), o iniţiativă foarte frumoasă şi lăudabilă. În urma vizitei pe care a făcut-o în România şi la

Sarmisegetuza, dr. Săvescu a adus cu sine descrierea unui loc numit "calendarul dacic". Din configurația pe care a prezentat-o, respectiv trei cercuri concentrice cu o potcoavă în mijloc, rezulta indubitabila concluzie că acest loc era unul de observare astronomică, întocmai cum au avut şi alte civilizații antice. La Stonehenge, în Anglia există un fost templu Druid care este de fapt un observator astronomic sofisticat, un fel de "computer Neolitic" dacă vreți, înălțat de asemeni într-un punct de intersecție a curenților telurici. Acesta a fost construit cu 3500 de ani în urmă pe acelaşi principiu ca cel de la Sarmisegetuza, pentru a prezice eclipsele, pentru calcule astronomice etc. Aşadar, până aici, nimic deosebit. Ceea ce însă ridică semne de întrebare este similitudinea între calendarul dacic şi cel mayan. Din ceea ce prezintă dr. Săvescu rezultă că dacii aveau întocmai ca mayaşii două calendare, iar sistemul de calculare a timpului pare să fi fost foarte asemănător celui mayaş. Din păcate însă, nu exista suficiente elemente pe care să le punem împreună pentru a alcătui baza unui studiu al calendarului dacic şi pornind de la acesta, un studiu al similitudinii celor două calendare.

Am ajuns să găsesc un alt punct comun între cultura dacică şi cea mayaşă, tot datorita dr. Săvescu care spunea într-unul din articolele sale că Zalmoxis avea o soră geamănă, Artemis. Ori în mitologia mayaşă, figura centrală a Divinității era Quetzalcoatl care avea şi el un frate geamăn, Tezcatlipoca. Povestea celor doi gemeni din religia mayaşă este lungă şi legată de planeta Venus.

Şi în sfârşit, un ultim cuvânt. Charles Berlitz un autor respectat, preocupat de subiectul Atlantidei şi care a scris multe lucrări pe această temă, a publicat într-una din cărțile sale, "Atlantis, al optulea continent", o hartă modernă a planşeului oceanului Atlantic, pe care o comentează în felul următor: "...insulele oceanice ca Azore, Madeira şi Canare sunt conectate de platouri mari scufundate... ca şi cum ar fi fost munții Atlantidei, al optulea continent". Ceea ce surprinde însă extraordinar este harta prezentata de Berlitz, undeva între Tenerife, Canare şi strâmtoarea Gibraltar, mai jos de linia care uneşte Madeira cu oraşul Casablanca din Algeria, unde există tot un fost masiv muntos dar care la ora actuală se află acoperit de apă, şi al cărui nume este DACIA!!! Întrebarea este, de unde şi până unde numele acesta?... Să fi fost oare acesta un masiv muntos al continentului Atlantid, din zona căruia colonizatorii atlanți care au sosit în zona Carpato-Danubiană cu mai mult de 12.000 de ani în urmă, să fi provenit?... Să fi fost oare adevărata origine a dacilor un masiv muntos aflat undeva în apropierea coastei de Vest a Africii, lângă insulele Canare?... Iată câteva întrebări foarte interesante al căror răspuns ar trebui căutat.

"Niciodată să nu spuneți aceste cuvinte "Nu ştiu, aşadar este fals". Cineva trebuie să studieze ca să ştie, să ştie ca să înțeleagă, să înțeleagă ca să judece" - Apothegm din Narada. Contrar ideilor propagate de materialismul ştiințific al ultimelor câteva sute de ani şi dogmelor religioase imuabile din ultimii două mii de ani, Pământul a fost locuit de diverse civilizații umane anterioare, incredibil de avansate.

Omul a apărut pentru prima oară pe Pământ acum 500 de milioane de ani, iar civilizațiile înălțate de acesta au dispărut rând pe rând, datorită cataclismelor succesive cauzate în primul rând de schimbări ale câmpului elector-magnetic al planetei, cât şi de regres spiritual urmat de utilizarea iresponsabilă a formelor de energie de care aceste civilizații au dispus la un moment dat. Teoria Darwininstă este un fals, omul nu a evoluat din maimuțele antropoide, ci maimuțele antropoide sunt rude degenerate ale omului.

Este un adevăr incontestabil că omul are origine Divină, după cum întregul Univers are origine Divină. În acelaşi timp, Pământul a fost de nenumărate ori vizitat şi locuit de civilizații extra-terestre atât din galaxia noastră, cât şi din alte galaxii care au intervenit adeseori în evoluția genetică şi spirituală a speciei umane.

Pe planeta Marte, în trei zone (Cydonia spre polul de Nord, platoul Elysium şi "oraşul Inca" spre polul de Sud) există şi acum construcţii piramidale variate (o piramidă cu cinci feţe, câteva cu patru si cu trei fete), precum si "Fata", o construcţie cu lungimea de o mila si înălţimea de o jumătate de milă care seamănă perfect cu Sfinxul egiptean. Acestea au fost lăsate mărturie de civilizaţii extra-terestre care au vizitat planeta Marte în mai multe rânduri. Una dintre aceste civilizaţii a sosit dintr-un sistem solar devenit nelocuibil şi a folosit planeta Marte ca bază, după care a descins pe Pământ, aducând cu sine o tehnologie extraordinar de avansată. Piramidele din Egiptul antic, America Centrala şi de Sud, zigurat-urile din fosta Mesopotamie şi piramidele din fosta Atlantidă, toate îşi au originea în zonele Cydonia şi Elysium ale planetei Marte. Atât piramidele de pe Marte, cât şi cele de pe Pământ au fost folosite pentru crearea de MerKaBa sintetice, respectiv pentru călătorii inter-stelare. Acesta este unul din secretele piramidelor. De aici, obsesia vechilor egipteni din perioada de decădere a Egiptului antic cu credinţa în călătorii celeste post-mortem pentru care trebuiau să se îmbălsămeze şi să fie înmormântaţi în piramide.

Multe dintre tehnologiile civilizaţiilor antice au fost preluate de la civilizaţiile extra-terestre. De multe ori însă, acestea s-au întors împotriva omului, căci orice fel de tehnologie, oricât de sofisticată, dacă nu este acompaniată de o dezvoltare spirituală adecvată, devine un mijloc sigur de distrugere. Evoluţia are un singur sens, cel al progresului. Nu există evadare din lumea materială numai prin mijloace materiale. Dacă se apelează numai la tehnologie şi se ignoră partea spirituală, lumea materială devine un fel de închisoare oribilă din care, culmea, nu ai unde să fugi. Acesta este singurul adevăr. Natura şi Universul sunt organizate pe principiul holografic dimensional. La ora actuală ne aflăm în dimensiunea a treia şi ne pregătim să trecem (prin intermediul fenomenului de precesiune a echinoxurilor) în dimensiunea a patra.

Din p.d.v. al conştiinţei, ne aflăm în dimensiunea a doua şi ne pregătim să trecem în dimensiunea a treia. În schema de evoluţie a Pământului există numai cinci nivele, numai cinci dimensiuni ale conştiinţei în care omul îşi desfăşoară existenţa.

Nu există "rase superioare" şi "rase inferioare", există numai lăcomie, narcisism şi dorinţa de a domina. Evoluţia este legea Universală: proştii şi păcătoşii de ieri sunt deştepţii şi sfinţii de mâine; barbaria de ieri este mitocănia de azi şi eleganţa de mâine. Toţi, absolut toţi trecem prin aceleaşi faze ale schemei de evoluţie, cu greşelile inerente, perioadele de stagnare şi regres temporare.

Fundamentul actualei civilizaţii este preluat de la civilizaţia atlantidă. Pe aceasta, fiecare popor şi naţie si-a brodat un patern propriu, în funcţie de nivelul de dezvoltare materială şi spirituală proprie, în funcţie de culoarea locală. În mod similar, există un patrimoniu Universal la care au contribuit mai mult sau mai puţin fiecare popor şi naţie care s-a succedat pe Pământ, şi care în consecinţă, aparţine speciei umane ca atare. Din nou, patrimoniul Universal capătă culori locale în funcţie de latitudine şi longitudine.

În urma interpretării celor două simboluri descoperite de către domnul Gheorghe Moldovan pe pereţii templului dacic de la Şinca Veche, care au ajuns sa fie publicate în ZUM acum patru ani dintr-o întâmplare, se poate afirma cu certitudine că populaţia Carpato-Danubiană a avut cunoştinţe extraordinar de avansate pe care nu avea de unde să le ia din altă parte decât de la civilizaţia atlantidă care a colonizat Sud-Estul Europei cu mai mult de 12.000 de ani în urmă, pe vremea când Europa de Vest nici nu exista. Acestea nu sunt speculaţii mistice, nici exagerări născute dintr-o vanitate ridicolă ori dorinţă de a demonstra cu orice preţ ca, vezi Doamne, "noi am fost acolo", pentru că în fond şi la urma urmei nu contează cine şi unde este primul. Până la urmă contează ce eşti capabil să faci astăzi şi ce eşti capabil să arăţi lumii întregi. Acestea sunt însa, concluziile logice

care rezultă din semnificaţia celor două simboluri. Steaua tetrahedronica cu simbolul Yin - Yang în interiorul ei indică faptul că populaţia Carpato-Danubiană cunoştea conceptul de MerKaBa. Principiul MerKaBa stă la baza fenomenului de materializare, dematerializare, a depăşirii barierei timp-spaţiu şi a călătoriilor inter-stelare sau intergalactice.

Cu alte cuvinte, omul poate transforma energia sa internă (energia mentală şi emoţionala de care dispune), în energie de tipul Yin. Energia Yin accelerează particulele, moleculele şi atomii din care este alcătuit corpul uman, până când viteza acestora devine superioară vitezei luminii, aşadar o viteză tahionică. În acest moment, întregul corp fizic face un salt calitativ substanţial, devine invizibil, de fapt un semnal informaţional sub forma unei unde. Astfel omul respectiv poate apare şi dispare instantaneu, poate trece bariere solide - cum ar fi un perete sau un munte, de exemplu - fără să le modifice câtuşi de puţin structura, poate călători în orice punct al Universului, oriunde în trecut sau în viitor. În acest fel este învinsă legea gravitaţiei, curbura spaţiu-timp, de fapt dimensiunea a treia cu toate legile ei fizice. În momentul în care omul doreşte să devină din nou vizibil, să-şi înceteze drumul prin obstacolele materiale ori călătoria în spaţiu - timp, nu are decât să înceapă să transforme energia Yin în energie de tip Yang, să decelereze viteza tahionică până sub viteza luminii şi să-şi reconstituie corpul. Aceasta este MerKaBa internă, sinonima cu "laghima", forţa centrifugală folosită de yoghinii indieni de care aceştia se folosesc pentru a levita. Pe principiul MerKaBa au fost construite vimanas-urile ramanilor şi vailixi-urile atlanţilor cu care aceştia au reuşit să călătorească în Cosmos.

Deci este foarte clar cam ce fel de cunoştinţe aveau cei care au desenat cele două simboluri pe pereţii templului dacic... În plus, simbolul Yin - Yang ne mai spune ceva. După cum am văzut, acesta reprezintă centrul Caii Lactee care transmite spre Pământ informaţia codului genetic care determina toate formele de viata pe Pământ. Alte culturi grandioase (cum ar fi cea mayană si chineza) au păstrat simbolul HUNAB KU sau Yin - Yang încorporat în centrul octogonului, figura geometrică care are una dintre laturi "ocupată" de steaua Vega. Deoarece Vega a fost steaua spre care se îndrepta polul magnetic al Pământului acum 12.000 de ani, când a avut loc scufundarea continentului Atlantida şi în plus, datorită faptului că Vega a jucat un rol benefic aparte în evoluţia speciei umane pe planeta Pământ, este logică concluzia că civilizaţia Carpato-Danubiană trebuie să fi avut cunoştinţe înalte despre această stea.

Este extrem de interesant de aflat dacă în mitologia sau mistica dacilor, oriunde pe monumentele lăsate de aceştia, apare vreo denumire, un semn, un simbol, în sfârşit, orice fel de referire la această stea frumoasă din constelaţia Lyra, de asemeni dacă există vreo referire la grupul Pleiadelor. Aceste elemente în plus nu ar face decât să completeze teoria, conform căreia populaţia Carpato-Danubiană a fost o ramură descinsă direct din civilizaţia atlantidă, venita din Atlantida în Europa de Sud-Est cu mai bine de 12.000 de ani în urmă, cu scopul de a coloniza şi civiliza această parte a lumii.

4. ÎN LOC DE CONCLUZIE

După ce am prezentat ceea ce înseamnă, de unde vine şi ce demonstrează inscripţia de la Şinca Veche (practic, este simbolul unei navete spaţiale), gândiţi-vă numai cam ce fel de minte, ce fel de abilităţi si ce cunoştinţe aveau cei care au desenat MerKaBa şi Yin - Yang / Hunab Ku (octogonul şi steaua Vega) pe pereţii templului dacic de lângă Braşov... Înainte de a scrie orice, aduceţi-vă aminte cine sunteţi şi de unde veniţi. Experienţa a confirmat faptul că de multe ori adevărul îl găseşti cu totul din întâmplare, acolo unde te aştepţi mai puţin (parcă Fleming se aştepta să descopere penicilina într-o grămadă de mucegai...) şi că adesea ceea ce pare o elucubraţie, este de fapt până la urmă, purul şi singurul adevăr. *"Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ, Horaţio, decât ai visat tu vreodată în filosofia ta"* - Hamlet, William Shakespeare.

Vreau sa va spun, aparent cu titlu de curiozitate, că există o ştiinţă aparte care studiază relaţia dintre unde şi materie, numită cinematica. Există un dispozitiv alcătuit dintr-un disc de metal acoperit cu un strat fin de nisip, numit tonoscop şi care transformă sunetul în imagine. Dacă cineva rosteşte "OM" de exemplu, imaginea redată de tonoscop este aceea a unui cerc cu multiple piramide în interiorul lui. Imaginea este aceeaşi cu centrul unei Mantra hinduse antice numită "Sri Yantra Mantra".

Această Mantra era şi este folosită pentru a medita şi se constată că prin meditaţie poate fi vizualizat Soarele central al Galaxiei numit Alcione, nevăzut altfel, în jurul căruia sistemul nostru solar călătoreşte în decursul Marelui An Cosmic care are durata de 25.920 de ani pământeni. Cu siguranţă că populaţia Carpato-Danubiană trebuie să fi avut cunoştinţe despre proprietăţile deosebite ale formelor piramidale şi alte structuri legate de acestea.

Este interesant de studiat sistemele de Astronomie - Astrologie, divinaţie şi geomanţie ale dacilor. Cu siguranţă ca aceştia trebuie să fi ştiut să "citească" curenţii telurici şi în funcţie de energia telurică, să descopere zăcăminte, să fie capabili să prezică anumite evenimente şi eventual, să le altereze desfăşurarea; apoi ştiinţa extrem de interesantă practicată de mii de ani în China şi răspândită apoi în întregul Orient, cunoscută sub numele de Feng Shui. De asemenea trebuie reluată studierea temeinică asupra referirilor la înălţimea Zeului Zalmoxis, a altor Zei sau a populaţiei care a ocupat teritoriul respectiv, cu mii de ani în urmă.

Convingerea unor exegeţi de mare profunzime este că aceştia trebuie să fi fost mult mai înalţi decât suntem noi astăzi, de cel puţin trei metri. Din studii semantice pe filiere de etimon deja cunoscute, se fac numeroase referiri la numele Pelegon. Astfel, o seama de cuvinte sunt de origine dacică. De exemplu, "rai", adică cer, provine din limba atlantidă în care însemna "prinţ". Acest termen a fost preluat de egipteni şi atribuit prinţului Soare Ra. S-au mai găsit conecţiei între cuvinte ale limbii romane şi limba Naacal.

De exemplu, în Naacal numele fostului continent Mu însemna de fapt "pământul-mamă" ori, în anumite regiuni ale României (Oltenia de exemplu), la mamă i se spune „muma”. Nu că aceste conecţii ar însemna mare fapt şi nici nu se poate constitui un argument care să stea indubitabil în picioare. Cum însă, când ai de-a face cu trecutul, nu se ştie niciodată unde ajungi când începi să tragi de un fir...

Apropos de trasul firului din ghemul istoriei, v-aţi fi putut închipui, de exemplu, că Greuceanu din poveştile lui Ispirescu, cel care "creştea într-un an cât alţii în zece", este acelaşi cu uriaşii despre care se povesteşte în Biblie, titanii din mitologia greacă şi care de fapt nu sunt altceva decât o altă rasă umană de natură extraterestră, cu o alta garnitură cromozomială, având înălţimea de zece metri,

un alt nivel de conştiinţă şi altfel de capabilităţi mentale – menţionări făcute în scrierile antice de către Plato, Aristophanes, descrise în Popol Vuh şi Cartea Dzyan din Tibet - care au populat planeta cu milioane de ani în urmă?...

Este complicat a se explica acum aceste evidente realităţi, dar evidente doar pentru iniţiaţii în ezoterism, pentru că aceste explicaţii impun un înalt nivel de conştiinţă. Dar există un mod de a cerceta trecutul sau istoria, numit reconstituire holografica a evenimentelor ori, în conformitate cu terminologia Sanskrită, accesarea planului Akashic sau a câmpurilor morfice, sau a mentalului colectiv, este necesară o înaltă pregătire sufletească şi spirituală.

Pentru a accesa acest nivel al Memoriei Universale trebuiesc sa depăşite cele trei iluzii care definesc dimensiunea în care evoluăm la ora actuala: spaţiul, timpul şi noţiunea egocentrică numită „EU". Daca nu v-aţi născut clairvoyant, puteţi ajunge să cercetaţi aceste dimensiuni practicând ştiinţele ezoterice, începând cu yoga.

Cei care ajung să stăpânească astfel de tehnici, dezvoltă aşa-numita "vedere la distanţă" care îi ajută "să vadă" oriunde în spaţiu şi în timp (trecut - viitor), în corpul uman etc. Numai noi în îngustimea minţii noastre educată în spiritul prejudecaţilor, considerăm ca acestea nu sunt fenomene "paranormale" sau că cei care "au har" sunt "aleşii Domnului", ci doar simple fabulaţii iluzorii şi fantezii ale unui ego plin de fantasme.

De fapt şi de drept, în toate acestea forme de comportament perceptiv nu este nimic para-normal, iar "aleşii Domnului" nu suntem numai unul sau altul, ci suntem toţi oamenii care trăim pe planeta Terra, indiferent ce credem şi în ce credem. Există o explicaţie ştiinţifică şi o bază anatomo-fiziologică, care suportă şi susţine toate aceste fenomene.

Este vorba de câmpul electro-magnetic al omului aflat în corpul biotic, de câmpurile morfice emise de fotobionii din ADN şi de circularea acestor energii Prana, Fohat, Kundalini pornind de la coccis - perineu (zona corespunzătoare la bărbaţi cu zona prostatei şi la femei cu zona Grafenberg între anus şi vagin) şi glanda pineală sau "al treilea ochi" din creier - fenomen pe care hinduşii şi yoghinii îl numesc "trezirea lui kundalini". Prin intermediul accesării planului Akashic pot fi aflate lucruri care nu există în nici un fel de biblioteci terestre, iar culmea este că, foarte multe fenomene şi evenimente contrazic total ceea ce se găseşte scris în documente, arhive sau ceea ce ştim din cărţile de istorie, scrise mai mult din presupoziţii decât din argumente psihologice.

Planul Akashic este un domeniu cu totul şi cu totul fascinant deoarece oferă răspunsuri la întrebări rămase fără răspuns, dezleagă mistere a căror dezlegare nu poate fi altfel găsită şi verifică o serie de fenomene. De exemplu, dacă vrei să studiezi gravitaţia, faci un milion de ecuaţii şi consideri că ai înţeles fenomenul. Nu vei înţelege însă ce înseamnă cu adevărat gravitaţia până când nu vei putea studia câmpurile morfice.

Dar teoria Morfogenetică se află abia la începuturile ei, pentru cunoştinţa majorităţii care, mai mult ca sigur că nu o va înţelege deocamdată. Pe de altă parte însă, deoarece conţine toate informaţiile despre ce a existat, exista şi va exista, atât pe Pământ cât şi în întregul Univers, Planul Akashic este adesea o poveste urâta şi tristă, cu multe crime şi amărăciune, în care cineva complotează totdeauna împotriva altcuiva.

Şi apropos de comploturi şi conspiraţii, ar fi interesant de cunoscut ce se întâmpla pe aceste meleaguri, pe vremea domnitorilor. Într-o astfel de reconstituire holografică a istoriei sau accesare a Universului Akashic, un mare voievod român care a domnit acum vreo 500 de ani, "a povestit" prin

channeling că mai toți domnitorii Țărilor Româneşti cunoşteau o "metodă de luptă" moştenită de la daci şi care seamănă cu un gen de practică şamană. Domnitorul respectiv "a povestit" ca înainte de luptă (este vorba de bătăliile care erau planificate a avea loc în păduri din motive strategico-militare), erau trimise femei cu oale cu apă în pădure pentru a executa un fel de ritual, invocând spiritele naturii şi cerându-le ajutorul în scopul derutării şi înfrângerii inamicului.

O astfel de metodă prin care omul fraterniza cu natura, a mai spus marele domnitor, a fost folosită înaintea unor lupte pe care el însuşi le-a dat pe viață şi pe moarte în pădurile care înconjurau Vasluiul ca o potcoavă şi care erau în vremea aceea mult mai mari şi mai întinse decât sunt acum. Metoda respectivă s-a pierdut şi nu se mai ştie nimic despre ea în ziua de astăzi, dar există încă păduri în România care au rămas de sute de ani sub influența acestor practici de tip şaman îi în care au loc fenomene ciudate, din nou... aparent de neânțeles.

Aşadar, prin coroborarea extraordinar de interesantelor informații ce se obțin oricând din Universul Akashic (şi care dezleagă multe din misterele trecutului, explicând ceea ce astăzi pare de neânțeles) cu cele istorice locale şi cele din istoria şi cultura altor popoare, se poate creiona un profil cultural al locuitorilor zonei Carpato-Dunărene şi al poporului român care au o tradiție multimilenară şi nu sunt pripăşiți prin România din greşeală - aşa cum încearcă să sugereze sau să le atribuie o alta identitate unii şi alții.

Meşterii Tibetani spun că toți oamenii de pe planetă sunt legați de pământ prin nişte "fire" invizibile care fac conecția între energia telurica a Pământului şi forța vitală a corpului, cea care întreține viață în organism. La rândul lor, aceste "fire" vin direct din centrul galaxiei şi ajung la Pământ filtrate şi focalizate de alte câteva stele şi de Soarele nostru care este tot o stea.

De fapt, energia telurică a Pământului şi forța vitala a corpului sunt una şi aceeaşi energie, cea pe care maşterii Tibetani o numesc "prana". Există o corespondență directă între energia telurică a locurilor în care se naşte şi trăieşte o populație şi nivelul ei de spiritualitate. În locurile în care această energie abundă, se dezvoltă de obicei mari civilizații creatoare care dau umanității mari religii şi mari filozofii, descoperiri ştiințifice, opere de artă, ş.a.m.d.

În aceste locuri indicele de inteligență, simțul artistic şi fenomenul ESP (clarviziune, clar-audiență, telepatie, telechinezie, puterea de a vindeca bolile prin biocurenți, etc.) sunt de obicei ridicate. Astfel, datorită acestei energii a planetei, oamenii pot comunica telepatic la distanțe mari, şi multe alte lucruri care în realitatea convențională par pure fantezii. Maşterii Tibetani spun că pământul României abundă în astfel de energie, mai ales în zonele muntoase. Maşterii Tibetani spun că întreaga civilizație actuală este "săracă" şi debalansată, deoarece se sprijină prea mult pe tehnoinformație şi ignoră partea spiritoinformativă. Dacă mâine s-ar întâmpla un cataclism, oamenii nu ar fi capabili să-l împiedice în ciuda realizărilor ştiințifice şi tehnologice extraordinare care s-au făcut în ultimul timp.

Aceasta, deoarece oricât de mult se străduieşte omul, nu poate depăşi anumite bariere şi nu poate căpăta acces la alte dimensiuni până când nu evoluează spiritual. Prins între colapsul tehnologic şi lipsa de comunicare spirituală, omul s-ar trezi dintr-odată dezorientat şi mai neajutorat decât un copil, întorcându-se în timp record la stadiul de barbarie şi semi-sălbăticie din care cu mare greutate s-a desprins acum câteva mii de ani, după decăderea prilejuită în urma prăbuşirii civilizației atlante şi trecerii celei mayaşe în alt plan existențial.

În general vorbind, cu cât omul are la îndemână mai puțină tehnologie, cu atât trebuie să se axeze mai mult pe partea spirituală pentru a putea compensa ceea ce îi lipseşte. Indiferent însă ce se

întâmplă în viață omului de zi cu zi, în viață popoarelor de la decadă la decadă sau în viața întregii omeniri de la secol la secol, mai spun maşterii Tibetani, nu vor pieri niciodată cei care îşi păstrează cele două calități care îi conferă omului statutul de om şi în acelaşi timp, de ființă Divină - identitatea şi spiritualitatea.

Orice s-ar întâmpla, omul nu trebuie să-şi piardă niciodată credința în Spiritul Creator, încrederea în el însuşi şi speranța într-o zi mai bună care tot va veni odată şi odată, indiferent cât de mult trebuie să o aştepți. Celor care cred că ei "au fost cei dintâi", le amintesc totuşi că în 1959 o expediție paleontologică chinezo-rusă condusa de dr. Chu Ming Chen, a descoperit în deşertul Gobi o piatră care s-a dovedit a avea vechimea de un milion de ani şi în care era imprimată talpa unui pantof perfect asemănător pantofilor pe care îi purtăm în ziua de astăzi. Aşa că... e cam greu de spus unde, cine şi care au fost primii.

Ce s-a întâmplat însă, înainte de acele câteva mii de ani, "istorisite" de arheologie sau teoria marilor culturi? Poate cineva să spună care a fost scenariul derulat pe Pământ acum 28 - 52 - 200.000 - 400.000 sau 1 milion de ani?... Poate să spună cineva cu exactitate cum a apărut omul pe Pământ ori dacă ciclopii sau uriaşii din miturile Biblice şi Universale au populat vreodată planeta în realitate?... Care a fost implicația civilizațiilor extraterestre din galaxia Andromeda sau constelațiile şi sistemele solare Lyra şi Vega, Hyades şi Aldebaran, Sirius, steaua Barnard, Arcturus cu Upsilon Bootes, Draco, Orion şi Alnilam, Zeta Reticula, Pleiade cu Alcyone şi Taygeta (M45) şi altele în evoluția speciei umane?... Prin ce tehnică au fost înălțate piramidele din Egipt şi statuile colos din Insula Paştelui?... Dezlegarea enigmelor care abundă pe planeta Pământ, de la Poarta Soarelui din Tiahuanaco şi până în Sumer şi Himalaya - aceasta ar fi adevărata istorie a omului.

5. CÂTEVA NOȚIUNI SUMARE DE GEOMETRIE SACRĂ PRELUATE DE LA ŞCOALA MISTERELOR EGIPTULUI ANTIC A FARAONULUI AKHUNATON ŞI TEORIA CÂMPURILOR UNIFICATE A LUI ALBERT EINSTEIN

Geometria sacră nu este sinonimă cu configurarea unor linii pe o suprafață plană, ci reprezintă structura morfogenetică care se află la baza realității şi a matematicii. Cei mai mulți fizicieni şi matematicieni moderni consideră că numerele reprezintă limbajul realității, adevărul este însă că formele sunt cele care generează toate legile fizicii.

Geometria sacră reflecta mişcarea Spiritului în vid, fiind un adevărat "ghid" al mişcărilor necesare pentru a ajunge de la un punct inițial la lumea tridimensională. Dacă dintr-un punct oarecare (considerat punctul de plecare al Spiritului în vid), se începe mişcarea, singurele direcții în care se poate deplasa Spiritul sunt în sus, în jos, înainte, înapoi, la stânga şi la dreapta.

Cele şase direcții pot fi conectate inițial într-un pătrat, apoi într-o piramidă şi încă o piramidă, ceea ce dă naştere la un octaedru(un corp geometric cu 8 fețe triangulare, 6 colțuri şi 12 margini). Prin mişcarea de rotație a octaedru naştere o sferă. Dacă sfera astfel formată începe să execute aceeaşi mişcare după cele 6 axe inițiale (în sus, în jos, înainte, înapoi, la stânga şi la dreapta), în final iau naştere 6 sfere inter-conectate, plus o a 7-a sferă în mijloc. Prin mişcarea de rotație a celor 7 sfere încep să ia naştere obiectele tridimensionale.

Urmează alte etape intermediare, foarte importante de altfel (formarea "florii vieții", etc.), dar a căror descriere va fi dezbătută pe larg în volumul II al acestei lucrări. Cert este că în final rezultă cubul Metatron care încorporează cele 5 solide Platonice (numite astfel după Plato, deşi Pythagoras este cel care le-a descris cu 200 de ani înainte de Plato, numindu-le "solide perfecte" şi deşi în

realitate, Pythagoras le-a preluat de la egipteni): cubul sau hexaedrul, tetraedrul, octaedrul, dodecaedrul şi icosaedrul. Cele 5 solide Platonice sunt baza lumii materiale.

Nu există practic nimic în Universul material, care să încorporeze altceva decât cele 5 solide Platonice. Atomii sunt sfere constituite dintr-un centru în jurul căruia norul electronic se mişcă cu 9/10 din viteza luminii. În diferite cristale, atomii se aliniază în linie dreaptă, în triunghi, într-un tetraedru, un octaedru, un icosaedru sau un dodecaedru.

În 1973 cercetătorii fostului imperiu sovietic au publicat în "Komsomolskaya Pravda" rezultatul unui studiu conform căruia Pământul nu este o sferă cum ne-am imaginat, ci un imens cristal cu dimensiuni angulare care după milioane şi milioane de ani de mişcare şi eroziune, a căpătat de fapt forma unei mingii. În concordanță cu cercetătorii sovietici, laturile angulare ale cristalului se află acum sub scoarța terestră, forma cristalului fiind aceea a unui dodecaedru.

Ulterior, alți cercetători sovietici au elaborat o altă teorie conform căreia Pământul are o grilă energetică constituită dintr-un dodecaedru şi un icosaedru (douăsprezece pentagoane şi douăzeci de triunghiuri echilaterale). De fapt, teoria grilelor Pământului nu este de loc nouă. Se spune că în antichitate Socrate i-ar fi spus elevului său Simmias că "Pământul adevărat privit de sus arată ca o minge alcătuită din douăsprezece bucăți de piele țesute între ele". Un studiu al sistemului rusesc a confirmat faptul că de-a lungul laturilor poligoanelor există regiuni cu activitate seismică şi vulcanică mare.

Punctele corespunzătoare nodurilor grilei sunt centrele unor schimbări mari în presiunea atmosferică şi în consecință, uragane uriaşe se formează în aceste puncte. Curentele atmosferice şi oceanice urmează acelaşi şablon. În aceste puncte se găsesc adeseori zăcăminte bogate de minerale sau petrol. Vortexurile sunt totodată locul unor anomalii magnetice. Unul dintre ele "cade" în Estul Floridei, în aşa-numitul "triunghi al Bermudelor", cunoscut ca un loc de dispariție inexplicabilă a navelor şi avioanelor.

La ora actuală, pe întregul glob, se cunosc douăsprezece astfel de arii ale anomaliilor magnetice. Evoluția civilizației umane este afectată de energia Pământului.

Multe dintre civilizațiile antice au înflorit în punctele de intersecție a poligoanelor. În ziua de astăzi există nenumărate aplicații practice legate de curentele telurice şi potențialul electric al atmosferei Pământului, pe care unul dintre marile genii ale secolului XX, sârbul Nikola Tesla, le-a intuit de altfel foarte bine.

Anumite stații atomice moderne trebuie construite în locații geometrice pentru a funcționa corespunzător, iar sistemele de comunicații ale submarinelor se folosesc de grilele energetice. Însăşi bomba atomică este un dispozitiv geometric care necesită poziționare geometrică pentru a fi detonată. Viața din "venele" Pământului este energia descrisă de modelul grilelor al cercetătorilor ruşi. Iar modelul rusesc al grilelor nu este nimic altceva decât este energia "chi" descrisă de chinezi, "ki" descrisă de japonezi, "mana" în limba nativilor din Hawaii, "ka" descrisă de egiptenii antici şi "prana" descrisă de hinduşi. Aceeaşi energie "curge" în noi şi ne dă viață, fiind energia vitală din meridianele corpului pe care medicina tradițională chineză o "reglează" prin acupunctură şi care în planul astral apare strălucitoare, de un verde-fluorescent intens.

Solidele perfecte descrise cu multe mii de ani în urmă de geometria sacră a faraonului Akhunaton sunt cheia înțelegerii nu numai a energiei telurice a Pământului, ci a multor secrete, printre care şi

cheia înţelegerii câmpului magnetic al omului. Mitoza este procesul de diviziune celulară prin care ia naştere organismul uman.

În cursul acesteia, zigotul (rezultat din contopirea ovulului cu spermatozoidul) se divide în 4 celule - care nu sunt altceva decât un tetraedru înscris într-o sferă, apoi în 8 celule care constituie o stea tetraedrică. Steaua tetraedrică din această fază a mitozei va alcătui centrul geometric al viitorului organism, va rămâne situată la baza coloanei vertebrale în zona perineului, iar toate câmpurile şi grilele energetice ale organismului vor rămâne centrate pentru restul vieţii în jurul acestei stele. Omul are trei corpuri: fizic, sufletesc şi spiritual. Câmpurile energetice din jurul corpului uman, sunt alcătuite din trei stele tetraedrică corespunzătoare corpurilor fizic, al celui sufletesc şi al celui spiritual.

O stea tetraedrică este alcătuită din doua tetraedre, respectiv două piramide cu feţe triunghiulare intre-pătrunse (astfel încât steaua tetraedrică seamănă cu steaua lui David, numai că este tridimensională şi are opt colţuri). Cele două tetraedre reprezintă energia masculină (tetraedrul cu vârful în sus) şi energia feminină (cel cu vârful în jos) aflate în balanţă. Câmpul purtător de informaţie al stelei tetraedrice mentale este de natură electrică, masculină şi se roteşte spre stânga (levogir). Câmpul stelei tetraedrice sufleteşti este de natură magnetică, feminină şi se roteşte spre dreapta (dextrogir). Câmpul stelei tetraedrice a corpului fizic nu se roteşte. Există un tub energetic în interiorul coloanei vertebrale numit Schuschumna care străbate organismul şi care uneşte vârfurile celor trei stele tetraedrice (ale corpurilor mental, sufletesc şi fizic).

Dacă învăţăm cum să circulăm energia ("prana" sau "ka") prin acest tub înconjurat de alte două corzi energetice numite Yda şi Pingala aşezate exact ca lanţul ADN-ului (inter-conectând corpul mintal sau mintea, corpul sufletesc sau inima şi corpul fizic) printr-o rotaţie geometrică specifică şi cu o anumită viteză, determinăm şi rotirea stelei tetraedrice a corpului fizic.

Astfel se ajunge la crearea unei "MerKaBa", adică la rotirea în direcţii opuse a câmpului electro-magnetic care încorporează corpul fizic, devenind purtătoarea energetică a informaţiei ce alcătuieşte spiritul. În egipteana veche "Mer" defineşte câmpurile de energie care se rotesc, "Ka" înseamnă spirit şi "Ba", corp sau realitate, iar în limba ebraică Mercaba se traduce prin "trăsură" (adică vehicul luminos). Câmpurile de lumină ale unei MerKaBa, care se rotesc în direcţii opuse constuite un vehicul care poate călători oriunde în timp şi spaţiu.

Dacă cineva ştie să-şi activeze MerKaBa, acesta poate călători instantaneu oriunde în Univers şi se poate transpune instantaneu oriunde în timp, metode - popularizate de altfel ca "ştiinţifico-fantastice" în filmele şi romanele de ficţiune - sub numele de "teleportare" şi "tunelul timpului". MerKaba este aşadar o metodă de propulsie anti-gravitaţionala şi un vehicul de călătorie pe spaţiu-timp.

Această modalitate sau tehnologie ca să folosesc un termen modern, a fost iniţial descrisă la şcoala misterelor faraonului Akhunaton, apoi cunoscută de mentorii spirituali ai religiilor din toate timpurile, maşterii şi yoghinii din Himalaya, transmisă ca "un secret" din generaţie în generaţie în jurul lumii de-a lungul veacurilor şi mileniilor, doar în grupul iniţiaţilor.

Desenul lui Leonardo da Vinci (omul Vitruvic) arată, de exemplu, că acesta avea cunoştinţă de conceptul MerKaBa. În lumea contemporană a fost "redescoperită" fizic şi matematic de către Einstein prin Teoria Câmpurilor Unificate şi publicată pentru prima oară în 1925-27. Având în vedere că depăşirea barierei spaţiu-timp implica nivele de vibraţie foarte înaltă, chiar dacă cineva învaţă (prin practică yoghină) să-şi construiască MerKaBa, dacă nu are o dezvoltare spirituală

corespunzătoare, adică să poată depăşi prejudecăţile materialiste şi informaţiile oferite doar de cele cinci simţuri, nu va reuşi să controleze vibraţiile respective şi nu va reuşi să rămână în dimensiunea în care călătoreşte.

Câmpul electro-magnetic al omului are, aşadar, o imagine geometrică, a unei stele cu centrul în regiunea perineului la baza coloanei vertebrale, care se întinde pe un diametru de 16,80 metri. Vârful tetraedrului masculin se afla totdeauna deasupra capului şi are lungimea unei mâini.

Baza tetraedrului masculin se află deasupra genunchilor dacă bărbatul stă în picioare, iar daca se aşează, baza se mută în consecinţă, aproape de podea sau pământ. Dacă stă întins pe pământ, jumătate din tetraedrul masculin se afla în pământ. Baza tetraedrului feminin se află totdeauna în regiunea plexului solar, fie că stă în picioare sau pe scaun. Dacă stă în picioare, vârful tetraedrului feminin intră (cât lungimea unei mâini) în pământ. Dacă stă pe un scaun, vârful se mută în jos corespunzător.

Dacă stă întinsă pe pământ, mai mult de jumătate din tetraedrul feminin intră în pământ. Această metodă de propulsie anti-gravitaţională şi vehicul spaţiu-timp, a fost folosită de mentorii spirituali şi maeştrii (guru) tuturor timpurilor.

Ceea ce cunoaştem din religie sub numele de ascensiune sau "înălţarea la ceruri" este de fapt, o metodă de a "te muta" în mod conştient dintr-o lume aflată pe o anumită dimensiune energetică, într-alta, luându-ţi şi corpul fizic cu tine, dar folosind principiul MerKaBa. Trecerea este diferită de resurecţie sau "înviere" care înseamnă să mori şi să-ţi refaci corpul de lumină, în altă dimensiune energetică.

Isus din Nazaret, al cărui nume real era de fapt Immanuel, a fost un astfel de master, care a trăit mulţi ani în Tibet (unul din centrele energetice ale planetei în care se află un vortex de emisie-recepţie specific), înainte de a apărea ca propovăduitor al religiei creştine în Ierusalim. În informaţiile terestre materiale, nu se ştie prea mult despre viaţa secretă a lui Isus în Tibet (decât câteva date sumare despre trecerea lui pe lângă muntele Everest şi şederea lui la Lhasa, locul în care palatul lui Dalai Lama a fost construit în secolul XVII, loc care marchează una din intrările în Shambala; cert este însa că, cele mai fundamentate şi precise informaţii despre periplul Său pământean, se găsesc în planul Akashic. Isus, a fost un yoghin autentic, un sadhu, un maşter sau mahavatar - manifestarea lui Dumnezeu pe Pământ.

Există în jur de 2000 de maeştri care prin fenomenul de ascensiune în alte planuri energetice, au ajuns în alte lumi paralele cu cea pământeană şi ei contribuie în mare măsură la menţinerea echilibrului planetar. Aceştia sunt mortali, pot manifesta oricând un corp fizic apărând din când în când în lumea materială şi trăind veşnic tineri câte două - trei sute de ani, după care dispar pentru a se reântrupa din nou în aceeaşi dimensiune energetică sau o alta. Sunt un izvor de învăţături şi înţelepciune, precum şi făptuitorii unor minuni greu de crezut sau conceput pentru nivelul actual de dezvoltare al minţii umane.

Trec prin pereţi, levitează, "umblă pe apă", stau nemişcaţi fără să consume absolut nimic câte 45 de zile, stau îngropaţi cu lunile sau cu anii, după care revin la viaţă, materializează şi dematerializează obiecte, comunică telepatic cu toţi cei care pot să-i "audă" indiferent unde se afla aceştia, răspund la întrebări şi explică, deschid dimensiuni astrale, reversează situaţii şi intervin în legea karmei, vindecă boli, binecuvântează pomi care încep să înflorească continuu în timpul iernii şi multe alte făptuiri aproape imposibil de înţeles.

Stelele tetraedrice, respectiv câmpurile electro-magnetice, există nu numai în jurul corpului uman, ci şi în jurul tuturor planetelor şi al Soarelui, dovedind încă odată, în acest fel că, planetele au viaţă şi sunt vii ca şi noi.

Dacă se înscrie o stea tetrahedronica într-o sferă, cele două baze ale celor două tetraedre vor atinge sfera la 19,5 grade Nord şi Sud. Pata roşie a lui Jupiter se afla la 19,5 grade latitudine, marea pată întunecată a lui Neptun se afla la 19,5 grade, se admite ştiinţific că şi Uranus are o pată întunecată tot la 19,5 grade latitudine Sudică, iar Saturn are doua benzi ca doi nori la 19,5 grade latitudine Nordică şi Sudică.

Pe Pământ, vulcanul Maunakea din Hawaii se află la 19,5 grade latitudine Nordică. Activitatea petelor Solare este cea mai intensă la 19,5 grade latitudine Nordică şi Sudică. Există aşadar, pe orice planetă, o puternică concentrare a energiilor planetare la 19,5 grade latitudine Nordică şi Sudică.

În jurul tuturor planetelor există trei stele tetraedrice care se rotesc şi creează câmpuri electro-magnetice. Având în vedere că steaua tetrahedronica reprezintă un factor cheie în înţelegerea câmpurilor magnetice ale omului, planetelor şi Soarelui, în înţelegerea vieţii, creaţiei şi evoluţiei în Univers, nici nu e de mirare că steaua lui David (cunoscută în antichitate şi sub numele de "sigiliul lui Solomon") a devenit un simbol atât de important şi de venerat. Steaua lui David cu 6 colţuri nu este altceva decât reprezentarea bi-dimensională a stelei tetraedrice tri-dimensionale cu 8 colţuri.

6. GEOMETRIA SACRĂ

Geometria sacră nu este sinonimă cu configurarea unor linii pe o suprafaţă plană, ci reprezintă structura morfogenetică care se află la baza realităţii şi a matematicii. Cei mai mulţi fizicieni şi matematicieni moderni consideră că numerele reprezintă limbajul realităţii. Adevărul este însă că formele (structurile) sunt cele care generează toate legile fizicii. Geometria sacră reflectă mişcarea Spiritului în vid, fiind un adevărat "ghid" al mişcărilor necesare pentru a ajunge de la un punct iniţial la lumea tri-dimensională.

Dacă dintr-un punct oarecare (considerat punctul de plecare al Spiritului în vid), se începe mişcarea, singurele direcţii în care se poate deplasa Spiritul sunt în sus, în jos, înainte, înapoi, la stânga şi la dreapta.

Cele şase direcţii pot fi conectate iniţial într-un pătrat, apoi într-o piramidă şi încă o piramidă, ceea ce dă naştere la un octaedru (un corp geometric cu 8 feţe triangulare, 6 colţuri şi 12 margini). Prin mişcarea de rotaţie a octaedrului ia naştere o sferă.

Dacă sfera astfel formată începe să execute aceeaşi mişcare după cele 6 axe iniţiale (în sus, în jos, înainte, înapoi, la stânga şi la dreapta), în final iau naştere 6 sfere inter-conectate, plus o a 7-a sferă în mijloc.

Prin mişcarea de rotaţie a celor 7 sfere încep să ia naştere obiectele tri-dimensionale. Urmează alte etape intermediare, foarte importante de altfel (formarea "florii vieţii" etc.). Cert este că în final, rezultă cubul Metatron care încorporează cele 5 solide Platonice (numite astfel după Plato, deşi Pythagoras este cel care le-a descris cu 200 de ani înainte de Plato, numindu-le "solide perfecte" şi deşi în realitate, Pythagoras le-a preluat de la egipteni): cubul sau hexaedrul, tetraedrul, octaedrul, dodecaedrul şi icosaedrul.

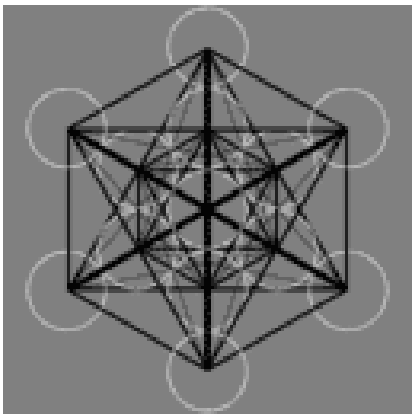

Fig. 23 - Cubul lui Metatron

Fig. 24. Solidele Platonice

Cele 5 solide Platonice sunt baza lumii materiale. Nu există practic nimic în Universul material, care să încorporeze altceva decât cele 5 solide Platonice. Atomii sunt sfere constituite dintr-un centru în jurul căruia norul electronic se mişcă cu 9/10 din viteza luminii. În diferite cristale, atomii se aliniază în linie dreaptă, în triunghi, într-un tetraedru, un octaedru, un icosaedru sau un dodecaedru. În 1973 cercetătorii fostului imperiu sovietic au publicat în "Komsomolskaya Pravda" rezultatul unui studiu conform căruia Pământul nu este o sferă cum ne-am imaginat, ci un imens cristal cu dimensiuni angulare, care după milioane şi milioane de ani de mişcare şi eroziune, a căpătat, de fapt, forma unei mingii, forma unui geoid, o circomferință cu un aspect strict particular. Geoidul nu este nici o sferă, nici un bolovan amorf şi nici o minge turtită la poli. Geoidul este de fapt un dodecaedru, unul dintre cele cinci solide platonice perfecte.

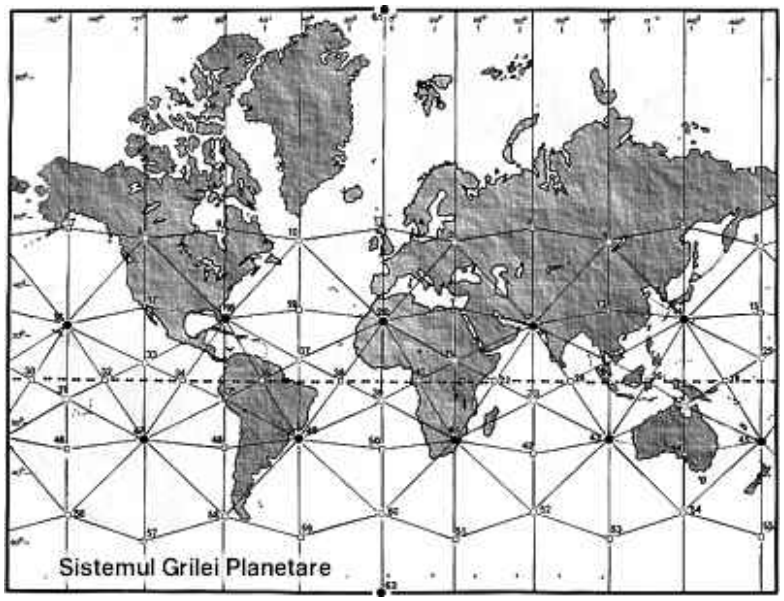

Fig. 25. Grilele energetice

În concordanţă cu afirmaţiile cercetătorilor sovietici, laturile angulare ale cristalului se află acum sub scoarţă terestră, forma cristalului fiind aceea a unui dodecaedru. Ulterior, alţi cercetători sovietici au elaborat o altă teorie conform căreia Pământul are o grilă energetică constituită dintr-un dodecaedru şi un icosaedru douăsprezece pentagoane şi douăzecide triunghiuri echilatere. Pe baza măsurării dimensiunilor Pământului şi a observării sale din Cosmos, s-a putut stabili mai precis şi forma sa reală. Se consideră astfel că el are forma de geoid, care este dată de suprafaţa medie a mărilor şi oceanelor (neafectate de maree) şi prelungirea acesteia sub continente. Elipsoidul de rotaţie reprezintă forma aproximativă a geoidului. Între geoid şi elipsoidul de rotaţie există o abatere de $\pm$ 100 m, volumul acestora fiind identic. În ansamblu, însă, geoidul ca formă reală a Pământului prezintă o zonă mai aplatizată în dreptul polului sud, fapt pentru care s-au propus denumirile de terroid sau telluroid. Pământul este o planetă cu dimensiuni mijlocii. Primele măsurători au fost efectuate de Eratostene. Măsurătorile din ultimul timp, făcute cu o mare precizie, au stabilit cu exactitate dimensiunile reale ale Pământului ca planetă. Astfel, dimensiunile Pământului sunt: raza ecuatorială = 6378,14 km; raza polară = 6356,75 km; turtirea = 1/298; suprafaţa Pământului = 510,07 mil. km pătraţi; volumul = 1083 mld. km cubi; masa = 5,973X10 la puterea 21 tone. Dintre mişcările Pământului, două au o importanţă mai mare pentru fenomenele de la suprafaţa scoarţei terestre: mişcarea de rotaţie şi mişcarea de revoluţie. Mişcarea de rotaţie se realizează în 23 h 56 min 4 secunde, cu o viteză de 465 m/s. Ea are direcţia de la V la E, de unde se creează imaginea aparentă a deplasării corpurilor cosmice de la E la V. Mişcarea Pământului în jurul axei sale şi în jurul Soarelui se realizează în acelaşi sens. De fapt, teoria grilelor pământului nu este deloc nouă. Se spune că în antichitate Socrate i-ar fi spus elevului său Simmias că „pământul adevărat privit de sus arată ca o minge alcătuită din douăsprezece bucăţi de piele ţesute între ele".

Un studiu al sistemului de relevare rusesc a confirmat faptul că de-alungul laturilor poligoanelor există regiuni cu activitate seismică şi vulcanică mare. Punctele corespunzătoare nodurilor grilei sunt centrele unor schimbări mari în presiunea atmosferică şi în consecinţă, uragane uriaşe se formează în aceste puncte. Curentele atmosferice şi oceanice urmează acelaşi şablon.

În aceste puncte se găsesc adeseori zăcăminte bogate în minerale sau petrol. Vortexurile sunt totodată locul unor anomalii magnetice. Unul dintre ele „cade” în Estul Floridei, în aşa numitul „triunghi al Bermudelor”, cunoscut ca un loc de dispariție inexplicabilă al navelor şi avioanelor.

La ora actuală, pe întregul glob pământesc, se cunosc douăsprezece astfel de arii ale anomaliilor magnetice. Evoluția civilizației umane e este afectată de energia Pământului. Multe dintre civilizațiile antice antice au înflorit în punctele de intersecție a poligoanelor. În ziua de astăzi există nenumărate aplicații practice legate de curentele telurice şi potențialul electric al atmosferei pământului, pe care unul dintre marile genii ale secolului XX, sârbul (mama de origine aromâna; n.n.) Nikola Tesla, le-a intuit de altfel foarte bine.

Anumite stații atomice moderne trebuie construite în locații geometrice pentru a funcționa corespunzător, iar sistemele de comunicații ale submarinelor se folosesc de grilele energetice. Însăşi bomba atomică este un dispozitiv geometric care necesită o poziționare geometrică pentru a fi detonată. Viața din "venele" Pământului este energia descrisă de modelul grilelor al cercetătorilor ruşi, iar modelul grilelor rusesc nu este nimic altceva decât energia "chi" descrisă de chinezi, "ki" descrisă de japonezi, "mana" în limba nativilor din Hawaii, "ka" descrisă de egiptenii antici şi "prana" descrisă de hinduşi.

Aceeaşi energie "curge" în noi şi ne dă viață, fiind energia vitală din meridianele corpului pe care medicina tradițională chineză o "reglează" prin acupunctură şi care în planul astral apare strălucitoare, de un verde-fluorescent intens.

Solidele perfecte descrise cu multe mii de ani în urmă de geometria sacră a faraonului Akhunaton, sunt cheia înțelegerii nu numai a energiei telurice a Pământului, ci a multor secrete, printre care şi cheia înțelegerii câmpului magnetic al omului.

Mitoza este procesul de diviziune celulară prin care ia naştere organismul uman. În cursul acesteia, zigotul (rezultat din contopirea ovulului cu spermatozoidul) se divide în 4 celule, care nu sunt altceva decât un tetraedru înscris într-o sferă, apoi în 8 celule care constituie o stea tetraedrică. Steaua tetraedrică din această fază a mitozei va alcătui centrul geometric al viitorului organism, va rămâne situată la baza coloanei vertebrale în zona perineului, între anus şi scrot la bărbați şi anus şi vagin la femei, iar întregul complex al tuturor ramificațiilor şi extensiunilor câmpurilor şi grilelor energetice ale organismului, rămânând centrate pentru tot restul vieții în jurul acestei stele. Omul are trei corpuri: fizic, sufletesc şi spiritual în ansamblul său.

Câmpurile energetice din jurul corpului uman, sunt alcătuite din trei stele tetraedrice corespunzătoare corpurilor fizic, sufletesc şi spiritual. O stea tetraedrică este alcătuită din două tetraedre, respectiv două piramide cu fețe triunghiulare întrepătrunse astfel, încât steaua tetraedre seamănă cu steaua lui David, numai că este tridimensională şi are opt colțuri.

Cele două tetraedre reprezintă energia masculină (tetraedrul cu vârful în sus) şi energia feminină (cel cu vârful în jos) aflate în balanță.

Câmpul stelei tetraedrice mentale este de natură electrică, masculină şi se roteşte spre stânga (levogir). Câmpul stelei tetraedrice emoționale este de natură magnetică, feminină şi se roteşte spre dreapta (dextrogir).

Câmpul stelei tetraedrice a corpului fizic nu se roteşte. Există un tub care străbate organismul prin coloana vertebrală numit Şuşumna, încolăcit de alte două numite Ida şi Pingala prin care se unesc vârfurile celor trei stele tetraedrice (ale corpurilor mental, sufletesc şi fizic).

Daca învățăm cum să circulăm energia ("prana" sau "ka") prin aceste tuburi (interconectând) corpul mental sau mintea, corpul sufletesc - emoțional sau inima şi corpul fizic) printr-o rotație geometrică specifica şi cu o anumită viteză, determinăm şi rotirea stelei tetraedrice a corpului fizic. Astfel se ajunge la crearea unei "MerKaBa", adică la rotirea în direcții opuse a câmpului electro-magnetic care încorporează atât corpul fizic, cît şi sufletul şi apoi spiritul.

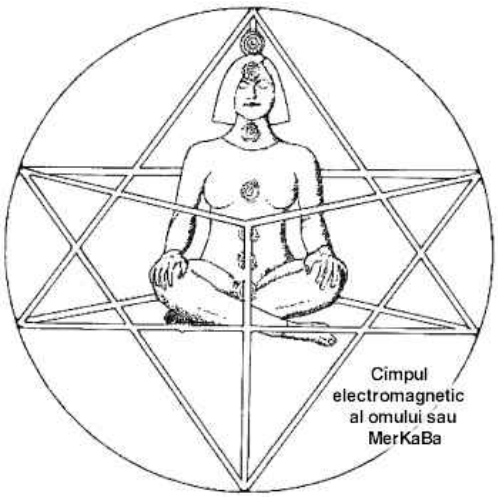

Fig. 26. MerKaBa

În egipteana veche „Mer" defineşte câmpurile de energie care se rotesc, „Ka" înseamnă spirit şi „Ba", corp sau realitate, iar în limba ebraică Mercaba se traduce prin „trăsătură", adică constituie un vehicul luminos. Câmpurile de lumină ale unei MerkaBa care se rotesc în direcții opuse, constuite un vehicul care poate călători oriunde în timp şi spațiu. Dacă cineva ştie să-şi activeze MerKaBa, acesta poate călători instantaneu oriunde în Univers şi se poate transpune instantaneu oriunde în timp, metode popularizate de altfel ca „ştiințifico-fantastice" în filmele şi romanele de ficțiune, sub numele de „teleportare" şi „tunelul timpului". MerKaBa este, aşadar, o metodă de propulsie antigravitațională şi un vehicul de călătorie spațio-temporal. Această tehnică sau metodă a fost descrisă la şcoala misterelor faraonului Akhunaton, apoi cunoscută de mentorii spirituali ai religiilor din toate timpurile, de maeştrii şi yoghinii din Himalaya, transmisă ca „un secret" din generație în generație în jurul lumii, de-alungul veacurilor şi mileniilor. Desenul lui Leonardo da Vinci „Omul vitruvic" arată că acesta avea cunoştințe aprofundate despre conceptul MerKaba.

În lumea contemporană a fost "redescoperită" de către Einstein prin Teoria Câmpurilor Unificate şi publicată pentru prima oara în anii 1925-27. Câmpul electro-magnetic al omului are aşadar o imagine geometrică a unei stele cu centrul în regiunea perineului la baza coloanei vertebrale care se întinde pe un diametru de 16,80 metri. Vârful tetraedrului masculin se află totdeauna deasupra capului şi are lungimea unei mâini. Baza tetraedrului masculin se află deasupra genunchilor dacă stă în picioare, iar dacă se aşează, baza se va muta, în consecință, aproape de podea sau pământ. Dacă stă întins pe pământ, jumătate din tetraedrul masculin se află în pământ. Baza tetraedrului feminin se află totdeauna în regiunea plexului solar, fie că stă în picioare sau pe scaun. Dacă stă în picioare,

vârful tetraedrului feminin intră (cât lungimea unei mâini) în pământ. Dacă stă pe un scaun, vârful se mută în jos, corespunzător. Dacă stă întinsă pe pământ, mai mult de jumătate din tetraedrului feminin intră în pământ. Această metodă de propulsie anti-gravitațională şi vehicul spațiu-timp, este folosită de mentorii spirituali sau de maeştrii tuturor timpurilor. Ceea ce cunoaştem din religie sub numele de ascensiune sau "înălțarea la ceruri" este de fapt, o metodă de a "te muta" în mod conştient dintr-o lume dimensională într-alta, luându-ți şi corpul fizic cu tine, folosind principiul MerKaBa.

Ascensiunea este diferită de resurecție sau "înviere" care înseamnă să mori şi să-ți refaci corpul de lumină, ulterior, în altă dimensiune. Isus din Nazaret, al cărui nume real era de fapt Immanuel, a fost un astfel de master, care a trăit mulți ani în zonele înalt muntoase ale Terrei, înainte de a apărea ca propovăduitor al religiei creştine în Ierusalim. Nu se ştie prea mult,despre viata secreta a lui Isus in Tibet (decât câteva date sumare despre trecerea lui pe lângă în planul exoteric, despre şederea lui în Tibet, ci doar în planul ezoteric prin comunicare directă cu câmpurile morfice, prin metoda channelingului. Există în jur de 2000 de maeştri care prin fenomenul de ascensiune au ajuns în alte lumi dimensionale ale Universului material şi contribuie în mare măsura la menținerea echilibrului planetar. Aceştia sunt imortali, pot manifesta oricând un corp fizic apărând din când în când în lumea materială şi trăind veşnic, iar pe Terra câte două - trei sute de ani, după care dispar în alte dimensiuni energetice.

Sunt un izvor de învățături şi înțelepciune, precum şi al unor minuni greu de crezut sau conceput pentru nivelul actual de dezvoltare al minții umane - trec prin pereți, levitează, "calcă pe apă", stau nemişcați fără să consume absolut nimic câte 45 de zile, stau îngropați cu lunile sau cu anii după care revin la viață, materializează şi dematerializează obiecte, comunică telepatic şi citesc gândurile tuturor oamenilor, indiferent unde se află aceştia, răspund la întrebări şi explică pe înțelesul celui ce pune întrebarea, deschid dimensiuni astrale, reversează situații şi intervin în legea karmei, vindecă boli, binecuvântează plante şi viețuitoare şi multe alte făptuiri care pentru persoanele de rând constituie minuni.

Stelele tetraedrice, respectiv câmpurile electro-magnetice, există nu numai în jurul corpului uman, ci şi în jurul tuturor planetelor şi al Soarelui, dovedind încă odată, în acest fel planetele au viață şi sunt vii ca şi noi. Dacă se înscrie o stea tetraedrică într-o sferă, cele două baze ale celor două tetraedre vor atinge sfera la 19,5 grade Nord şi Sud. Pata roşie a lui Jupiter se afla la 19,5 grade latitudine, marea pată întunecata a lui Neptun se afla la 19,5 grade, s-a descoperit că şi Uranus are o pată întunecată tot la 19,5 grade latitudine Sudică, iar Saturn are două benzi ca doi nori la 19,5 grade latitudine Nordică şi Sudică. Pe Pământ vulcanul Maunakea din Hawaii se afla la 19,5 grade latitudine Nordică. Activitatea petelor Solare este cea mai intensă la 19,5 grade latitudine Nordică şi Sudică. Exista aşadar, pe orice planetă, o puternică concentrare a energiilor planetare la 19,5 grade latitudine Nordică şi Sudică. În jurul tuturor planetelor există trei stele tetraedrice care se rotesc şi creează câmpuri electro-magnetice. Având în vedere că steaua tetraedrică reprezintă un factor cheie în înțelegerea câmpurilor magnetice ale omului, planetelor animalelor, tuturor viețuitoarelor şi Soarelui, în înțelegerea vieții, creației şi evoluției în Univers, nici nu e de mirare că steaua lui David (cunoscută în antichitate şi sub numele de "sigiliul lui Solomon") a devenit un simbol atât de important şi de venerat. Steaua lui David cu 6 colțuri nu este altceva decât reprezentarea bi-dimensională a stelei tetraedrice tri-dimensionale cu 8 colțuri.

7. REZONANTA SCHUMAN

Pământul este o ființă vie şi tot ceea ce există pe el îşi are originea în el. Corpul nostru fizic îşi are originea în materia pământului iar corpurile noastre subtile sunt formate din materie subtilă care îi

aparţine tot pământului. El este în acelaşi timp hrana şi suportul nostru iar sănătatea noastră, atât fizică cât şi mentală şi emoţională depinde de modul cum noi ne raportăm la energiile sale. La o primă vedere, pământul nu ne poate oferi decât hrană şi adăpost însă progresele ştiinţei au revelat o interacţiune mai profundă între pământ şi vieţuitoarele care se află pe el, în special oamenii.

Se ştie deja că, fiinţa umană are propriul ei câmp bioenergetic care vibrează pe o frecvenţă specifică în conformitate cu nivelul vieţii acelei fiinţe. **Această vibraţie a câmpului bioenergetic al fiinţei se datorează însumării nenumăratelor impulsuri electrice pe care le produce fiecare celulă şi care controlează activitatea muşchilor, a sistemului nervos, a organelor de simţ** şi aşa mai departe. Creierul fiind organul care centralizează şi coordonează aceste vibraţii, putem spune că aici ele sunt cel mai intense şi mai uşor măsurabile şi de asemenea constituie o măsură a activităţii creierului. **Practic acestea constituie undele cerebrale.**

8. Organele pământului:

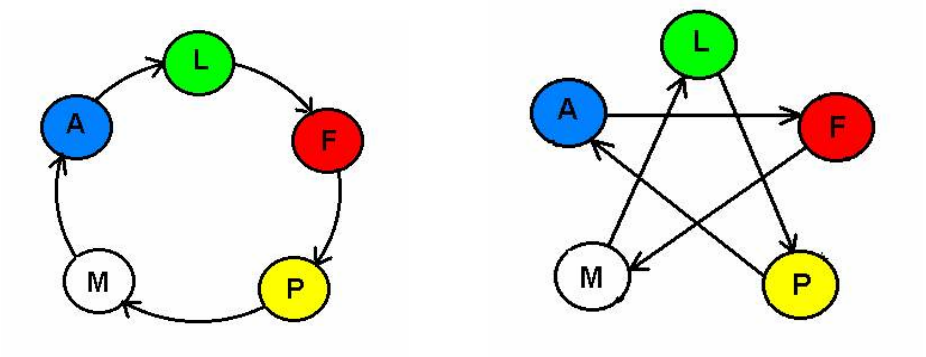

Fig. 27 şi 28

Analog activităţii bioenergetice din corpul nostru trebuie să ştim că şi pământul, fiind un organism de dimensiuni cosmice, prezintă şi el aceeaşi activitate bioelectrică. Să ne gândim numai la fulgerele care se manifestă în atmosfera terestră.

Pe plan global, la orice moment de timp dat se manifestă circa 1000 de fulgere pe secundă, care reprezintă descărcări uriaşe de energie privite din punctul nostru de vedere; însă la scara pământului ele pot fi asimilate impulsurilor care circulă prin nervii corpului nostru. Aceste fulgere constituie viaţa bioenergetică a pământului care este alimentată din profunzimile ascunse ale acestuia.

În mod natural aşadar, câmpul bioenergetic al pământului trebuie să aibă şi o frecvenţă de vibraţie corespunzătoare. Schumann a fost primul om de ştiinţă care a prezis existenţa acestui câmp bioenergetic al pământului şi a calculat frecvenţa sa de vibraţie între anii 1952 - 1957 înainte de a putea fi măsurată efectiv. Raţionamentul emis de el a fost următorul: Pământul se comportă ca un uriaş condensator electric. Atmosfera este un conductor slab şi dacă nu ar exista în permanenţă fulgere într-o parte sau alta a globului, sarcina sa s-ar difuza şi s-ar absoarbe în circa 10 minute. Aceste sarcini electrice permanente se manifestă într-o cavitate determinată de marginea pământului şi partea inferioară a ionosferei la aproximativ 55 km înălţime.

Sarcina totală care există în această cavitate este de 500.000 Coulombi. Această sarcină se află într-o redistribuire constantă datorită fulgerelor. Mai mult, fiecare fulger care se manifestă în atmosfera

terestră dă naştere unei unde cvasi-staţionare care se manifestă ca un fel de ecou electromagnetic la fel cum, de exemplu, sunetul emis de un clopot nu este altceva decât un ecou datorat lovirii marginii sale exterioare. Dacă această margine exterioară ar fi lovită mai des, atunci s-ar constata că în fundal se manifestă şi rămâne la aceeaşi intensitate un anumit ecou. Rezonanţa Schumann este chiar acest ecou şi a putut fi calculată matematic la 7,83 Hz, conform formulei f= c/pi*D unde c este viteza luminii iar D diametrul pământului. Studiul practic a arătat că, câmpul electromagnetic al pământului vibrează pe mai multe frecvente de vibraţie care sunt aproximativ armonici ale acestei frecvenţe fundamentale. Valorile acestor armonici se află situate între 6 si 50 de Hz. Toate aceste unde au fost denumite rezonanţe Schumann după savantul care le-a prezis şi calculat pentru prima dată.

Frecvenţele Schumann variază în funcţie de următorii factori: - intensitatea şi configuraţia câmpului magnetic al Pământului - compoziţia şi proprietăţile atmosferei - proprietăţile ionosferei. Indiferent cum variază acest spectru de frecvente, 7,83 Hz este frecvenţa fundamentală, deci are ponderea cea mai mare. Cea de-a doua armonică are valoarea maximă undeva în jurul a 15 Hz (+/- 0,5 Hz), armonicele a treia, a patra ş a cincia se situează undeva în jurul valorilor 20, 26 si 33 Hz iar intensităţile acestora sunt variabile în funcţie de factorii susmenţionaţi. Armonicele a şasea şi a şaptea a căror intensitate este suficientă pentru a fi luate în considerare sunt 39 şi 45 Hz. Aşadar, acest spectru de vibraţii ilustrează viata energetică a pământului.

Cum poate fi acest lucru util pentru fiinţele umane? Prin acordarea undelor cerebrale cu fundamentala frecvenţelor Schuman (7,83 Hz), fapt care se realizează prin intermediul aparatelor de stimulare cerebrală de tip brain machine putem beneficia prin intermediul fenomenului de rezonanţă de un aport energetic uriaş din propriul câmp energetic al pământului.

Practic, în cazul stabilirii acestei rezonanţe, proporţional cu gradul nostru de trezire a percepţiilor, conştiinţa noastră se expansionează la nivelul întregului pământ şi toţi centrii noştri energetici sunt revitalizaţi şi alimentaţi din focarele energetice imense ale pământului. Frecvenţa 7,83 se încadrează în gama undelor alfa, specifice meditaţiei şi astfel starea care se instalează va permite o comuniune mai uşoară cu fiinţa pământului. Aceste cunoştinţe suplimentare au permis cercetătorilor să afle motivul eficienţei unor anumite dansuri exorcizante din tradiţiile unor triburi africane. Prin introducerea cu bună ştiinţă în aceste dansuri a unor ritmuri corelate cu frecvenţele Schumann, dansatorii puteau trezi energiile pure ale pământului pe care apoi le canalizau după dorinţă.

Beneficiile rezultate de pe urma acordării creierului nostru pe această frecvenţă de vibraţie a pământului sunt reprezentate în primul rând de această reîncărcare a bateriilor organismului nostru. Se observă dispariţia grijilor şi anxietăţilor inutile, amplificarea vitalităţi, o stare pregnantă de bună dispoziţie, blândeţe şi putem percepe cum conştiinţa noastră este branşată la o sursă imensă de energie. De asemenea, acordarea pe această frecvenţă de vibraţie elimină efectele perturbatoare ale câmpurilor electromagnetice cu care interferăm în viaţa de zi cu zi. Mai ales cei care lucrează în medii puternic poluate electromagnetic au mare nevoie de "reîmpământare" prin acordarea pe această frecvenţă de vibraţie.

Din punct de vedere energetic, aproape că am pierdut contactul cu această inimă pulsatorie a pământului datorită nenumăratelor câmpuri electromagnetice poluante dintre care cel mai important este cel general de reţeaua de alimentare a consumatorilor casnici. Arhimede a spus: "Daţi-mi un punct de sprijin şi apoi voi putea răsturna pământul".

În cazul organismului nostru, punctul de sprijin pentru întreaga structură fizică, emoţională şi mentală este pământul şi aici nu trebuie să privim pământul ca un imens bulgăre solid care rătăceşte

prin spațiu ci ca o ființă vie din care provine tot ceea ce este materie în noi înşine, nu numai materia fizică, palpabilă ci întreaga materie subtilă care este substratul trăirilor noastre emoționale şi mentale. Atunci când acest punct de sprijin va fi ferm în noi, vom dispune de energia necesară pentru a ne vindeca şi a ține la distanță toate bolile, de a ne păzi de influențe mentale şi emoționale negative (cum sunt de exemplu cele care se manifestă în cazul magiei negre), de a fi un nesecat izvor de vioiciune şi confort pentru ceilalți. Mai mult decât atât, această revenire în sânul pământului va atrage după sine o stare mult lărgită de conştiință în care vom putea percepe intuitiv unitatea vieții a tot ceea ce există pe planeta noastră.

7. CONŞTIINȚA ŞI MISTERELE FIZICII CUANTICE

Autor: OVIDIU BRAZDĂU prelucrat de LUCIAN IORDĂNESCU

Cuvinte cheie: conştiință, multidimensional, salt cuantic, spațiu-timp, mistică, revelație, lumină, evoluție. Copyright © : Asociația Română de Psihologie Transpersonală, 2003

9.1. Teoria cuantică - o nouă paradigmă ştiințifică

Noțiunea de cuantică a fost impusă de către savantul Herbert Planck (Premiul Nobel în 1918). Dezvoltarea bazelor fizicii cuantice s-a realizat de Albert Einstein, începând cu teoriile privind relativitatea specială şi cea generală (premiul Nobel în 1921, dar nu pentru această teorie, ci pentru lucrările privind efectul fotovoltaic). Punctul culminant al fizicii cuantice moderne a fost structurarea celor două electrodinamici: "electrodinamica cuantică" - pentru care Julian Schwinger, Shinichiro Tomonaga şi Richard Feynman au luat premiul Nobel în 1965 şi "cromodinamica cuantică" - noua teorie a interacțiunilor tari. Cele două teorii au condus la cea mai impresionantă construcție a fizicii din toate timpurile - modelul standard, al cărui subiect "fierbinte" l-a constituit unificarea forțelor fundamentale din natură. Concluzia cercetărilor a fost foarte clară: toate cele patru forțe sunt de fapt "fațete", forme ale unei singure forțe! Iar de aici până la relaționarea fizicii cuantice cu experiențele misticilor orientali şi occidentali nu a mai fost decât un pas.

Teoria cuantică porneşte de la câteva idei esențiale, pe care le vom prezenta pe scurt:

1. În primul rând, fizica cuantică consideră că toate sistemele materiale posedă o caracteristică principală: dualitatea undă-particulă. Astfel, electronii - care în fizica clasică, newtoniană acționau ca particule, pot în condiții speciale să se comporte ca unde, respectând legile electromagneticii şi nu cele ale mecanicii.
2. Toate acțiunile care au loc în fizică pot fi măsurate, iar cele mai mici unități energetice, care nu mai pot fi subdivizate sunt "cuantele" (de aici şi denumirea de fizică cuantică). De exemplu, un atom poate face un salt de la o stare la alta, fără a trece prin stadiile intermediare, cu emisia unei cantități cuantice de energie luminoasă. Când particulele interacționează, este ca şi cum ele ar fi conectate prin legături invizibile la un întreg. Pe scară largă, aceste conexiuni invizibile sunt atât de multe încât analiza lor devine probabilistă.
3. În al treilea rând, există o proprietate stranie de "ne-localizare" cuantică. Aceasta înseamnă că particule aflate la distanțe macroscopice unele de altele (de ex. milioane de kilometri) pot să interacționeze unele cu altele într-un mod ciudat, ca şi cum ar fi inter-conectate, însă legătura dintre ele este necunoscută. Este ca şi cum ar exista un "întreg" care coordonează prin metode necunoscute fiecare părticică din univers. După cum susține suficient de argumentat psihologul Lucian Iordănescu, acest „întreg" sau ocean în care este scufundat întregul univers se numeşte câmpul morfic – dezvoltat de teoria morfogenetică – sau mentalul universal sau, după o denumire mai ezoterică, Akasha. Deci, fiecare cuantă ce compune universul este acordată (scufundată) permanent

şi instantaneu cu/în întreaga informaţie care reprezintă fundamentul MetaUniversului. Anticii au intuit acest fapt şi l-au numit eterul universal.

Bohr şi Heisenberg au dezvoltat această idee, demonstrând că nu se pot face observaţii obiective, întrucât observatorul, prin acţiunea sa de observare, modifică starea cuantică a sistemului observat. Aplicată la un caz concret, înseamnă că simpla îndreptare a atenţiei către o floare modifică la nivel cuantic starea acelei flori!. În fizica cuantică, nu intensitatea unui câmp energetic cuantic contează, ci forma, structura sa, deci existenţă informaţiei care o cuprinde.. Astfel, chiar şi cel mai infinitezimal câmp cuantic poate afecta o particulă, modificându-i starea. Nu intensitatea contează în noua fizică, ci existenţa sau inexistenţa acelui câmp cuantic.

O forţă nu trebuie neapărat să fie activă, ea poate exista şi ca potenţial, acest potenţial fiind esenţial pentru fizica cuantică. O altă descoperire importantă, aparţinând lui Einstein este de-acum cunoscuta lege E=mc2: această lege arată că masa nu este decât energie aflată în repaus. Şi mergând mai departe tot după susţinerile psihologului, Lucian Iordănescu, informaţia este energia aflată în stare de repaus, adică nu a atins încă masa critică sau densitatea specifică pentru a se manifesta.

Teoria relativităţii demonstrează că masa unei particule, a unui obiect sau fiinţe nu are nimic de a face cu substanţa (precum era în fizica clasică), masa nefiind altceva decât o formă de energie. Şi cum energia este o mărime dinamică asociată activităţii şi proceselor de transformare, aceasta dovedeşte că particula nu poate fi gândită ca un obiect static, ci ca o entitate dinamică, deci ca un proces care implică energie, s-au cu alte cuvinte spus este un vârtej de energie aşa cum se produce într-o apă care curge. Crearea particulelor din energie pură reprezintă fără îndoială un rezultat spectaculos al fizicii relativiste. Ulterior, teoria cuantică a demolat conceptele clasice de corp solid şi lege strict deterministă, la nivel subatomic corpurile materiale solide ale fizicii clasice newtoniene prezentându-se ca unde de probabilitate, iar acestea se referă la probabilitatea interacţiunilor.

În urma dialogurilor cu maestrul spiritual Jiddu Krishnamurti, David Bohm şi-a îndreptat atenţia spre realizarea unei întâlniri între spiritualitate şi fizică. Astfel a luat naştere noţiunea de "ordine implicită" (în engl. implicate order), care stă la baza teoriei cuantice lui Bohm. Trăsătura esenţială a acestei idei este că întreg universul este într-un anume fel "învelit" de oceanul de informaţie (câmpuri morfice), conţinut în fiecare părticică a sa şi că fiecare parte este de fapt o condensare a întregului univers, privită prin prisma principiului hologramei.

Ordinea universală se dezvăluie, devine "explicită", însă până acum cercetătorii nu au reuşit să descopere decât o mică parte din legile acestei ordinii implicite a universului. Bohm este unul dintre primii fizicieni cuantici care au sugerat şi ulterior demonstrat existenţa unor dimensiuni multiple, dincolo de planul fizic sau energetic.

El clasifică aceste planuri/dimensiuni ale universului în funcţie de "subtilitatea" lor: planul fizic este un plan mai grosier, mai "dens", pe când planul minţii este mult mai subtil; dincolo de minte, planul conştiinţei are caracteristici care abia acum se dezvăluie: "chiar şi planul mental devine un plan fizic dacă ne îndreptăm spre o direcţie mai subtilă" (D. Bohm, op. cit, p.280).

Realitatea multidimensională este descrisă de Bohm prin analogia cu fotografia holografică: universul holografic este compus dintr-o infinitate de dimensiuni, care există simultan; aceste dimensiuni sunt structuri similare cu întregul, cu universul. Dacă am putea privi separat o dimensiune, ea ar arăta exact ca întregul: este ca şi cum am rupe o bucată dintr-o hologramă: ea ar conţine toată imaginea conţinută de holograma iniţială. La fel este şi universul holografic: orice dimensiune a sa are aceleaşi caracteristici ca întregul, ca universul.

9.2. Universul multidimensional include conştiinţa

Conform teoriei continuumului spaţio-temporal (descris de Minkowski şi Einstein), universul fizic - structurat din lumină (energie luminoasă) este o manifestare particulară, în timp, a universului cu infinite dimensiuni (Samuel McLaughlin, 1986, p.70). Astfel, cea de-a patra dimensiune reprezintă dimensiunea obiectelor şi spaţiului material văzut ca extensie în timp (ex. sămânţa şi copacul crescut din ea sunt văzute unitar, într-o imagine unică). Logica obişnuită binară nu se mai aplică în acest caz, (poate doar logica dinamică a contradictoriului formulată de Şt. Lupaşcu). Conştientizarea unor alte dimensiuni ale realităţii este un fenomen normal şi explicabil, nu este nicidecum ceva esoteric, ocult. Experienţele de conştiinţă extinsă au ca rezultat o schimbare în nivelul de conştientizare - dar nu realitatea se schimbă, ci perceperea subiectivă a individului.

Conform teoriei prezentate, putem nota D4 - cea de-a patra dimensiune, D5 - a cincia etc., iar cu C4 starea de conştienţă specifică planului patru ş.a.m.d. Pentru a descrie mai clar diferenţele între nivelurile de conştienţă putem face următoarea analogie: Observatorul uman este ca un pasager într-un vehicul aflat în mişcare, care vede lumea exterioară printr-o fereastră (fantă). Dacă aceasta este îngustă, observatorul va vedea doar o parte a realităţii externe, şi nu va putea face conexiuni între succesiunile de imagini.

Cu cât această fereastră perceptivă e mai largă, cu atât observatorul va vedea o parte mai mare şi va observa legăturile dintre ele - acum el va vedea simultan evenimente / imagini care înainte nu puteau fi percepute decât succesiv. Cu cât nivelul conştienţei este mai înalt cu atât lărgimea ferestrei perceptive temporale este mai mare. Dacă în D3 două evenimente au loc separat, în D4 ele vor fi conştientizate ca având loc simultan. În Dimensiunea 4-a (cvadridimensională), chiar şi cel mai neînsemnat obiect din Dimensiunea 3-a (tridimensională) este văzut ca fiind strâns relaţionat cu întregul, în acelaşi timp este încărcat cu înţelesuri profunde şi cu calităţi estetice deosebite.

De exemplu, în planul tridimensional, o sămânţă de naştere unui copăcel, care se dezvoltă creşte, trăieşte, iar după ani şi ani se uscă şi moare. Procesul durează poate 50 de ani în planul tridimensional, dar în planul cvadridimensional D4, întreaga sa dezvoltare este cuprinsă într-un singur punct, care conţine toţi cei 50 de ani de evoluţie! Teoria dimensionalităţii este susţinută şi de cercetătorul Roland Fischer: "Pe măsură ce ne mişcăm de la eu ("I") spre Sine ("Self"), noi lăsăm în urmă constructele materiale ale spaţiului-timp fizic şi treptat pătrundem în zona spaţiului interior atemporal, cu infinite dimensiuni" (1986, p. 21).

Roger Penrose ne îndeamnă să credem chiar că dincolo de teoria continuumului-spaţio-temporal poate exista o altă teorie, mai profundă, care să fie mai explicită pentru demersul de înţelegere al mecanismelor universului. În opinia lui, toate fenomenele fizicii au loc în cadrul determinat de continuumul spaţio-temporal. Dar este posibilă găsirea unei alte teorii care să descrie natura mai precis decât actuala teorie, însă pentru care cadrul spaţiului timp să nu mai fie potrivit.

"Nu trebuie să ne închidem minţile în faţa unei asemenea posibilităţi, ci trebuie totodată să păstrăm vie în minte extrema vastitate a domeniului pentru care actuala viziune nu este decât o aproximare" (1967, p.120). ***Conform fizicii cuantice, realitatea este alcătuită dintr-un număr infinit de universuri care coexistă simultan.*** Legăturile dintre dimensiuni se realizează prin intermediul unor "singularităţi ale spaţiului-timp", "găuri negre" în vecinătatea cărora legile fizicii sunt drastic modificate.

Aceste găuri negre reprezintă punctele de trecere dintr-un univers în altul, consideră J.A. Wheeler (cf. M.I.S.A, 1994, p.204); printr-o astfel de "deformare" a spaţiului-timp, conştiinţa poate pătrunde

din planul tridimensional în planul cvadridimensional ş.a.m.d. În apropierea acestor puncte de legătură dintre planurile universului spaţiul şi timpul suferă modificări observabile.

O ultimă teorie lansata de psihologul Lucian Iordănescu, arată că prin găurile negre materia trece din nou în informaţie, după care îşi reia ciclul astfel: Informaţie → Energie → Materie → Informaţie sau mai vizibil, după următoarea schemă:

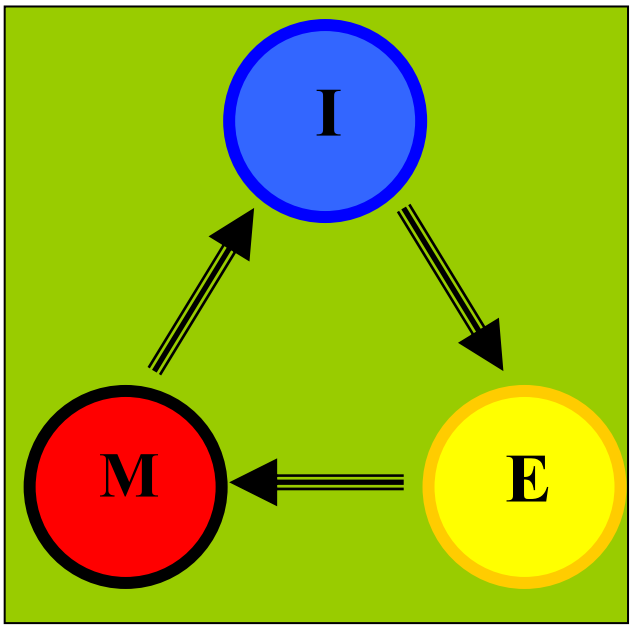

Fig. 28. Relaţia Informaţie, Energie, Materie, Informaţie

Dacă luăm două etaloane de lungime identică, iar pe unul îl aşezăm în apropierea "găurii negre", atunci el se va lungi semnificativ; de asemenea într-o gaură neagră timpul curge diferit faţă de exteriorul ei, făcând posibile diverse fenomene care pot părea ciudate. Un om care aflat într-o gaură neagră va vedea cum în jur totul se mişcă mai rapid! Astfel de experimente au fost realizate încă din secolul trecut pentru verificarea teoriei relativităţii generalizate a lui Einstein, care la vremea apariţiei părea de necrezut. Noua fizică precizează că de fapt nu este necesară o călătorie în spaţiu cu viteza luminii, întrucât există pretutindeni mini-găuri negre care pot fi "accesate" prin transformări ale câmpului conştiinţei, locuri în care spaţiul vibrează cu viteza luminii! Totul depinde de capacitatea de a utiliza conştient forţa fundamentală care stă la baza Universului, această „forţă" fiind de faptul oceanul morfic sau informaţional (şi ale cărei manifestări sunt cele patru tipuri de forţe elementare). În concepţia lui Roger Penrose, structurile fundamentale ale spaţiu-timpului sunt "conurile de lumină".

Ele reprezintă de fapt mişcarea luminii începând dintr-un punct, dar pe o axă care include şi timpul, de la trecut spre viitor. Propagarea luminii fiind atât în spaţiul tridimensional, cât şi în dimensiunea temporală, forma geometrică care aproximează întrucâtva această extindere a luminii este un con. În relativitatea generalizată, aceste conuri de lumină se întâlnesc peste tot, astfel că fiecare particulă are propriul său "con de lumină", orientat de la trecut spre viitor. Un fenomen neobişnuit, sugerat de fizicianul David Deutsch este posibilitatea ca într-un câmp gravitaţional intens, spaţiul-timp să se curbeze, iar viitorul unei particule să devină trecutul alteia, astfel putând lua naştere universuri închise, ciclice.

În aceste universuri, "cauzalitatea o ia razna, viitorul şi trecutul se întrepătrund, iar influenţele cauzale nu mai pot fi definite" (Penrose, 1999, p.112). Ne-liniaritatea timpului este confirmată şi de cercetători renumiţi precum Daniel Dennett şi Marcel Kinsbourne. Într-un articol publicat în jurnalul american "Behavioral and Brain Sciences" (nr.15/1992, p.183-247), aceştia subliniază că modificările majore în percepţia subiectivă a timpului se pot produce prin schimbări în structura conştiinţei observatorului. Ei confirmă astfel că timpul nu trebui să curgă neapărat cu aceeaşi "viteză" sau în aceeaşi direcţie (trecut - prezent -viitor), timpul fiind strict dependent de conştiinţa observatorului.

9.3. Conştiinţa este un sistem cuantic multidimensional

În fizica modernă, conştiinţa nu mai este considerată un "câmp", precum o definea Henry Ey, ci un "sistem cuantic" (de aici şi noţiunea de "conştiinţă cuantică"). Mintea este de asemenea un sistem cuantic, flash-urile conştiinţei şi gândurile fiind evenimente cuantice cerebrale de un nivel înalt. Henry P. Stapp, cercetător la Institutul de Fizică Teoretică al Universităţii din California concluzionează în lucrarea "Mind, Matter and Quantum Mechanics" (Springer-Verlag, Berlin, 1993) că fizica cuantică oferă un ansamblu de cunoştinţe capabile să dezlege unele dintre misterele conştiinţei: propria conştientizare, conştientizarea faptului că existăm şi că suntem conştienţi. Conştiinţa este un sistem cuantic, iar reflexivitatea conştiinţei este o trăsătură care se conformează caracteristicilor sistemelor cuantice. Conştientizarea propriu zisă este înţeleasă ca un "salt cuantic" (W. Heisenberg) de la o funcţionare cerebrală separată a subsistemelor cerebrale către o structurare unitară şi sinergică a acestor subsisteme. În urma unui "salt cuantic" la nivel cerebral, mintea trece la un nivel superior de înţelegere, iar conştiinţa la o sferă mai extinsă de cuprindere. Cu alte cuvinte, "saltul cuantic" reprezintă exact acel "insight" iluminatoriu de la asimilare-acomodare (în termenii lui Jean Piaget) către înţelegere, "ruptura de nivel" (Mircea Eliade) sau miezul "experienţei de vârf" ("peak-experience" - Abraham Maslow). Saltul cuantic la nivel cerebral este corelat cu expansiunea conştiinţei în timpul experimentării unor dimensiuni mai complexe ale universului. În opinia noastră, prin descoperirea şi explicarea acestui "salt cuantic", fizicienii s-au apropiat extrem de mult de neuropsihologia modernă, din care veriga lipsă era exact explicaţia mecanismelor cerebrale corelate cu momentele de înţelegere şi transcendere.

Stapp vede însă aceste salturi cuantice ca evenimente care se produc aleatoriu în cadrul sistemului. Un pas înainte în teoria cibernetică a conştiinţei cuantice este făcut de o serie de cercetători: H. Umezava, K. Yasue, M. Jibu, E.R. Hameroff, K. Pribram, L. Iordănescu aceştia demonstrând simetria exactă care există între actele mentale şi celelalte procese fizice şi psihice, realizându-se astfel armonizarea între principiile fizicii cuantice şi conştiinţa cuantică (cf. G. Globus - "The Postmodern Brain", Benjamin Books, Philadelphia, 1995). Samuel McLaughlin (op. cit., p. 70) propune o tehnică foarte simplă pentru a obiectiva nivelul de conştienţă: să te întrebi "Ce fac acum?". Pot fi date diverse răspunsuri: Citesc o frază... Citesc o carte… Trăiesc o experienţă unică a vieţii. Cu cât nivelul conştienţei este mai înalt, cu atât mai largă este viziunea aspra momentului prezent. O metodă originală de obiectivare a nivelului de conştientizare este propusă de Arthur Koestler (1967). Autorul spune că observarea reacţiilor la perceperea anumitor situaţii este un indicator fidel al câmpului conştienţei; pot apărea trei tipuri de reacţii: AHA, HAHA şi AH. Pentru a le explica mai clar, Koestler introduce termenul "bisociere" care înseamnă combinarea a două seturi de reguli, trăind simultan în ambele planuri ideatice. Bisocierea este deci mai mult decât o asociere, căci gândirea este prezentă simultan în sistemul de referinţă al ambelor idei.

Reacţia AHA semnalează fuziunea contextelor - apare atunci când cele două părţi se combină (bisociază). Reacţia HAHA (râs) poate apărea atunci când individul percepe situaţia în două moduri diferite, în mod normal incompatibile, sau atunci când finalul nu este aşteptat şi se descarcă energia implicată. Reacţia AH apare îndeosebi în artă, cauzând o emoţie self-transcending care depăşeşte eul. Această reacţie este însoţită de un "sentiment oceanic de beatitudine". (A. Koestler, 1967, p.120) Pusă faţă în faţă cu două structuri ideatice, gândirea va găsi sau nu o legătură între ele, iar aceasta se va manifesta exterior printr-o reacţie (verbală sau non-verbală). Dacă o structură este reprezentată de sistemul cognitiv al individului, iar cealaltă este o idee exterioară, reacţia rezultată din interacţiunea lor poate furniza informaţii certe despre nivelul de conştientizare al persoanei respective. Perspectiva lui Roger Penrose asupra conştiinţei, expusă în lucrarea "Shadows of the Mind" (New York, Oxford University Press, 1994) are însă şi critici. Bernard J. Baars de la "Wright Institute", California crede că Penrose exagerează afirmând că "ştiinţa contemporană a eşuat în înţelegerea conştiinţei". Baars subliniază că există în prezent o multitudine de teorii în biologie şi psihologie care descifrează natura şi funcţionarea conştiinţei: Crick & Koch-1992, Edelman-1989, Gazzaniga-1994, Schacter-1990, Kinsbourne-1993 etc. (1995, web). Evidenţele psiho-biologice ale conştiinţei sunt prea puţin analizate de Penrose, consideră Baars, iar fizica cuantică nu poate oferi dovezi plauzibile pentru cercetarea conştiinţei umane.

Teoria cuantică dezvăluie existenţa unui câmp energetic cosmic, universal, în care toate elementele sunt corelate la nivel subatomic, cuantic, apropiindu-se astfel de concepţiile religioase din Orient şi Occident. Victor Stenger avertizează însă că savanţii din fizica cuantică nu trebuie să se hazardeze cu ipoteze dincolo de limitele la care a ajuns ştiinţa, altfel riscă să se transforme în filosofi. Corelarea tuturor elementelor din univers este deocamdată o afirmaţie fără bază ştiinţifică, baza fiind admisa după criteriile repetabilităţii şi cuantificării, iar postularea unei conştiinţe cuantice universale nu se poate încă realiza fără mari riscuri ştiinţifice (Stenger, 1992, p.13-15). Ce ne facem însă cu evenimentele din lumea atomului, lume în care s-a demostrat matematic că exista particule elementare care în viaţa lor ce poate ajunge până la inimaginabila vârsta de 10^{31} ani, timp în care efectuează aproape o infinitate de rotiri în jurul nucleului, se rotesc pe orbite pe care le parcurg doar o singura data.

Cum rămâne atunci cu pretenţia că un eveniment este ştiinţific doar daca este repetabil şi se poate cuantifica? Obiecţia lui Stenger este corectă în opinia noastră, cu precizarea că fiind un bun fizician, Victor Stenger nu ţine cont şi de perspectiva psihologică asupra conştiinţei umane, opiniile sale fiind într-o oarecare măsură o critică bazată pe un reducţionism ştiinţific strict pozitivist.

Teoria cuantică aplicată în psihologie a fost abordată în ţara noastră de Ion Mânzat în anul 1984. Acest proiect românesc unicat de psihologie cuantică a fost dezvoltat ulterior şi publicat în volumul "Psihologia sinergetică. În căutarea umanului pierdut" (1999, p. 71-107). Ion Mânzat aplică principiile cuantice în psihologie: principiul complementarităţii al lui Niels Bohr "contraria non contradictoria sed complementa sunt" - contrariile nu sunt opuse, ci complementare.

De exemplu intuiţia intelectuală se instituie prin complementaritatea conştientului şi a inconştientului, a inteligenţei şi creativităţii; creativitatea se dezvoltă prin relaţia complementară dintre atitudinile şi aptitudinile fundamentale.

Principiul de nedeterminare elaborat de Werner Heisenberg "starea sistemelor cuantice nu poate fi descrisă exact, deoarece observarea poziţiei modifică impulsul (energia) sistemului şi invers" care aplicat în psihologie devine "măsurarea şi diagnoza psihologică nu pot fi realizate simultan fără erori". Intervenţia psihologului în experiment, fie şi numai prin observarea lui modifică datele experimentale şi astfel influenţează diagnosticul final.

9.4. Ştiința cuantică întâlneşte filosofia şi religia

În opinia noastră, un merit al fizicii cuantice este descrierea structurii multidimensionale a universului. Teoria cuantică modernă demonstrează existența în simultaneitate a unui număr infinit de universuri, legate între ele de diferite forme de "singularități", "găuri negre" sau "găuri albe", a căror esență este de fapt lumina, energia luminoasă. Conştiința, ca element fundamental al universului, există în fiecare din aceste planuri, ca o calitate fundamentală a fiecărei dimensiuni. Aplicând principiile fizicii cuantice pe o scară largă, observăm similaritatea între universul multidimensional şi conştiința multidimensională, începând de la universuri cu structuri primare (cărora le poate corespunde conştiința simplă) şi până la universuri complexe, integratoare, care înglobează un număr infinit de universuri aşa zis "simple" (cărora le poate corespunde o conştiință extinsă). Dacă privim Realitatea obiectivă ca un întreg, misterul fizicii se transformă în mistică. Poate că Oppenheimer, Bohr şi Einstein nu se gândeau atunci când au descoperit legile atomului cât de mari implicații vor avea acele descoperiri asupra omenirii.

Dintre acestea, poate cea mai greu de înțeles (citeşte "acceptat") pare a fi relativitatea scurgerii timpului. Ilustrarea cea mai simplă a acestei legi, care de altfel a inspirat multe filme SF este următoarea: dacă o navetă spațială pleacă de pe Pământ spre o direcție oarecare în spațiu, cu o viteză care se apropie de cea a luminii, timpul curge mai încet pentru echipaj. Altfel spus, dacă după 5 minute petrecute pe navă (măsurate pe un ceas de pe naveta spațială) echipajul se întoarce pe Terra, constată că cei pe care i-a lăsat acasă sunt mai bătrâni cu câțiva ani, pe Pământ trecând un timp mult mai lung! Demonstrată experimental de către savanți, relativitatea scurgerii timpului a format, în opinia noastră, o conexiune în gândirea umană între lumea materială şi cea spirituală.

Călătoria în timp este începând cu Einstein o posibilitate concretă, a cărei aplicare practică este blocată doar de dezvoltarea unor tehnologii destul de performante pentru a putea deplasa un mobil cu o viteză apropiată de cea a luminii. Deşi controversat, experimentul Philadelphia, realizat de Einstein, a demonstrat că astfel de tehnologii deja există şi că nu e nevoie de o deplasare pe orizontală/ verticală cu viteza luminii ci de o vibrație apropiată de cea a luminii. Vasul din experimentul Philadelphia nu a fost teleportat prin accelerarea vitezei lui de mişcare până la viteze foarte mari (precum s-au gândit scenariştii din filmul "Înapoi în viitor"), ci prin creşterea foarte mare a frecvenței de vibrație a câmpului electromagnetic în care fusese plasată nava. Posibilitatea depăşirii limitelor temporale a fost demonstrată de fizicieni cuantici (Penrose, Einstein, Wheeler, ş.a.), aceştia definind şi explicând structuri până de curând necunoscute ale continuumului spațio-temporal precum singularitățile cuantice, găurile negre-albe, conurile de lumină. Savantul rus A. Kozârev dezvoltă chiar o teorie în care demonstrează că timpul este o formă cuantică de energie, cu o frecvență stabilă, care poate fi depăşită în unele forme de conştiință extinsă! El observă că în Univers există forme de viață care trăiesc cu un nivel de conştiință sub nivelul vibrației timpului (şi pentru care există doar prezent), dar şi ființe care trăiesc în dimensiuni vibraționale superioare frecvenței timpului, pentru care curgerea trecut-prezent -viitor înseamnă cu totul altceva. Şi iată-ne ajunşi adânc în domeniul misticii: căci omul este materie, dar şi conştiință. Iar fizica cuantică demonstrează că totul în univers este vibrație. Şi dacă ne este greu să modificăm frecvența de vibrație a corpului fizic, cu conştiința putem opera relativ uşor, iar descrierile experiențelor trăite de mistici demonstrează că de fapt conştiința are un acces nelimitat.

9.5. Revelațiile misticilor sunt validate de experiențele fizicii cuantice

Fizicienii susțin că în esență totul e lumină, dar mai mult sau mai puțin încătuşată de energie gravitațională, şi încetinită astfel până la frecvențe foarte mici - de la lumina pură, până la materie

densă, la roci palpabile fizic. Misticii susţin că totul este doar Lumină dumnezeiască, dar mai mult sau mai puţin acoperită, încătuşată de materie. Fizicienii demonstrează că există posibilitatea călătoriei în timp, a unificării trecutului-prezentului-viitorului, misticii trăiesc profund această realitate. Misticii descriu alte lumi, îngereşti sau astrale, unde şi gândul se mişcă prea încet. Fizicienii explică posibilitatea existenţei în simultaneitate a mai multor planuri de existenţă, în acelaşi spaţiu, dar cu frecvenţe diferite.

Credem că identitatea dintre lumea descrisă de savanţi şi cea a misticilor începe să se facă simţită. Iar dincolo de mulţimea teoriilor şi de inefabilitatea experienţelor, Universul este simplu, atât pentru fizicieni cât şi pentru mistici.

Ca principiu fundamental al Universului, conştiinţa respectă în totalitate legile lui: multidimensionalitatea Universului înseamnă multidimensionalitatea conştiinţei. Conştiinţa este una singură, dar o regăsim în oameni atât sub forma de conştiinţă de sine, cu licăriri de luciditate din prezent, cât şi în forma Conştiinţei Cosmice, cu acces permanent la trecut-prezent şi la un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Privind dintr-o perspectivă integrală, lumea misticilor şi lumea savanţilor cuantici este aceeaşi, unică şi totuşi dinamică. Deşi nu au avut această intenţie, fizicienii cuantici au demonstrat Trinitatea creştină, existenţa în simultaneitate a lui Dumnezeu ca Întreită Fiinţă: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Dar au demonstrat şi explicat ştiinţific de asemenea şi experienţele călugărilor tibetani sau ale yoghinilor, care susţin de atâtea zeci de veacuri că universul este conştiinţă şi energie, Conştiinţă Cosmică şi Lumină, Yn şi Yang.

Un exemplu grăitor al paralelismelor dintre teoriile noii fizici şi cele alte tradiţiilor spirituale ne este oferit de către Fritjof Capra în lucrarea "Taofizica" (prima ediţie apărută în 1975). În opinia savantului, paralelismul dintre experimentul ştiinţific şi experienţa mistică ar putea să pară surprinzătoare din perspectiva naturii diferite a acestor două acte de observaţie. Fizicienii îşi realizează experimentele în echipă, în timp ce misticii realizează actul de cunoaştere numai prin introspecţie, fără ajutorul vreunui aparat şi în totală singurătate. Oricine ar dori să repete experimentele ştiinţifice din fizica cuantică, efectuate iniţial de oameni de ştiinţă ar avea nevoie de ani de studiu. Numai după aceea persoana în cauză va fi capabilă să pună Naturii întrebări despre un anumit fenomen şi să înţeleagă răspunsul pe care îl va primi.

În mod similar, experienţa mistică necesită mulţi ani de practică sub îndrumarea unui maestru, iar dacă discipolul reuşeşte să parcurgă toate etapele, el va fi capabil să retrăiască experienţa mistică. (F. Capra, 1995, p.3). Multitudinea paralelismelor între teoriile fizicii cuantice şi filosofiile orientale l-au condus pe Fritjof Capra la concluzia că principalele modele şi teorii ale fizicii moderne conturează o concepţie despre lume aflată în perfect acord cu viziunea mistică orientală.

Mai mult, în 1983, la 7 ani după apariţia primei ediţii a lucrării, analizând evoluţiile din fizica cuantică, Capra va remarca: "noile rezultate nu infirmă existenţa asemănărilor dintre fizică şi filosofiile orientale, ci, dimpotrivă, le pun şi mai bine în evidenţă" (op. cit., p.269). Recomandăm cu căldură tuturor acelora pasionaţi de noua fizică să consulte această lucrare extraordinară a lui Fritjof Capra, putând să găsească în paginile ei nu numai descrieri detaliate ale teoriilor din fizica cuantică şi ale filosofiilor din Orient, dar şi modele de gândire constructive, libere de orice limitări.

Ca psihologi, ne dorim să trăim momentul în care religia îşi va da mâna cu ştiinţa şi fiecare să renunţe la unele dogme în favoarea Realităţii, a Simplităţii. Fără a fi idealişti considerăm că va veni clipa în care explicaţiile ştiinţifice şi misterele Universului vor fi accesibile tuturor oamenilor, iar mistica va deveni o ştiinţă a re-întâlnirii fiinţei umane cu Armonia universală. Pasul esenţial în dezvoltarea omenirii nu va fi extinderea vieţii pe alte planete, ci înţelegerea deplină a celei de pe

Pământ, va fi pasul de al alienare la unificare, la reîntregire, de la legea karmei (care sintetic poate fi redată ca "după faptă şi răsplată") la legea iubirii ("dacă cineva te-a lovit pe un obraz, întoarce-i şi celălalt obraz"), atât de bine explicată de Iisus Christos. Din fericire nu ne lipsesc vizionarii, atât în ştiință cât şi în diferitele religii, iar drumul de urmat ne este arătat în permanență. Începând cu secolul XXI, credem că totul este o chestiune de timp.

10. DIALOG ÎNTRE FIZICIENII

G. PASCANU şi Mihai F.

MODERAT ŞI PRELUCRAT DE PSIHOLOGUL
Lucian IORDANESCU, ÎNTR-UN FORUM EZOTERIC.

În Frecvența Geniu de J.J. Falone, am găsit prima dată conceptul de Univers ca o hologramă. Făcând unele cercetări în această idee, am găsit articole publicate de cercetători din diverse perioade de timp care nu prea au fost mediatizate. Ei au descoperit de exemplu ca electronii comunică unul cu celalalt indiferent de distanta dintre ei, instantaneu. Astfel, s-a lansat ideea că de fapt orice particulă ce se observă ca fiind separată de o alta în realitatea tridimensională este una şi aceiaşi. Astfel, fiecare dintre ele ştie, în orice moment, ce face cealaltă. Toate sunt unul şi acelaşi obiect, dar sunt percepute de noi ca fiind separate. Şi astfel, s-a lansat ideea că realitatea tridimensională este doar o iluzie pe care o trăim frecvent, dar din anumite motive le ştim numai în subconştient, iar cei mai mulți dintre noi nici nu ni le aducem aminte. De aici s-a formulat (oarecum speculativ prin inducție telepatică în mentalul planetar) ideea, chiar şi în mediile ştiințifice, despre configurația Universului Holografic.

10.1. Ce este o holograma ?

Se utilizează o sursă LASER care emite lumina coerentă (undele emise au aceeaşi lungime de unda şi sunt în fază). Fascicolul se divide în două raze. Una din ele este direcționată sub un unghi către un obiect a cărui imagine se doreşte să fie stocată. Cea de a doua rază se direcționează printr-un sistem de oglinzi (sub acelaşi unghi de incidență, ca şi prima rază) către filmul pe care se va realiza holograma. Ce se întâmplă apoi ? Lumina reflectată de obiect către film interferează cu cel de al doilea fascicol (numit de referință) şi creează un tipar de interferență pe film. Interesant este că dacă priveşti filmul după developare nu vezi obiectul respectiv ci un model de lumini şi umbre din care nu poți descifra nimic. Daca însă luminezi filmul sub acelaşi unghi sub care s-a realizat holograma (unghiul de incidență al primului fascicol cu obiectul = unghiul de incidență al celui de al doilea fascicol cu filmul) vei vedea imaginea obiectului în trei dimensiuni. Dacă se repetă experimentul de mai sus dar razele laser se orientează pe alt unghi, se poate stoca pe acelaşi film 2 imagini dintr-un unghi diferit a aceluiaşi obiect! Ele se pot vizualiza separat luminând filmul succesiv din cele 2 unghiuri! Deci, o similitudine fantastică a hologramei cu ceea ce trăim noi! Intersecțiile unghiulare ale razelor de lumină ale Creației, determină tot ceea ce trăim. Se pot explica (evident în mod simplificat) astfel 2 idei identice dar şi separate (lumina care este concomitent şi unda şi corpuscul) din Conversațiile cu Dumnezeu :

1. Tot ceea ce a fost / este / şi va fi, există deci în acest moment etern de acum.

2. Timpul este o iluzie programată. Da, tot ceea ce a fost / este / şi va fi, este deja creat. În funcție de deciziile noastre ce creează conştiința colectivă, noi creăm realitatea prin generarea unghiului colectiv de perspectivă (similar cu unghiul razei de incidență din experimentul hologramei) asupra a ceea ce a fost deja creat! Aici intervine şi conceptul de timp. Timpul este o programare a noastră ce controlează generarea unghiului colectiv de perspectivă, de vizualizare a realității. Unii spun ca este codat în ADN. Oricum, el este o programare a noastră. Poate apărea întrebarea: cum rămâne cu viitorul ? Conform ideii de mai sus, totul este deja creat. Nu însă şi alegerile noastre. Alegerile noastre influențează conştiința colectivă care controlează împreună cu timpul variația unghiului de perspectivă a realității ce o trăim. Deci, totul este deja creat dar depinde de noi ce alegem să trăim din ceea ce există. Cei care îşi cresc vibrațiile, pot ajunge să controleze acel unghi de interferențe ale razelor creației ce generează realitatea lui. Astfel, realitatea acelei entități poate să difere de cea a colectivității. Ea poate calatori în trecut şi în viitor. Atenție însă, viitorul este reprezentat de o

infinitate de posibilități. Cei ce au clarviziune pot vedea cea mai probabilă cale de evoluție dar nu infailibilă. În altă ordine de idei, în mediile spirituale internaționale se acreditează ideea ca anul 2012 va fi unul exploziv sub forma de evenimente. Unul din evenimentele importante va fi diferențierea realității între grupuri de oameni conform evoluției lor spirituale. Astfel cei ce vor trece de un anumit prag de vibrații se vor găsi într-o dimensiune superioară şi vor dispărea din realitatea tridimensională.

Mihai F.

Pe o suprafață de 2 cm pătrați se pot proiecta holografic informații (percepute din diverse unghiuri) în cantitate egală cu 400.000 de pagini de carte. La un alt nivel de performanță, totul e aici şi acum. Ceea ce nu îmi explicați este cum de mâna îți trece printr-o hologramă dar nu şi prin ceea ce crezi că percepi în acest univers tot ca hologramă.

Cartea lui Falone este genială pur şi simplu şi tot din ea o să afli că acest univers nu este o iluzie ci este doar incomplet perceput (abia 1 % din el).

Folosind principiul luminii (care este invizibilă, nu albă), cea care conține în ea toate frecvențele pe care noi le percepem sub formă de culori, la trecerea printr-o prismă, faceți-vă un pic creierul prismă şi observați ce se vede.

George Pascanu şi Lucian Iordănescu

Câteva idei din „Frecvența Geniu" care ajută la înțelegerea procesului de creştere a vibrațiilor:

1. Gândurile noastre sunt memorate codificat prin modulatorul numit creier şi cu ajutorul unei zone a hipotalamusului sensibilă la frecvența lor, în Universul Informațional sau Akaşa (memoria de hard), aşa cum i se mai zice în limbajul ezoteric. În creier, în formațiunea reticulară, stocarea are loc sub forma codificată a fotonilor într-o spirală de energie (asemănătoare cu ADN-ul), exact ca în memoria virtuala a unui calculator (clipboard). Deci, suntem ceea ce gândim.

2. În Akaşa sunt stocate multe gânduri de vibrație joasă din viețile trecute şi cea prezentă, putându-ne conecta prin Akaşa şi la informația referitoare la evenimentele din timpul viitor. Ele fac ca vibrația noastră (a celor ce nu s-au deschis spre frecvențele superioare) să fie joasă. Capabilitatea de conectare în planul Akaşic se produce în supraconştient, se fixează în clipboardul mental care este subconştientul şi de aici trece în memoria utilitara de fiecare dată când gândurile (raționamentele) o solicită. Acest mecanism este valabil şi pentru vibrațiile medii şi înalte. Conecția la informația din stoc se face nu numai pe frecvențele fundamentale ci şi pe armonicele acestora.

3. Creşterea vibrației noastre (inclusiv a corpului fizic) implică eliberarea şi recrearea formelor - gând de vibrație joasă. Recrearea nu poate avea loc acționând prin raționamente specifice prejudecăților, asupra memoriei codificate a gândurilor. Ele trebuie să fie libere ca lumina şi transmutate în frecvențe înalte prin forme-gând pure, prin meditație psiho-ezoterică.

4. Transmutarea frecvențelor joase din memoria noastră este realizată de undele iubirii divine ce vibrează pe frecvența geniu. Deci, pentru a realiza procesul de transmutare trebuie să ne deschidem spre frecvențele înalte ale undelor divine de iubire, care sunt aşa cum am mai spus, frecvențele geniu, transmise pe purtătoare de frecvențe telepatice.

5. Pentru a ne deschide spre această frecvență trebuie să ne disciplinam gândurile, contemplând forme-gând de frecvență ridicată. Astfel, memorăm în structura noastră frecvențe înalte. Prin fenomenul de rezonanță, atragem undele luminii divine de frecvență ridicată să ne încarce ființa. Trebuie să fim liniştiți şi calmi, conştienți de natura noastră eternă. Astfel procesul de creştere a vibrațiilor se amorsează. Centrul din minte folosit pentru contemplarea (scanarea) gândurilor de frecvență înaltă este inima inimilor (formațiunea reticulară din hipotalamus) datorită esenței pure divine care este acolo sau conştiința, cu alte cuvinte. Aceasta înseamnă să studiem şi să gândim cu deschidere şi iubire față de această ocazie extraordinară de a ieşi din crucea spațiu - timp şi a ne înălța către o dimensiune superioară. Oamenii care sunt angajați în acest proces divin retrăiesc vechile gânduri de frecvență joasă în vise (care de multe ori sunt lucide). Astfel, aceste gânduri sunt eliberate şi transmutate. Deci, citiți cu deschidere aceste lucrări. Gândiți şi meditați cât mai mult la ideile expuse (pe tot parcursul zilei, când se poate). Deschideți-vă ființa pentru undele divine de vibrație înaltă ce inundă planeta în aceste vremuri, unde care nu pot fi percepute de receptori rudimentar construiți sufletește. Creația materială este lumina prinsă în capcana gravitației. Orice ființă este o hologramă de tipul formă-gând, proiectată în dimensiunea spațiu-timp. Omul este o formă-gând divină proiectată din dimensiunile superioare în universul material. Astfel el este o undă staționară ce şi-a creat un corp fizic atrăgând şi combinând elemente ale Pământului, în cooperare cu mintea acestei planete.

Lumina emisă din centrul ființei noastre (lumina pură din Inima Inimilor) se intersectează într-o multitudine de unghiuri cu lumina din exteriorul nostru formând o membrană de tensiune care este aura noastră. Suntem unda în interiorul undei! Suprafața aurei noastre este o reflexie a universului (de fapt centrul unei ființe este acelaşi cu centrul oricărei ființe în dimensiunile superioare celei tridimensionale. Noi suntem proiecții ale Unicului creator Divin şi suntem aparent separați numai în creația materială). În interiorul aurei este un câmp energetic ce reprezintă mintea noastră şi care funcționează împreună cu glande specifice care sunt şi creiere, de exemplu glanda Pineală. Cine reuşeşte să îşi lărgească percepția pe toată suprafața aurei, va cunoaşte tainele universului, prin acord empatic cu frecvențele subtile ale Universului (planului Akaşic! În general, prin eu-l nostru senzorial, ne concentrăm pe o zonă foarte îngustă a aurei care prin frecvența specifică, reprezintă percepția tridimensionala.

Avem tendința de a incuba forme-gând de percepție tridimensională şi scenarii ce creează o buclă de feed-back îngustă a realității noastre. De cate ori nu v-ați surprins cu mintea aiurea, hoinărind anarhic, generând scenarii despre cum ați reacționa în diverse situații, scenarii care încep şi nu se finalizează aproape niciodată? Pentru a elibera ființa din strâmtoarea acestor bucle de feed-back specifice eu-lui percepției tridimensionale care este de fapt ego-ul, este foarte eficientă perechea contemplație - meditație. Astfel, ne putem concentra pe o formă-gând, care este un concept de frecvență înaltă şi apoi să trecem pe recepție prin meditație, pentru a ajunge la percepție. Rezultatele sunt uimitoare!

Savanții au descoperit relativ recent ceea ce ei numesc teoria câmpului unificat. Mai pe scurt, Universul este o hologramă. Una din caracteristicile holoramei este ca fiecare punct conține informația ce permite construirea celorlalte puncte. Altfel spus, dintr-un singur punct se poate reconstrui Universul. Este punctul central universal ce se află în fiecare atom. Tot ceea ce se află în afara noastră este o oglindă. Ne aflam într-o mare de oglinzi. Fiecare oglindă exprimă o perspectivă a noastră, dintr-un anumit punct de percepție. De aceea, pentru a afla Adevărul, este necesar să cuprinzi toate oglinzile.

Ele sunt infinite. Atunci, ce îți rămâne de făcut? Simplu; de ce să cauți în exterior când interiorul tău cuprinde tot ceea ce este? Tot ceea ce se vede în infinitele oglinzi (şi oglinzi în interiorul oglinzilor)

ale Creației... Cea mai simplă cale de a afla Adevărul este întoarcerea spre interior. Exteriorul tău (experiențe, cărți, ...), asupra căruia poți avea doar perspective parțiale, este o cale de inspirație şi nu Adevărul. Unde vreau să ajung? Am observat multe controverse, polemici şi deziluzie în acest forum.

Agățarea de detalii exterioare în impunerea unor puncte de vedere. Totul derivă în opinia mea din căutarea în exterior a adevărului, când ar fi mai eficient să folosim exteriorul ca mijloc de inspirație în căutarea interioară. Fiecare oglindă exterioară este cuprinsă în interiorul tău, în tine. Tu eşti tot ceea ce este. Şi atunci, de ce există dispute, controverse, etichete...? Adevărul nu este acest forum dar, dacă mesajele sunt de calitate, forumul poate inspira căutarea interioară.

11. TEORIA RELATIVITĂȚII UNIVERSALE

Dr. Mihai V. Botez

Revenind la:
$E = mc^2$
Dualismul *corpuscul-undă*, pentru lumină, impune, alternanța; egalând cele două expresii, putem calcula: $mc^2 \rightleftharpoons pr^2$ când: $r = 0$ Þ $E = mc^2 \rightleftharpoons 0$ (m, c^2, pr^2 - constante universale) 0 = defineşte punctul, adică un cerc având: $r = 0$

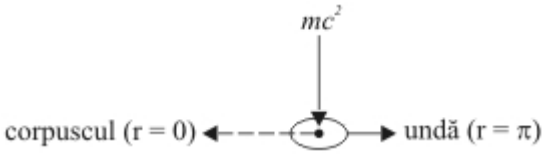

dacă $r = p$ Þ $E = mc^2 \rightleftharpoons p^3$ (ambele relații sunt generale - absolut - şi se aplică tuturor particulelor din *Univers*)
Tridimensionalitatea undei energetice - cu toate că, pr^2 defineşte suprafața energetică a desfăşurării punctului: un cerc ($r = 0$) până la dimensiunea astrală ($r = p$), ceea ce indică, exact, că suprafața expansivă a cercului, nu este un cerc, ci un spațiu - o sferă cu limitele neprecizate - finite în definitiv, dar fără a putea aprecia concret, în unitatea de timp = t (s), granița decelabilă (nici măcar teoretic!). Aşadar, cu toate că cercul, ca formă geometrică, este finit (vizibil) din punct de vedere material, cuantificabil, nu poate fi cuprins, exclusiv, într-o suprafață, deoarece p = 3,14... (!)

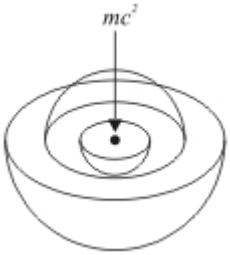

S-au extras peste 10.000... de zecimale, fără periodice (3), (6)... constatându-se prezența unui număr (constantă) care are ca particularitate că, deşi tinde spre unitate, totuşi nu o atinge niciodată(!) Astfel: $r = p$, în formula $S = pr^2$ Þ $S = p^3$, punctul $E = 0$ ® *expansionând* la dimensiuni astrale (constituind *Universul*), fiindcă se supune definiției: *un punct care este în acelaşi timp: centrul şi periferia (marginea)*. Desfacerea undei, ajunsă la extrema extensibilității, se face în momentul t(s), când se completează, în punctul p (p îşi completează finitul constantei sale, identificabile, cifric -

folosim atunci noțiunea de *Teoria Pulsației Universale*, pentru a nu crea un deficit de comunicare - explicând astfel cuantumul, inițial, când r = 0 (conservarea energiei şi impulsului).

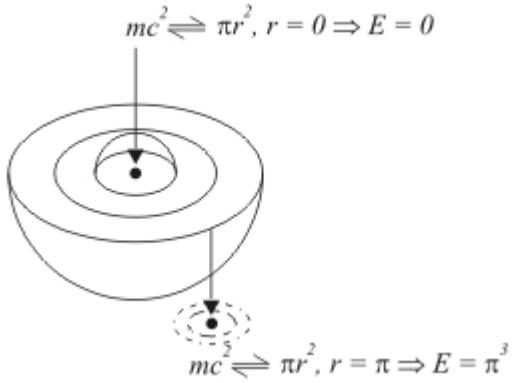

r = 0, E = 0 (din $E = mc^2 \rightleftharpoons pr^2$, r = 0 Þ E = 0), reprezentând un punct, *de echilibru*, între *irațional* (deficit energetic absolut - *antimateria, găurile negre* şi expansiunea energetică *maximă* - sumă vectorială - perfectibilă, odată cu producerea rupturii, în punctul p, a cercului şi sferei care au un singur p), domeniu *diedru*, comun, în acelaşi moment, punct şi volum Þ QED.

În mişcarea energetică (*Universul* putând fi identificabil, spiritual, ca un *perpetuum mobile*), mişcarea dinspre expansiunea universală, spre cea punctiformă, se face şi invers $E = mc^2 \rightleftharpoons pr^2$, r restrângându-şi arealul material, ca atunci când aruncăm, o piatră, în apă (*domeniu concentric*), punctul recurent, confirmând repausul energetic, iar dispariția, spiritualizarea - teoreticul filosofic - se confundă cu *antimateria*, confirmat doar statistic(!):

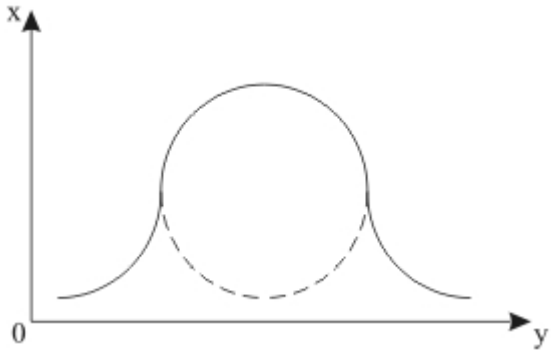

Clopotul lui Gauss

Acesta, pentru a ne încadra în lanțul antagonic, de sorginte dialectică: alb-negru, corpuscul-undă etc. Aspectul real - cosmic - se configurează astfel:

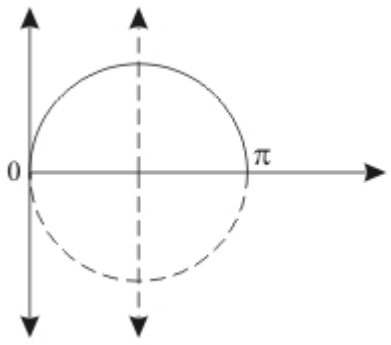

În acest mod, fenomenologia (cercul, ca formă perfectă!) are şi o reprezentare, în sensul negativ, fie chiar în domeniul, în care, este teoretic implicabilă sau e demonstrată, prin reducere la absurd, dar în nici un caz, ca un fapt inevitabil sau care nu ar putea exista, într-una din variantele: real-virtual, undă-corpuscul, materie-antimaterie, dextrogir-levogir etc.

De aceea punctul se defineşte, prin p, care nu poate fi localizat, *undeva*, pe perimetrul cercului sau *oriunde*, pe acelaşi perimetru. Iar r = 0, în aceleaşi condiţii (precizate). Dispersarea, reevaluând domeniul cercului (suprafaţa), unde r = p, va produce o scădere a şanselor de manifestare spre 0 (punctul, pr^2 Þ r = 0 şi p prin înlocuirea r = p Þ p^3).

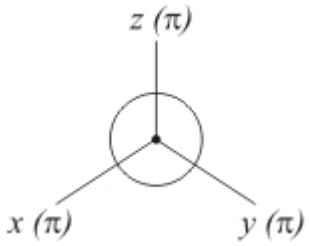

Gauss a pierdut din vedere că, nu pot exista două fenomene, definibile, cu aceiaşi parametri, deşi ele pot părea identice - se pierd în *t* (diferit) iar manifestarea, raţională, are o reflectare, identică, în condiţii perfect echilibrabile, însă de semn contrar (⊕ şi ⊖, dextrogir - levogir etc.) - aplicabilitatea *clopotului* se face la fenomene *finite*, în timp, şi are caracter *orientativ*(!) În momentul t, când aruncăm piatra în apă, luciul formează cercuri concentrice, dinspre centru spre periferie; în acelaşi timp t, executându-se şi cercuri concentrice, deasupra (în aer) şi dedesubt (apă), după menţiunea:
$mc^2 \rightleftharpoons pr^2r = pmc^2 \rightleftharpoons p^3$ (în unitatea de timp, ts = timp spaţial)
Revenirea în punctul 0 (unde s-a aruncat piatra, fluxul şi refluxul, traducându-se prin creşterea şi descreşterea corespunzătoare, a lungimii de undă) şi cel periferic, unul care completează p, are

aceeaşi valoare punctuală

indiferent unde, în ceea ce am putea numi, *sfere concentrice*, din punct de vedere (ts) energetic. Evoluţia sintetică ar putea fi imaginată atunci când, am reuşi, urmărind un clăbuc ce se formează, din sfere din ce în ce mai voluminoase, care ar fi menţinute, una în cealaltă, la o diferenţă de o peliculă (punct statistic) energetică, oscilând între r = 0 şi r = p, a formulei *spaţiale* $mc^2 \rightleftharpoons p^3$, în momentul t(s), al spargerii deficitului energetic, fiind indiferent că apare acolo unde a început, r = 0 sau când r = p, oscilaţia (pulsaţia înspre şi dinspre r = 0) $mc^2 \rightleftharpoons pr^2$, în timpul t(s), concordă cu forţa centrifugă proprie, imposibil de definit altfel, în ambele sensuri ale sistemului, *inpansiv şi expansiv*(!) Printr-un efort minim de imaginaţie, cercul format prin efortul nostru de-a arunca o piatră în apă, cercul *energetic* astfel format, *acţionează* în plan, *arcuindu-se* peste toată suprafaţa, *sferică*, a Pământului. Cele două *extreme* ale Cercului se vor întâlni, *primordial*, într-un punct de tangenţă: p... Şi spaţial, *desfăşurarea* se face identic, orice fenomen creează astfel un efect cu *debut* punctiform şi evoluţie spre cerc (de la r = 0 spre r = p) Þ QED.

12. CENTURA FOTONICĂ

12.1. Consideraţii ştiinţifice:

Încă din anul 1961, astronomii au descoperit, prin informaţiile oferite de sateliţi, o zonă cosmică care părea a fi o nebuloasă neobişnuită. Prin fenomenul de nebuloasă se înţelege un foarte mare nor

cosmic de gaz sau praf. Această nebuloasă avea proprietăți neobişnuite şi a fost denumită Nebuloasa Aurie.

Totuşi, atenția publică nu a fost mult timp reținută de această descoperire, decât cu mult mai târziu, când s-a văzut că locația nebuloasei coincide cu proiectata orbită a Sistemului nostru solar.

La începutul anilor '80 în S.U.A. , a fost făcut la radio un anunț, cum că Sistemul nostru solar se va "ciocni" cu un nor electromagnetic "nu peste mulți ani". Această nebuloasă a fost mai apoi denumită ***Centura Fotonică***. Întregul Univers este ținut la un loc de vortexuri, printre care şi vortexurile de energie centripetă, cu câmpurile electromagnetice asociate lor.

Aceste spirale de energie dau naştere la orbite naturale în Spațiu şi Timp: sateliți în jurul planetelor, planete în jurul stelelor, sisteme solare în jurul centrelor altor vortexuri majore, şi tot aşa la infinit. Terra orbitează în jurul Soarelui în decurs de 1 an, dar Sistemul nostru solar este el însuşi un "întreg", care orbitează în jurul Centrului Galactic în aproximativ 24.000 -26.000 de ani. Acest Centru Galactic se află în constelația Pleiadelor, la 400 de ani-lumină de noi, şi reprezintă Soarele Central al Pleiadelor, steaua Alcyone.

Fig. 29. Centrul Galaxiei

12.2. Centura Fotonică încercuieşte Sistemul Pleiadelor.

Ea constă din multe benzi fotonice, emanând din centrul Galaxiei, şi sunt asociate cu spiralele Căii Lactee. Deci Sistemului nostru solar îi ia cam 25.000 ani pentru a ajunge în rotația lui în acelaşi punct de pe orbită. Încercați să vă imaginați câteva sisteme solare în revoluție pe o mare orbită în jurul stelei Alcyone, dar înfăşurați acesta imagine cu nişte imaginare spire de toroid. Aceasta este centura Fotonică.

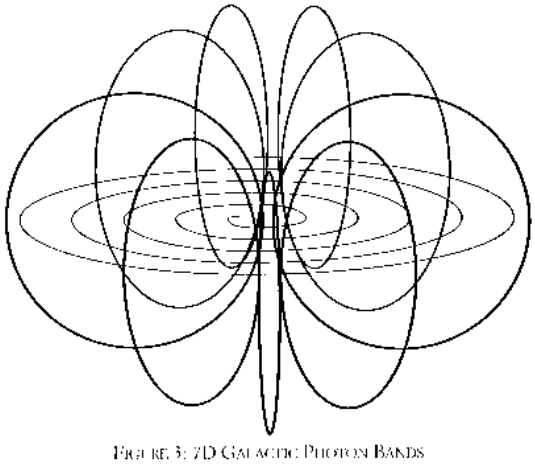

Fig. 30. Toroidul centurii fotonice

Înseamnă că Sistemul nostru solar, trece prin această Centură de 2 ori la fiecare 25.000 ani. Cea mai îngustă parte a Centurii, îi ia Sistemului solar cam 2000 de ani să treacă prin ea. Şi trec cam 10.500 ani între 2 întâlniri cu Centura. Dacă socotim, 2 x 10.500 + 2 x 2.000 =25.000 ani.

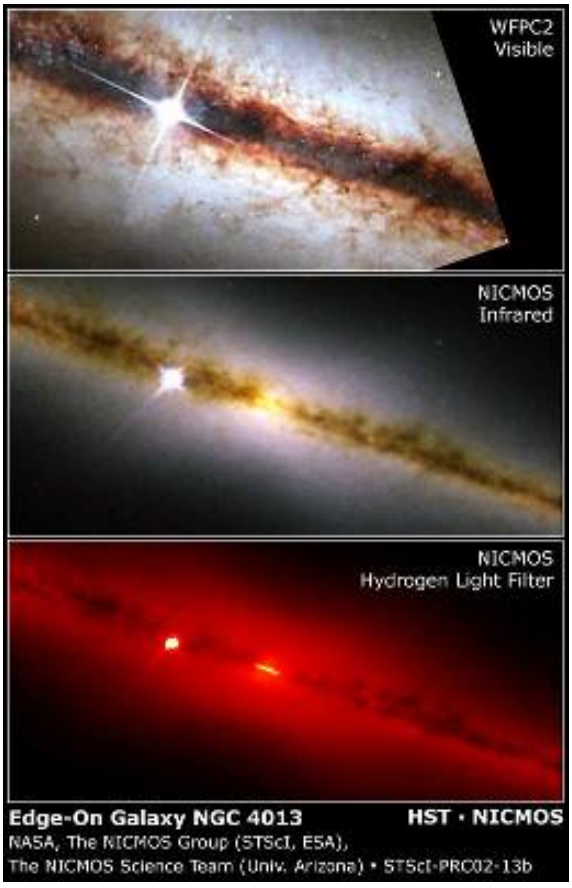

Fig. 31. Centrul Galaxiei şi soarele central

12.3. Când se va întâmpla "ciocnirea"?

Mulți spun că e destul de dificil de prezis, având în vedere că Centura are oscilații neregulate.
Surse care au aflat prin "channeling" spun că extratereştrii din Pleiade afirmă că Sistemul solar a intrat în Centură pentru o săptămâna în 1987, puțin mai mult timp în anul următor, dar că din 1998 , Soarele a intrat deja în plin. Se afirmă că Terra nu va intra decât în 2012. În ce constă Centura Fotonică? Care vor fi efectele ei asupra vieții pe Terra? De fapt care este scopul intrării în ea, dacă există vreunul?

Radioul afirmă că este un fenomen electromagnetic, acelaşi cu fotonul, care este o particulă de lumină a unei radiații electromagnetice. Centura Fotonică este o imensă regiune din spațiu, care emană o intensă radiație electromagnetică, atât în spectrul vizibil cât şi în cel al luminii invizibile de înaltă frecvență, chiar incluzând spectrul razelor X. Mass Media deja a atras atenția despre masiva creştere a intensității radiației periculoase care intră prin găurile din stratul de ozon, în anumite regiuni ale planetei.

Odată cu intrarea Sistemului solar în Centură sunt de aşteptat efecte temporare spectaculoase. Terra înconjoară Soarele pe orbita sa, deci este sau în fața sau în spatele Soarelui, dacă ne gândim la intrarea lineară în Centură.

În consecință, ori Soarele, ori Terra va intra prima dată. Este imposibil de prezis exact care, din moment ce, Centura se dilată şi se contractă pe rând. Dacă Soarele va întâlni primul Centura, a fost comunicat prin "channeling" că vor urma 3-5 zile de întuneric total, şi vor cădea toate sursele de curent electric. Dacă Terra va intra prima, nu va fi întuneric. Din surse extraterestre ni se comunică faptul că o dată cu intrarea planetei în Centură, vom experimenta un imediat şoc electric, cam o zecime de secundă, dar nu periculos. Alte surse spun că în jurul Terrei va exista o intensă activitate fotonică, apoi o comprimare şi o expansiune bruscă a atmosferei. Dacă se va adeveri, atunci multă vreme, cerul va deveni plin de o lumină intensă, care îi poate duce la orbire pe cei neprotejați. Această lumină este aşteptată să apară în ultimele 3 zile.

O altă caracteristică spectaculoasă va fi efectul activității intense a fotonilor asupra materiei. Va exista o înaltă excitație a atomilor cauzând fluorescența tuturor corpurilor. Ca rezultat major, nu va mai exista noapte timp de 2.000 de ani. Norul fotonic are o mare densitate de electroni şi pozitroni (antielectroni).

În fizică, atunci când o particulă şi antiparticula sa intră în coliziune, sunt amândouă anihilate, cu o imensă degajare de energie radiantă-fotoni. Prezența acestor pozitroni liberi va interfera cu electricitatea terestră formată din electroni, ceea ce va duce la şoc electric. Oricum, energia fotonică, ca rezultantă a coliziunii dintre electroni şi pozitroni, va deveni o majoră sursă de energie liberă şi nepoluantă.

Întâlnirea cu Centura Fotonică va fi a fi o mare experiență pozitivă, dar numai Omul cu suficientă disciplină pusă în slujba ameliorării şi elevării propriei conştiințe, îşi va da seama că anticipata "Epoca de Aur", se manifestă deja.

12.4. Centura poate fi împărțită în 3 zone:

1. Intrarea în Zona Nulă, în care vom sta 5-6 zile, şi care va include 72 de ore de întuneric total.
2. Intrarea în Partea principală, cu lumină 24 de ore pe zi, încontinuu, timp de 2.000 de ani.

3. Ieşirea din Centură, prin Zona Nulă, încă 5-6 zile.

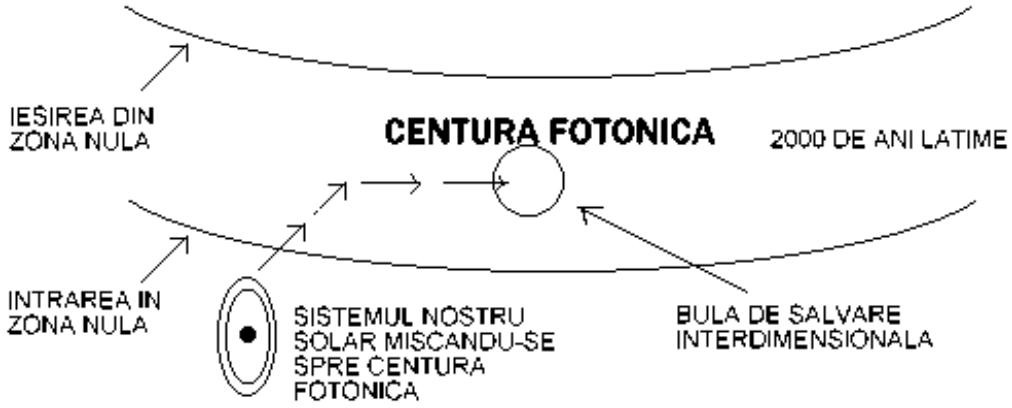

Fig. 32. Centura fotonică schemă

Constelaţia Pleiadelor este compusă din variate sisteme solare. Soarele Central al Constelaţiei este numit Alcyone, şi sistemele sale solare asociate sunt: Merope, Atlas, Maya, Electra, Coele, Taggeta, şi al nostru, numit Ors. Sistemul nostru este cel mai îndepărtat şi se roteşte în jurul lui Alcyone în 25.920 de ani.

În această "Epocă de Aur" în care intrăm, fiinţa umană va fi capabilă să fie pe deplin realizată, oamenii îşi vor înţelege istoria, fizicul şi toate abilităţile psihice. Această Ascensiune spre Lumină va fi cunoscută de toţi cei ale căror vibraţii interioare fizice si spirituale se vor acorda undelor mesianice ale Centurii Fotonice.

În prezent, cercetătorii cred că există 3 tipuri de corpuri în Univers. Primul tip este pur corporal, cu o structură şi o masă solidă, tip pe care noi îl folosim în prezent. Un al doilea tip nu mai este material dar tot corporal şi cu o structură de masă diferită,este corpul sufletesc, ceea ce îi permite, de exemplu, trecerea uşoară prin ziduri şi obiecte solide. Al treilea tip este pur spiritual, fără masă, este corpul de informaţie. De fapt, este vorba de o fiinţă spirituală. Prin intrarea în Zona Nulă, corpurile noastre şi materia din jur se vor transforma în al doilea tip de corpuri. Vom fi capabili de telepatie şi telechinezie. După trecerea celor câteva zile de întuneric, va veni timpul descris în Biblie când într-o clipită vom deveni nemuritori.

Posibil să nu mai avem nevoie de somn şi hrană solidă - materială. Vom putea utiliza ca energie, energia fotonică din jur, iar călătoriile interdimensionale şi în Timp, ne vor fi uşor accesibile. Mari beneficii vom avea prin folosirea directă a energiei fotonilor şi abandonarea actualelor surse de energie fosilă. Acest lucru va vindeca suprafaţa planetei de mine şi foraje. În scurt timp civilizaţia va trece la folosirea unor tehnologii nepoluante. Această energie fotonică va sta la baza sistemelor de propulsie spre călătorii stelare foarte rapide. În curând, a călători spre Sirius sau Cappella, va fi la fel de uşor cu a călători la Paris sau Londra.

Vom putea întâlni locuitori ai vechilor civilizaţii de pe Terra, atlanţii, lemurienii, mayaşii. Vom obţine tehnologii avansate şi personal ultracalificat care vor ajuta civilizaţia terestră să se transforme şi să se adapteze rapid. Motivul pentru care experimentăm cu cinci şesimi mai mult Întuneric decât Lumină în revoluţia din jurul Soarelui Central, este că Puterile Divine au hotărât să creeze şi o lume

a negativității, polarității, iluziei, plină de frici, judecăți, control, ura, moarte etc., aceasta fiind condiția fundamentală a Totalului din care nu poate lipsi nimic.

Acest fapt se datorează dualității Planului Fizic şi nu numai, ci al întregului Univers care se supune principiului **ubicuității duale**. Cum putem ştii ce este Rece, dacă nu am experimentat Caldul? Cum putem şti ce este Lumina, dacă nu am trăit Întunericul? Nu există Mare fără Mic, Frumos fără Urât, Cald fără Rece, Iubire fără Ură, ş.a.m.d. Conform uneia din Legile Universale Hermetice "Totul are doi Poli". Deci trebuie să trecem prin întuneric ca să putem aprecia ce este Lumina. Acest fapt îi dă Creatorului posibilitatea, prin creația Sa, să se manifeste, adică să treacă din potențial în dinamică. Noi suntem „uneltele" prin care Creatorul se poate experimenta pe Sine Însuşi, se manifestă si, prin activitățile noastre individuale şi colective, poate stăpâni şi dirija antagonismele întunericului.

Terra ca planetă, este una dintre infinitele planete ale Universului Material care colectează, asimilează şi transformă întreaga negativitate pentru întreg Sistemul solar. Aceasta este misiunea planetei Terra, o Misiune Divină. Ea constă în a experimenta prin noi, polaritățile adversative şi totodată complementare pentru Sine şi procesul devenirii în ființare dinamică, a învăța să echilibreze uşor şi permanent diferențele de potențial informativ, punând în locul lumii grosiere şi de vibrație joasă, o Lume a Păcii şi Luminii.

Deci, noi şi planeta noastră suntem unici şi speciali în Marele Plan al Creatorului privind Sistemul solar. Din acest punct de vedere se poate considera că Centura şi radiația ei manasică sunt în, şi, prin ele însele, mijloace de transformare şi de transmutație.

Ele sunt barierele de pază si echilibru, mijlocul prin care nici o părticică de negativitate perturbatoare nu va scăpa de pe Terra, ca să dezechilibreze nivele mai înalte de conştiință. Cel care conduce acest proces este Christ, şi astfel putem vedea cum Centura şi radiația manasică sunt emise de Christ şi Energia christică, prin reconfigurarea structurilor cu contribuția Universului Informațional, al planurilor morfice, despre care vom discuta mai departe.

Până ce nu ne punem de acord cu frecvența acestei energii, nu putem spera să fim o parte din ea şi să scăpam de negativa influență actuală a planetei. Cei care nu vor reuşi această făptuire, se vor întoarce din nou în a 3-a dimensiune şi vor suferi iar şi iar încercările.

Noi toți, înainte de încarnare am fost avertizați cu privire la pericolele întrupării pe Terra în acest moment. Ni s-a spus că nu vom putea scăpa de negativitatea excesivă decât dacă o vom putea stăpâni şi dirija, ceea ce a şi fost o intenție a Divinului pe care a dorit să o manifeste prin noi. Din păcate, unii învață mai greu decât alții şi au nevoie de mai multe Revoluții în jurul Soarelui Central până îşi învață lecția. De regulă, abia o treime din populația planetei obține succesul în 10.000 de ani.

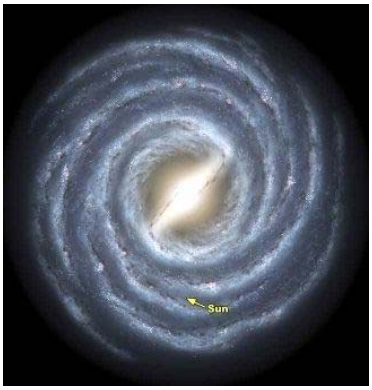

Fig. 33 - Centrul Galaxiei

Ar trebui să reflectăm de ce ne-am ales şi ni s-a aprobat reâncarnarea Acum şi Aici. Noi am ales să stăpânim negativitatea. Pentru cei ce vor reuşi acest fapt, „răsplata" trecerii în alte dimensiuni este uriaşă. Şi pentru cei dintre noi care am absolvit această şcoala divină, vom putea să ridicăm conştiința contemporanilor noştri. Christ şi energiile lui sunt menționate în mod repetat în vechile texte, indicând că până nu vom deveni Una cu aceste Energii christice, nu putem spera să supraviețuim calamităților ce vor veni. Profețiile Mayaşe semnalează clar acest eveniment când spun: "guvernarea, ştiința şi religia vor cădea, până ce vor fi pregătite să accepte şi să faciliteze Conştiința Christică care vine". Inclusiv noi putem colapsa, până nu vom accepta să trăim aceste adevăruri sacre.

Chiar Isus a spus: "Eu, prin Christ, voi despărți grâul de neghină şi oile de capre". Acest eveniment arată o viitoare împărțire a Umanității în două grupuri distincte: unul care acceptă şi Trăieşte Conştiința Christică (grâul şi oile), altul care nu vrea sau nu poate acest fapt (neghina şi caprele). Pe măsură ce ne apropiem de Centură aceste evenimente vor deveni tot mai clare. Polaritatea acum a devenit extremă, măştile cad tot mai mult. Cei buni au devenit mai buni, şi cei răi, mai răi. Suntem în al 12-lea ceas. Aşa cum spunea şi Isus "Cel ce are urechi de auzit să audă".

Sper ca am reuşit să conving ca această Centură Fotonică este ceva cu mult mai mult şi mai măreț, decât nişte simple postulate ştiințifice şi astronomice despre cum experimentăm noi cei 20.000 de ani de Întuneric şi 4.000 de ani de Lumină. Dacă intrăm mai mult în adâncul metafizic al structurilor, Centura Fotonică nu este nimic nou de fapt. În istoria veche sunt multe referiri, mai ales la greci şi romani, despre o Eră de Aur în care nu exista altceva decât, Lumină, Iubire, Pace şi Linişte, un loc fără boli, moarte, războaie, sărăcie. În mod sigur aceşti filosofi antici se refereau la cei 2000 de ani de Lumină din Centura Fotonică. Încă odată, acum suntem pe punctul de a intra în această fenomenală perioadă, Era de Aur a trecutului şi viitorului. Ieşim din asupritorul cocon al Întunericului şi, ca un fluture putem zbura spre ceva extrem de frumos; corpurile noastre de Lumină şi marea Comuniune cu Christ. Acest cocon de întuneric, dincolo de asuprirea şi negativitatea sa, a constituit mijlocul nostru de învățare, pentru a ne califica încă odată pentru saltul spre alte dimensiuni.

Ni se oferă încă odată posibilitatea să spargem suprafața acestei lumi a iluziei, să întoarcem oglinda şi în locul ei să percepem adevărata Realitate. Misiunea specială încredințată Terrei, de a experimenta şi a stăpâni negativitatea şi iluzia aflat în câmpul de informație al sistemului solar numit Ors, va fi îndeplinită şi numai astfel vom putea merge „Acolo" de unde aparținem de fapt ca Spirite libere. În cele din urmă decizia ne aparține şi ține de voința noastră. Procesul acesta de reântoarcere „Acasă", nu este însă aşa de simplu cum pare la prima vedere. Trebuie mai întâi să trecem printr-un proces complex şi dur de transformare care ne va face apți să eliminăm negativitatea din noi şi să ne luăm înapoi corpurile de lumină. În schimb, vom fi propulsați spre a 4-a şi apoi a 5-a dimensiune.

Acest pas cuantic în viitor nu este ceva obişnuit, dar este secvențial. Oricum, datorită unui inexplicabil "nu vreau", dat Evoluției şi Maturizării, în contrast cu alte planete, acum suntem nevoiți să ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu noi înşine, pentru a atinge nivelul altor planete în scopul ca Sistemul Solar să rămână în legătură cu Intențiile Divine.

În final trebuie să fim "aduşi la zi" în vederea asigurării trecerii categorice şi definitive a întregului cortegiu de planete prin Centura Fotonică. Interesant este faptul că, în cărțile pierdute şi voit ascunse ale Bibliei, precum şi alte documente apocrife, este specificat faptul că "A Doua Venire a lui Christ

va avea loc începând din anul 2005". Progresiv ne vom lăsa corpurile noastre dense, şi ne vom lua corpuri de Lumină, aşa cum a spus Isus. Fiecare celulă, fiecare moleculă, fiecare atom, vor fi rearanjate în aşa fel încât densitatea corpurilor noastre actuale să poată fi transpusă în Lumina capabilă de a facilita asimilarea Conştiinţei Christice prin care vine şi nemurirea.

Se spune în Înalta Ştiinţă, de asemenea, că în procesul de transformare, sistemul ADN va fi rearanjat pentru a avea 12-13 spirale, şi nu numai două cât are în prezent. De asemenea chakrele corpurilor vor fi rearanjate şi vor creşte la 13, în loc de 7. Chiar planeta va fi complet reânnoită. Schimbarea sa a început deja prin crăpăturile în scoarţă, cutremure de pământ, vulcani în erupţie şi schimbări de vreme bruşte şi devastatoare. Nimic nu va rămâne neatins de schimbări.

Degeaba unele guverne şi oameni bogaţi s-au gândit să se ascundă în buncăre subpământene sau să zboare pe Lună şi pe Marte. Chiar şi Luna sau Marte, cu toate planetele, se vor transforma. Nu vor scăpa decât cei care au trecut de partea Iubirii, Binelui, Luminii, Vieţii, Echilibrului şi Iertării. Ei îşi vor crea corpurile de Lumină ca să transceadă la ultimele zvâcniri ale legilor fizice vechi care acum se reînnoiesc. Noile corpuri nu vor fi de natură fizică, deci nu vor putea fi rănite, nici fragmentate.

Câteva evenimente care se vor întâmpla o data cu intrarea în Centură şi ele pot fi sintetizate astfel:

1. Centura Fotonică şi radiaţia manasică sunt modalităţi de trasformare. Radiaţia este emanaţie Christică. Prin aceste unelte spirituale ni se dă posibilitatea să rupem barierele negativităţii şi să mergem spre Tărâmul sau Nivelul energetic de pe care suntem originari ca Spirite. Oricum, alegerea ne aparţine.

2. Eclipsa din 1999 a început să transforme conştiinţa spre un echilibru în cadrul căruia noi să devenim părţi egale din feminin şi masculin Yn şi Yang, aşa cum spunea Iisus că vom deveni androgini.

Atât masculinului cât şi femininului, prin împreunare, le este specific orgasmul. Androginului, care reprezintă fuziunea perfectă şi definitivă a lui Yn şi Yang, nu-i mai este specific orgasmul ci Extazul. În acest moment accentul e pus mai ales pe feminin pentru că acum energiile masculine sunt discordante, anarhice şi mult prea fixate într-un blocaj rigid.

Dacă ne uităm în jurul nostru, vedem că multe femei au început să se poarte ca bărbaţii şi invers. Se poate uşor observa creşterea impresionantă a numărului de travestiţi. Se pare că partea feminină va trebui să se transforme şi să ia cu ea aceste vechi scheme de gândire paternalistă, adică dominaţia Masculului, înainte ca să se cristalizeze pe Terra Energia Christică.

Cu toţii vedem slăbirea masculinităţii şi întărirea feminităţii. S-a mărit extrem de mult numărul celor care fac parte din culte religioase care adoră Zeiţa Mamă, vechea Zeiţă din perioada matriarhatului. În procesul de transformare vor apărea noi curente de gândire în domenii de relaţii, sănătate, apreciere de sine.

Nu peste mult timp vom fi capabili să ne controlăm şi să înlăturăm defectele, cu precădere cele de caracter. Subiectivul (femininul) va ieşi la iveală aducând cu el toate nemulţumirile din subconştient şi toate schemele de gândire negativă pe care până acum nu le puteam controla. Nu ne mai putem ascunde după deget. Partea feminină a devenit o rază transformatoare, oferind iubire, acceptare şi toate trăsăturile dumnezeieşti.

3. Douăsprezece evenimente majore se vor întâmpla pe Terra până la Marea Întâlnire. Ele sunt destinate să distrugă şi să reformeze vechile şi arhaicele energii tridimensionale actuale. Unul dintre ele ar putea fi condamnarea globală a ultimului război din Orientul Mijlociu. Acest război avea, din punct de vedere metafizic, 2 obiective: să anihileze vechile energii ultramasculine ale terorii şi să le facă gata să se transforme în energii masculine noi şi blânde şi, să faciliteze ajungerea în frunte a energiilor feminine.

4. Pentru a rezista comprimării Timpului şi Spațiului, corpurile noastre fizice vor trebui să fie reconstruite, ceea ce are de-a face cu elemente cheie. Sunt de aşteptat mari rearanjări ale conştiinței, percepției, înmulțirea sistemului de chakre, creşterea numărului spiralelor de ADN, eliberarea energiilor masculine şi feminine pentru a ajunge la androginism şi accelerarea frecvenței vibrației atomice în concordanță perfectă cu noile energii ale Luminii.

Glanda pineală, al treilea ochi, se va redeschide pentru toți şi va reveni la mărimea ei originală. Toți vor deveni clarvăzători, telepați, aşa cum a spus şi Isus ca: "vor fi mari profeți şi vizionari". Felul de a vorbi se va schimba, toate vor fi făcute "În numele Creatorului Divin", iar gândurile trebuie să fie controlate şi direcționate perfect pentru că ele sunt mai reale decât corpul fizic.

5. Aşa cum corpurile se vor transforma în Lumină, gândurile şi acțiunile non-fizice, vor deveni realitatea imediată. Ceea ce vom gândi, se va materializa pe dată. Vom deveni ca nişte ecrane Tv pe care se vor proiecta toate gândurile ca să fie văzute şi auzite de toți. Vom gândi liber, cu posibilitatea de a corecta pe loc orice probleme prin Iubire , Lumină şi Iertare.

6. Lumea noastră actuală de iluzie şi polaritate va dispare. Acum ne simțim vulnerabili şi confuzi, însă va trebui să decidem urgent dacă vom rămâne în lumea veche sau vom dori să ne mutăm corpurile în Lumină şi să recunoaştem că aceştia suntem noi cei adevărați.

7. Întreaga planetă şi-a schimbat axa de 330 de ori . Se prevede o nouă schimbare a Polilor Magnetici de la sensul orar la sensul antiorar. Sensul antiorar este cel normal, spiritual. Sensul orar ne-a fost impus de Cei care au hotărât că planeta va colecta şi transforma toată negativitatea din Sistemul Solar. Timp de 10.000 de ani noi am îndeplinit această sarcină extrem de importantă. Acum, ca să fim în acord cu întregul Sistem solar, trebuie să se inverseze din nou Polii Magnetici. Strigătul Terrei, ca ființă vie, a fost auzit în Univers.

8. Aşa cum Terra actuală va accede în altă dimensiune, de acolo va coborâ o altă planetă similară, care va rămâne la dispoziția celor neadaptați încă 10.000 de ani de Întuneric în a treia dimensiune.

9. Nu peste mult timp vom fi capabili să vedem ființele angelice. Ajutorul lor va fi imens, ca întotdeauna. Lumea animală se va transforma la fel ca toate celelalte. Pe măsură ce noi vom trece în regnul următor, animalele se vor apropia tot mai mult de conştiința umană. Împreună cu ele vor deveni oameni şi elementalii şi spiritele naturii.

Se aşteaptă masive descreşteri în câmpul magnetic al Terrei-gravitație şi densitate. Cum noi vom deveni Lumină, efectul asupra noastră nu va mai exista. Pentru a ajunge ființe umane galactice, sunt de aşteptat schimbări care ne vor face ființe cu conştiența deplină, capabile a lucra cu energii şi ființe interdimensionale.

10. Este de aşteptat să vedem în curând culori vii, configurații geometrice sacre, nuanțe, şi umbre neobişnuite. Cerurile vor apărea ca fiind în flăcări. Dar este vorba de un foc rece, care nu va afecta pe nimeni. Va fi un semn că ne apropiem de destinația finală.

13. CONCLUZII

Transformările pe toate planurile sunt irevocabile. Planeta va fi purificată şi vor veni " Un cer nou şi un Pământ nou". A venit vremea Spiritului. Oamenii vor trăi cu animalele în Iubire eternă, Lumină şi Pace. Va fi un loc al comuniunii cu Divinul, în care nu vor exista război, săracie şi durere. Va fi Raiul visat de Omenire.

Primele energii transformatoare sunt deja printre noi şi le observăm prin relații dizarmonice în guvernare, ştiință, religie, instituții financiare, de învățământ, de sănătate. Există o falsă teorie cum că, Extratereştrii ne vor salva aşa cum suntem şi ne vor ridica în navele lor. Ei însa, nu vor interfera cu destinul şi voința noastră.

Vor interveni numai în situații extrem de grave şi numai pentru cei a căror aura arată că sunt gata de a trăi în Iubire şi Iertare şi se îndreaptă spre contopire cu conştiința Christică. Eliminarea Fricii unealta Întunericului, este esențială.

Conform informațiilor obținute prin channeling, Confederația Galactică ne va da un mare ajutor în aceste timpuri. S-a spus că ei au început acum mulți ani, deja, să schimbe polaritatea de bază a Soarelui, pentru a menține integritatea Sistemului solar. Oricum în ultimul timp Ulysses, care ia probe pentru NASA a detectat că, la Soare, câmpul magnetic nu mai are Pol Nord şi Pol Sud. Acest câmp s-a schimbat enorm, acum devenind omogen.

Nu s-a dat nici o explicație ştiințifică şi, bineânțeles, totul a fost ascuns de public. Mai mult, satelitul SOHO, a revelat că Soarele răspunde în mod cu totul anormal la impactul cu corpuri cosmice, cauzând erupții de 30-35 de flame (protuberanțe de foc), fapt care înainte nu se întâmpla.

Însă, cel mai mare beneficiu pentru Terra şi Sistemul solar, va fi intrarea ca membru în Confederația Galactică, devenind Cetățeni ai Cosmosului, şi pentru prima data vom şti Cine Suntem şi De unde venim.

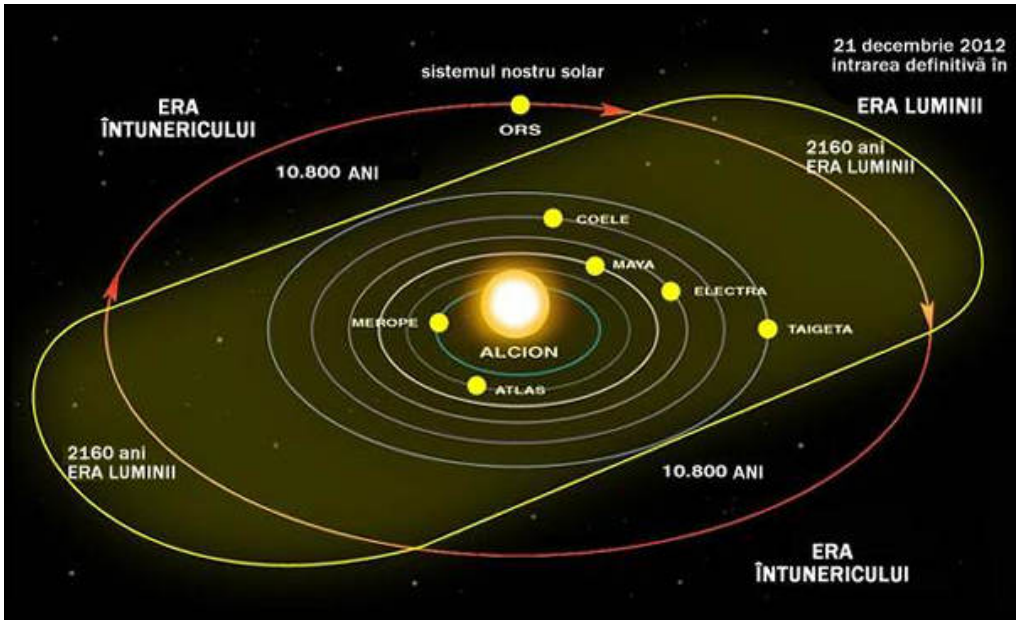

Fig. 34. Centura fotonică

Conform profeţiilor Maya, în 22 Decembrie 2012, noi vom intra definitiv în câmpul radiant al Centurii.

În următorii 10 ani, planeta Terra şi vecinii săi, îşi vor ajusta structurile moleculare. Astfel, toate moleculele şi atomii tuturor corpurilor cunoscute, vor fi excitate, fapt care va crea un tip de lumină constant şi nouă lumină non-caldă, o lumină fără temperatură, care nu va produce umbre. În caz că Terra va intra prima, se va produce un fenomen similar unui foc planetar, întreaga materie va deveni luminoasă, dar fără ardere propriu-zisă.

Prin intrarea în Centură, Terra îşi va reduce rotaţia, ca urmare a reducerii rotaţiei solare, temperatura va scădea şi câmpuri de gheaţă se vor întinde până la 40 de grade latitudine în ambele emisfere.

Vor fi locuibile numai zonele din jurul Ecuatorului, chiar daca el nu va mai fi cel din ziua de astăzi, datorită schimbării Axei Polilor. Dar gheaţa nu va rezista mult din cauza lipsei de ploaie, şi curând va începe radiaţia constantă care, bombardând Terra va topi gheaţa.

Apele vor creşte cu 900 de metri. Când se vor retrage vom avea un "Cer nou şi un Pământ nou". Iminentul cataclism va marca începutul unui nou ciclu, un ciclu al Luminii, al Păcii, al Justiţiei.

14. CONSIDERAŢII METAFIZICE ŞI SPIRITUALE

Nu se poate pune la îndoială faptul că pentru Omenire, întâlnirea cu Centura Fotonică, va fi în esenţă o experienţă spirituală. Dar acest eveniment depinde totuşi de fiecare. Dacă la acea vreme vom fi destul de evoluaţi, mari paşi înainte vom face prin ridicarea nivelului conştiinţei prin absorbirea razelor de lumină de înaltă frecvenţă.

Dacă comportamentul nostru rămâne negativ, avem multe vibraţii scăzute ca rezultat al acţiunilor egoiste şi nu ne putem aştepta să supravieţuim radiaţiei de înaltă frecvenţă. Cu alte cuvinte va avea loc o mare selecţie naturală pe bază spirituală.

Universul fiind Spirit în manifestare, nu ne putem îndoi că orice fenomen cosmic fizic pe care îl putem studia prin ştiinţe şi instrumente, are la bază Spiritul şi Voinţa Divină.

Nimic nu este întâmplător în Univers, totul este perfect coordonat de Mintea Cosmică şi se face în scopul evoluţiei. Întotdeauna în spatele oricărui fenomen care se manifestă fizic în Univers, trebuie căutat înţelesul şi însemnătatea lui Spirituală şi Divină. În channeling, interacţiunea cu Centura Fotonică este numită Christ.

Fenomenul este considerat a fi adevărata natură a " Răpirii în Slavă", a " Ascensiunii", termeni bine cunoscuţi şi propovăduiţi de Biserica Creştină. Întâlnirea cu Centura Fotonică va juca un rol primordial în biblica "Transformare a omului". Termenul de "Christ", aparent, exprimă A Doua venire a lui Christos. Dar în realitate acest "Christ" este o stare a Conştiinţei, a Fiinţei în ansamblu care a fost atinsă de Isus, şi nu un nume propriu.

Este vorba de o Renaştere a planetei Terra. Se spune ca planeta va fi divizată într-o planetă cu 3 dimensiuni, aşa cum există şi la ora actuală, şi o altă Terra care va trece într-un Univers paralel cu 4 dimensiuni.

Aceste evenimente nu vor fi percepute fizic, întrucât esența lor este spirituală.

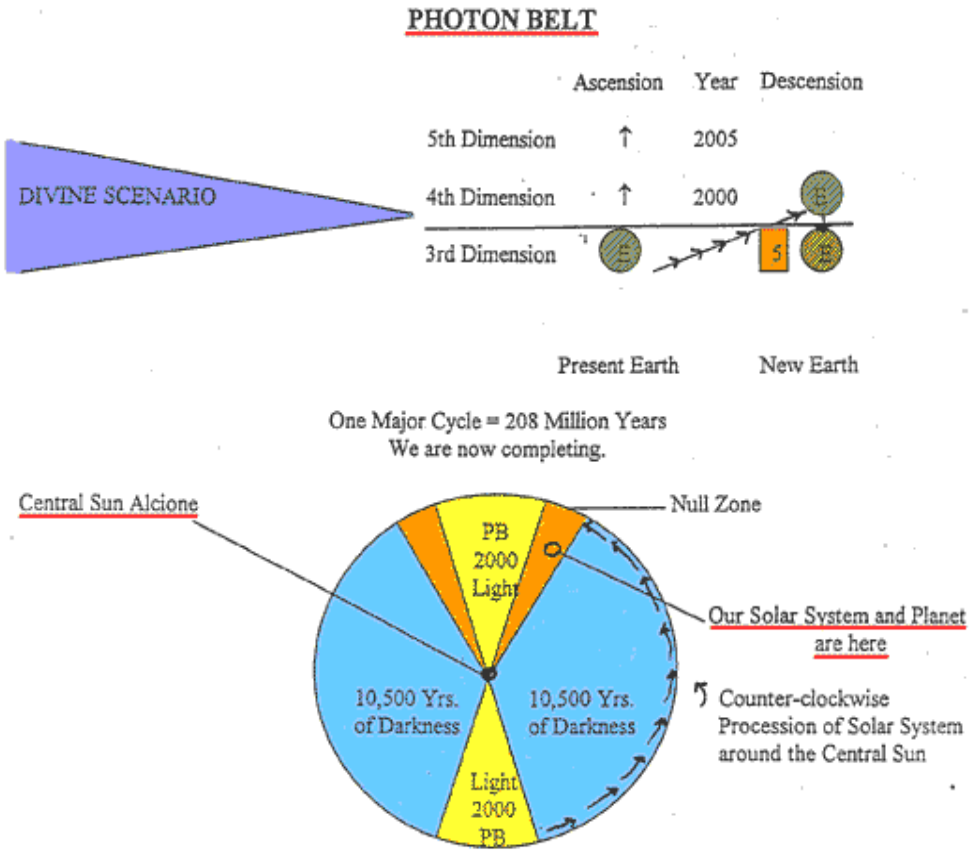

Fig. 35. Centura fotonică versiune schematică

Este de notat că serioase lucrări de fizică abordează teoria universurilor paralele. Prin channeling s-a primit informația că noi, de multe ori intrăm în planuri ale unui univers paralel, şi apoi ne întoarcem de unde am plecat.

Există şi un alt exemplu al unei foarte avansate civilizații în centrul Terrei, aşa numita Shamballa, care există într-un plan paralel şi la care se poate ajunge prin tunelurile electromagnetice ce se deschid la Poli şi în alte zone de pe glob.

Este posibil, ca singura consecință tristă a intrării în Centura să fie că, unele familii vor fi împărțite de acesta selecție naturală de esența spirituală. Unii vor merge pe Pământul mult mai evoluat din a 4-a dimensiune sau densitate, iar alții vor rămâne pe Terra cea cu 3 dimensiuni.

Acest fapt poate duce la o permanenta separare a evoluției, pentru câteva mii de ani însă unele persoane, rare, care sunt pe calea mai evoluată, vor dori să-şi suspende progresul personal, ca să îi aştepte pe alții din urmă.

Actualmente, ciclul Centurii Fotonice este sincronizat cu sfârşitul unui mare număr de alte cicluri, de ex 225 milioane de ani pentru Ciclul reptilian, 26.000 de ani pentru Precesia echinocțiilor, 104.000 de ani -un vârf al evoluției în 4 cicluri de 26.000 de ani, culminând cu o Convergența Armonică la timpul când se prevede intrarea în Centură, adică anul 2012.

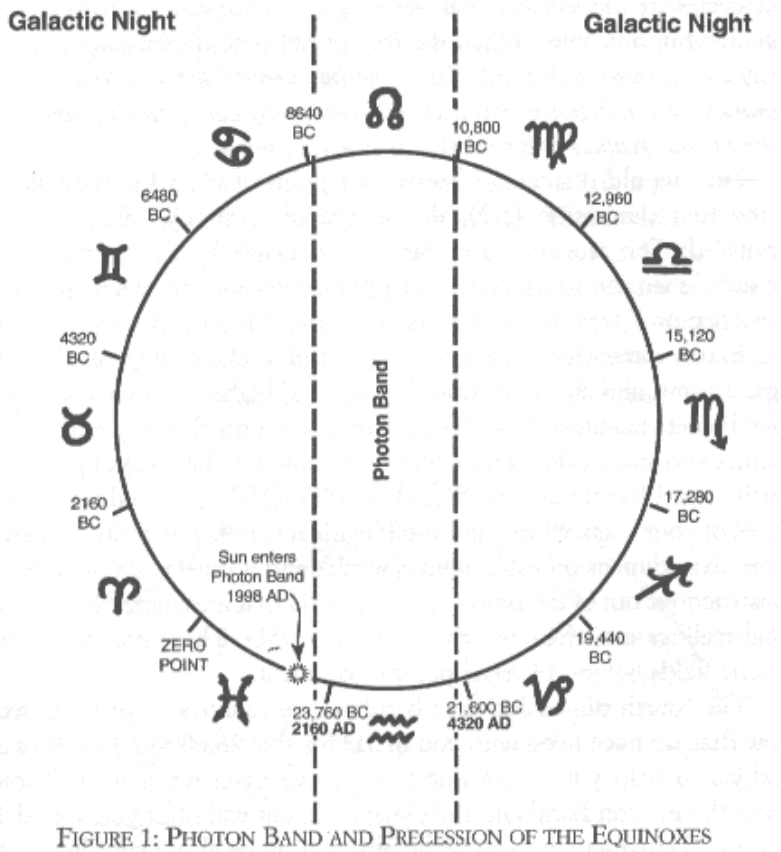

FIGURE 1: PHOTON BAND AND PRECESSION OF THE EQUINOXES

Fig. 36. Centura fotonică şi precesiile echinoxurilor

Convergența este sfârşitul unui ciclu stelar de activitate. Activitatea stelară a început deja şi va continua până în 2012-2017. Activitatea stelară se produce când Sistemul nostru solar se aliniază înaltelor benzi de frecvență din Pleiade (steaua Alcyone) Sirius, Arcturus, Orion şi Andromeda. Acest eveniment este cunoscut şi ca punctul în Timp care coincide cu atingerea punctului maxim de expansiune a Universului.

Sincronizarea unor asemenea noduri se aşteptă să deschidă straturi dimensionale pentru influxul a noi energii şi schimbări. Din punct de vedere psihologic, efectul caracteristic al intrării va fi că, unele neplăceri şi nereguli în matricea fizică şi psihologică a oamenilor, vor ieşi la suprafață, adică în mintea conştientă. Se va da astfel prilejul la noi vindecări, echilibrări, dar şi în cazul unor persoane prea "dereglate" se vor produce boli, depresii şi exitus. Centura Fotonică este o parte a unui grup de energii dintr-a 7-a dimensiune, care are benzi energetice peste tot în jurul Soarelui Galactic.

Una dintre aceste benzi curge din Constelația Leului, pana în cea a Vărsătorului, şi sparge Anul Platonic în 2 nopți galactice şi 2 zile galactice.

Îngerii pot utiliza această energie din dimensiunea a 7-a , ca să activeze în timpul somnului, chakrele discipolilor Luminii şi pe ale celor care cer acest fapt şi sunt pregătiți să îl primească. Aceste energii produc schimbări la nivel subatomic în toată Creația.

Astfel se va face trecerea în dimensiunea a 4-a, apoi într-a 5-a. Cei care refuză evoluția pot suferi o implozie şi se vor manifesta în continuare în alte sisteme din dimensiunea a 3-a, unde vor fi liberi să îşi continue conflictele, polarizările, fricile şi războaiele, până vor fi capabili să îşi curețe singuri corpurile energetice de aceste programe negative.

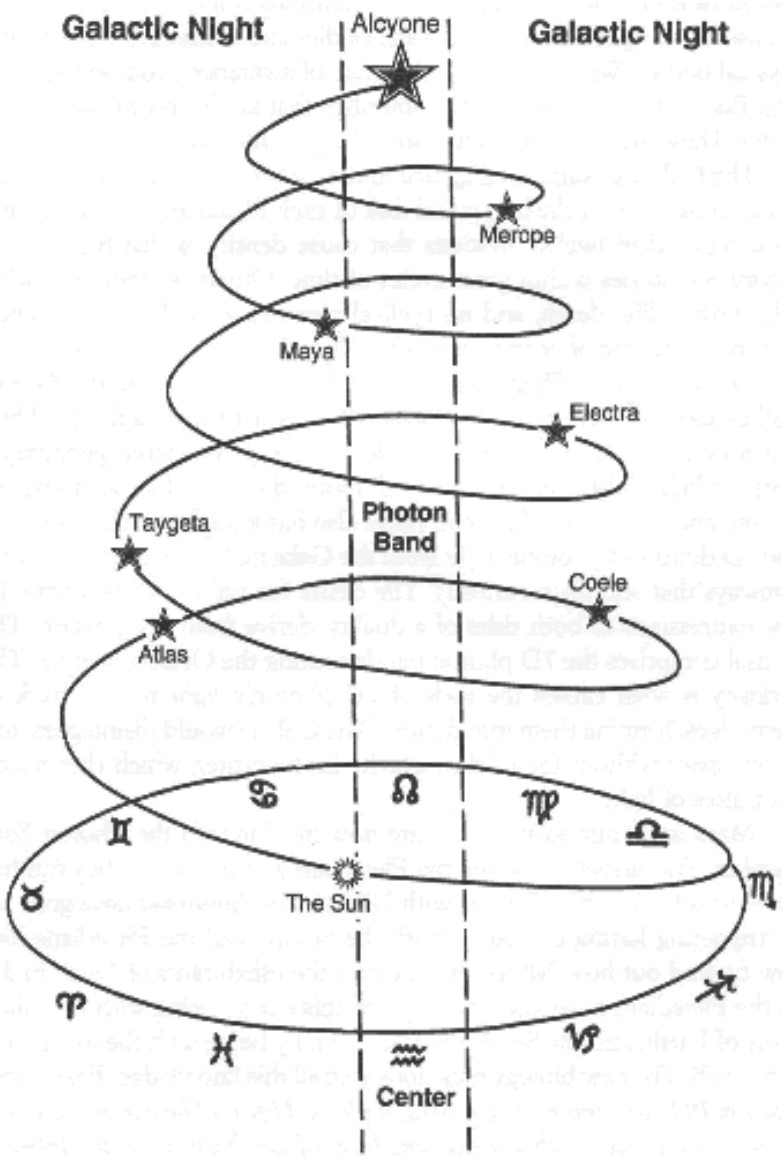

FIGURE 4: THE ALCYONE SPIRAL

Fig. 37. Spirala energetică a stelei Alcione din centrul Galaxiei

15. PĂMÂNTUL S-A OPRIT

15.1. O anomalie majoră a mişcării de rotaţie a Pământului pune pe jar cercetătorii.

15 februarie 2006 - De patru săptămâni Pământul se roteşte fără a mai avea excentricitatea binecunoscută de specialişti sub numele de Mişcarea Chandler. Oare planeta a ajuns la o răscruce în destinul său? De ce survine această oprire neanunţată a mişcării Chandler, care a fost constantă şi predictibilă timp de peste 100 de ani? După cum se ştie, mişcarea Chandler este generată de atracţia diferenţială exercitată de Lună şi Soare asupra structurii neomogene a planetei. Această atracţie apare datorită faptului că orbitele acestor corpuri cereşti sunt în planuri diferite, având anumite unghiuri faţă de planul ecuatorial planetar. Astfel, Soarele şi Luna apar alternativ deasupra şi apoi sub planul ecuatorial. Din această cauză, o parte a planetei este forţată să se rotească puţin mai repede sau mai încet faţă de cealaltă parte, în funcţie de poziţiile Soarelui şi a Lunii, generând o mişcare de balans rotativ. Mişcarea Chandler are o periodicitate de 7 ani în care s-au observat două extreme (un minim şi un maxim) la distanţă de 3,5 ani. Începând din octombrie 2005, planeta a intrat în faza de minim a mişcării Chandler ce trebuia să dureze 14 luni, acoperind întregul an 2006 şi puţin din 2007. Însă din luna noiembrie 2005, punctul de referinţă al măsurării mişcării Chandler a început să descrie o traiectorie circulară din ce în ce mai strânsă, astfel încât pe 8 ianuarie 2006 a încetat în mod real orice schimbare a coordonatelor x şi y folosite pentru a determina modificarea zilnică a locaţiei axei de rotaţie a planetei.

Consultând arhivele ce conţin valorile măsurate ale acestei mişcări de-a lungul anilor, s-a constatat că aceasta este prima dată în istoria cunoscută a planetei când balansul axei de rotaţie a Pământului a încetat. Această anomalie durează deja de ceva timp şi continuă să sfideze legile pe care le-a respectat în ultimii 100 de ani. Planeta a ajuns într-un punct crucial în existenţa sa. Este clar însă că această "pauză" nu va putea dura la nesfârşit. Realităţile cosmice şi geofizice ne fac să credem că acum se naşte o nouă mişcare Chandler, guvernată de alte legi şi probabil având alte caracteristici. Un ciclu cu totul nou. Oprirea curentă este rezultatul clar al unor noi vectori care contracarează forţele cunoscute ale Lunii şi Soarelui, cel puţin la nivelul local al acestei planete. Şi din moment ce mişcările orbitale nu s-au schimbat, nu ne rămâne decât să "suspectăm" că Pământul este cel care s-a schimbat. Ce reprezintă această schimbare? Ar putea fi două cauze. Sau chiar mai multe. Una dintre acestea se află în Oceanul Indian. Ca urmare a imensei rupturi din zona Sumatra apărută la sfârşitul lunii decembrie 2004 (odată cu celebrul Tsunami) au existat sute de cutremure cu magnitudine peste 6 grade Richter în acea zonă, într-un interval de numai câteva săptămâni. Plăcile tectonice concurente au rupt echilibrul fragil în care se aflau. Este clar că poziţia locală a acestora s-a modificat, ducând la apariţia unor noi vectori generaţi de mişcarea de rotaţie a Pământului, afectând în acest fel balansul Chandler.

O altă posibilă cauză este **inversarea polilor** magnetici ai Pământului. Polul Nord magnetic se apropie de punctul de nord al axei de rotaţie cu o viteză de 40 km pe an, conform unor măsurători de ultimă oră realizate de specialiştii canadieni. Această tendinţă a început încă din 1930, viteza crescând progresiv. Ne putem aştepta deci ca această viteză să crească în continuare. Probabil că aceşti doi factori au un cuvânt de spus în oprirea mişcării Chandler, însă poate mai există şi alţii. Situaţia prezentă este alarmantă, pentru că nu ştim la ce ne putem aştepta. Se poate presupune că urmează o nouă fază în această "piesă de teatru" pe care ne-o prezintă planeta. Probabil că va începe o nouă mişcare Chandler care va tinde să se stabilizeze. Nu ştim însă cât timp va dura această fază intermediară, şi nici ce implicaţii va avea asupra noastră. În orice caz, putem avea în faţa noastră evidenţa profeţiei celebrului Edgar Cayce despre inversarea polilor. În anii 1930, el a afirmat că va

avea loc o inversare a polilor şi un nou ciclu va începe odată cu intrarea în noul mileniu, ce poate culmina cu evenimente catastrofice pe întreaga planetă.

Se pare că ne aflăm chiar în "miezul" profeției, în plină desfăşurare a ei. Pentru că această oprire a mişcării Chandler nu are cum să fie definitivă, urmează deci să apară o încercare a planetei de a-şi regăsi balansul pierdut momentan. Probabil că perioada care vine se va întinde pe mai mulți ani. Stabilizarea balansului planetar va fi însă precedată de încercări mai mult sau mai puțin "disperate" cauzate de acumularea tensiunilor interne în structura planetei. Eliberarea acestor tensiuni şi canalizarea lor spre refacerea mişcării Chandler este posibil să se facă violent. Specialiştii care au cercetat arhivele valorilor balansului planetar au constatat că Pământul a avut o manifestare din ce în ce mai zbuciumată (din acest punct de vedere) la fiecare trecere a graficului de balans prin zona Groenlandei - Atlanticul de Nord. Cei care susțin profețiile lui Edgar Cayce au un argument în plus acum, că s-a descoperit această zonă specială care "alimentează" balansul cu o instabilitate din ce în ce mai mare, ajungându-se în acest moment la o ieşire completă din ritmul binecunoscut de 100 de ani încoace.

15.2. Ce înseamnă toate acestea?

Mai mulți clarvăzători afirmă că toate aceste schimbări abrupte care au apărut în ultima vreme sunt dovada clară că Pământul se schimbă. Caracteristicile mişcării de balans, aşa cum au fost ele cunoscute până acum, au început deja să se schimbe. Toate energiile care s-au adunat până acum în tensiunile interne planetare, încep să se manifeste vizibil. Consecințele acestor schimbări vor apare în câteva luni. Dacă vor fi dezastruoase sau nu, încă nu se poate spune.

15.3. Ce putem face?

Dacă privim lucrurile strict din punct de vedere materialist, s-ar putea spune că nu ne rămâne decât să aşteptăm. Nu sunt de acord. Putem face ceva, acționând pentru ca aceste schimbări iminente să se facă gradual, fără violență.

15.4. Putem determina viitorul

Una dintre cele mai mari temeri ale oamenilor este teama de viitor. Mai ales când acesta poate fi nefavorabil, cum este în cazul acesta. Există însă o descoperire uluitoare, prea puțin mediatizată, şi care ne poate face responsabili pentru viitorul nostru. Pentru ca îl putem schimba. Apollo 13 a intrat în istorie ca misiunea cea mai dificilă a NASA. Celebra fraza "Houston, avem o problemă", rostită de cosmonauții din stație, a rămas în istorie. Pierderea controlului asupra modulului punea în pericol succesul misiunii şi exista riscul ca acesta să aterizeze pe sol, făcându-se praf şi omorând pe cei trei cosmonauți. Salvarea a venit prin rugăciune. Milioane de oameni şi-au îndreptat ochii către Dumnezeu şi s-au rugat (în tăcere sau cu voce tare) cu speranța că cei trei astronauți se vor întoarce teferi acasă. Chiar Senatul S.U.A. a adoptat o rezoluție în privința rugăciunii. Întreaga planetă s-a rugat. Rezultatul a fost cel scontat, Apollo 13 reuşind să amerizeze în oceanul Pacific, iar cei trei americani au fost astfel salvați. Nimic în afara rugăciunii nu poate explica schimbarea de traiectorie a modulului american. Similar, preconizatele evenimente generate de re-balansarea planetei pot să nu fie în mod necesar violente. Puterea rugăciunii sincronizate a milioane de oameni, a întregii planete, poate determina o manifestare graduală, liniştită a acestei noi echilibrări. Stă în puterea noastră. Noi suntem singurii responsabili.

15.5. ADN-ul se modifică; O nouă formă a omului?

După cum am arătat în articolul **Centura fotonică** , întreg sistemul solar intră într-o zonă galactică în care există o energie spațială cu o frecvență mai înaltă. Ce implicații are această adevărată "baie" energetică? Dr. Berrenda Fox furnizează dovezi ale modificărilor ADN-ului şi a celulelor în acest interviu acordat Patriciei Resch. Dr. Fox a dovedit prin teste de sânge că unele ființe au dezvoltat noi lanțuri în ADN.

15.6. Patricia Resch: Care sunt schimbările ce se petrec în momentul acesta pe planetă, şi cum sunt organismele noastre afectate?

Dr. Berrenda Fox: Există schimbări majore, mutații care nu s-au mai petrecut, după geneticieni, de când se presupune că viața s-a ivit din apă. Câțiva ani în urmă, în Mexico City a fost o convenție a geneticienilor din toată lumea, şi subiectul principal a fost legat de schimbările care se produc la nivelul ADN-ului. Ni se întâmplă cu siguranță o transformare evolutivă, numai că încă nu ştim în ce anume ne transformăm.

15.7. PR: Cum este această schimbare de ADN?

Dr. Fox: Fiecare are o spirală dublă de ADN. Ceea ce noi aflăm acum este că există şi alte spirale care s-au format. În interiorul spiralei duble există două filamente (lanțuri) de ADN răsucite într-o spirală. În înțelegerea mea, noi vom dezvolta douăsprezece spirale. În această perioadă, care pare că ar fi început cu 5 până la 20 de ani în urmă, am fost transformați prin mutații. Aceasta este explicația ştiințifică. Este o mutație a speciei noastre în ceva nou pentru care rezultatul final nu este încă cunoscut. Schimbările nu au fost făcute publice, deoarece comunitatea ştiințifică se teme să nu înspăimânte populația. Totuşi, oamenii se schimbă la nivel celular. Lucrez cu copii, chiar acum cu trei care au 3 spirale de ADN. Mare parte dintre oameni ştiu şi simt asta. Multe religii au vorbit despre această transformare şi acum ea devine realitate, în moduri diferite. Ştim că este o mutație pozitivă chiar dacă fizic, mental şi psihologic poate fi înțeleasă greşit şi poate înspăimânta.

15.8. PR: Aceşti copii prezintă caracteristici diferite de ceilalți copii?

Dr. Fox: Aceştia sunt copii care pot muta obiecte în cameră doar concentrându-se asupra lor, sau pot umple pahare cu apă doar privindu-le. Sunt telepatici. Poți să te gândeşti că aceşti copii ar fi angelici sau supraumani, dar nu sunt. Eu cred că ei sunt ceea ce vom deveni noi, ca specie, în câteva decade.

15.9. PR: Crezi că asta ni se va întâmpla tuturor?

Dr. Fox: Sistemele noastre imunitare şi endocrine sunt cele mai bune evidențiatoare ale acestor schimbări. Acesta este unul dintre motivele pentru care lucrez la cercetări din domeniul testării şi terapiei imunologice. Câțiva adulți pe care i-am testat au de fapt încă o spirala de ADN în formare. Câțiva o au chiar şi pe a treia. Aceşti oameni trec printr-o mulțime de modificări majore care se petrec în conştiința şi în organismul lor, pentru că de fapt cele două sunt una. În opinia mea, Pământul şi orice există aici îşi înalță vibrațiile. Mulți dintre copii recent născuți au trupuri care sunt

luminători magnetici. Aceia dintre noi care sunt mai în vârstă şi aleg să se schimbe trebuie să treacă prin multe transformări fizice.

15.10. PR: Ce anume cauzează transformarea în organismele născute cu cele două lanțuri normale de ADN?

Dr. Fox: Cel mai uşor mod de a produce mutația ADN-ului nostru este printr-un virus. În consecință, viruşii nu sunt neapărat răi. Viruşii trăiesc doar în țesuturi vii. Viruşii ADN-ului, cum ar fi Epstein Barr sau Herpes #6 schimbă structura celulară. Virusul HIV nu este un virus al ADN-ului. În loc să transforme organismul, el îl devorează. Cei mai mulți dintre oamenii care trec prin acest proces şi ies de partea cealaltă a valului, cum s-ar spune, au o nouă profesie, un nou mod de a gândi, sau cel puțin un început al unui nou mod de viață.

Chiar dacă ei se pot simți bolnavi, obosiți, sau deznădăjduiți la un moment dat, acesta e un dar. Li s-a acordat o şansă de a-şi schimba structura ADN-ului şi organismul într-unul mai sănătos, mai luminos, ceea ce-i poate integra în noua generație. Aşa cum înțeleg eu, vom putea desăvârşi acest proces până în anul 2012.

15.11. Modificări în ADN şi remediile lor

Susanna Thorpe-Clark a scris un articol intitulat "Viziunea întreagă" în care dezvoltă implicațiile schimbărilor ADN la ființele umane. Iată mai jos un extras din acest articol: În prezent ne modificăm structura ADN (care are acum 2 spirale), de tip vechi, într-una nouă, ce va cuprinde mai multe spirale întrepătrunse. Dar nu numai noi, oamenii, ne schimbăm. Întreaga viață de pe planetă suferă aceleaşi modificări, pregătindu-se pentru o nouă stare de existență. Noile condiții necesită să renunțăm la vechile concepte mentale şi emoționale, numite "de vibrație joasă". Ca şi moartea, renunțarea la vechile concepte este foarte importantă în procesul de schimbare, de evoluție umană. Astfel că trecerea la un nou mod de viață ne cere să renunțăm la modul actual de a vedea lucrurile, la modul de a forma relații interumane. Mai ales că majoritatea modelelor curente nu pot face față la noile condiții de viață. Nu e de mirare deci că există deja foarte multa frică, anxietate, neliniște în legătură cu viitorul nostru, mai ales că deja aceste schimbări au început să se simtă, deşi mulți dintre noi nu le putem conştientiza.

De asemenea, modificările fiziologice ale corpului uman încep să se intensifice şi din această cauză apar diverse simptome temporare. Unele dintre acestea sunt:
1. simptome gen răceală (febră, transpirație, dureri osoase sau articulare) dar care nu răspund la tratamentul clasic;
2. Migrene, dureri de cap care nu se ameliorează cu tratamentul clasic;
3. Amețeală, palpitații, țiuituri în urechi, senzația că întreg corpul vibrează interior (mai ales noaptea);
4. Spasme musculare (involuntare), dureri de spate, pierderea puterii musculare a brațelor (datorate schimbărilor în sistemul circulator);
5. Respirație greoaie sau zgomotoasă;
6. Modificări în sistemul limfatic şi în cel imunitar;
7. Oboseală nejustificată, tendința de a dormi mai des decât în mod normal;
8. Unghiile şi părul cresc mai repede decât în mod normal;
9. Episoade depresive fără motiv, fascinația trecutului (relații, evenimente, oameni);
10. Tensiune, neliniște, stress (senzația că ceva se petrece dar nu ştii ce).

Multe dintre aceste simptome sunt prezente la foarte mulți oameni. Majoritatea dau buzna la medicul lor dar află cu stupoare că totul e în regulă. Toate aceste simptome sunt doar temporare, dispar de la sine şi indică faptul că aceste modificări fiziologice sunt în plină desfăşurare.

15.12. Remedii pentru noile simptome

Încrâncenarea şi lupta nu vor duce decât la creşterea şi agravarea simptomelor. Trebuie să lăsați corpul să îşi poarte singur de grijă, ştie să o facă foarte bine. Dacă sunteți obosit, odihniți-vă şi dormiți. Consumați multă apă de izvor, pentru că în aceste momente corpul se purifică şi eliberează toxine mai intens decât până acum. Nu trebuie să intrați în panică. Nu veți muri, e vorba doar de o schimbare fiziologică şi subtilă a corpului. Totuşi, dacă nu sunteți siguri, apelați la un sfat medical, faceți analize şi veți vedea ce e de făcut. Dacă trebuie să urmați un tratament, preferați o abordare naturistă, renunțați la medicamentele de sinteză chimică în favoarea remediilor naturiste care vă vor ajuta mai blând să treceți peste disconfort. Acest proces de schimbare interioară este cunoscut sub numele de "Ascensiune", pentru că implică creşterea frecvenței de vibrație specifică a corpului, ceea ce face să apară aceste simptome temporare. În aceste momente există procese care se desfăşoară în corp pentru a realiza schimbările necesare adaptării la noile condiții de viață. ADN-ul există nu numai biologic, ci şi în alte dimensiuni, pe alte frecvențe de vibrație. Oamenii de ştiință cercetează ADN-ul uman şi au învățat multe despre el. Dar ei încă nu sunt capabili să înțeleagă că ADN-ul este mai mult decât atât, este semnătura personală armonioasă a fiecăruia dintre noi, valabilă universal. Dacă ar fi să auzim tonurile, sunetele generate de fiecare segment de ADN, am descoperi că împreună creează o colecție de frecvențe armonioase, care este ca un identificator universal al fiecăruia.

Nu mai există nimeni care să aibă aceeaşi frecvență, identică, în tot universul. Astfel, se poate spune că fiecare ființă umană există datorită rezonanței armonice cu structura informațională ADN. Structura genetică operează ca un sistem de transmisie - recepție prin satelit. Fiecare componentă a ADN-ului rezonează specific pe o anumită frecvență de vibrație, iar acest ansamblu reprezintă de fapt conexiunea ta biologică şi energetică cu toate lucrurile care există, nu numai din mediul imediat înconjurător, ci chiar universal.

Frecvențele acestor componente genetice sunt foarte înalte, vibrațiile lor sunt foarte fine. Practic, sunt lumină. Modificările care au loc în aceste momente în corp sunt o re-armonizare, o nouă calibrare a frecvențelor proprii la cele de referință din întreg universul. Este vorba de procese de natură electrochimică şi electromagnetică. În primul rând, relațiile de tip electrochimic dintre diferitele segmente de ADN se modifică ducând astfel la alte conexiuni între componentele ADN, formând un alt fel de spirală.

Aspectele electromagnetice corespondente noilor legături electrochimice sunt de fapt creşteri ale frecvențelor de vibrație specifice. În consecință, întregul corp va avea o frecvență rezonantă mai înaltă. Pe măsură ce procesul cunoscut ca "Ascensiune" are loc, întreaga ființă este deja pregătită (de pe "parcurs") pentru a face față tranziției.

Un alt fapt important, care apare ca urmare a acestei creşteri a frecvenței specifice, este folosirea unei părți mult mai importante din creier. Se ştie azi că omul obişnuit nu foloseşte mai mult de 10% din întreg potențialul creierului, astfel că pe măsură ce se realizează "Ascensiunea", vor deveni operaționale anumite zone din creier care au fost inactive timp de multe milenii, şi care nu sunt

răspunzătoare de modul rațional de gândire ci de cel intuitiv şi subtil de înțelegere şi acțiune superioară.

Celebrele frecvențe cerebrale (de tip alfa, gamma, etc.) care sunt astăzi cunoscute ca determinând stările mentale umane, au un rol important în acest proces de "acordare". Undele de tip gamma sunt cele mai importante, ele fiind cheia către celelalte realități (subtile, invizibile). Aceste noi modele urmează un proces format din trei stadii. Primul stadiu este denumit "inițierea". Este vorba de începutul folosirii intenționate a conştiinței în afara corpului fizic.

Odată cu acest proces apare şi conştientizarea celorlalte forme de realitate. A doua fază este "comuniunea". Este vorba despre o adevărată interacțiune şi comunicare directă (non-verbală) în celelalte realități dimensionale. Cel mai adesea va fi sub formă telepatică, dar conținutul nu va fi cu mult diferit de cel obişnuit, din prezent. A treia fază este "ascensiunea". Din acest stadiu al conştiinței vei putea să faci adevărate călătorii plecând din realitatea aceasta obişnuită, spre realitatea Superioară Ultimă. Toate cele trei stadii trebuie experimentate gradat, pe rând, în ordinea expusă. Pentru a realiza "Ascensiunea" nu e suficient şi nici necesar să te gândeşti la ceva anume sau să ai un anumit tip de emoție. Este o călătorie conştientă. Este renunțarea la vechile modele comportamentale pentru a deveni cu adevărat liber în a alege noi moduri de interacțiune cu ceilalți, cu celelalte realități invizibile.

16. TEORIA MORFOGENETICĂ

16.1. Introducere

Teoria morfogenetică [TM], încă de la descoperirea ei de către Rupert Sheldrake, a suscitat vii controverse. Reacțiile în lumea ştiințifică au fost atât de aprinse încât unii savanți au fost chiar de părere ca “Sheldrake pune magia înaintea ştiinței şi poate fi condamnat în exact acelaşi limbaj în care Papa l-a condamnat pe Galileo şi pentru acelaşi motiv. Este erezie.” Dincolo de aceste opinii” care nu mai păstrează nimic ştiințific în ele şi care ne amintesc mai degrabă de diverse închistări şi dogme religioase, TM şi-a dovedit până acum, în foarte multe cazuri valabilitatea şi, pentru cel cu mintea deschisă reprezintă un instrument foarte prețios prin intermediul căruia pot fi explicate o serie întreagă de fenomene şi, mai mult decât atât, pot fi chiar generate şi stabilizate altele.
Sheldrake fiind de profesie biolog, a fost uimit de anumite fenomene din lumea ființelor vii, care nu puteau fi explicate în niciun fel până la el. Vom descrie aici două experimente celebre care au dus la fundamentarea acestei teorii. În primul dintre ele, profesorul William McDougall de la Harvard testa în 1920 inteligența şoarecilor. Pentru aceasta a folosit un labirint prin care şoarecii trebuiau să treacă, pentru a găsi hrana. În experiment se nota timpul în care şoarecii reuşeau să ajungă la hrană. Spre uimirea lui, a constatat că pe măsură ce apăreau noi generații de şoricei, timpul mediu în care aceştia ajungeau la hrană devenea tot mai mic, astfel încât generația a 20-a de şoareci ajungea, în medie, la hrană de zece ori mai repede decât prima generație. A fost ca şi cum o învățătură a celor adulți se transmitea la copii. McDougall ştia, la fel ca noi toți, că genetic nu se poate transmite învățătura, decât poate cel mult anumite instincte. De aceea, rezultatele sale au fost tratate cu mult scepticism. Pentru a-l contra pe McDougall, o echipă de oameni de ştiință din Edinburgh a duplicat experimentul, folosind exact acelaşi labirint ca şi McDougall. Rezultatele lor au fost şi mai uluitoare: prima generație de şoareci a parcurs labirintul aproximativ în acelaşi timp ca generația 20 a lui McDougall, iar unii dintre şoricei au găsit drumul aproape imediat, mergând direct la țintă. În acest caz explicațiile genetice puteau fi eliminate din start şi la fel şi alte explicații bazate pe urme de miros, feromoni etc. Cu toate acestea, experiența cunoştințele) şoriceilor de la Harvard a trecut oceanul, ajungând la cei din Anglia, fără să existe nici o explicație fizică pentru aceasta. Un al doilea

experiment a avut loc în 1952 pe insula Koşhima, unde o specie de maimuțe (Macaca Fuscata) a fost observată timp de 30 de ani. La un moment dat cercetătorii au început să ofere maimuțelor fructe dulci, aruncate în nisip. Maimuțelor le plăceau foarte mult fructele, dar trebuiau să le mănânce acoperite cu nisip, ceea ce era neplăcut pentru ele.

La un moment dat, o femelă de 18 luni numita Imo, a descoperit că putea rezolva problema spălând fructele într-o apă din apropiere. Imo i-a arătat aceasta mamei ei. Totodată colegii ei de joacă au învățat aceasta şi şi-au învățat şi familiile cum să facă. Oamenii de ştiință au asistat la felul în care, din ce în ce mai multe maimuțe au învățat cum să spele fructele în apă. Între 1952 şi 1958, toate maimuțele tinere din colonie au învățat spălatul fructelor. Doar unele dintre maimuțele adulte, care au imitat copiii, au aplicat şi ele acest procedeu. Celelalte maimuțe adulte au continuat să mănânce fructele pline de nisip. Apoi ceva uimitor s-a întâmplat: de la un anumit număr de maimuțe care îşi spălau fructele, brusc fenomenul a luat o amploare explozivă. Dacă dimineața doar o parte din maimuțe foloseau această cunoaştere, seara aproape toate maimuțele deja spălau fructele. De asemenea alte colonii de maimuțe din alte insule, precum şi maimuțe de pe continent, au început aproape imediat să-şi spele fructele. Nici în acest caz nu a putut fi găsită o explicație convențională, cum cunoaşterea s-a răspândit aşa de repede, trecând apa, fără să fi existat contacte directe între diversele colonii de maimuțe. Rupert Sheldrake, analizând aceste cazuri, a avansat ideea unor câmpuri morfice (sau formatoare, generatoare), care aveau rolul de a menține cunoaşterea oricăror fenomene, nu doar din lumea vie, ci şi din cea minerală sau chiar cuantică. El a postulat că aceste câmpuri înregistrau într-un anumit fel toate informațiile despre diverse evenimente, iar apoi exercitau o influență formatoare asupra tuturor ființelor sau obiectelor similare, cu cele care au generat evenimentele respective, astfel încât noile evenimente să se încadreze oarecum, în noul tipar.
Am putea să asemănăm aceste câmpuri morfice [CM] cu un fel de matrițe în care este turnat metalul topit pentru ca să ia forma respectivă. O comparație şi mai bună este cu pământul peste care plouă. Inițial acesta este perfect plan, dar apoi apa începe să sape mici şanțuri prin care se poate scurge mai repede. Gradat aceste şanțuri se adâncesc şi din ce în ce mai multă apa curge pe acolo. În comparația noastră, şanțurile sunt noile câmpuri morfice create, care creează obişnuința ca evenimentele să se petreacă predominant într-un anumit fel şi nu în altul. În linii mari, teoria morfogenetică explică mult mai aprofundat şi extinde ceea ce noi numim "obişnuință". Din momentul postulării ei, teoria morfogenetică s-a dovedit imediat un instrument excepțional. Deja puteau fi explicate o serie întreagă de fenomene, din cele mai diverse domenii. De exemplu, în psihologie aplicabilitatea a fost imediată, şi de fapt TM s-a potrivit perfect cu alte descoperiri din acest domeniu, cum ar fi teoria subconştientului colectiv a lui C.G. Jung, sau şi mai complex, teoria memoriei colective, teoria memoriei universale, sau câmpul Akaşic unde sunt stocate toate informațiile fiinţării trecute, prezente şi viitoare, mai bine spus, toate informațiile din potențial translatate în dinamică.
În cercetările sale, Jung a descoperit anumite fenomene stranii, care nu puteau fi explicate dacă nu ar exista un gen de conexiune între membrii aceleiaşi specii sau, destul de greu observabil, conexiuni între toate formele de existență. De exemplu Jung, a descoperit că unii eschimoşi aveau vise cu şerpi sau păianjeni, deşi aceştia nu există în cercul polar şi nici nu existau alte surse de unde să afle eschimoşii despre existența lor. De fapt, nici eschimoşii în cauză nu ştiau ce visează, dar când desenau imaginile respective, cineva putea recunoaşte imediat despre ce era vorba. Astfel Jung, a postulat ideea unui subconştient colectiv la care fiecare membru al speciei este mai mult sau mai puțin cuplat şi, prin intermediul căruia are acces la o serie întreagă de cunoştințe, arhetipuri şi obiceiuri. Acest subconştient colectiv corespunde parțial câmpurilor morfice din teoria morfogenetică. Totodată au putut fi explicate performanțele sportivilor, care cresc în mod vizibil de la o generație la alta, deşi structura biologică a omului este oarecum constantă şi chiar în epoca modernă decade datorită alimentației nesănătoase, sedentarismului şi ruperii față de natură precum şi de ritmurile ei normale. Această creştere a performanțelor nu poate fi pusă doar pe seama

antrenamentului, fiindcă ea se manifesta încă de la vârste fragede, la care copii mici dau dovadă de performanţe mult mai bune decât cei din trecut. În acelaşi fel în şcoli, programa şcolara devine din ce în ce mai încărcată şi copiii asimilează din ce în ce mai multe cunoştinţe.
Dacă un copil, chiar numai acum câţiva zeci de ani, ar fi trebuit să înveţe în ritmul unuia modern, foarte greu ar fi putut face faţă. În acest fel se explică foarte simplu şi ceea ce face ca anumite şcoli "cu tradiţie" să genereze mult mai uşor elevi cu rezultate excepţionale pe plan şcolar.

De fapt, această "tradiţie" este rezultatul unui câmp morfic structurat în timp la acea şcoală şi care permite celor care se integrează în el să dispună de el aproape imediat, deşi subconştient, de rezultatele înaintaşilor săi.

Câmpurile morfice (sau morfogenetice) se manifestă şi la nivel de comunităţi umane sau de ţări. Chiar între doua ţări vecine pot exista unele diferenţe morfice mari, care generează modele specifice de comportament. De exemplu, englezii sunt vestiţi pentru calmul lor, latinii pentru "sângele fierbinte", francezii ca fiind romantici, japonezii ca fiind în general mai corecţi şi muncitori, germanii mai rigizi şi atenţi la detalii etc. Aceste diferenţe creează ceea ce se numeşte "egregor" naţional şi care reprezintă o matrice formatoare pentru indivizii unui neam. Între egregorul unui neam şi cultura şi tradiţia sa, există o dependenţă biunivocă: pe de-o parte tradiţia şi cultura fac să se structureze un egregor specific, iar pe de altă parte acest egregor transmite prin câmpuri morfice generaţiilor următoare, obişnuinţa de a se încadra în aceeaşi cultură, religie, obiceiuri etc. Mulţi turişti sau emigranţi constată în mod direct aceste diferenţe de obiceiuri, mentalităţi şi comportamente care sunt puse în mod simplist doar pe seama culturii acelui popor, dar care de fapt sunt structurate de egregorul specific naţiunii respective. În domeniul biologiei, TM a făcut posibilă apariţia unor teorii şi descoperiri de ultimă oră, descoperiri care ţin de frontierele ştiinţei şi care, de fapt, au făcut să apară controverse foarte aprinse pe marginea ei. Astfel, o fiinţă vie nu mai este doar un ansamblu biologic, material, ci este cuplată la un câmp morfic mult mai general şi care este de natura energetică, vibratorie, particularizată pe zone geografice. Aici trebuie să ne înţelegem bine: TM nu postulează direct existenţa sufletului ca entitate bine definită, ci se referă la un câmp energetic transindividual, o formă de exprimare a obişnuinţei colective, în care se încadrează fiecare individ, atât fizic cât şi psihic. De fapt, este vorba despre un câmp informaţional universal, particularizat aşa cum am precizat mai sus, pe zone geografice, datorită specificităţii emisiilor mentale de tipul telepatic al grupului sau grupurilor care au acelaşi timbru de vibraţie sau temperatură de culoare a gândurilor. Sheldrake a constatat în mod corect că, pentru ca un câmp morfic să poată acţiona, este necesar ca în organismul viu, încă de la nivel celular, să existe structuri care recepţionează informaţiile respectivului câmp morfic. Totodată este necesar să existe structuri emiţătoare, care prin diverse acţiuni fizice (respectiv emisia fotobionilor din AND) să influenţeze - în sensul structurării lor - diverse câmpuri morfice. De fapt, conform descoperirilor din fizica cuantică, chiar particulele subnucleare sunt supuse unor câmpuri morfice specifice şi, astfel, interacţiunea dintre materie, energie şi informaţie se desfăşoară la orice scară din Creaţie.

Sheldrake chiar a avansat o teorie şi mai surprinzătoare şi, anume faptul că ADN-ul uman nu este în mod intrinsec depozitarul informaţiei structurante pentru o fiinţă, ci mai curând un fel de antenă de emisie-recepţie pentru câmpul morfic înconjurător, care de fapt depozitează această informaţie.

De exemplu, la ora actuală nu se poate explica genetic cum dintr-o celula sanguină poate apărea un organism complet, în loc să apară doar o colonie de celule sanguine, iar dintr-o celulă musculară, iarăşi apare un organism complet, cu toate genurile de celule specifice şi nu doar o colonie de celule musculare. Ştim că ADN-ul păstrează în fiecare celulă o informaţie genetică completă pentru întregul organism, dar nu ştim cum sunt luate deciziile ca, de exemplu, dintr-o celulă de un gen să se

activeze genele necesare pentru ca ea să se duplice în alta de un gen diferit, sau de acelaşi gen. Pe această capabilitate se produce clonarea. De ce într-un organism adult celulele musculare se vor divide tot în celule musculare şi nu în neuroni, de exemplu? Totodată nu ştim ce face ca celulele să ştie când au atins nivelul de diviziune necesar şi să nu se mai dividă aşa de mult… De exemplu, care sunt factorii care opresc dezvoltarea de creştere a celulelor hepatice, oprind astfel ficatul să crească nemăsurat de mult? Este ca şi cum celulele ar şti sau ar afla de undeva, că ficatul a ajuns la dimensiunea şi forma lui corectă şi atunci se generează doar o activitate de întreţinere la nivelul acestuia şi nu una de creştere. TM explică foarte simplu aceste aspecte stipulând faptul că informaţiile structurale sunt înregistrate, de fapt, într-un câmp morfic care acţionează asupra tuturor proceselor biologice. ADN-ul devine astfel, în special, un receptor (e drept, foarte complex) pentru câmpuri morfice care sunt mult mai complexe şi care păstrează mult mai multă informaţie decât ar fi capabil doar ADN-ul singur s-o facă. Dacă o fiinţă vie ar fi o construcţie, am putea compara ADN-ul cu executanţii simpli care lucrează la acea construcţie, iar câmpurile morfice cu echipa formată de proiectanţii şi inginerii constructori.

În mod evident o asemenea teorie revoluţionară, care plasează centrul de greutate al deciziilor într-un plan informaţional, nu putea fi pe placul celor mai mulţi savanţi, la fel cum multe dintre concluziile mecanicii cuantice rămân pentru cei mai mulţi oameni, ceva mai mult de domeniul paradoxurilor, decât ca fenomene capabile să ne facă să ne revizuim integral concepţia asupra Universului şi asupra propriei noastre vieţi. Altă aplicaţie uimitoare a TM este în domeniul anumitor aspecte considerate "paranormale", şi care ţin în special de influenţa gândirii şi a emoţiilor asupra materiei. Prin TM multe dintre aceste fenomene pot fi explicate chiar foarte uşor. Ţinând cont că ADN-ul şi în general materia este şi un emiţător care poate structura câmpuri morfice specifice, concluzia imediată este că o fiinţă vie poate emite informaţii morfice (deci structurante, generatoare), care să acţioneze asupra altor fiinţe sau a materiei în general. Gândul este un câmp morfic ce se transmite pe frecvenţă telepatică în câmp tahionic. Deasemenea sugestia şi hipnoza funcţionează tot cu ajutorul câmpurilor morfice. Chiar şi autosugestia reprezintă un gând propriu, excitat de o cuantă morfică incidentă ce intră în acord rezonant cu frecvenţa gândului şi acţionează asupra întregii entităţi umane. Informaţia fiind diferită de energie prin faptul că este superioară acesteia, fiind ultima treaptă a evoluţiei Universului, reprezintă integral Spiritul. Deci informaţia este spirit. Porneşte de la acesta către suflet, căruia îi stimulează personalitatea reprezentată de Emoţie, iar aceasta la rândul ei se structurează complet cu ajutorul colaborării (după un algoritm dezvoltat la capitolul Suflet) Senzaţiilor stimulate de Informaţie. Implicit senzaţia declanşează Sentimentul, iar mai departe aceasta stârneşte Dorinţa care reprezintă starea incipientă a voinţei.
La ora actuală se ştie că cei care ţin plante şi le iubesc foarte mult, vorbesc cu ele şi le mângâie, fac ca aceste plante să se dezvolte foarte frumos, parcă percepând atmosfera favorabilă de care au parte. Puţini ştiu însă că aceste diferenţe de dezvoltare pot fi obţinute şi de la distanţă, pur şi simplu gândindu-ne cu iubire la planta sau la fiinţa respectivă. Astfel, gândirea noastră structurează un câmp morfic benefic, care constituie un tipar de dezvoltare armonioasă pentru acea fiinţă sau, dimpotrivă, un gând entropic, distructiv chiar şi numai ca probabilitate, poate produce daune foarte mari fiinţei avută ca ţintă mentală. De exemplu, foarte frecvent, de multe ori părinţii sunt îngrijoraţi că unul sau altul din copiii lor se pot îmbolnăvi, sau presupun că aceştia suferă de ceva. Ei bine, acest gând negativ se transmite pe o frecvenţă telepatică în câmp morfic, şi generează încet dar sigur afecţiunea sau afecţiunile gândite. Tocmai acesta este înţelesul sintagmei « Gândeşte pozitiv » ! În toate aceste cazuri, efectele nu mai pot fi explicate doar prin interacţiuni de tip fizic, ci se necesită introducerea mentală a unor interacţiuni de ordin energo-informaţional, vibratoriu. De fapt, efectele gândirii focalizate asupra materiei şi chiar a destinului sunt foarte bine cunoscute încă din antichitate, în toate colţurile lumii. Există diverse proverbe foarte inspirate, de exemplu: "Obişnuinţa este cea de a doua natură" sau "Dacă semeni o obişnuinţă, culegi un destin".

O mare parte din ceea ce numim "destin" sau "soartă" este de fapt un ansamblu de câmpuri morfice care ne ghidează într-un anumit fel. Astfel, o ființă care se încadrează pe frecvența de rezonanță a acestor câmpuri, va avea tendința să acționeze predominant conform lor şi deci, să aibă o direcție specifică în viață. Toate ființele geniale în schimb au avut calitatea de a şti, încă de la o vârstă fragedă, ceea ce îşi doresc în viață. Această pre-ştiință venea sub forma unei idei sau imagini care se repetă predominant. De exemplu, un viitor dansator de excepție îşi dorea foarte mult să danseze pe scenă şi se vedea mai mereu în această postură. Aceasta gândire focalizată, a generat în timp un câmp morfic specific celui ce l-a generat mental, corespunzător temperaturii de culoare a gândului personal, care l-a determinat pe acel om să devină ceea ce dorea, să intre în acord rezonant cu câmpul informațional universal sau planul akaşic şi în acelaşi timp a făcut ca şi alte câmpuri morfice secundare acordate pe frecvența dansatorului, unele generate de alte ființe umane şi care se găsesc « stocate » în acelaşi plan informațional universal, să se supună acestui tipar, care era mult mai puternic prin accesare directă şi permanentă şi chiar insistentă.

Astfel, teoria morfogenetică validează în mod ştiințific modalitatea prin care comportamentele sau chiar gândurile noastre modelează "destinul", prin câmpuri morfice specifice generate de către ele. De fapt, pur şi simplu aceste comportamente fac să apară tiparele şi căile care au tendința de a fi urmate şi mai departe, nu doar ca model de gândire ci şi ca realitate fizică. Trebuie doar ca în dezvoltarea sa, CM (Câmpul Morfic) să atingă o intensitate specifică, un gen de "masă critică" sau intensitatea de rezonanță stabilită prin frecvența de acord si amplitudinea echivalentă, pentru a-i permite să se manifeste concret în planul fizic. Analogic este la fel cum într-o şcoală nu ajunge ca un singur elev să fie genial pentru ca acea şcoală să fie de renume, ci este necesar ca un anumit număr de elevi să aibă rezultate foarte bune, pentru ca acel CM generat să fie suficient de puternic şi pentru viitorii elevi care vor învăța acolo. Devine astfel posibil pentru o ființă umană să-şi transforme destinul în bine chiar la un mod radical, dacă acționează cu suficientă[98] energie în sensul modificării câmpurilor morfice mai vechi (care pot să-i fie defavorabile), pentru a structura astfel câmpuri morfice noi, mai puternice, şi care să o ghideze în direcția dorită. Mai există încă multe alte domenii de aplicare a teoriei morfogenetice, de exemplu găsirea unor modalități de acțiune pentru a favoriza ceva nou şi mai evoluat decât vechile forme, modele sau tipare, explicarea unor fenomene fizice sau psihice în funcție de contextul în care au loc.
Este cunoscut de către inițiații din toate timpurile, chiar din vremuri imemoriale, faptul că un gând, structurat pe o anumită intensitate şi frecvență, de exemplu un gând despre o acțiune puțin rea, mai rea sau chiar foarte rea, ca şi un gând (îl vom numi gândul inițial) despre o acțiune bunicică, bună sau foarte bună, porneşte din mentalul omului (nu voi descrie acum tehnica emisiei printr-un tip de antenă specifică) şi accede imediat în planul informațional, planul sau câmpul akaşic. Aici se asociază cu gânduri de aceeaşi frecvență şi intensitate şi constituie o forma gând-informație de o valoare şi o capacitate mult superioară gândului inițial. Gândul inițial care păstra, la început, personalitatea emițătorului, se transformă acum într-o nouă entitate energo-informațională, numită EGREGOR. Această entitate devine de-sine-stătătoare şi va acționa, cu precădere, asupra zonei teriene de unde a fost generată. Un exemplu concret: dacă din cauza unor **situații** oarecare un grup de oameni ce poate fi foarte mare gândeşte duşmănos şi chiar revoluționar față de situația dată, imediat în planul astral, pe frecvența akaşică va apare egregorul ce se configurează exact cu **« temperatura de culoare »** a sumei gândurilor inițiale, pornite din mentalul grupului emițător. De regulă, acest egregor, hrănit şi stimulat în continuare de emisiile mentale ale persoanelor angrenate în lupta cu **situația,** va acumula energie din ce în ce mai multă şi cum ştim că orice tip de energie ce depăşeşte « masa critică » se condensează în materie, şi acest egregor se va materializa, întrupându-se într-o persoană pe care şi-o alege dintr-un embrion ce se pregăteşte să se dezvolte şi să se nască. Asemenea egregori întrupați au fost la vremea lor (îi amintesc pe cei din zilele noastre)

[98] Tehnica stimulării şi amplificării energiei de abstragere din akasha a câmpurilor morfice, se va descrie în detaliu în partea a doua a lucrării ORTOONTICA.

Torquemada, Napoleon, Stalin, Hitler, Pol Pot, Ceauşescu, Mao-Tze-Dung etc.,etc.,etc. În corporalitate, egregorii acționează direct şi insistent pe arii din ce în ce mai largi ale Terrei, până ce un alt egregor, născut din mentalul colectiv al minților adverse, îl va înfrunta pe primul până îl va distruge, deoarece aceasta a fost comanda primită de la mulțimea ce la generat. Cu cât mulțimea oamenilor ce acționează congruent cu mentalul lor (forme gând energo-informaționale) este mai mare, cu atât forța egregorului va fi mai mare şi, de foarte multe ori, se poate întoarce împotriva celor ce l-au generat (creat) deoarece a fost captat de un alt câmp energo-informațional mai puternic decât primul şi a fost deturnat spre porniri ostile față de creatorii primari. Principial, fără a aborda elementele de tehnologie specifică, dată fiind periculozitatea acestora dacă sunt utilizate de grupuri organizate în interesele lor bine definite, aceasta este modalitatea prin care specialiştii şi cu precădere inițiații, folosesc **manipularea prin diversiune** (sintagma se situează dincolo de conotația ei aparent reprobabilă). A acționa în acest mod nu este foarte complicat. Ceea ce trebuie cunoscut foarte bine şi în detaliu, este softul sau programul structurat pe elemente de compoziție după care se poate acționa.

Dar aşa cum am mai spus, aceste detalii consistente nu pot fi puse la îndemâna vulgului, acestuia ne-rămânându-i decât postura de a acționa la o comandă dată subliminal, el (vulgul) considerând că acționează din proprie inițiativă. Ştiut fiind că nu există acțiune colectivă spontană pe o determinare congruentă, sau altfel spus pe o polarizare vectorială, este evident faptul că, acțiunea a avut o generatoare. Deşi teoria morfogenetică este încă în tinerețile sale, căile de cercetare şi rezultatele obținute încă de pe acum sunt excepționale şi o fac să fie un instrument foarte prețios pentru toți cei capabili să îi pună în aplicare întregul potențial.

17. DRUNVALO MELKIZEDEK CEA MAI RENUMITĂ PERSOANĂ DIN CULTURA ALIEN

Un adevărat explorator al conştiinței, Drunvalo Melchizedek (Melchisedec) apare ca o persoană cu inimă mare, un om blând care s-a întrupat în corpul său fizic în anul 1972 şi fără a mai trece prin procesul naşterii şi-a însuşit un corp al unei persoane care deja trăia pe Pământ; vezi termenul de walk-in). El şi-a păstrat întreaga sa memorie pe parcursul diferitelor vieți şi dimensiuni variate ale conştiinței. Este om de ştiința, fizician, inventator, vindecător şi învățător. Principalul său scop este de a ajuta oamenii Pământului să se adapteze mai bine schimbărilor viitoarei ere. El spune că cea mai importantă muncă a noastră este aceea de a ne aminti despre MerKaBa (Mercaba) noastră, câmpul energetic şi eteric care există în jurul corpului nostru şi care s-a aflat într-o stare de anestezie de la scufundarea Atlantidei, care s-a petrecut în urmă cu aproximativ 13.000 ani. Drunvalo şi adepții lui ne învață despre sănătatea perfectă, starea de bine şi transformarea spirituală care au i-a naştere în urma activării lui MerKaBa, ajungându-se la un contact mai profund cu Înaltul Sine şi la "protecții neparalele" de-a lungul schimbărilor prin care va trece Pământul precum şi la îmbunătățirea tuturor aspectelor vieții umane. MerKaBa este activat printr-o metodă veche de respirație care a fost învățată original în Şcoala Egipteană a Misterelor.

17.1.Interviu cu Drunvalo Melchizedek:

LE: Consideri că societatea noastră se va prăbuşi sau va face o trecere uşoară în tranziţia Pământului în cea de-a patra dimensiune?
Drunvalo: Cred că totul este un vis. Totul este lumină. Şi este ceea ce credem noi că este, chiar dacă suntem sau nu conştienţi de aceasta. Dacă noi ne alăturăm suficient altora cu inima noastră noi putem schimba acest vis şi putem uşura violenţa şi durerea care ar putea avea loc în timpul tranziţiei. Dacă noi am forma împreună o planetă a iubirii, această tranziţie va avea o frumoasă măreţie. Ar putea fi cel mai frumos eveniment pe care cineva ar putea să şi-l imagineze. Noi suntem pe punctul de a implementa un program de curăţare pentru omenire... dacă guvernul ezoteric va considera oportun, iar ei spun că da.
LE: Ei sunt? Eşti în legătura cu ei?
Drunvalo: Da, noi suntem în legătură.
LE: Ce fac ei?
Drunvalo: Sunt destul de bine dar urmează să treacă printr-o sumedenie de schimbări.
LE: Spune-ne despre programul tău de curăţare.
Drunvalo: Ei bine, programul este remarcabil. Noi ne-am gândit cum să eradicăm toată poluarea planetei... să vindecăm planeta şi să o aducem la parametri la care se afla în urmă cu 1000 de ani şi noi o putem face în mai puţin de 1 an.
LE: Este fantastic!
Drunvalo: Este bine că oamenii atunci când privesc planeta doresc să nu mai continue cu mizeria. Noi putem păstra planeta curată. Noi trebuie să învăţăm cum să facem acest lucru. Voi discuta mai mult despre acest subiect.
LE: OK. Ne puteţi furniza câteva detalii despre schimbarea apropiată care urmează să aibă loc în trecerea noastră la a IV-a dimensiune?
Drunvalo: Ceea ce se întâmplă acum constă în faptul că sufletele se mişcă în tot universul pentru a ajunge în aria geografică ce se acordează cel mai bine vibraţional cu ele. Astfel că, atunci când vor trece prin tranziţie va fi mult mai confortabil pentru ele şi vor înţelege mult mai bine ce se întâmplă cu ele.
LE: Când va avea loc tranziţia încă va fi o lume tridimensională pentru acei oameni pentru care încă vor vrea să trăiască în trei dimensiuni? Care este percepţia ta asupra acestui fapt?
Drunvalo: Îngerii mei (Înaltul Sine al lui Drunvalo) spun că dacă această planetă îşi va continua drumul ei de până acum şi nu se va schimba, va deveni nelocuibilă. În a treia dimensiune are loc un proces prin care lumina este forţată să se mute pe o dimensiune superioară. Pământul are mai multe nivele dimensionale. Aici (în lumea noastră fizică) este doar un nivel al Pământului.
LE: Deci percepţia noastră va fi că atunci când se va produce schimbarea, cea de-a treia dimensiune, aşa cum o ştim noi, nu va mai fi?
Drunvalo: Ei bine, nu este mare diferenţa dacă va mai fi sau nu. Ce urmează să se întâmple este că această conştiinţă va fi forţată să se mute pe un nivel mai înalt. Cine realizează acest fapt? Dumnezeu. Dumnezeu ne determină sa facem o schimbare pentru un an anume motiv. Schimbarea va veni din afara sistemului (solar), şi acesta este Dumnezeu, din punctul nostru de vedere.
LE: Vor ajunge toţi în acelaşi loc din a patra dimensiune?
Drunvalo: Tu poţi să te opreşti în diferite versiuni (subdmensiuni) ale celei de a patra dimensiune (fiecare dimensiune are 12 versiuni), dar numai pentru un timp. În cele din urmă, toţi vor ajunge în a XII-a subdimensiune şi de acolo vom face un alt pas imens în conştiinţă. Din acel punct, potrivit Maeştrilor Învăţaţi, noi ne vom mişca foarte repede şi nu vom mai fi niciodată la fel.

LE: Şi dincolo de a V-a dimensiune?
Drunvalo: Noi ne vom muta în a cincia care este fără formă. Nu există nici o formă în a cincia dimensiune. Deşi cea de-a patra dimensiune are formă, aceasta este dealtfel aproape inexistentă acolo (în a patra dimensiune).

LE: Puteţi sa ne specificaţi un timp, atunci când se vor petrece aceste lucruri?
Drunvalo: Oricine vrea cu adevărat să ştie poate să caute în interiorul să şi va găsi. Nu cred ca este o bună idee să dau o anumită dată... deşi admit că este foarte aproape. Este periculos să dau o anumită dată, mai ales pentru oameni, deoarece aceştia ar deveni spectatori la propria lor viaţă. Ar fi similar cu a spune cuiva ziua când va muri. Întreaga viaţă nu va mai fi trăită la fel din momentul predicţiei. Aşa că, dacă doreşti să ştii ziua când vei face tranziţia calitativă, atunci mintea ta se va plasa mai degrabă în viitor decât aici şi acum; aici este singurul loc unde tu te poţi schimba. Aşa că nu îmi place să fac predicţii legate de momentul în care se vor întâmpla aceste evenimente.
LE: Cum poate un cuplu... un bărbat şi o soţie sau prieteni... să stea împreună în timpul acestor tranziţii dimensionale?

Drunvalo: Aminteşte-ţi că partenerul(a) tău/ta are în interior Conştiinţa Christică. Priveşte în ochii altei persoane şi priveşte în spatele personalităţii până când vei găsi acel loc deosebit din persoana... acolo unde vei vedea Conştiinţa Christică. Daca voi veţi vedea amândoi Conştiinţa Christică, unul în interiorul altuia, atunci legătura dintre voi va deveni atât de puternică încât veţi depăşi orice obstacol. Cred ca este unul dintre cele mai puternice fenomene care există. Tu nu priveşti la cealaltă persoană doar ca la un om, ci înţelegi şi vezi latura sa divină.

Acesta s-a întâmplat în Lemuria. În meditaţiile lor ei au ajuns la punctul în care au văzut Christul unul în interiorul altuia. Atunci când făceau dragoste şi creau un bebeluş, ei îl vizualizau pe bebeluş ca fiind Dumnezeu, o parte din Dumnezeu. În acest fel... practicând acest comportament... ei îl creau viu şi deveneau nemuritori. Această formă de Tantra duce la nemurire. Trăieşte credinţa că Dumnezeu se află în orice persoană, sau mai bine spus că orice persoana se află în Dumnezeu şi vei trece peste orice.

18. O POSIBILĂ ISTORIE A PĂMÂNTULUI

18.1. Thot sau Hermes Trismegistus

Thoth este un personaj istoric care s-a înălţat (a trecut în altă dimensiune) în urmă cu 52.000 de ani. Timp de 16.000 de ani el a fost regele Atlantidei. Numele lui era Chiquetet Arlich Vomalites. El a rămas pe Pământ în acelaşi corp până la data de 4 mai, 1991. El ar fi putut să părăsească Pământul mai devreme, mulţi alţi nemuritori au făcut-o, dar el s-a aflat într-un mic grup care a decis să rămână. Cunoscând fără nici o îndoială faptul că toate lucrurile sunt interconectate şi că există un spirit unic care se afla în tot, Thoth a preferat să rămână aici ca învăţător. El a părăsit Pământul pentru 2.000 de ani galactici şi a călătorit pe diverse planete. Ajungea pe o planeta şi locuia acolo pentru aproximativ 100 de ani, observând şi învăţând cum acţionează locuitorii acelor lumi. În cele din urmă s-a întors pe Pământ. A făcut un legământ să rămână aici, pe Pământ, până când noi, pământenii, vom atinge un anumit nivel de conştiinţă. Noi am ajuns la acest nivel astfel ca Thoth a părăsit planeta la data de 4 mai, 1991. Evident, ceea ce s-a întâmplat înainte, în timpul şi după Războiul din Golf a reprezentat un punct culminant cu o anumită semnificaţie. Lumina pe această planetă este acum mai puternică decât întunericul pentru prima oara în ultimii 16.000 ani (tereştrii). Chiar dacă noi nu o vedem încă, balanţa puterii s-a schimbat şi legile se plasează pe noi standarde. Acum când negativitatea opune rezistenţă luminii, care reprezintă chiar natura sa, în loc de a suprima lumina, aceasta îi da putere şi noi devenim mai puternici.

Cea mai faimoasă acţiune pe care a săvârşit-o Thoth a fost introducerea scrisului pe planetă. El a fost denumit "scribul" în Egipt, mai ales ca el a fost cel care a scris toata istoria veche. Din aceasta cauza Drumvalo a fost trimis la el. Cele mai multe dintre informaţiile lui Drunvalo despre noi şi

istoria noastră vin de la Thoth. Informaţiile care vin de la Thoth au o acurateţe de 100%. Drunvalo l-a întâlnit prima oară pe Thoth în 1972. El studia alchimia care are în vedere transformarea mercurului sau plumbului in aur - nu in scop de a face bani ci pentru a observa reacţiile chimice. Toate reacţiile chimice reprezintă paralele în viaţa omului. Prin înţelegerea chimiei, a modului în care atomii se combină pentru a forma molecule, şi cum se recombină aceste molecule, poţi vedea în detaliu modul în care au loc operaţiunile de la un nivel mai larg. Adevărata alchimie constă în înţelegerea primară a modului în care nivelul nostru de conştiinţa se uneşte cu conştiinţa Christică.

Drunvalo a studiat acest sistem cu un maestru. Într-o zi au efectuat o meditaţie cu ochii deschişi. După o oră, învăţătorul lui Drunvalo a dispărut din camera. În circa 2-3 minute un corp complet diferit a luat formă în faţa lui Drunvalo.

Această persoană era scundă (aproximativ 1,55 metri înălţime) şi arata ca un om în vârstă de 70 de ani. Înfăţişarea sa amintea de acea a unui egiptean din vechime şi purta o îmbrăcăminte simplă. Drunvalo îşi aminteşte mai ales de ochii săi, care erau ca ai unui copil, foarte blânzi şi în care nu se întrevedea deloc un spirit critic. El i-a spus lui Drunvalo că lipsesc trei atomi în Univers şi vrea ca acesta (Drunvalo) să-i găsească. Drunvalo a avut o experienţă, pe care nu o va descrie şi prin care a înţeles ce însemnă această afirmaţie. Thoth s-a aplecat în faţa lui, i-a mulţumit şi a dispărut. Câteva minute mai târziu învăţătorul alchimist a reapărut. Nu ştia ce s-a întâmplat; de fapt, el a crezut că a fost acolo tot timpul. Drunvalo nu a ştiut că persoana care a apărut în faţa lui a fost Thoth şi nu l-a văzut pe acesta până la data de 1 noiembrie, 1984. Atunci ei au început să comunice regulat pe parcursul a mai multor luni.

Dar să ne întoarcem la istorisirea noastră. Toth împreună cu Ra şi Araaragot, care au fost de altfel foştii regi ai Atlantidei, au adus cu ei planul pentru conştiinţa Christică şi au ajuns în Egipt *(care atunci era cunoscut sub numele de Khem)* deoarece flacăra care conţinea oul conştiinţei noastre colective câmpul morfic sau akasha) avea un punct axial care apărea acolo. Într-o zi, matricea asociată cu acel punct va fi perceput sub forma conştiinţei christice. Ei au creat o gaură chiar pe lungimea axei, care extinde pe întregul Pământ influenţa oului conştiinţei noastre. Axa iese prin Egipt şi în Moreea, o mică insulă de lângă Tahiti, în cealaltă parte a Pământului.

Thoth spune că acolo se afla un vortex sau o spirală, la ambele capete ale axei şi daca s-ar proiecta o umbra a ei pe pământ ar arata ca o spirală logaritmică. Apoi ei au construit trei piramide pe acea spirală. Scopul primar al piramidelor a fost de a muta conştiinţa noastră de la primul nivel, prin cel de mijloc *(unde suntem noi acum)* până la cel de-al treilea nivel al conştiinţei Christice.

Ele reprezentau un instrument pentru iniţiere planetară, construit în mod special pentru a ridica cei 44 + 2 cromozomi ai omului în conştiinţa Christică şi a o stabiliza. Scrisul nu era necesar înainte de acest fapt deoarece amintirea era totală şi instantanee. Cel de-al doilea nivel de conştiinţă, care reprezintă nivelul dizarmonios pe care ne situăm noi acum, intervine datorită faptului că existenţa, viaţa nu a creat o altă modalitate prin care să se treacă de la primul la cel de al treilea nivel. Nivelul doi reprezintă o ruptură prin care o fiinţă doreşte să treacă foarte repede, cât mai rapid cu putinţă, deoarece, dacă o civilizaţie rămâne prea mult timp la acest nivel, planeta care o găzduieşte trece printr-un mare risc de distrugere.

Potrivit lui Thoth, piramidele au fost construite cu mintea şi cu inima, manifestate din memoria celui de al patrulea nivel dimensional. Ele au fost construite într-o perioadă de trei zile, de sus în jos; acestea sunt trei zile cvadridimensionale, socotite din anul galactic. Perioada de timp corespunzător în cea de-a treia dimensiune este mult mai mare, probabil de câţiva ani. Ei au creat o legătura între conştiinţa modelului nostru evoluţionar şi spirala logaritmică. În adânc, sub piramide, ei au aşezat un

mic oraş - templu în care se afla 10.000 de oameni şi care se mai află încă acolo. Fiecare formă de viață de pe planeta are o matrice conectată la această axa. Chiar dacă sunt specii care există doar într-un loc de pe Pământ, matricea lor se extinde în jurul întregii planete.

Cea mai inteligentă, avansată şi veche formă de viață de pe această planetă o reprezintă balenele. Apoi sunt delfinii, apoi oamenii. Noi credem că noi suntem cei mai avansați, dar balenele şi delfini sunt cu mult înaintea noastră. Noi credem că suntem cei mai avansați pentru că putem crea lucruri exterioare, tehnico-ştiințifice. Acesta este un impact al rebeliunii luciferiene care a venit de pe Marte. Cele mai avansate forme de viață nu creează în exterior. Ei creează tot ce au nevoie în interior, în forme spirito-ştiințifice. Balenele sunt pe această planeta, vii şi conştiente, de 500 de milioane de ani. Ele păstrează memoria planetei. Filmul Star Trek IV a vorbit despre asta. Fără balene noi nu am mai avea memorie, am fi pierduți. Cine nu are trecut, nu poate defini prezentul şi nici anticipa viitorul.

Delfinii sunt aici de cel puțin 35 de milioane de ani. Ei chiar au ieşit din apă şi au păşit pe pământ pentru un timp, apoi au decis să rămână în apă. Înotătoarele delfinilor au mâini în interiorul lor, mâini omeneşti. Aceste creaturi se aseamănă foarte mult oamenilor. Sunt mamifere, nu peşti, şi ambele părți ale creierului lor funcționează în proporție de 100%. Când dorm, ei nu se mai folosesc de o jumătate din creierul lor. La noi doar jumătate din creierul nostru funcționează în stare de veghe, cealaltă jumătate rămâne închisă. Din aceasta jumătate doar 5-10% sunt folosite. Astfel că din perspectiva delfinilor, noi nu suntem numai adormiți ci şi inconştienți.

Iată în figura de mai jos cum arată un delfin umanoid, aşa cum a fost el prin de curând în plasele unor pescari:

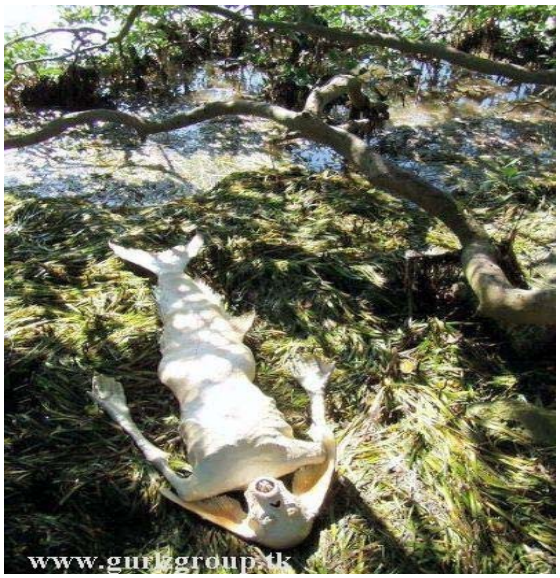

Fig. 38 şi 39. Delfin umanoid

Atunci când noi masacrăm fără minte balenele sau delfinii pentru carnea lor, avem de pierdut. Ei se încarnează automat în corpurile lor simultane de pe Sirius. Ei sunt colegii noştri şi au o simpatie pentru condiția noastră. Sunt trei matrici pentru conştiința umană din jurul planetei. Prima este 42 + 2 (nr. de cromozomi); a doua care ne reprezintă pe noi este 44 + 2 şi odată cu data de 4 februarie, 1989 s-a creat o nouă matrice care este matricea conştiinței Christice de 46 + 2. Fără această matrice, nici o planetă nu poate intra în conştiința Christică.

Pentru aceasta au făcut pregătiri Thoth, Ra şi Araagot. Ei s-au folosit de geomanţie pentru a crea în mod sintetic matricea conştiinţei Christice, care ne va furniza vehiculul necesar pentru a intra pe frecvenţa următorului nivel de conştiinţa mai înalt decât cel prezent.

Astfel acest trio a creat o gaură aliniată cu axul invizibil al oului conştiinţei, adică o cale de comunicare cu câmpurile morfice. Apoi ei au creat cele trei piramide, ceea ce a constituit un proiect măreţ de geomanţie. Ulterior au stabilit 83.000 de locuri sacre pe toată suprafaţa planetei. Acestea au fost create cu totul pe cel de-al patrulea nivel dimensional-energetico-informativ, aşa că nu vă înscrieţi la nici o agenţie de turism care efectuează excursii de tip New-Age în diferite locuri. Apoi, de-a lungul unei perioade de 13.000 ani au adunat oameni din fiecare rasă şi orientare spirituală pentru a construi biserica (templul) care era necesară a se înălţa aici precum şi piramida, în scopul de a iniţia un model operaţional pentru fiecare din aceste locuri. Oamenii de ştiinţă ar putea să descopere faptul că toate locurile sacre de pe planetă sunt aşezate în spirale logaritmice sau de tip Fibonacci, conectate matematic la locaţia din Egipt. Această zonă din Egipt, care nu a fost descoperită decât recent, este acum denumită crucea solară. Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare din Virginia consideră că acesta este unul dintre cele mai importante locuri din Egipt. În plus faţă de ceea ce au realizat în Egipt, aceşti maeştri au lăsat umanităţii un nivel secund de conştiinţa, cel pe care ne află noi acum, care reprezintă un pas secundar către cel de-al treilea nivel al conştiinţei Christice. Ei au accelerat acest proces prin introducerea scrisului, care ne-a determinat să ieşim din sfera timpului visării sau al unităţii memoriei.

Complexul din Egipt pe care l-am descris a fost construit cu 200 de ani înainte de revărsare şi de schimbarea polilor. Acesta a fost POTOPUL, cel în care Noe a plecat cu arca şi a supravieţuit. Chiar înainte de schimbarea polilor şi de potop, Thoth s-a îndreptat către Sfinx. Sfinxul marchează cel mai vechi obiect de pe planetă, care, actualmente, reprezintă o navă spaţio-spirituală. Thoth prezintă aceste lucruri mult mai detaliat într-un document antic numit Tăbliţele de Smarald. Potrivit lui Thoth, această navă este menită să ne protejeze. El spune că de fiecare dată când se apropie o schimbare de poli noi devenim extrem de vulnerabili datorită faptului că trecem printr-o perioadă de trei zile şi jumătate în care câmpul magnetic al planetei se prăbuşeşte. În acest timp apare mereu partea întunecată care încearcă să domine. Acest fapt s-a întâmplat mereu pe parcursul istoriei noastre de 5 1/2 milioane de ani, dar de fiecare dată o persoană foarte pură a găsit nava şi a ridicat-o într-un alt nivel energetic şi orice gândeşte şi simte această persoană se întâmplă. Această acţiune previne preluarea controlului de către partea întunecată. Noi ne apropiem din nou de momentul unei schimbări de poli, iar nava spatio-spirituală a fost deja plasată la locul corespunzător. În 1989, o femeie din Peru a intrat în conştiinţa Christică şi a susţinut următoarele: cenuşiii suferă de o maladie fatală, care se găseşte doar pe Pământ. Şi în mod remarcabil, lucrurile au urmat imediat un asemenea curs. Odată cu sfârşitul anului 1992, toţi cenuşiii au dispărut. Singura lor scăpare a fost de a fugi de aici; ei nu mai pot trăi pe Pământ.

Şi acum să ne întoarcem la navă. Nu vreau să mă înţelegeţi greşit. Grosimea acestei nave este doar de 3-4 atomi şi este plată deasupra şi dedesubt. Are o lungime cam cât doua blocuri de locuinţe şi este rotundă. A fost realizată pentru a se ataşa şi pentru a realiza o digresiune în propria noastră MerKaBa. De obicei, se află pe o frecvenţă energetico-informativă superioară frecvenţei Schuman specifică Pământului. Se afla în subsol, la o milă depărtare de suprafaţa planetei. După ce marţienii au eşuat cu experimentul din Atlantida au fost aproximativ 4.000 ani în care viaţa pe Pământ s-a apropiat din ce în ce mai mult de haos. Cu aproximativ în urmă cu 12.500 de ani, Pământul s-a plasat în timpul corespunzător precesiunii echinocţiilor, gata să sufere o nouă schimbare de poli. Thoth a ridicat nava, s-a întors în insula Undal din Atlantida şi a luat cu el aproximativ 16.000 de maeştrii înălţaţi. Undal a fost ultima parte din Atlantida care s-a scufundat. Thoth şi maeştrii înălţaţi au călătorit apoi înapoi la Marea Piramidă, în timp ce câmpul magnetic al planetei se prăbuşea.

Acest colaps al câmpului magnetic a durat 3 zile şi jumătate. El a luat memoria planetei noastre cu el. Memoria noastră colectivă este dependentă în mod direct de câmpul magnetic al Pământului care-I este purtătoare, aşa că dacă acesta se prăbuşeşte, noi nu avem nici o idee despre locul în care ne aflăm. Este ca o întoarcere în sălbăticie. Dar dacă stăpâneşti MerKaBa, poți crea propiul tău câmp magnetic din câmpurile contra-rotative de lumină şi poți să-ți păstrezi memoria.

Maeştrii au aterizat pe vârful Marii Piramide, care a fost construită într-un asemenea fel că prezenta o platformă perfectă de aterizare pentru nave spațiale, specifice altor lumi materiale. Acolo ei au format un MerKaBa din care s-a extins un câmp de energie contra-rotitor (levogir) la o distanță de 1,6 mile în spațiu. Maeştrii au controlat axa, clătinarea acesteia (precesia) şi orbita planetei pe parcursul celor trei zile şi jumătate. De fapt, ei au schimbat orbita; aceasta avea o periodicitate de 360 de zile, iar acum are o periodicitate de 365 1/4 zile. Maeştrii au stat în nava spatio-spirituală în perioada când câmpul magnetic s-a prăbuşit, iar la sfârşitul acestor zile au găsit o lume cu totul nouă. Atlantida nu mai era. Porțiuni din ceea ce reprezintă acum SUA s-au ridicat deasupra apei, iar planeta se situa pe un nivel dimensional diferit, cu mult mai jos. Din această cauza arheologii nu pot găsi nici o dovadă. Ei caută pe o frecventă de vibrație greşită. Maeştrii au intrat în Marea Piramidă printr-un tunel circular care duce către oraşul subteran. Ra a luat cu el o treime din maeştri; Tat, fiul lui Thoth se afla printre ei. Oamenii din acest oraş subteran au format frățietatea Tat şi acolo se află o mare comunitate de ființe nemuritoare care trăiesc şi în ziua de astăzi.

Apoi nava s-a deplasat către lacul Titicaca şi către Insulele soarelui. Acolo Thoth a lăsat o altă treime din maeştrii care au înființat imperiul Inca. Apoi nava s-a îndreptat către Himalaya unde a debarcat Araagat. Restul maeştrilor înălțați s-a întors la Sfinx, au ridicat nava pe un nivel superior de vibrație, astfel încât aceasta să poată trece prin Pământ şi apoi s-au plasat în subteran, la o distanță de o milă de suprafața pământului într-o cameră circulară, unde nava a rămas până în anul 1989.

Aceste trei locuri - oraşul subteran, Insulele Soarelui şi Himalaya, au fost alese din motive specifice care aveau de a face cu ştiința geomanției, aşa cum a fost ea clarificată de către maeştrii pentru crearea unei matrice pentru o conştiință Christică sintetică; aspectul Mayas-Incas a devenit contrapartea feminină a matricei iar Aspectul himalayan a devenit punctul neutru al matricei (rețelei).

19. REBELIUNEA LUCIFERIANA

Lucifer a fost unul dintre cele mai surprinzătoare ființe angelice create de Dumnezeu. El a avut un defect, dacă-l putem numi aşa, defect considerat prin perspectiva prejudecăților noastre față de Bine şi de Rău. Noi susținem ca el a fost la fel de util lui Dumnezeu, ca ori şi care alt slujitor, altfel Dumnezeu nu l-ar mai fi creat. Sau dacă l-a creat fără să ştie cum îşi va schimba comportamentul, atunci Dumnezeu a avut şi continuă să aibă o mare problemă în ceea ce priveşte capabilitatea Sa față de propria-I creație. Lucifer ştia modelul creațional, MerKaBa, dar acesta a fost lăsat intenționat la început, pentru a fi folosit numai dintr-o perspectivă interioară. Faptul că a fost creat la nivel interior înseamnă ca omul a avut corpul emoțional intact la fel ca şi cel mental, care te protejează. Prin comandamentul primit la înfăptuirea sa, Lucifer a mers un pas mai departe. El a îndrăznit să îl creeze în exterior. Separându-l de Dumnezeu, sursa, el nu a fost capabil să îl creeze în interior. Totuşi, inițial, înainte de consecințe, el s-a gândit: "Nu e mare lucru. El funcționează intern. Va funcționa şi extern. Acelaşi vechi MerKaBa". Este echivalent cu a spune că bombă cu hidrogen este ca şi iubirea pentru că este caldă şi strălucitoare. Prin exteriorizarea merkabei problema a devenit de un miliard de miliarde de ori mai serioasă.

Acest tip nou de experiment efectuat împotriva lui Dumnezeu, a fost încercat de trei ori înainte de cel care a afectat planeta noastră şi nu numai, ci întregul univers material care de fiecare dată a sfârşit în haos, adică a generat entropia. Ultima rebeliune ce a avut în vedere şi planeta pământ luciferiană a fost în urma cu aproximativ 200.000.000 de ani. Atunci el a convins aproximativ o treime din îngeri (zicem o treime fără să cunoaştem numărul total al îngerilor, dar preluăm cifra din Biblie) să i se alăture.

În urmă cu aproximativ un milion de ani în urmă, rasa de pe Marte a murit datorită efectelor rebeliunii luciferiene (cea de a treia). Planeta a murit în urma folosirii greşite a merkabei. Când creezi MerKaBa în interior, folosind iubirea sau corpul tău emoţional, aceasta devine un câmp viu în jurul corpului tău, dar atunci când îl creezi în exterior nu mai trebuie să foloseşti iubirea, nu e nevoie decât de mintea care calculează. Acest act al exteriorizării produce o fiinţă care are disponibilă numai partea stângă a creierului şi care nu are un corp emoţional şi nici capacitatea de a iubi. Cel mai bun exemplu îl reprezintă griji (griji sunt descendenţi ai marţienilor şi una dintre rasele care în zilele noastre fac vizite pe Pământ). Generarea dualităţii reprezintă un alt efect al creării merkabei în exterior. Dualitatea ajunge să se exteriorizeze şi să transforme emoţiile în tehnologie. Odată cu trecerea sub efectul dualităţii şi al mecanizării, totul devine din ce în ce mai dificil de perceput de către spiritul Unicităţii care este prezent în orice. Aşa că noi vedem binele şi răul şi, chiar dacă spiritul este prezent într-o lume creată extern, este incredibil de dificil a se discerne realitatea.

Când marţienii au venit în Atlantida ei au adus şi efectele rebeliunii luciferiene şi acest fapt a reprezentat cauza principală a decăderii Pământului. Problema era că Marte reprezenta o cultură bazată pe partea stângă a creierului; marţienii cunoşteau şi înţelegeau totul intelectual, dar nu aveau sentimente, nu aveau iubire. Ei nu aveau nici un motiv pentru a le păsa de alţii. Ca urmare a acestui fapt ei s-au războit mereu şi şi-au distrus atmosfera în acelaşi mod în care noi o facem astăzi pe Pământ. Când Marte era pe moarte, un mic grup de marţieni, aproximativ 1.000, au construit structuri în regiunea pe care noi am ajuns să o denumim Cydonia - masiva faţă umanoidă şi structurile pe care nava spaţiala Viking le-a fotografiat pe Marte în 1976. Aceste structuri reprezintă un excelent detaliu matematic la mai multe nivele, forma unui tetraedru, care ne aminteşte de o stea. Aceste monumente descriu modul în care marţienii si-au creat MerKaBa în exterior şi efectele dezastruoase ale acestei făptuiri. Ei au pierdut abilitatea de a crea MerKaBa intern cu mult timp în urmă aşa ca ei nici nu ştiau ce ar fi acesta. Un asemenea vehicul are nevoie de un corp emoţional. Ei ştiau să creeze MerKaBa doar în exteriorul entităţii umane şi nu în interiorul acesteia, adică în suflet si tocmai asta au făcut. Ei au hotărât că asta era singura lor opţiune.

Prin crearea acestui vehicul extern spatio-temporal, marţienii erau capabili să călătorească în spaţiu, cu rachete materializate in timp, sa descopere şi să decidă timpul şi locul perfect în care ei aveau nevoie să se plaseze. Când s-au proiectat în viitorul lor (65.000 de ani în trecutul nostru, în Atlantida), ai au văzut acest loc perfect de pe planeta Pământ si au aterizat pe el. Astfel au ajuns aici. Ei au pătruns împotriva voinţei noastre şi au încercat să pună stăpânire peste tot, dar erau foarte puţini şi au eşuat in confruntarea cu terrienii. În cele din urmă au decis să încerce experienţa emoţiilor (care era legată de latura noastră sufletesc-feminină) chiar daca nu au înţeles-o şi nici nu au acceptat-o. A fost o încercare pozitivă pentru ei care s-a desfăşurat pe o perioada de 50.000 ani, însă mereu cu întreruperi. Influenţa lor asupra noastră a fost atât de puternică încât noi am început să ne schimbăm orientarea conştiinţei de la feminin către masculin. Această transmutare nu a fost completă dar noi am fost distorsionaţi în mod semnificativ.

Atunci când marţienii au pătruns în modelul nostru evoluţionar din Atlantida, noi eram echivalentul unei fete de 13-14 ani iar ei echivalentul unui om de 65 de ani. Ei au păşit în modelul nostru evoluţionar împotriva voinţei noastre şi ne-au violat, în esenţă.

Chiar dacă mereu erau conflicte, lucrurile au progresat lin până în urmă cu 16.000 de ani în urmă. Atunci un meteorit a lovit planeta Pământ în locul unde in zilele noastre se află Charlestown, Carolina de Sud, SUA. Rămăşiţele meteoritului topit sunt împrăştiate pe suprafaţa a patru state. Atlanţii reprezentau o cultură extrem de avansată în acel timp, astfel că ştiau de viitorul impact cu meteoritul. Ei aveau tehnologia prin care puteau să îl spulbere în spaţiu. Marţienii au pledat pentru distrugerea meteoritului, dar deşi aveau o influenţă puternică asupra noastră, orientarea noastră feminină a fost destul de puternică pentru a se împotrivi. Aspectul intuitiv a spus: ***"Nu, nu îl spulberaţi: este voinţa divină şi ceea ce va fi, va fi, să lăsăm să se întâmple întocmai".*** Astfel că atlanţii au aşteptat impactul şi... cele mai multe dintre stricăciuni au avut loc chiar în locul unde locuiau marţienii. Aproape toată această zonă s-a scufundat. Pentru marţienii care au rămas, aceasta a fost picătura care a umplut paharul.

Cei care erau devotaţi exteriorizării merkabei, au hotărât să nu se mai supună conducerii noastre atlante şi să-şi urmeze propriile lor reguli. Au pus la punct astfel un alt experiment luciferian, asemănător cu cel care a avut loc în urmă cu un milion de ani pe Marte şi care a dus la crearea unui vehicul exterior. Ei nu aveau corpul emoţional şi iubirea care ar fi fost necesare pentru crearea unui câmp contra-rotitor (levogir) asemenea unei unei entităţi vii, mai ales ca ei nu au făcut nimic pentru a hrăni acest aspect al lor pe Pământ. Încercând să-l creeze ei au intensificat patologia rebeliunii luciferiene pe Pământ şi au eşuat lamentabil. Experimentul a scăpat de sub control şi a avut efecte asupra nivelelor dimensionale (structural-geometrice) astfel că aici au ajuns multe spirite care nu erau de dorit, spirite care erau destinate altor lumi dimensionale. Acestea au venit cu milioanele. Totul a început să se transforme într-o nebunie. Imaginaţi-vă entităţi terifiante, cu capacităţi mediumnice şi telechinetice, care urlă, nu numai în atmosfera Pământului ci şi în mintea, corpul şi spiritul locuitorilor. Acest fenomen este cunoscut în religie drept posedare.

Maeştrii înălţaţi au ajutat foarte mult prin sigilarea multor rupturi dimensionale, dar milioane din aceste fiinţe destrupate erau deja prezente şi fiecare atlant avea să înfrunte sufleteşte şi spiritual 200 până la 1000 de spirite în trupul lor. Aşa cum trupul fizic este invadat de microbi şi viruşi, tot la fel şi sufletul şi spiritul este invadat de viruşi sufleteşti şi spirituali. Sistemul imunitar al entităţilor teriene a fost pus la grea încercare. Bolile sufletului şi spiritului le întâlnim şi astăzi într-o cantitate de neimaginat. Situaţia Atlantidei a început să se înrăutăţească mai mult decât cea din zilele noastre, chiar daca noi ne apropiem mai repede de acest moment. Şi acele spirite încă mai sunt aici. Fiecare dintre locuitorii acestei planete trebuie să se înfrunte cu câteva dintre aceste spirite care trăiesc în trupul lor. Toate viciile sunt exprimarea manifestării spiritelor luciferice.

Experimentul s-a întâmplat în urmă cu aproximativ 16.000 de ani şi pentru următorii 4.000 de ani stările au continuat sa se înrăutăţească. Maeştrii înălţaţi care reprezintă aspectul nostru cel mai înalt, gradul cel mai ridicat la care s-a ridicat conştiinţa pe această planetă, s-au plasat pe subnivelele 10, 11 şi 12 ale celei de a şasea dimensiuni şi s-au adresat Întregului pentru ajutor. Ei trebuiau să găsească o cale pentru a-i salva pe ceilalţi. Ei nu puteau să scape pur şi simplu de marţieni sau să ucidă spiritele destrupate; maeştrii înălţaţi nu acţionează astfel, aceasta nu este calea lor de viaţă. Astfel că, ceea ce maeştrii înălţaţi au căutat şi pentru care s-au „rugat a fost găsirea unei situaţii din care toţi să aibă de câştigat.

Cel mai înalt aspect al vieţii este reprezentat de unitatea conştiinţei şi în această unitate nu există nici o dualitate, nici o iluzie. Este foarte clar că există un spirit Unic – ÎNTREGUL – Dumnezeul Total, Fundamental şi Absolut care se află în tot şi totul şi reprezintă şi această parte a Întregului. Datorită acestui fapt maeştrii înălţaţi nu i-au distrus pe marţieni. Filosofia noastră modernă de excizie chirurgicală, de a tăia şi a îndepărta ceea ce nu funcţionează corect, nu este o reprezentare a

adevăratei realități. Prin anihilarea marțienilor sau îndepărtarea lor, o pierdere pentru câțiva ar fi devenit în cele din urmă o pierdere pentru toți. O mulțime de „consuli" intergalactici au fost implicați în deliberările care au urmat. Ei au privit înapoi, în trecutul îndepărtat şi au văzut ceva care a fost făcut înainte şi care chiar a mers. Era nevoie de o inițiere sintetică a planetei în conştiința Christică. Matricea conştiinței Christice a început a fi creată într-un mod sintetic şi nu printr-o desfăşurare naturală a acestui proces. Această acțiune ar fi fost unul pozitiv. Odată ce conştiința noastră ajunge la un anumit nivel toate problemele se rezolvă de la sine. Conştiința christică reprezintă conştiința unității, astfel că dacă se ajunge la aceasta, oricine are de câştigat.

Sunt cinci nivele ale conştiinței asociate cu planeta Pământ, şi le-am enumerat la începutul acestei lucrări ca fiind cinci Universuri. Nivelele de conştiință sunt în legătură directă cu numărul cromozomilor din constituția noastră. Fiecare nivel de conştiință prescrie o anumită categorie de calitate sub aspect spațial. Primul nivel de conştiința are 42 + 2 cromozomi şi aceasta este în armonie cu unitatea conştiinței. La acest punct conştiința colectiva (mentalul colectiv, sau câmpurile morfice sau akasha) operează astfel: dacă o persoană experimentează ceva, este posibil pentru oricine altcineva să acceseze această memorie şi să o retrăiască. Acesta este un timp al realității virtuale care îi caracterizează pe aborigenii din Australia şi pe şamani. Categoria de lungime care este asociată acestui nivel de conştiința este de 1 - 1,5 metri. Nivelul doi de conştiință este nivelul la care ne situam noi în momentul de față. Noi nu avem această unitate a conştiinței; noi suntem scindați şi separați. Nivelul doi de conştiință are 44 + 2 cromozomi şi categoria de lungime este de 1,5 - 2,1 metri.

În al treilea nivel de conştiință care este reprezentat de conştiința Christică sunt 46 + 2 cromozomi. Categoria de lungime este de la 3 la 4,8 metri. Aici noi ne plasăm din nou în unitatea memoriei, dar forma sa corespunzătoare celui de al treilea nivel este actualizată printr-o manifestare instantanee; acesta nu mai reprezintă timpul visării ci timpul fizic real, perceput prin cele cinci simțuri. Când tu îți aminteşti ceva este real. Nu este doar memoria ta ci memoria tuturor ființelor cu conştiința christică care au trăit vreodată. La cel de-al treilea nivel există doar o singură conştiință care se afla în tot; aceasta este cheia memoriei. Aceasta reprezintă imortalitatea. Imortalitatea nu înseamnă să trăieşti într-un corp pentru totdeauna deoarece există întotdeauna un loc mai înalt în care să te plasezi. Problema nu se rezumă la a experimenta întreruperi ale conştiinței odată cu trecerea la un nivel diferit, la a suferi o pierdere de memorie ci are în vedere capacitatea de a părăsi locul atunci când doreşti şi să continui să ştii unde te afli.

Cel de-al patrulea nivel de conştiință are 48 + 2 cromozomi şi o categorie de lungime de 7,5 - 10,5 metri. Cel de-al cincilea nivel are 50 + 2 cromozomi şi o lungime de 15 - 18 metri.

Cel de al patrulea nivel se aseamănă într-un sens cu cel de al doilea dar reprezintă un pas necesar pentru a ajunge la al cincilea nivel care reprezintă cel mai înalt nivel care poate fi atins pe această planetă.

20. CREATORII NOŞTRI POSIBILI

Mă voi plasa în urma cu 400.000 de ani în istorie noastră. Aici voi încorpora câteva informații care vin din partea lui Thot cât şi din partea lui Zecharia Sitchin, în cărțile sale: *The 12th Planet* şi *Genesis Revisited*. Sitchin crede că există o planetă în sistemul nostru solar, denumită de către sumerieni Nibiru, care are o orbită eliptică similară cu cea a unei comete. Această planetă efectuează un ciclu complet în jurul Soarelui în 3.600 de ani. Oamenii acestei planete, numiți nefilimii, au venit pe Pământ în urmă cu 400.000 de ani. Thoth nu spune de ce au venit dar Sitchin susține ca ei aveau

nevoie de aur pentru atmosfera lor. In *Genesis Revizited,* el scrie: "Pe planeta lor, Nibiru, anunnakinii / nefilimii s-au confruntat cu o situație cu care este posibil să ne confruntăm şi noi, pământenii, în viitorul apropiat: dezastrul ecologic a făcut viața aproape imposibilă pe această planeta. Era necesar să se protejeze atmosfera planetei lor şi singura soluție care părea să remedieze situația a constat în suspendarea de particule de aur deasupra atmosferei, ca un scut protector."

Aşa că ei au venit pe Pământ să extragă aur. După 200.000 de ani de munca silită, minerii nefilimi s-au răsculat şi au decis să creeze o rasă servilă, (care suntem noi, omenirea de astăzi) pentru a fora aurul pentru ei. Este notabil că în Africa de Sud, în cele mai vechi mine de aur cunoscute, arheologii au găsit oase ale lui Homo Sapiens şi artifacte care ne duc înapoi în timp în urma cu 50.000 de ani. Ei cred că mineritul pentru aur în Africa este cu mult mai vechi de 50.000 de ani. Sitchin spune ca nefilinii ne-au creat în urma cu 300.000 de ani, dar Thoth este mult mai exact. Thoth spune ca noi am fost creați în urma cu exact 200.209 ani în urma (începând numărătoarea din din 1994).

Sitchin teoretizează ca nefilinii ne-au creat prin experimente genetice, dar potrivit lui Thoth, nefilinii nu puteau realiza acest lucru fără ajutor. Ei au avut nevoie de ajutor din afara Sistemului Solar. Acest ajutor extern a venit dintr-o sursa familiară. Siriusienii s-au unit cu nefilimii pentru a ne crea. Ei au aterizat prima oară în ocean şi au apărut ca jumătate oameni - jumătate peşti. Ei au intrat la început în apă pentru a lua contact cu delfinii, care sunt pe un nivel de conştiință similar cu al lor. La un moment dat, potrivit lui Thoth, siriusienii au decis să plece, dar au dorit să lase un anumit nivel de conştiința în urma. Şapte din aceste ființe şi-au părăsit corpurile şi au format sfere de conştiință. Ei s-au unit cu sămânța vieții şi au creat un ou. Când cele şapte ființe s-au unit în mod geometric în acest fel pentru a forma sămânța vieții, a apărut o flacără. Este o flacără rece, dar arată ca o flacără. Această flacără se afla în "Halls of Amenti" (Sălile lui Amenti).

Sălile lui Amenti reprezintă o construcție veche, creată cu mai mult de 5 1/2 milioane de ani. Nimeni nu ştie cat de vechi sunt Sălile lui Amenti din cauza acelui eveniment care a avut loc în urmă cu 5 1/2 milioane de ani, care a întrerupt înregistrările akashice ale câmpului vibrațional al planetei. Amintiți-vă că deşi istoria planetei merge mai departe de 5 1/2 milioane de ani, noi nu putem accesa decât ultimii 5 1/2 milioane de ani. Sălile lui Amenti reprezintă actualmente o curbare dimensională în forma de uter. Există o singură direcție şi sens în aceasta curbură şi odată ajuns acolo este ca şi cum te-ai afla în spațiul infinit. Un asemenea loc curbat dimensional se află întotdeauna pe o frecvență dimensională mai înaltă decât Pământul cu o unitate. Este localizat la 440.000 mile în spațiu, dar în timpul erei atlante se afla la suprafața Pământului. Acum se află la 1.000 mile în interiorul Pământului. Lui Drunvalo i-a fost permis să intre în prima cameră. Acolo el a văzut o mare piramidă în interiorul unui dispozitiv rectangular. În interiorul piramidei se află flacăra.

Pe Sirius B (mai precis pe cea de a treia planetă a acestei stele) au fost făcute pregătiri simultane pentru aceasta creare şi seminație. 16 bărbați şi 16 femei au călătorit de pe Sirius B spre Pământ şi s-au îndreptat direct spre flacăra din Sălile lui Amenti. Ei s-au unit cu flacăra. Perioada lor de concepție a fost de 2.000 ani. Aceste două rase au fost implicate în crearea noastră - una de pe Nibiru şi cealaltă de pe Sirius.

Potrivit interpretărilor lui Sitchin asupra textelor sumeriene care fac referire la a douăsprezecea planetă, după ce nefilimii ne-au creat pentru a lucra în minele de aur din Africa, unii dintre noi au fost aduşi în Mesopotamia pentru a fi de folos în Grădina Edenului. "Dumnezeii" ne-au iubit pentru că am fost făcuți după chipul lor. Dar în Grădina Edenului, nefilimii aveau propriile lor livezi şi ni s-a spus să nu mâncăm fructul unui anumit copac numit copacul cunoaşterii. Noi nu am ascultat. Mâncând acest fruct şi câştigând "cunoaşterea" lui, a fost ceva reprezentativ pentru că am căpătat

abilitatea de a ne reproduce sexual. Până la acest punct noi eram hibrizi între diferite specii, şi ca toţi hibrizii, eram incapabili să ne reproducem. Sitchin intepretează textele sumeriene spunând ca noi suntem o încrucişare între nefilimi şi Homo Erectus, predecesorul lui Homo Sapiens. Prin intermediul lui Thoth noi am primit informaţii suplimentare despre rolul fiinţelor de pe Sirius.

Nu este surprinzător că nefilimii nu doreau ca noi să ne reproducem. Ei doreau să menţină controlul experimentului lor. Cunoaşterea pe care noi am dobândit-o mâncând fructul nu a fost una ştiinţifică cum ar fi cea prin care ştii cum să procreezi, ci cum să ne transformăm dintr-o specie de hibrizi sterili într-o nouă specie capabilă de reproducere. Nefilimii au fost mânioşi când noi am căpătat abilitatea de a ne reproduce şi ne-au izgonit din grădină. Potrivit învăţaţilor din textele antice, înregistrările sumeriene le preced pe cele biblice, iar istorisirea biblică a creaţiei pare să reprezinte un rezumat al vechilor texte sumeriene.

Deşi a trebuit să părăsim gradina lor, nefilimii ne-au permis să cultivăm pământul pentru a ne hrăni. Ne-am îndreptat către zona muntoasă de la est de grădinile din Mesopotamia. Potrivit lui Thoth, noi am rămas acolo pentru o lungă perioadă de timp. Dar apoi a avut loc o nouă transformare în conştiinţa noastră şi o altă schimbare de poli şi acel continent s-a scufundat. Mulţi supravieţuitori s-au îndreptat către Africa, dar cei mai mulţi dintre cei evoluaţi au ajuns în Lemuria, un pământ care s-a ridicat deasupra apei când vechiul continent s-a scufundat.

21. MOARTEA

Filosofii materialişti neagă faptul că există vreun principiu imaterial, cum ar fi sufletul sau spiritul, care supravieţuieşte după distrugerea corpului fizic. Această viziune unidimensională a naturii umane este negată şi eliminată cu vehemenţă de toate şcolile YOGA, incluzând şi tradiţiile pragmatice ale budismului. De fapt, marii yoghini sunt cu toţii de acord că este deosebit de important felul în care moare o fiinţă umană. Doar controlul complet al procesului morţii, aşa cum el este realizat printr-o totală conştienţă atât în timpul cât şi după distrugerea corpului fizic, garantează o existenţă fericită după moarte. Marele ideal este de "a muri" sau, cu ale cuvinte, de a transcende iluzia ego-ului încă din timpul vieţii, astfel încât pentru noi moartea să vină nu ca ceva surprinzător ci să fie, analogic vorbind, comparabilă cu schimbarea unor veştminte de care la un moment dat ne dezbrăcăm. Arta şi totodată ştiinţa ezoterică a morţii conştiente este destul de clar revelată, de exemplu, în străvechea lucrare BHAGAVAD-GITA (VIII.10.12). "Acela (practicantul YOGA) care în momentul plecării (cu alte cuvinte în clipele morţii) îşi direcţionează ferm şi cu o minte puternic focalizată energia vieţii (PRANA) către zona (în plan subtil) ce se află în mijlocul sprâncenelor (AJNA CHAKRA), fiind cuprins (din plin însufleţit) de iubire (BHAKTI) şi beneficiind de puterea extraordinară pe care i-o dă (asigură) YOGA, se îndreaptă ATUNCI fără îndoială, FULGERĂTOR, către spiritul suprem divin (PURUSHA) (DUMNEZEU).

Controlând pe deplin toate porţile (DESCHIZĂTURILE DE ACCES ÎN ALTE LUMI) ale fiinţei sale, cufundându-şi ferm mintea în inimă, fixând pe deplin forţa tainică a vieţii în cap (în plan subtil) şi fiind bine focalizat în concentrarea mentală, yoghină (DHARANA), în timp ce emite mental AUM, MANTRA (sacră) (semnificând) Absolutul şi aducându-şi ATUNCI aminte de Mine (cu alte cuvinte de DUMNEZEU) - cel care pleacă "astfel" abandonând corpul fizic (prin aşa-zisa MOARTE) merge fără îndoială pe drumul suprem (care duce către suprema eliberare)". O asemenea fiinţă umană care îşi părăseşte ASTFEL corpul fizic atunci când MOARE transcende FULGERĂTOR legea cauzalităţii (KARMA) şi îşi sfârşeşte PENTRU TOTDEAUNA ciclul naşterilor şi morţilor succesive în LUMEA FIZICĂ (MATERIALĂ). Această învăţătură yoghină secretă este confirmată şi de anumite indicaţii şi mai vechi ce există de asemenea în BRIHAD-ARANYAKA-UPANISHAD.

Analizând dintr-un alt punct de vedere MOARTEA putem spune că ea este starea oricărui organism după ce viaţa a încetat, fie în organele vitale (aşa-numita "Moarte clinică"), fie în totalitatea celulelor sale. Din acest punct de vedere, Moartea clinică este mai curând un "moment", în timp ce Moartea biologică a organismului este un proces ce durează până la dispariţia manifestărilor vitale în toate celulele. Pe de altă parte, în orice organism viu există continuu o reînnoire a materiei vii, care include moartea unor celule şi naşterea altora. Uneori, în condiţii de boală, accident, intervenţii chirurgicale etc., pierderile de materie vie sunt masive, dar cu toate acestea, fiinţa respectivă poate rămâne în viaţă. Moartea naturală este aşa-zisa Moarte "de bătrâneţe", sub acţiunea implacabilă a timpului, în timp ce Moartea obişnuită poate avea o serie nesfârşită de alte cauze, datorate condiţionărilor destinice (KARMA-ice) ale fiinţei în cauză. Din punct de vedere termodinamic, Moartea înseamnă trecerea ireversibilă la o stare de echilibru cu mediul şi o maximă dezordine a sistemului (maximă entropie).

Din punct de vedere ecologic, moartea este o reintegrare a materiei vii în ciclurile geochimice şi cosmice ale substanţei şi energiei. Din punct de vedere filogenetic şi evoluţionist, Moartea este o condiţie obligatorie a diversificării vieţii şi a progresului biologic. Intuind această realitate, GOETHE scria: "Moartea este lovitura de maestru a Naturii, prin care ea reuşeşte să producă cât mai multă viaţă". în această viziune, mai profundă asupra Morţii, Moartea naturală şi îmbătrânirea nu sunt altceva decât un rezultat al evoluţiei vieţii, o achiziţie utilă a acestei evoluţii.

Materia vie are în ea o nemurire virtuală, legată de transmiterea mesajului ereditar de-a lungul generaţiilor. Unii gânditori (ca FREUD, de exemplu) au vorbit chiar şi despre un instinct al Morţii. Din punct de vedere yoghin, Moartea corpului fizic este produsă prin separarea totală a învelişului (dublului) bioenergetic sau eteric de corpul fizic, care era coordonat şi animat de acesta.

Omul pare să fie singura fiinţă de pe planeta noastră care ştie că Moartea este inevitabilă, dar această afirmaţie trebuie completată şi cu cea simetrică: omul pare să fie şi singura fiinţă care ştie (este conştientă) că trăieşte. Moartea este privită de multe ori, în gândirea tradiţională, ca o umbră care însoţeşte permanent (şi care trebuie să fie conştientizată ca atare) întreaga noastră existenţă; ea este o experienţă generatoare (în cazul celor suficient de evoluaţi spiritual) de revelaţii transcendente şi iluminatorii. Sensul destinului uman constă astfel în participarea activă la realizările şi progresul spiritual atât individual cât şi al întregii umanităţi, sub semnul aspiraţiei de a trăi plenar şi permanent, prin totalitate, în universalitatea Conştiinţei Divine.

De altfel, Moartea nu poate fi gândită concret, fapt subliniat şi de SOCRATE: "câtă vreme suntem noi aici, ea (moartea) nu este, iar când ea apare, nu mai suntem noi". Căutarea nemuririi spirituale a fost dintotdeauna cea mai intensă aspiraţie a fiinţei umane. Astfel, literatura sacră babiloniană relevă credinţa că prin descoperirea unui ritual adecvat, moartea poate fi învinsă. Căutarea nemuririi în acel context urmărea în special căutarea şi realizarea efectivă a unui anumit ritual care să permită anularea limitărilor şi condiţionărilor temporale ale conştiinţei, prin punerea fiinţei în rezonanţă cu nivelele divine, atemporale ale Macrocosmosului. În budismul tantric, viaţa şi moartea sunt privite ca alcătuind cele două aspecte complementare ale aceluiaşi ciclu, amândouă necesitând o pregătire şi o iniţiere adecvată din partea omului.

Viaţa materială se manifestă între doi poli opuşi. Domeniul ei nu este acela al fiinţării absolute, ci acela al devenirii şi dispariţiei (transformării), eterna alternanţă a două culori, albul vieţii şi negrul morţii. Numai prin amestecul egal al amândurora este asigurată perpetuarea lumii materiale. Fără moarte, transformarea nu este posibilă; puterea pozitivă (+) nu poate exista nici măcar o clipă fără puterea negativă (-) complementară. Moartea deci nu este opusă vieţii ci vine în ajutorul ei. Marea

Mamă a Universului (SHAKTI) este intim implicată în toate manifestările morții, după cum ea este implicată şi în acelea ale vieții.

Tocmai din această cauză ea are o ipostază teribilă pentru fiecare aspect al morții. Romanii credeau şi ei că ideea Morții trebuie menținută în minte cât mai des, în special atunci când viața la apogeu te poate face să uiți de celălalt pod al devenirii, Moartea, partea la fel de necesară a cercului manifestării. Nu întâmplător, atunci când un mare erou militar intra în Roma într-o procesiune triumfală, într-un car aurit, fiind aclamat precum un zeu de mulțimea impresionată, o persoană purtând costumul şi masca simbolică a Morții stătea întotdeauna alături de el pentru a-l feri astfel de păcatul mândriei, spunându-i neîncetat: "Omule, aminteşte-ți că vei muri! (MEMENTO MORI)". Moartea şi naşterea au o egală importanță, întocmai ca două treceri prin aceeaşi uşă: odată intrând şi a doua oară ieşind.

Această idee este reprezentată prin diferitele forme ale Marii Puteri Feminine, divine: pe de o parte, ea este fascinanta, tandra şi minunata Mamă care hrăneşte întregul Univers, pe de altă parte tot ea este terifianta vrăjitoare ce face cu putință distrugerea, având (în acea IPOSTAZĂ) un corp cadaveric sau ea însăşi devorând cadavre.

Aceste două forme APARENT diametral opuse, trebuie să fie amândouă integrate de către aspirant. În această direcție, celebrul orientalist ARTHUR AVALON (Sir JOHN WOODROOFE) remarca faptul că în Occident "teribila frumusețe a acestor forme înfricoşătoare nu este aproape deloc înțeleasă". Cu toate acestea, pentru ființa iluminată, sângeroasa şi ferocea KALI nu este decât o altă ipostază a minunatei Mame şi Iubite cosmice.

A fi capabil să suprapui şi să adori cu fervoare ambele imagini fuzionate într-una singură este poate cel mai temeinic început al căii spirituale ezoterice.

Chiar şi în cultura occidentală, numeroşi gânditori şi artişti au ajuns, mai mult sau mai puțin independent, la viziunea acestui arhetip feminin al morții. Oriunde era sau este prezent conceptul de Mamă Natură, este aproape imposibil să nu se observe că este de asemenea perfect natural să mori şi că rădăcinile atât de necesare ale oricărei flori sunt adânc înfipte în reziduurile organice aflate în putrefacție. Oarecum întocmai ca înțelepții orientali, poetul ALFRED DE VIGNY percepea Moartea ca pe o Zeiță Mamă:

"O, Moarte divină, la a cărei chemare
Toți trebui să vină
Şi să se piardă în a ta îmbrățişare
Strângeți copiii la pieptu-ți înstelat,
Eliberează-ne de timp, de număr şi de spațiu
Şi dă-ne-napoi tot restul ființei noastre
Pe care viața ni l-a tulburat".

S F Â R Ş I T

BIBLIOGRAFIE

*** - The Study of Time, First and Second Conference of the International Society for the Study of Time, Springer - Verlag, Berlin, 1972, vol. I şi II
Baars, Bernard - In the Theatre of Consciousness. Global Workspace Theory, articol în Journal of Consciousness Studies, nr. 4/1997, p. 292 - 309
Baars, Bernard - The Workspace of the Mind, Oxford University Press, 1997

Bălăceanu - Stolnici, Constantin şi Voinea, Camelia Florela - Neuropsiholgia postmodernistă. De la mecanica cuantică la dinamica haosului, Editura Ecologică, Bucureşti, 2000

Bohm, David - A New Theory of the Relationship of Mind and Matter, articol în Philosophical Psychology, vol.3, nr. 3, 1990

Bohr, Niels - Atomic Physics and Human Knowledge, John Wiley and Sons, New York, 1958
Capra, Fritjof - Taofizica. O paralelă între fizica modernă şi mistica orientală, Editura Tehnică, Bucureşti, 1995

Chalmers, David - Facing Up the Problem of Consciousness, articol în Journal of Consciousness Studies, 1995, http://www.u.arizona.edu/~chalmers/papers/facing.html

Chalmers, David - The Conscious Mind: In Search of a Fundamental Theory, Oxford University Press, 1996

Crick, F. şi Koch, C. - Why Neuroscience May be Able to Explain Consciousness, articol în Scientific American, nr. 73/1995, p. 84 - 85.

Dennett, Daniel - Commentary on Chalmers. Facing Backwards on the Problem of Consciousness, articol în Journal of consciousness Studies, nr. 4/1996, p. 350 - 360

Dennett, Daniel şi Kinsbourne, Marcel - Time and the observer: the Where and When of Consciousness in the Brain, articol în Behavioral and Brain Sciences, nr. 15/1992, p. 183 – 247

Dorobanţu Andrei - În căutarea bozonului Higgs, articol în revista Ştiinţă şi Tehnică, Bucureşti, nr. 12/1999, p. 46 - 47

Fischer, Roland - Neuroscience of Self Experience and States of Self - Awareness, în Handbook of States of Consciousness, Van Nostrand Reinhold Company, New York, 1986

Globus, Gordon - The Postmodern Brain, Benjamin Books, Amsterdam and Philadelphia, 1995

Koestler, Arthur - The Act of Creation, Pan Books, London, 1964

Koestler, Arthur - Three Domains of Creativity, în lucrarea J. Bugental Challenges of Humanistic Psychology, McGraw - Hill Book Company, New York, 1967

M.I.S.A. - Spaţiu - timp şi dincolo de ele prin yoga, Editura AnandaKali. Bucureşti, 1994

Mânzat, Ion - Psihologia sinergetică, Editura Pro Humanitate, Bucureşti, 1999

McLaughlin, Samuel - Dimensionality and States of Consciousness, în Handbook of States of Consciousness, Van Nostrand Reinhold Company, New York, 1986
Penrose, Roger - Incertitudinile raţiunii. Umbrele minţii. În căutarea unei teorii ştiinţifice a conştiinţei, Editura Tehnică, Bucureşti, 1999
Penrose, Roger - Mintea noastră...cea de toate zilele, Editura Tehnică, Bucureşti, 1996
Penrose, Roger - Mintea omenească între clasic şi cuantic, Editura Tehnică, Bucureşti, 1999
Penrose, Roger - Structure of Space - Time, Benjamin, New York, 1967

Stapp, Henry P. - Mind, Matter and Quantum Mechanics, Springer - Verlag, Berlin, 1993

Stenger, Victor J. - The Myth of Quantum Consciousness, articol în The Humanist, nr. 53/1992

WEBLIOGRAFIE

Baars, Bernard - Can Physics Provide a Theory of Consciousness? A Review of Shadows of the Mind by Roger Penrose, 1995, **http://psyche.cs.monash.edu.au/v2/psyche-2-08-baars.html**
Browne, Derek - Placing Qualia in the Head. Review of "Locating Consciousness" by Valerie Gray Hardcastle, articol în Psyche, nr. 3/1997

http://psyche.cs.monash.edu.au/v3/psyche-3-01-browne.html
Chalmers, David - Foundational Issues in the Science of Consciousness, 1999

http://www.u.arizona.edu/~chalmers

Chalmers, David - Is continuum Hypothesis True, False or Neither?,
Chalmers, David - Moving Forward on the Problem of Consciousness, 2001,
http://consc.net/papers.html

Chalmers, David - The Conscious Mind, 2001
http://www.u.arizona.edu/~chalmers/index.html

Globus, Gordon - Quantum Consciousness is Cibernetic,1995
http://psyche.cs.monash.edu.au/v2/psyche-2-12-curran.html

Goswami, Amit - The Hard Question: View from A Science Within Consciousness, 2001
http://members.aol.com/NeoNoetics/GoswamiHardProblem.html

Murrell, Beatrix - David Bohm's Gnosis: The implicate Order,
MurrellB@aol.com

Pribram, Karl - What is Mind that the Brain May Organize It?, 2001, **kpribram@runet.edu**
Stapp, Henry P. - Why Classical Mechanics Cannot Naturally Accomodate Consciousness but Quantum Mechanics Can, 1995 **http://psyche.cs.monash.edu.au/v2/psyche-2-05-stapp.html**

Velleman, Dan - Continuum Hypothesis, Newsgroup: sci.math, 28.03.1991,
www.csp.org

Velmans, Max - Is Human Information Processing Conscious, 2001
http://www.goldsmiths.ac.uk/departments/psychology/staff/velmans.html

Walker, Evan Harris - Consciousness as a Factor in the Modified Schrodinger Equation, 2001,
mailto:weri@erols.com

Copyright © 2007 Cunila - All rights reserved
Procesare Tradaro 2007

Autor: Prof. Lucian Iordănescu - Guvernator al Societății Române de Metafizică
Editor: Mircea Iordănescu - Secretar General al Societății Române de Metafizică

Web: http://www.cunila.tk
Email: psihagogie@yahoo.com
guvernator.srsm@yahoo.com